

PAYELLI

Imera Fera

Parola

Ünlü fenomen youtuber Esmâ Derin içerik üretmek için gittiği Rize’de g l    güzel bir adamın fotoğrafını çekti.

Günler sonra evine döndüğünde aklından çıkmayan adamın fotoğrafını hesabında paylaştı ve altına  u notu d   t .

“Kimsin, neredesin, beni bul g l    güzel bey.”

 akır Efe Atao ulları Ord  ilinin çikolata ve fındık kralıydı. Sosyal medyadan anlamaz, fenomen sevmezdi ama bir anda tanınmadı ı bir kadın tarafından ülke gündemine oturdu. İ  adamı  akır’ın fenomen ve genç bir kadınla ne içi olurdu? Ama Esmâ onu aklına koymuştu bir kez.

“A k olsun  akır, kalbimi  almı sın.”

“Sana a k olsun patuli, benimki de sende kalmış.”

www.parolakitap.com

ISBN: 978-605-9011-46-4

9 786059 011464

f /parolayayinevi
/parolayayinlari
d /parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

PAYELL

Imera Fera

Duzenleme

Ny.ozlem

Parola

PAROLA YAYINLARI: 696

Roman: 251

Eser Adı: İmera Fera

Yazar: Payelll

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ ★★★★★

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örne İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-605-9011-46-4

1. Basım: 2025

© Payelll 2025

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örne İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

★★★

PAYELL

Imera Fera

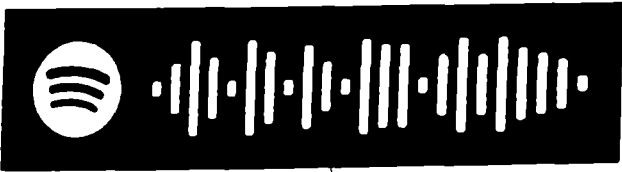
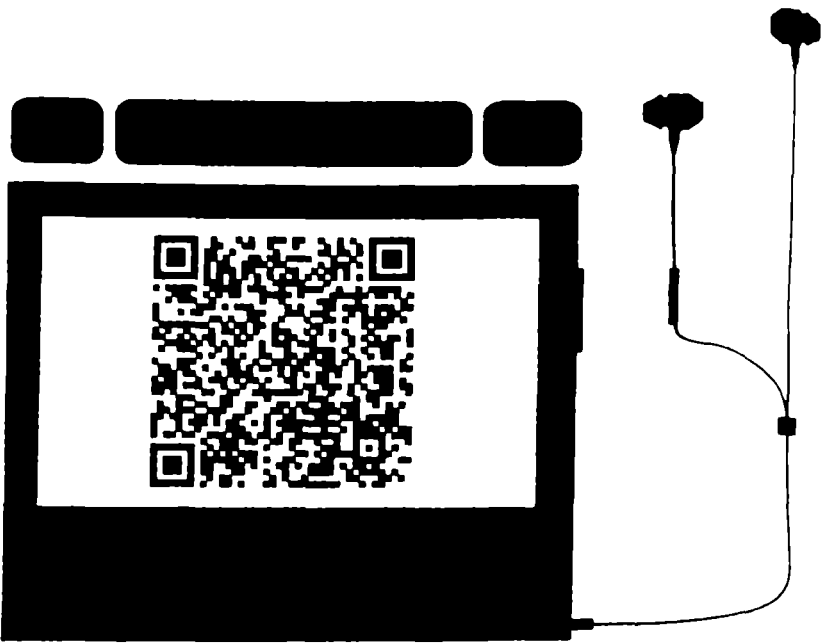
Parola

Gülümsemeyi, denizi, ormanı, güneşı ve gökyüzünü
sevenlere...

Gülümseyin, çekiyorum.

Ama benim ruhum Rhett ve ben onu kaybediyorum. Onu kaybedersem, başka hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Ne paranın ne arkadaşların, hiçbir şeyin. O benim olsa, yeniden soğukta kalmayı, hatta aç kalmayı göze alabilirim. Ama o...

Margaret Mitchell - Rüzgâr Gibi Geçti'

1. Bölüm

Fotoğraf makinesine başını eğmiş, ayarlamalarını yapıyordu. Nemli bir Rize havasıyla önüne düşen saçlarını arkasına atıyordu ama tutamlar tekrar önüne düşüyordu. Makineyi kucağına bıraktı, bileğindeki tokayla saçlarını topladı. Tekrar makinesini alıp oturduğu bankta arkasına yaslandı. Gözüne yaklaştırıp etrafını karelemeye başladı. Üç sene önce OTDÜ mimarlıktan bölüm birinciliğiyle mezun olurken dönemini uzatan uygarlık tarihi dersi hocasına teşekkür ettiği video sosyal medyada viral olmuştu. Birinciliğini hocasına hediye etmişti. “Siz olmasaydınız dönemim uzamaz, birinci de olamazdım hocam,” sözleriyle bir anda tanınan ve sevilen biri hâline dönüşmüştü. Mimarlığı diplomasında kalırken o her geçen gün büyümüş, ülke çapında sevilen bir fenomene dönüşmüştü.

Bir video ona ün ve şöhret getirmişti. Ve... Tabii ki çok parayı da tozu dumana katarak Esme’nin banka hesabına akıtmıştı. Bir tişörtü solup yırtılana kadar giyen yoksul kız bir anda ülkenin fenomeni hâline gelmişti. Ama Esme’nin paranın dışında da sevdiği bir şey vardı: ün. Esme ünlü olmayı paradan çok sevmişti. İnsanlar tarafından sevmek ruhuna iyi gelmişti, her gün daha da ünlü olmak için çalışmış ve olmuştu. Esme birkaç senedir hırçın bir rüzgâr gibi esiyordu.

Kalbinde yatan mesleğini iki sene önce kazandığı paralarla iç mimarlık şirketi açarak erkek kardeşine emanet etmişti. Şirketinin reklamını kendisi yapmış, parasma para katmıştı. Kim derdi ki harçlığım çıkarmak için çalışıp okuyan, meteliğe kurşun atan o kızın bugün fenomen, zengin bir YouTuber olacağını... Bu işini de seviyordu ama bazen mimar olarak kalsa daha sakın bir hayatı olacağını düşünmeden edemiyordu. Yıldızların bile kaydığı evrende bir yere kadar tutunacağını biliyordu, o güne kadar yiyebildiği ekmeği ötelemeyecekti. Şansı varsa ünü bitmeyecekti.

Güzeldi. Uzun kalem gibi siyah saçları parlak ve kalın telliydi. Çimen yeşili gözleri maskara, göz kalemi, eyerliner, dudaklarındaki doğal dolgunlukla ruj ve far markalarının peşinde koştuğu biriydi. Kumral teni, geniş yanakları, allıkların fark attığı elmacık kemikleri vardı. Boyu 1.70 cm, endamıyla, güzelliğiyle dururken bile para kazanıyordu. Tüm sosyal ağlarda milyonlarca takipçisi vardı. Instagram takipçileri geçenlerde on milyona ulaşmıştı. Türkiye’de takipçisi fark atan tek fenomen YouTuber’dı.

Karadeniz çekimleri için Artvin’den başlamışlardı. Karadeniz’e ilk kez geliyordu hem çekim yapıyorlardı hem de gezerek yeni yerler keşfediyorlardı. Ekip hâlindeydiler, kameramanı Sencer, yakın arkadaşı ve kendisi gibi YouTuber olan Sanem vardı. Sanem sadece onlara eşlik ediyordu.

Artvin’den Rize’ye geçip, Rize’nin yaylalarından en meşhur olanını seçmişti. Ayder’e çıkıp o eşsiz güzelliği çıplak gözle seyretmişti. Yaşanılasi, insanın ruhunu okşayan, can veren görüntü ve oksijene sahipti Ayder. Rize Kalesi’ne çıkıp şehre tepeden bakmış, çay bahçelerini dolaşmıştı. Palovit Şelalesi’ne ayaklarını sokmuş, Rize Müzesi’ni dolaşmıştı. Çamlıhemşin ilçesinde bulunan Sevdaluk Köprüsü’nü adımladı. Osmanlı döneminden kalmıştı taş köprü, Fırtına Deresi altından kuğu gibi süzülüyordu. 19. yüzyılda inşa edilmiş köprü Sevdaluk ismini halk arasındaki sevgi bağından almıştı, halkın birlik beraberliğini simgeliyordu.

Rize’den sonra sırada Trabzon vardı.

Ayağa kalkıp sahile bir bakış attı. Makinesini gözüne yaklaştı-

rıp merceğini ayarladı. Sahilin, sohbet eden insanların, denizin ve muhteşem manzaranın fotoğraflarını çekmeye başladı. Makinenin ekranını açıp biraz indirdi, doğru açılarda güzel kareler yakalamak için etrafında tam tur yavaşça dönüyordu. Küçük ekrana düşen biri dikkatini çekti. Başını biraz daha eğdi ekranına, merceğini biraz daha yaklaştırdı. Bir adamın gülüşü dikkatini dağıtmıştı. Gülümsemek mi? Adam parlıyordu, bu açıdan bile görünüyordu. Gözlerini kırptırdı, yüzünde oluşan gülüşten haberi yoktu.

Dudakları keyifle kıvrıldı. Adam güldü, o da minik ekrana bakarken gülümsedi. “Kimsin sen?” diye mırıldanırken başını kaldırıp o yöne baktı. Olduğu yerden o kadar da yakın görünmüyordu, karşılıklı oturduğu başka bir adamla sohbet ederken arada kahkaha atıyordu. “Gülüşü ne güzelmiş.” Ayarlamalarını yapıp birkaç kare daha aldı. Duruşu, gülüşü ve karşısındakiyle yaptığı sohbet orada merakını cezbetmişti. Nedir onu bu kadar güldüren, mutlu eden... Görüntüyü biraz daha yaklaştırdı, göz rengini göremiyordu, beyaz tenliydi, siyah saçları özenle taranmıştı.

“Esme abla?” dedi Sencer. “Efendim?” derken döndü. “Bitti mi?” diye ekledi. Yirmi yaşında işinde başarıyı yakalamıştı, sevimli yakışıklılığı vardı Sencer’in. “Bitti abla, hareket edebiliriz.”

“Tamam. Sanem nerede?”

“Ellerini yıkayacaktı.”

“Yine mi?” Sanem bir temizlik hastasıydı. Sürekli ellerini yıkar-
dı ve daha pek çok şey... Sencer de gülümsedi. “Mendil vereyim de-
dim, bana öyle bir baktı ki korktum.”

“Suyun olduğu yerde mendil teklif etme, tokat bile yiyebilirsin.”
İkisi de küçük birer kahkaha attı. Esme’nin aklına arkasındaki adam
gelmişti, bedenini yarım tur çevirdiğinde adamın yerinde yeller esti-
ğini gördü. Görmüştü, değil mi? Rüya falan değildi, etrafına bakındı,
göremedi. Yanıldığını hissetse de bu fikirden hemen uzaklaştı. Ger-
çekti. Omuz silkerek Sencer’le arabaya ilerlediler.

Umursamaz biriydi Esme, anı yaşamayı seven, kafasına pek
bir şey takmayan türden bir kadındı. Yirmi altı yaşındaydı, zor bir
hayattan kolayca geçince bazı şeyler çok umurunda olmuyordu. Zor

biriydi, inatçılık onun her şeyiydi. İstiyorsa ve kafayı takmışsa da bir şekilde elde etmek isterdi. Sakindi, sinirli biri hiç olmamıştı. Bağır-mak, çığır-mak gibi huyları da yoktu. Hayat felsefesi evet ve hayır-dı. Olur ve olmaz. Olacak ve olmayacak. Arada bir kendiyle çelişse de sonuca ulaşırdı. Kendiyle mutluydu. Hayat doluydu, gülümser, kahkaha atar, espri yapar ve arkadaşlarına takılmadan edemezdi. Çenesi düşüktü, bir konuya takılmışsa onu uzun uzun konuşurdu. Karşısındaki kendini onu kabul ederken bulurdu.

Direksiyona geçtiğinde Sanem de yanına oturdu. “Nereye şimdi?” derken arabanın içindeki tozları mendille temizlemeye koyulmuştu.

“Trabzon!” Esme gaza bastı. “Otellere baksana, yerimizi ayırtalım, vardığımızda geç olacak.”

Sanem telefonunu çıkardı, parmakları ekranda dans etmeye başladı, Sencer arkada uyku moduna girmişti. “Temiz olsa bari,” dedi Sanem. “Yorumları okuyacağım.”

Esme yandan bir bakış atıp sırttı. “Bak tabii, temizlik önemli, sonra gecenin bir vakti kapımı çalıp *‘Esme burada toz var, kaşınıyorum,’* deme de.”

Sanem istemsizce omuzunu kaşdı. “Of sus! Sen konuşurken kaşınmaya başlıyorum.”

“Tedavi olman lazım Sanem, hayat böyle geçmez.”

“Bir ara olurum, şu an hâlimden memnunum.”

Kendine nasıl eziyet ettiğini Sanem göremiyordu ama etrafındaki herkes görüyordu. Onu izlerken yoruluyorlardı ve özellikle gittikleri yerlerde zorluk yaşıyorlardı. Sanem’e otel beğendiremiyor, çatalı kaşığı birkaç kez değiştirip ardından silerek parlatmasını izliyorlardı. Seviyordu arkadaşını, sırtından vurmayan, kıskanmayan iki arkadaşı vardı, Belgin ve Sanem. Belgin tatildeydi. Sarı saçları ve bal rengi gözleriyle çok da güzeldi. Esme’nin dünyasında sağlam dost bulması imkânsızdı ki Belgin ve Sanem çıkıp gelmişti. Pek çok kez dostum dediklerinden darbe yemişti, üzülmüş, kırılmış ve öğrenmişti. Hayatına artık kolayca kimseyi almıyor, uzunca bir süre yakınında tutup test ediyordu. Hasret kalmıştı dürüst insanlara...

Trabzon'a gece yarısı varmış, Sanem'in arayıp tarayıp bulduğu otele yerleşmişlerdi. Birkaç gün de Trabzon'da kalacaklardı. Ondan sonra sıradan devam edecek, Karadeniz turunu tamamlayacaklardı. Döndüğünde üç ayrı videosu olacaktı. Sabah ilk işleri Uzungöl'e hareket etmek olmuştu. Uzungöl'e tepeden bakan restorana öğlen yemeği artı kahvaltı için girip manzaraya nazır bir masaya oturmuşlardı.

"İnanılmaz," dedi Sencer uzaktan baktığı görüntüye. Çaykara ilçesinde bulunuyordu Uzungöl. Adını taşıdığı Uzungöl Mahallesi'ndeydi. Yamaçlardan düşen kayaların Hadizen Deresi'nin önünü kapatmasıyla oluşmuştu. Uzunluğu bin metre genişliği beş yüz metreydi. Oturdıkları yerden vadi ortasında küçük bir göl, etrafında da yapılarla görsel şölen sunuyordu.

"Karadenizliler haklıymış," dedi Sanem.

"Hangi konuda?" diye sordu Esme, görüntüye bakarken. O da büyülenmişti, Karadeniz'i görüp büyülenmemek kimin elindeydi ki?

"Karadenizliler sadece Karadeniz'i memleketten sayar. Onlar için yaratılmış en güzel coğrafya burasıdır."

"Her insan kendi memleketini aynı onlar gibi sever," dedi Esme. Abartmaya gerek yoktu, tamam, güzeldi de serçeye de yavrusu şahin görünmüyor muydu?

"Hayır, öyle değil," dedi Sanem. "Diğer coğrafyadaki insanlara sor, kendi memleketin mi güzel Karadeniz mi diye, Karadeniz derler. Kendi şehirlerini sever, orada yaşarlar ama Karadeniz'in hakkını teslim ederler. Karadenizli birine başka bir coğrafyayı sevdiren bile hayran edemezsin."

"Bu kadar bilgiyi nereden aldın abla?" dedi Sencer.

"Amcamın karısı, yengem Trabzonlu, anlatırken ağzından şeker düşerdi. Sebebi açılmış, hak verdim," dedi Sanem. Esme dudak bükerek manzaraya döndü. "Tamam, geldik, gördük, güzel, evet harika ama burada yaşamak farklı bir durum. Sürekli yağmur var, bir dakika güneş var, on dakika yağmur yağıyor. Sağı solu belli değil, kış mevsimini hiç düşünemiyorum. Metropol insanıyım, buralarda yaşayamam."

Esme'nin arkasında oturan genç adam başını yarım tur çevirmişti, yabancı insanların konuşmalarını dinlemek âdeti değildi ama söz konusu kendi coğrafyasıydı. Merak etmişti. Karşısındaki arkadaşına dudaklarıyla sus demişti, arkadaşı başını eğip arkadaşının arkasındaki masaya baktığında sarı saçlı güzel bir kadını manzaraya bakarken görmüş, yemeğine dönmüştü.

“Ben olsam yaşardım,” dedi Sencer. “Bir yere kadar çekiliyor şehir, bazen oluyor ki eve dönmem saatlerimi alıyor. Akşam beş trafiğine kalırsak zaten geçmiş olsun. Trafik yok, gürültü yok, oksijen çok. Birkaç da güzel dost olsa neden yaşanmasın ki?”

“Ben... Bilemiyorum,” dedi Sanem. “Belki ileride yaşarım. Hale'ye diyeyim, Karadeniz'den bir ev alsın. Gelmesek de evimiz var deriz.”

Esme, “Abartmayın, yakında turumuz bitecek ve o çok kızdığımız İstanbul'a döneceğiz. Burası arada hatırlayacağımız bir yer hâline gelecek. Madem Karadenizliler memleketlerini çok seviyor, gelsin onlar yaşasın da İstanbul biraz boşalsın,” dedi.

Esme'nin arkasındaki adam boğazını temizledi, önüne dönerken başını sağa sola salladı. Kızmıştı kadına, ona neydi ki hangi memleketlinin nerede yaşayacağından? Kalbinde yüzünü bile görmediği kadına kin oluştu. Gönlünden bir beddua geçti. “*Allah seni Karadeniz'e bağışlasın, bir de Karadenizliye.*” Kadının sözleri büyüktü, adam biliyordu ki bir gün başına gelecekti ama o görmeyecekti. Olsundu. Yemeğine döndü, arka masadakiler bir süre sonra kalktı, adam başını çevirdi, yüzü bari aklında kalmasındı.

Büyüleyici güzelliğiyle akıllarını başından alan Uzungöl'de kalmak istemişlerse de Sanem hiçbir yeri beğenmemişti. Mecbur birkaç saate işlerini tamamlayıp, Sümela Manastırı'na sürmüştü arabasını, dön dolaş yolları ustalıkla geçiyor, sanki bir çemberin içinde döndüğünü hissediyordu. Tüm yollar birbirinin aynısıydı, arada ilçeleri gösteren tabelalar olmasa buna inanmaya hazırdı.

“Geldik,” dediğinde saat öğleden sonra dördü gösteriyordu. Bedenini esneterek etrafına bakındı, turistleri izlerken saçlarını açıp havalandırdı. Nemli dağ havasını içine çekerken gözlerini kapatıp burnundan uzun bir soluk alıp kollarını havaya kaldırdı. “Bu nasıl bir hava?” diyerek mırıldandı. Soğuk mu, sıcak mı yoksa nemli mi, anlayamıyorlardı.

“Gerçekten de öyle,” dedi Sanem.

“Bayıldım,” dedi Sencer. “Hadi çıkalım.”

Giriş biletlerini aldı Esme, önlerinde bitmek bilmez gibi görünen merdivenlere adım attılar. Çık çık bitirdiklerinde Sencer, “Her güzelin bir kusuru mevzusu doğruymuş,” derken nefesini tazeliyordu.

“Bu yaşında?” dedi Esme. “Az iç sigarayı.”

“Haklısın abla...” diyen Sencer saçını kaşıdı.

Manastır kısmı restore edildiğinden kapalıydı. Yerden üç yüz metre yükseklikteydi, yüzlerce yıllardır ayaktaydı. O zamanlarda kullanılan fırınları, mutfakları fotoğrafladı Esme. Yer yer dökülmüş olsa da el işçiliği tavan çizimlerini içi giderek izleyip kare kare aldı. Makineyi Sanem’e verip yüksek bir alana çıktı. Güzel pozlar eşliğinde Sanem’e fotoğraflarını çekti. Sencer de telefona almıştı birkaç fotoğraf. Sanem eline makineyi almışken kendine bir yer seçip oturdu, her köşeyi çekti. Kamerasını alan Sencer, Esme’nin peşinden giderken o dolaşarak fotoğraf çekmeyi, arada da Sencer’le ikisini çekmeyi tercih etti.

Hava kararırken çıktılar manastırdan. Yol üzerinde yemek için durdukları yerde Sanem mutfak kontrol etmeye giderken Esme makinesini aldı, çekilen fotoğrafları yüzünde gülücükle tek tek izlemeye başladı. Birinde durdu, yaklaştırmayı iyice baktı. Arkasındaki adam dikkatini çekmişti. Görüntüyü tam alamıyordu ama bir yerden tanıdık geliyordu. Uygulamayı açıp makinedekileri telefonuna aktarmaya başladığında Sanem elleri havada gelmişti. “Neyse, temiz gördüm, alabalık yiyelim. Güveçte yapıyorlar, hoşuma gitti, deneyelim derim.”

“Tamam,” dedi ilgisizce. Garsona yemekleri sipariş ederken

telefonu çaldı Esmâ'nin. Kardeşi arıyordu. “Canım?” diyerek açtı.

“Neredesin abla?” dedi Olgun.

“Trabzon, şahane bir şehir. Sen neredesin?”

“Annemle babamın yanındayım. Annem dolma yapmış, koşa-
rak geldim.”

“Afıyet olsun, benim hakkımı da ye.”

“Annem hakkını çok da yedirir ya, kızım da kızım diyor. Seni
istiyor, veriyorum.”

“Anneciğim, nerelerdesin?”

“Trabzon'dayım anne, nasılsın?”

“Karadeniz soğuk olur, zerin kalın mı?”

“Kalın, merak etme,” derken askısını çekti, üzerinde crop vardı.
“Babam nasıl?”

“Taş gibi, beş tane dolmayı ben görmeden yediğini sanıyor.”

“Anne! Neden izin verdin, tansiyonu çıkacak.”

“Merak etme, yedi ve yürüyüşe ıktı. Umarım merdivenlerde
oturmayordur.”

Güldü. “Dikkat edin.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Daha var dönmeme, emin değilim.”

“Kendine dikkat et.”

“Ederim, siz de edin.”

Telefonu kapatıp fotoğrafların yüklenmesine baktığında hepsi
aktarılmıştı. Aradığı fotoğrafı açıp buldu, yakınlaştırıp büyüttü. Son-
ra dn gördüğü gülüşü güzel adamın fotoğrafını açtı ve ikisinin aynı
kişi olduğunu görünce gözleri büyüdü. Tam arkasında duruyordu,
yanındaki adamla bir şeyler konuşurken bir ara bakışları Esmâ'ye
kaymıştı ve o an fotoğrafını çekmişti Sanem. Telefonu karartıp etra-
fına bakındı. Restorandakilere dikkat kesildi. Saçma bir şekilde onu
göreceğini düşünmüştü ama tabii ki yoktu. Arkasına yaslanırken ar-
kadaşlarına baktı, ikisi de telefonlarına gömülmüştü. Dn Rize'de
gördüğü adamı bugün Trabzon'da bulmayı beklemiyordu. Aklının

ucundan bile geçmezdi böylesi bir tesadüf. Bu nasıl tesadüf diye düşündü. İki ayrı şehirde, iki ayrı insan, iki aynı saatte, aynı yerde olmaları... Onu görmemişti. Arkasındaki adamı fark edememişti. Etse ne olacaktı ki? Yemeği gelince başını sağa sola sallayıp unuttu.

2. Bölüm

Kapak çekiminde yirmi kişinin karşısında poz veriyordu. Kozmetik firmasıyla bir yıllık anlaşma imzalamıştı. Menajeri Hale kollarını göğsünde bağlamış, şevkle para makinesini izliyordu. Uçuşan saçları, kusursuz makyajı, yaza uygun seçilmiş keten elbisesiyle Esme, esiyordu. Kendine bakanı hayran bırakan hâlleri istemsizce üzerine yüklenmiş özelliği idi.

“Harika!” diye bağırdı fotoğrafçı. “Sola bak Esme!”

Esme sola keskin bir bakış atarken beyleri kendine âşık ediyor, hemcinslerini kıskançlığa sürüklüyordu. “Tamam,” dedi fotoğrafçı. “Ruj değişimi için dudak makyajı tekrar edilsin.” Asistanları ayaklaırken Esme yorgunlukla soluk bıraktı. Hale’ye doğru yürüdü.

“Harikasın, her geçen gün güzelleşiyorsun,” dedi Hale. “Önümüzdeki elli sene aranan yüz olacaksın.”

Ona *saçmalama* dercesine bir bakış atıp oturdu. “Elli seneye her yerim kırışır ve her geçen gün yeni yüzler çıkıyor.”

Hale de yanına oturdu. “Güzel olabilir ama sendeki aura kimse de yok ve ayrıca yaşlı kadınlar da ruj kullanır.”

“Elli sene sonra...” dedi başını arkaya atarken. Makyözler başında bitti o an, ruj setleri önüne serildi. Tek tek sürülüp çekimi yapılacaktı ve Esme buradan gece yarısı ancak çıkacaktı. Milyonlar kolay

kazanılmıyordu. Öylesine yorulmuştu ki son çekim tamamlandığında kendine tekrar etti.

“Elli sene sonra nerede olacaksın Esme?”

Unutulmuş, güzelliği solmuş, artık kimsenin aurasıyla ilgilenmediği yaşlı bir kadın olduğunda ne olacak? Mesela evlenecek miydi? Çocukları olacak mıydı? Elli sene sonra torunları da olmalıydı? Her şeyden önemlisi o kadar uzun yaşayacak mıydı? Arabasına bindiğinde elleri direksiyonda öylece durup önüne baktı. Dakikalar öylesine geçip giderken o elli senede takılı kalmıştı ve aniden kendini ölesiye yalnız hissetti. Başını direksiyona yaslayıp sert bir soluk bırakırken dudaklarından inleme çıktı. Yorgun olduğundan duygusaldı, yarın yeni bir gün olurdu ve güne yeniden hızlıca başlardı. Bu geceyi de düşündüklerini de unuturdu. Sonra gözlerini bir sabah açtığında elli sene geçmiş olurdu.

Başını kaldırıp arabayı otoparktan çıkardı. Evine giden yolu sıkıntılı soluklarla aştı. Evine girip anahtarını vestiyere bıraktı. Hızlı bir duş alıp salonuna geçti. Işıltılı hayatına, muhteşem evine göz attı. Yakında yirmi yedi olacaktı, yalnızdı. Gelişigüzel erkek arkadaşları olmuştu, bir hafta, üç hafta veya en çok bir ay dayanabilmişti. Konuşmaya başladığı erkeklerin beklentileri onun beklediği türden değillerdi. O bir erkek aramıyordu, bir adam arıyordu ve şu ana dek bulamamıştı. En klasımn gülüşünün altından basitlik aktığını gördüğünde arkasını dönerek kaçmıştı. “Kedi mi sahip-lensem?” dedi ve ardından, “Elli sene sonra ortalama sekiz kedim hayatını kaybetmiş olur,” diyerek kendini koltuğa bıraktı. Bir süre tavanı izledikten sonra kalkıp bilgisayarının başına geçti. Yarın çekimi değil, hiçbir uğraşı yoktu. Öğlene kadar uyumayı planlıyordu, bu yüzden geç yatabilirdi.

Kanalını açıp Karadeniz videolarının izlenmelerine baktı. Milyonları geçmiş gidiyordu. Üstten yorumlara göz attı, çabuk sıkılıp kapattı. Bugün Hale ona dizi teklifinden bahsetmişti, yapımcısını araştırmak için Google’da aradı. Daha önce de gelmişti teklifler ama oyunculuk eğitimi sıfırdı. Her ne kadar yapımcılar yüzünü istiyor olsa da ipin ucunda rezil olmak vardı. Daha çok para getireceği

şüphesizdi ama istemiyordu. Hale de huyunu bildiği için fazla ısrar edemiyordu.

Çok para!

Neydi çok para?

Ne işe yarardı?

Zaten milyonların sahibiydi, daha çoğunun kime faydası olacaktı? İnsan yoksulluktan gelince para değerli oluyordu, hep gelsin, hiç bitmesin istiyordu. Esme o kısmı da geçiyordu yavaştan, tatmin edemiyordu para, işine yaramıyordu. Bir dönemi tek ayakkabıyla geçirdiği günler aklına geldikçe daha çok çalışmak istemişti. Artık bir oda dolusu ayakkabısı vardı ama onları giymeye vakit bulamıyordu. Rahat olsun, şuraya gideceğim diyerek hep aynı ayakkabıyı giydiğinde bir işe yaramadıklarını fark etmişti.

Karadeniz fotoğraflar dosyasına tıkladı. Bu geçen on beş gün içinde hiç yapmamıştı. Döneli on beş koca gün olmuştu. Mevsim haziranın ortasını bulmuştu. Onu ilk gördüğü fotoğraf ekrandan gülümsüyordu. Ellerini yüzüne verdi. Esmer ve güzel bir yüzü vardı, gülüşüne takılı kalmıştı. Gözleri renkli gibiydi, duruşunda kendinden eminlik vardı. Bazen çok yakışıklı adamların konuştukları zaman içinin boş olduğunu biliyordu ama bu gülümseyen adam için aynı şeyi düşünemiyordu. Bir fotoğraf ona destan yazdıracak kadar güzel geliyordu. Kusursuz bir adam ve sevilesi bir gülüş... Ekran uyku moduna girene kadar öylece izledi. Gözlerinin önünde karartı olunca kapağı indirdi.

“Kimsin! Neredesin! Evli misin, bekâr mı?”

Telefonunu aldı, fotoğrafı arayıp buldu. Instagram’a girip hikâye kısmını açtı. Güzel gülümlü fotoğrafı yükleyip altına not düştü.

Kimsin? Neredesin? Lütfen yalnız ol... Bul beni gülüşü güzel bey...

Yazdı. Yaptığı deliliğe sabah binlerce haber yapılacaktı. Hale ona söylenecek, Sanem kapıda bitecekti. Olgun arayıp *o kim lan* diyecekti. Annesi ay ne yakışıklı çocuk diyerek mesaj atacaktı. Babası bakmazdı. Rahmetli dedesinin sözü aklına geldi.

Akıllının dünyada ne işi var kızım, biraz deli olmak iyidir.

Ordu...

Sabah saatleri...

Ataoğulları konağında toplamda yirmi tane oda vardı. Ev, evden çok şatoya benziyordu. Dış cephesi koyu taşlarla kaplanmıştı, iki tane kulesi bile vardı ve üç katlıydı. Kulelerin bir sebebi yoktu, anne Emine Hanım öyle istemişti. Kuleleri yüklük olarak kullanıyordu. Beş tane kızı vardı Emine Hanım ile Samet Bey'in. Beş kız iki erkek. Beş kızın arkasından iki oğlu olmuştu. Yaz geldiğinde kızlarını üç ay misafir ederdi, evi elbette büyük olacaktı. Beş kızın iki üç de çocukları vardı. Üç ay ona şenlik diye geçerdi. Kızlarını şehir dışına gelin vermek en büyük yarasıydı. Neyse ki bir yıl önce küçük oğlunu evlendirmiş, gelin almıştı. Yanındaki küçük şatoda yaşıyorlardı. Diğer yanındaki de evlendiremediği *koca kazuk* dediği büyük oğlunundu. Hayali o eve gelin getirmektir ama işte koca kazuk oğlu bir türlü evlenmiyordu.

Aslen Rizeli olan Emine Hanım, Ordu'ya gelin gelmişti. Görücü usulü evlenmiş, yedi tane çocuğu, on bir tane torunu olmuştu. Henüz oğuldan torun görememişti. Geliniyle oğlunun geceleri körebe oynadıklarını düşünüyordu.

Yaşı biraz vardı elbette ama çalışkan Karadeniz kadının dinçliği can bulmuştu onda, yorulmak, oturmak bilmezdi. Oturursa yorulurdu. Etine dolgundu, birazcık göbeği vardı, yediği börekler yapıyordu. Saçlarına aklar düşmüştü, yüzüne çizgiler ama yine de güzeldi. Ela gözlerine bir kalem çeker, bir çarşı giyimi yapar gencecik olurdu.

Eşi Samet Bey'in babadan kalma zenginliği her geçen gün çoğalmış, onları Ordu'nun en zenginleri arasına sokmuştu. Oğullarının

payı da büyüktü tabii, kimse onun çocuklarına -hele ki oğullarına- laf edemezdi. Çay, fındık ve çikolata fabrikaları yurt dışına açılalı yıllar olmuştu. Çay işine girdiklerinin üzerinden koca koca yıllar geçmişti. Gemicilik de onlardan sorulurdu. Üç sene önce oğulları inşaat işine girerek son darbeyi vurmuşlardı. Ordu'nun yarısına ekmek kapısı açan Ataoğulları'ydı. Evin tek gelini olan Emine Hanım kıdemiy-le, zekâsıyla ve becerileriyle ailede sözü geçen nadir insanlardandı. Kaynanalığı da boş değildi. Saygı beklerdi, hürmet ister, yapanın da hakkını verirdi. Koca bir aileyi biraz o yönetiyor da denebilirdi. Rize'li olmak bunu gerektirirdi. Çocuklarına Lazca öğretmişti, evin içi yarı Ordu, yarı Rize'ydi.

Kızları yavaştan kalkmış, mutfağa geçmişti. Büyük kızı Suna'nın üç çocuğu vardı. 20 yaşında Nesrin, 19 yaşında Neşe, on yaşında Resul.

İkinci kızı Ayşe'nin iki çocuğu vardı. Yılmaz 19 yaşında, Yıldız 17 yaşındaydı. Üçüncü kızı Zehra'nın iki kızı vardı. Zeliha 18, Zişan 16 yaşındaydı. Dördüncü kızı Gönül'ün iki çocuğu vardı. Yıldırım 18, Burcu 17 yaşındaydı. Son kızı Sevda'nın iki kızı vardı. Oya 16, Şifa 15 yaşındaydı.

Torunları şu an evde, odalarında mışıl mışıl uyuyordu. Küçük kızı Sevda altı orta kahveyle annelerinin oturduğu çardağa tepsiy-le yaklaşıırken, kalan dört bacı da peşlerinden gelmişti. Huylarıydı. Analı kızlı her sabah içilirdi bu kahve. Emine Hanım'ın en sevdiği şeylerden biriydi.

"Hayırlı sabahlar ana," dedi Suna, tülbentini başına toplarken.

"Size de kızlarım," derken ilk yudumu aldı. "Dolapta sarmalar var, onlari ocağa atun. Su böreklerini de çıkarun." Emine Hanım'da birçok dil mevcuttu. Canı nasıl isterse o tarafa konuşurdu. Bir bakmışsınız tam bir Laz, bir bakarsınız Ordulu, bir bakarsınız keskin bir Türkçe, bazen de hepsini karıştırırdı. Ruh hâline göre değişirdi.

"Yaparız anne, sen rahat ol," dedi Ayşe.

Emine Hanım başıyla yan evi işaret etti. "Ha bunlar ne için çocuk yapmayı, bir de oni sorin."

Gönül'ün kahvesi burnundan geldi. "Ana, onu nasıl soracağız?"

"Yeter da! Torun istiyorum ben, gece ipe boncuk mu diziıyorlar. Bir sene oldu?"

"Ana gençler şimdi böyle, geziyorlar ya, ondan. Yaparlar," dedi Zehra.

"Ben bakarum uşğa, yine gezerler. Torun istiyorum!"

Beş kız da birbirine bakıp sustuğunda evin içinden alev topu gibi çığlıklar yükseldiğinde ağzı yandı, fincan elinden düştü. Altı tane kadın yerlerinden ok gibi fırlayıp eve baktı.

"La nolii?" dedi Emine Hanım.

"Ulaaa ne bağriyeler?" dedi Suna Hanım.

"Uhey," dedi. "Gönül koşin da."

Şaşkınlıktan şiveleri değişen ana ve kızları eve koştu.

Odalarında uyanan on bir tane ergen tayfa ilk iş olarak telefonlarına sarılmışlardı. Sosyal medya hesaplarına girip sıkça baktıkları fenomen Youtuber Esme'nin hikâyesini açmışlardı. En çok baktıkları olduğu için en ön sıradaydı Esme. Açmışlardı açmasma ama birkaç saniye idrak etmekle geçmişti zaman. Karşılarında dayılarını gören on bir tane ergenden kız olanlar çığlık atarak odadan fırlamışlardı ve karşı odadan çıkan erkek kuzenleriyle bakışıp bir çığlık daha atmışlardı. Yılmaz ve Yıldırım da onlara bakıp, "Aaa," diye bağırılmışlar, geniş holde birbirlerine çarparak dönüp biraz daha bağırılmışlardı. On yaşındaki Resul ağzı açık bir şekilde odanın kapısının önünden onları izliyordu. İçlerinde en küçükleriydi Resul ama en sakın, akıllı olanıydı. Bir ablalarına bir abilerine bakıyordu.

"Lan!" diye bağırdı gür bir erkek sesi. Hepsi durup dayılarına baktıklarında donup kaldılar. Üstünde hiçbir şeyi olmayan dayıları altında bir donla karşılarında duruyordu. Esme'nin aradığı gülüşü güzel bey bir donla dikiliyordu ve hiç sakın görünmüyordu.

"Dayı çıplaksın," diyen Nesrin'le hepsi birden arkasını dönerek kıkırdamaya başlarken, dayıları Çakır Efe, "Giyinip geliyorum, hepinizi bahçeye bağlayacağım," diye bağırdı. "Evin delilleri!"

Altı tane kadın üst kata çıkarken nefes nefese ve korkuyla dol-

muştı. Merdivenler az geliyor, bacaklarının dermanı kesiliyordu. Korkuyla analık birbirine girmişti, olmuştu can havli. Onlar üst kata vardıklarında kuzenler birbirlerine bakıp bir çığlık daha attıklarında Suna Hanım'ın, "Höst!" sözüyle mum gibi oldular.

"Ne bağriysinuz?" dedi Emine Hanım.

Hepsi göz ucuyla birbirlerine bakarken hiçbiri tek söz edemedi. Bir şeyler bulmaları gerekiyordu, söyleyemezlerdi. On yedi yaşındaki Burcu öne çıktı, "Anneanne fare var!" dedi gözleri koca koca olmuş.

"Uy, ne dersun?" Emine Hanım dizlerini dövdü. "İlaç getirun, eczaneyu satun alun. Evu boşaltun, haydin."

Bir anda gelen kadınlar yine bir telaş fare zehri bulmaya koşarlarken kuzenler birbirlerini iterek Nesrin'le Yıldız'ın kaldığı odaya doluştular. Kapıyı kapatan Yılmaz'm ardından Resul açtı. "Ben de geleyim mi?" dedi uysal bir kedi gibi.

"Geç içeri," diyen Yılmaz çocuğu içeri çekip kapıyı kapattı. Yatağa çıkıp oturan Nesrin hikâyeyi açıp parmağıyla durdurdu. "İnanılır gibi değil," diye mırıldandı.

"Esme, dayımızı arıyor," dedi kardeşi Neşe.

"Kadere bakın," dedi Yılmaz. "Bu nasıl olmuş?"

"Dayım arkadaşını gezdirmek için tura çıktığında olmuş olmalı," dedi Yıldız. "Vay be."

"Onca insan arasından dayım?" dedi Oya. "Onun gibi biri dayımı arıyor."

"Ne demek onun gibi biri?" dedi Şifa. "Benim dayım Biscolata erkeği gibi adam."

"Sus be kızım, Esme de ulaşılır biri değil, ondan dedim," dedi Oya.

"Ne yapacağız?" dedi Yıldırım. İçlerinde en büyükleri Nesrin'di. Hepsinin gözü ona döndü. Nesrin sinsice sırttı.

"Dayımızı arıyorsa vereceğiz."

"Dayım bizi bahçeye it diye bağlar," dedi Şifa.

“Cidden yapar. Kanı deli. Esme gibi bir kadını asla istemez. Kadın fenomen! Bikinili fotoğrafları var boy boy,” dedi Neşe.

“O kısmından bize ne, biz Esme’ye diyeceğiz. Hem ne belli kimin kime yâr olacağı?” dedi Yıldırım.

“Çok düşünmek yok!” dedi Nesrin. “Mesaj atıyorum. Ya Allah,” diyerek DM’ye girdi. “Binlerce mesajın içinden nasıl göreceğiz bilmem.”

“İnanmak istiyorum,” dedi Yıldız. “Esme dayıma vurulmuş. Kadere bakın kuzenlerim...” Neşeyle el çırdığında hepsini gülümsetmişti. “Geliyah fenomen yenge,” dedi Şifa. Bir kahkaha koptu odanın içinde. Gülmeye son verip Nesrin’in dizlerinin dibine oturdular. Nesrin hem DM’den hem de e posta adresine bir foto gönderdi, altına da şunları not düştü.

“Sevgili Esme, dayımı mı arıyorsun? Kendisi bekâr ve yalnız. Telefon numaramı bırakıyorum, beni ararsan seni dayıma ulaştırabilirim.”

Telefonu kapatıp birbirlerinin yüzlerine baktılar, bir kahkaha daha koparıp kendilerini yerlere attılar. On bir gençten onu odanın her bir köşesine dağılıp böğürerek gülerken Resul onlara *delirmişler* dercesine sakince bakıyordu.

“Bu seneki aksiyon rotası belirlendi!” dedi Şifa.

Oya ayağa kalkıp Özgürlük Heykeli gibi kolunu havaya kaldırdı. “Rota oluşturuldu, DM’den dönüp dayıma istikamet.”

“Yüz metre sonra Emine Sultan’a ilerleyin,” dedi Yılmaz, navigasyon gibi konuşarak.

“Anneannem delirecek!” dedi Yıldız.

“Mesaja dönülmesini bekleyeceğiz, ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz,” dedi Nesrin. “O zamana kadar kimse çıt çıkarmasın. Bu sene düğün yapmadan buradan gitmeyeceğiz.”

Çakır Efe kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi. Yüzü sirke satıyordu, bir kaşı havada, tehlikeli bakışları on bir yeğeni üzerinde geziniyordu. Az önce içeriden anırma sesleri geliyordu ama her ne hikmetse aniden susmuşlardı. “Ne karıştırıyorsunuz siz?”

Telefonlar ellerle birlikte arkalarına çekildi. Bir kısmı yere, bir kısmı odanın duvarlarına bakıyordu. Zamane gençleri çok fenaydı, neredeydi eskideki ergenler? Hey gidi hey... Adamı ayakta uyutur, ninniyi bile uygulamadan dinletirlerdi de yetişkinler uyanınca fark ederdi.

Nesrin kendini ortaya attı. “Dayı! Sende baklava varmış, gördük.” Kaşı gözü ayrı oynuyor, dayısının karnını işaret ediyordu ve suratında sinsi bir gülüş vardı.

Kıkırtılar arkasından gelirken Çakır Efe, yeğenine ters bir bakış attı. “Sen var ya sen, sürünün başısın, siz bir şey karıştırıyorsunuz.”

“Aman be dayı, Allah’ın dağına gelmişiz, ne karıştıracağız? Öyle bir aksiyon yapalım dedik.”

“On biriniz de bu odanın içinde aksiyon diyerek yırtamazsın ama öğrenirsem fena yaparım.”

“Ne yaparsın dayı?” dedi on yaşındaki Resul, masum ve sakin bir çocuktü. Öyle de tatlı bakıyordu ki... Çakır Efe, “Sana yapmam dayıcığım ama bunları bahçedeki ağaçlara tek tek bağlarım. İnek gibi mölerler sonra.”

“O kadarcık mı?” dedi Oya.

“Ne kadar istersin? Bir gece, iki gece? Keser mi dayısı?”

Oya yutkundu. “Yok dayıcığım, olur mu? Bir saat kâfi bize.”

Çakır ellerini cebine atıp hepsine kaşları çatık baktı. “Ha bir şey saklıyorsunuz yani?”

“Yok dayıcığım, bu ergenler laf olsun diye konuşuyor. Sana iyi işler, tutmayalım seni.”

Nesrin’e kafa sallayan Çakır Efe *gözüm üstünüzde* işareti yaparak odadan çıktığında Nesrin kapıyı kapatıp soluğunu saldıgında kuzenleri kendini yere bıraktı.

“Bizi vuracak,” dedi Yıldırım.

“Önce bizim onu kalbinden vurdurmamız lazım,” diyen Nesrin alnındaki teri sildi.

“Dayım şöhret olma yolunda,” dedi Şifa, elindeki telefona bakıyordu. “Esme’nin yeni aşkı diye viral olmuş.”

“Kahretsin!” dedi Neşe. “Şimdi ne olacak?”

“Tamam,” dedi Nesrin. “Dayım görse bile bu bizim sorunumuz değil, sessiz olacağız. Kuş gibi uçup arı gibi sokacağız.” Çenesini havaya dikti. “Biz bugüne bugün Rize ve Ordu topraklarının en köklü ve en zeki ailesiyiz. Anneannem ne der?” diye sorduğunda hep bir ağızdan cevapladılar.

“Unutmayın ki bize hiçbir şey olmaz!”

İstanbul...

Zil sesi uzaklardan geliyordu, çok uzaklardan. Rüya sanıyor, yastığına sarıldıkça sarılıyordu ki gerçek dünyaya ışınlandı. Gözlerini açıp etrafına bakındı. Zil deli gibi çalıyordu, telefonuna uzandığında saatin dokuz olduğunu, bir sürü de arama ve mesaj gördüğünde yataktan ağır aksak çıktı. Kapıya varıp delikten baktığında Sanem’in sarı saçlarını gördü.

“Hoş geldin,” diyerek açtığı kapıdan Sanem, “Sen ne yaptın kızım?” diyerek geçti, salona doğru hızlı ve aksi adımlarla yürüyordu. Kapıyı kapatıp esnedi Esme. “Ne yapmışım?”

Sanem arkadaşına döndü. “Adamın birini atmışsın, ortalık karışmış. Her yerde, her sayfada haberin var. Esme binlerce yorum ve hakaret var. Ya evliyse, ya sevgilisi varsa ya nişanlıysa...”

Esme gözlerini kırpıştırıp saçlarını geriye taradı. Bunu göze almıştı, elbette doğru değildi ama adama nikâh kıymış değildi ya... Yatak odasına koşarak telefonuna alıp salona döndü. Hesabına girip mesaj kutusuna girdi.

“Mesaj kutusunu geç, magazin sayfalarından tut da yalan haber yapan sayfalara kadar yüzlerce paylaşım var. Bilerek mi yaptın?”

“Evet, göze almıştım,” derken koltuğa oturup mesajları kaydırmaya başladı. Hakaretler, *yaa çok tatlı adam, umarım bulursun* diyen binlerce mesaj vardı. Takipçisi üç bin civarı artmıştı ve hâlâ geliyorlardı.

“Neyin nesi bu adam?” Yanma çöktü Sanem. “Nereden çıktı?”

“Rize’de gördüm ilk, sonra gözden kaybettim. Trabzon’da benim arkamdaymış ve fotoğrafını sen çekmişsin. İlk gördüğümde çok güzel gülüyordu, unutmuştum ama sonra ikinci şehirde de karşıma yani fotoğrafımda ortaya çıkınca aklımı meşgul etti.”

“Gerçekten mi? Ben mi çekmişim?”

“Evet, makine sendeyken, Sencer beni çekerken sen de onu çekmişsin.” Saçlarını geriye atıp of çekti. “Dün gece duygusala bağladım, paylaştım.”

Sanem arkadaşına bakarken içli bir nefes aldı. Yalnız olmanın ne olduğunu o da biliyordu ama yaptığıнын hata olduğunu da biliyordu. “Yaptın bir hata, bari mesajları kontrol edelim, belki tanıyan çıkar. Çıkmasa da adamı meşhur ettin, illaki gelip bulacak seni ve umalım ki bekâr ve yalnız olsun. Bir de sapık falan olmasın.”

İki bilgisayardan yan yana giriş yaptılar, birer fincan kahve eşliğinde yapılan hakaretleri ve sevgi dolu mesajları okuyup söyleniyor, gülümsüyorlardı. Esmeye susmayan telefonunu sessize almıştı. Hale birazdan damlardı. Olgun’un aramalarına bile bakmamıştı. Mesajların sonu gelmiyordu, artık karıştırmaya başlamışlardı. Kapı sertçe vurulduğunda inleyerek kalktı Esmeye. “Bu Olgun.”

“Olgun ama olmamış gibi kardeşin.”

Esmeye gülümseyerek kapıya yürüdü. Baktığında şaşırmadı, kardeşi ellerini pervaza dayamış, bekliyordu. Açıp başını yana eğdi. “Selam kardeşim.”

“Abla,” diyerek daldı içeri, ayakkabılarını çıkarıp fırlattı. Öfkeli adımlarıyla salona girdiğinde Sanem’in kindar bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Sana da selam olmamış Olgun,” dedi Sanem.

“Suphanallah,” diyerek ablasına döndü. “Ne yaptın sen?”

“Her giren aynı şeyi söylüyor.”

“Ne yaptığına anlam veremediğimizden olabilir mi? Elin adama beni bul diyorsun. Ya adam evliyse? Kendini ne konuma düşürdüğünü göremiyor musun?”

“Haklısın, bunu savunmayacağım. Adım Esmeye ama esti, yaptım Olgun.”

Olgun başını havaya kaldırıp dudaklarını sabır diler gibi kıvıltırdı. “Abla... Seni düşünüyorum. Adamın karısı seni bulsa ne diyeceksin?”

“Özür.” Gitgide kendini suçlu hissediyordu. Kadın demez miydi, sen benim kocama nasıl böyle dersin diye? O zaman bir özür onu kurtaracak mıydı? “Of ben hata yaptım.” Ellerini yüzüne kapattı. Olgun kızmaya geldiği ablasına o an üzüldü. “Of abla, of.”

“Hayır, yapmadın!” dedi Sanem. “Buldum onu.”

Olgun’la ikisi ona dönmüştü, Esmeye hızlı bir adımda bilgisayarın başına geçti. Sanem’in başının üzerinden baktı. Sanem’in açtığı fotoğrafa baktı. Yanındaki güzel kız da kimdi?

“Sevgili Esmeye, dayımı mı arıyorsun? Kendisi bekâr ve yalnız. Telefon numaramı bırakıyorum, beni ararsan seni dayıma ulaştırabilirim.”

Sanem’in okuduğu cümlelerle ellerini havaya açıp dua etti. Rezil olmadığına, evli olmadığına ve kimseye hesap vermeyeceğine... Bir de onu bulduğuna...

“Siz manyaksınız! Tanımadığın adamla iletişime geçmeyeceksin!” dedi Olgun. “Sapık mı, katil mi, hırlı mı hırsız mı? Aklını kaçırma abla!”

“Of sana ne be!” diyerek kalkıp Olgun’un karşısına geçti Sanem. “Sen ne karışyorsun? Bırak, buna o karar versin.”

“O dediğin benim ablam, ne demek sana ne!”

Esmeye onları duymuyordu, sandalyeye oturup fotoğrafı tekrar açtı. Oydu. Yine o güzel gülüşüyle bakıyordu ekrana. Yanındaki yeğeni olmalıydı, dayım demişti. Kimdi, neredeydi? Mesajdaki numarayı telefonuna ekledi. Mesajı işaretleyip kapağı indirdiği sırada

arkasında hummalı bir tartışma yaşıyordu. İkisine baktı, karşısında birbirini ibiklemeye hazır iki horoz duruyordu.

“Kaç yaşında kadın, senden izin alacak değil ya olmamış Olgun.”

“Yeter! Bana böyle seslenemezsin!”

Sanem dudaklarını gülümseyerek öne uzattı. “Seslenirim, ne yapacaksın?”

“Hey, sakın olur musunuz?” İkisinin arasına girerek birbirlerinden uzaklaştırdı. “Olgun, akşam geleceğim, sakince konuşuruz.”

“Ne dersen de, kabul etmeyeceğim.” Olgun hırsıyla odadan ve evden çıkıp gittikten sonra Sanem ile Esme birbirlerine bakıp çığlık attı.

“Bulduk!” dedi Esme.

“Bekâr ve yalnız!” dedi Sanem.

“Hadi mesaj atalım,” diyerek koltuğa zıplayarak çıkıp bağdaş kurdular. DM ile yazışmaya hiç uğraşmadan telefon numarasına girdi Esme. Parmakları klavyenin üzerinde durdu, Sanem’e baktı. “Ne diyeceğim?”

“Selam, ben Esme.”

Durumun saçma komikliğiyle kahkahaları evi çınlattı. Gözlerinin yaşlarını silip yazmaya başladılar.

Ordu...

Hamağın bir ucuna Nesrin, bir ucuna Oya yatmıştı. Yıldırım kollarını bacaklarını açmış, çimenlerin üzerinde çarpı şeklinde uzanıyordu. Yılmaz dudaklarının arasında bir ota uğraşıyordu. Zeliha ile Şifa kiraz ağacının tepesinde kurtsuz kirazları bulup aşırıyorlardı. Neşe yapraklardan oje yapıyordu. Burcu da telefonundaydı. Zişan telefonuna gömülmüş, ergensel işler peşindeydi. Resul çardakta uzanmış, kitap okuyordu. Ailenin gururu Resul.

Oya'nın ayakları Nesrin'e değiyordu, Nesrin bir itekliyordu ama yine ağzına kadar sokuyordu. "Çek kızım şu ayaklarını, ağzıma sokuyorsun."

"Öf tamam." Oya biraz çekmişti ama beş dakika sonra yeniden uzatmıştı. Nesrin dakikada bir mesaj kutusunu kontrol ediyordu ama gelen giden yoktu. "Görmedi mesajı. Yeniden yazayım mı?"

Yıldırım yattığı yerden başını çevirdi. "Yaz! Üste çıksın, mutlaka görür."

"Dayım öğrendi mi acaba?" dedi Neşe. "İllaki biri ona ilemiştir."

"Dayımın etrafında kim sosyal ağlarda gündemi takip eder ki?" dedi Burcu. Ortamı bir sessizlik kapladı, otuz saniye kadar sonra, "Dilan yengem!" diye cırladılar.

"Buyurun benim." Yan evi birbirine bağlayan kapı açıldı, Dilan güzel endamıyla onlara yaklaştı. "Ne oldu bebeler?"

"Hiç yenge, ne olsun, neredesin sen? Özledik," dedi Nesrin.

Uzun siyah saçları bir om zuna örgüyle atılmış Dilan, saçını arkasına atarken ela gözleri ışıldadı. "Çakır abim viral olmuş," derken etrafına bakıyordu. Sopa yutmuş gibi kalan ergenler kımıldayamadı. Dilan da Dilan'dı. Uyanık mı uyanıktı. Beyaz teni ışıldayan kadın gençlere bakıp başını sağa sola salladı. "Biliyorsunuz, bana numara çekmeyin." Arkasına attığı örgüsünü önüne çekip oynamaya başladı. "Esme'ye mesaj attım, *gel kız eltim ol* dedim."

Nesrin başını kaldırdı, gözleri kocaman olmuştu. "Gördü mü?"

"Görmedi," dedi Dilan, omuzları düştü, yüzünü buruşturdu. "Nasıl ulaşacağız?"

Tam da o anda Nesrin'in telefonu çın çın diye öttü. Kucağında duran makineyi kaldırıp ekranına baktı. Baktı ve baktı. "AAAA!" diye çığlık attı ve kalkmaya çalışırken hamakta Oya ile boğuşma yaşandı, ip örgü ters döndü. Çimene yapışan Oya ile Nesrin birbirine bakıp, "AAA!" diye bağırdı.

Mutfak penceresinden başını uzatan Suna Hanım, "Uy Nesrin! Yeter da!" dediğinde içine çekilen salyangoz gibi yerlerine sindiler.

“Esmе mesaj attı,” diye fısıldadığında yerlere serilenler emekle-yerek Nesrin’in önünde konuşlandılar. Zeliha ve Şifa ağaçtan atlayıp koşar adım varıp oturdular. Dilan da Nesrin’in yanına bağdaş kurdu. “Ne diiii?” dedi Dilan.

Nesrin sesli okudu.

Merhaba Nesrin, ben Esmе. Mesajını aldım ve dayının bekâr olması benim kurtuluşum oldu diyebilirim. Şu anda sosyal tüm mecralarda evli olma riski yüzünden linçleniyorum. Dayına Ri-ze’de denk geldim, o beni görmedi ama ben fotoğraf çekerken mar-kajıma girdiğini fark ettim. Sonra Trabzon’da tekrar karşılaştık ve bu kez ikimiz de birbirimizi görmedik. Sanem’in çektiği fotoğrafta gördüm onu, tam arkamdaydı. Bunun bir işaret olduğunu düşün-e-rek fotoğrafını paylaştım.

“Uy...” dedi Dilan. “Kadere bakın.”

“Vay bee...” dedi Neşe. “Yalan söylüyor olamaz değil mi?”

“Sanmıyorum,” dedi Yıldırım. “Dayım geçen ay Rize’ye gitmişti, arkadaşı Emir’i gezdirmek istemişti, Esmе de orada içerik hazırlı-yordu.”

“Doğru,” dedi Şifa. “Yalan söylemiyor.”

“Çok aşk çocuklar,” dedi Dilan. “Ne yapıyoruz?” Ela gözleri ışık-lar saçıyordu. “Esmе eltim olmak zorunda. Yaz Nesrin, Ordulu oldu-ğumuzu, dayının iş adamı olduğunu söyle. Buraya çağır.”

“Dayım bizi vuracak!” dedi Oya. “Ama sen yaz ya.”

“Yazıyorum.” Nesrin parmaklarını ekranda döndürmeye baş-ladı. Dilan’m sözlerini aynen aktardı. Esmе’den gelecek cevapla bir plan yapacaklardı.

İstanbul...

“Ne?” dedi Sanem. “Ordu mu? Orada tam üç gün kaldık. Neden orada değil de Rize ve Trabzon’da?”

“Nereden bileyim,” dedi Esme. Ayağa kalktı. “Sence gitmeli miyiz?”

“Kardeşine hak vermek istemesem de biraz haklı. Kim bu adam, necidir? Arsız mı hırsız mı?”

“Korkutma beni!”

“Korkmak zorundasın, neyle karşılaşacağını bilemezsin. Bir kere Karadeniz erkeğinden bahsediyoruz. Bu tip adamlar biraz maço olur, ne birazı, tam maço. Sonra höt höt de olabilir. Tut ki tanıştınız ve bir şeyler oldu diyelim... Esme... Bu adam tam dediğim gibiye bugünkü hayatına veda etmeni ister. Sen Esme’sin, sen milyonlarca insanın, kadının, gencin ilham kaynağısın. Reklamların aranan yüzün, paralar uçar, gider. Evet, paraya ihtiyacın kalmadı artık, evet, zenginsin ama sen bu hayata aitsin.”

Gerçekten bu hayata mı aitti? Esme emin değildi. Evet, başlarda her şey çok cazipti, para uçarak geliyordu ve zor bir hayattan sonra kıymetli de bir şeydi ama artık pek değildi. Yavaştan sıkılmaya da başlamıştı. Onca şey artık onu mutlu etmiyordu. Ayrıca o isterse bu işi bırakırdı, kimse onu zorlayamazdı. Ne vardı bir kez görse? Ne olurdu? Ne çıkardı? Karadeniz kararmazdı ya.

“Yalnızlıktan sıkıldım. Maçoysa maço, bu yaşıma kadar hepsi benim bir sözüme baktı da ne oldu? Bunları boşuna konuşuyor bile olabiliriz, bir hayali kovalıyoruz. Hayaller gerçek olmaz, hayat kendi planlarını yapar. İşime de kimse karışamaz. Ben istersem bırakırım.”

Sanem ona karşı çıkmak, onu caydırmak gibi hiçbir söz etmedi. Hayat felsefeleri, görüşleri, beklentileri aynıydı ve biliyordu ki gitme dese bile Esme bir yolunu bulur, giderdi.

“Gidiyorum!” dedi Esme.

“Gidiyoruz. Eğer bu delilikse ikimiz de birer deliyiz. Yarın ilk uğağa bilet alıyorum.”

“Hale’yi arayacağım ama önce Nesrin’e yazacağım.”

“Bekle bizi Ordu, biz geliyoruz,” dedi Sanem, gülüşerek işlerine koyuldular.

3. Bölüm

Ordu...

Çakır Efe sabah ilk iş olarak fabrikasının yanında yer alan iki katlı uzun bir alana kurulmuş şirketine uğrardı. Ondan sonra işlerini sıraya dizerek günü tamamlardı. Önünde üç adet fındığın kapsülleriyle duruşu büyük bir logo şeklinde yerleştirilmişti. Ataoğulları Fındık başlığı altında birçok markayı temsil ediyorlardı. Çikolata başta olmak üzere çay, fındık toplama merkezleri vardı. Pek çok ilden fındık ticareti yapıyor olsalar da kendilerine ait fındık bahçelerinden her yıl tonlarca ürün alıyorlardı.

O bir fındık kralıydı. Öyle biliniyor, hakkım da veriyordu. Kardeşi Çetin ile yönetiyorlardı. Son olarak gelişmekte olan Ordu'nun inşaat işine girmişlerdi. Her şey tıkırındaydı. Geneline gergin bir adamdı. İş yükü de ağırdı belki ama çabuk sinirlenen yapısı etrafındakileri tetikte tutardı. Çalışanları yanlış yapmamaya özen gösterirdi. Hızlı parlayan öfkesi yine aynı hızla da sönerdi. Duruma göre de değişebiliyordu. Zeki olması, servetlerine servet katmıştı. Babasından devraldığı işleri kısa sürede üç katına çıkarmıştı. On senedir yönetim kurulu başkanıydı, kardeşiyle arasında sıkı bir bağ vardı. Çetin abisinin sözünden çıkmazdı, aslında abisine hayrandı. Çakır Efe de Çetin için canını verirdi.

Bu sabah öðlene kadar dışarıdaki işlerini halletmişti ama şirkete girdiğinde fark etti ki bir gariplik vardı. Kapıdan girdiğinde başlayan değişik bakışlara anlam vermeye çalışsa da olmuyordu. Odasının önüne geldiğinde sekreteri, abla dediğı Şengül Hanım'ın başında diğerk çalışan kızları görünce başını uzatıp masanın ortasına baktı.

“Kolay gelsin hanımlar?” dediğinde birer zıplayışla masanın etrafından çil yavrusu gibi dağılan kadınlar sağa sola saldırıyordu. “Çay! Bardaklar neredeydi?” diyordu çaycı kadın.

“Fotokopi olacaklar bunlar mıydı?” diyen asistan Merve masanın üzerinde duran alakasız dosya yığınıını kucaklamış, uzaklaşıyordu.

Bir anda dağılan kadınlarla iyice işkillenen Çakır başını çevirip bakmış, dönmüş, “Hayırdır?” demişti.

Yaşı kırkın üzerinde olan Şengül Hanım gözlerini kırpıştırtarak gülümsedi. “Hayır Çakır Bey, çok hayır hem de.”

“Allah Allah, kızlardan biri mi evleniyor?” derken sırtımayla karışık merak belirmişti yüzünde.

“Yok! Size kısmet var!”

“Ne!” Sırtıması sönmüş, bakışları koyulaşmıştı. Yine annesinin işleriyse, evi birbirine katacağı kesindi. İlk olmazdı, daha önce de şirkette, tanıdığı aile kızlarını getirdiğı olmuştu. “Anam buraya gelirse içeri almayın!” diyerek odasına girdi. Şengül Hanım daha açıklayamamıştı bile. “Peki efendim,” diyerek dudaklarını birbirine bastırdı.

Odasına girip kapıyı sertçe kapattı. Koltuğuna geçip oturdu, beş dakikaya kadar çayı önüne gelirdi. Kahve değil, çay severdi. Türk kahvesini günde bir kez içer, çayı on bardaktan aşağı tüketmezdi.

Merve beş dakika sonra çay tepsisiyle odasına girdiğinde ürkek ifadesiyle masaya yaklaşırken Çakır'm gözünden kaçmamıştı. Bunlar hep onu sinirlendiren şeylerdi. Gergin insanlarla daha gergin oluyordu. Çayı önüne bırakılınca bir yudum aldı ve Merve'yi dinlemeye başladı.

“Dışarıda bir toplantınız yok, bugün burada iki randevunuz var. Biri yeni çikolata ve fındık kreması ürün içerik toplantısı, diğeriye mühendislerle proje incelemek üzerine. İlki saat on birde, ikincisi öğleden sonra. Başka bir isteğiniz var mı?”

“Yok, çıkabilirsin. Bir sonraki sefere yüzündeki korkmuş ifadeyi sil, içeri öyle gir.”

Merve yutkunup başını salladı ve tek kelime etmeden odadan çıkarken Çetin, “Abi!” diye bağırarak girdiğinde ikinci yudum çayı dudaklarını yaktı ve üzerine döküldü. “Sıfatına tükürdüğüm. Lan ne bağıryorsun?” Kalkıp peçete aldı, Allah’tan siyah olan pantolonuna dökülen çay tüm gün belli olmayacaktı.

Çetin kahverengi gözlerini kocaman açmış, abisine bakıyordu. “Neler olmuş bilsen...”

“Sabah sabah herkes bir garip, ne olmuş!” diye kükredi. Çetin masaya yaklaştı. “Kadının biri seni sosyal medyasında paylaşmış, *beni bul* demiş.”

Anlamaya çalışırcasına bakıyordu ama yok olmuyordu. “Kadın mı? Ne kadını?”

“Fenomen, milyonlarca takipçisi var. YouTuber, manken, model, ne bileyim öyle şeyler.” Cebinden telefonu çıkarıp kadının hesabına girdi. Hikâyeyi açıp abisine uzattı. “Al bak! Bu sensin!”

Çakır Efe ekrana bakarken gözlerini kıstı, evet, bu kendisiydi. Geçen ay Rize’de Emir’le gezerken çekilmişti. “Ula bu ne! Benim ne işim var bu kadının hikâyesinde?” Altında yazan sözü sesli okudu.

Kimsin? Neredesin? Lütfen yalnız ol... Bul beni gülüşü güzel bey...

Başını telefona eğdi. “Bana mı diyor?”

“Sen de abi kırk yılda bir gülersin, onu da ellere mi verdin? Bana demiyor ya, sana diyor işte.” Çetin bedenini oynatarak sırttı. “Gülüşü güzel bey,” derken abisine kalçasıyla çarptığında Çakır Efe’nin sesi şirketin en ücra köşesinden bile duyuldu.

“Bana avukatları çağırın! Hemen!”

Beş dakika içinde şirketin dört avukatı Çakır’ın ofisinde, top-

lantı masasında oturuyordu. Çakır bir sağa dolanıyordu, bir sola. “Bulun şu kadını bana! Açın davayı! Kişisel haklarıma tecavüzden yargılansın!”

“Muhtemelen milyonlarca insan şu an sizi tanıyor Çakır Bey,” dedi avukatlardan biri. “Esme Hanım oldukça meşhur biri, paylaştığı hikâye sadece onda kalmamış.”

Çakır durup avukata baktı. “O ne demek?”

Bir diğer avukat sözü devraldı. “O şu demek efendim, ülkede gündem sizsiniz, bugün tüm sosyal mecralar sizi konuşuyor. Bir kısmı sizin evli olduğunuzu ve Esme Hanım’ın ayıp ettiğini söyleyerek hakaretler yağdırırken bir kısmı da bekâr diyerek sizi savunuyor. TT olmuşunuz.”

“O ne demek?” derken başını bir kez daha eğmiş, sesi feryat eder gibiydi çıkmıştı.

“O da şu demek,” derken diğer avukat konuştu. “Bugün hakkında en çok konuşulan kişisiniz. Esme Hanım paylaştığı bir fotoğrafla sizi gündeme taşıdı.”

Ellerini yüzüne kapatıp sertçe sıvazladı. Akıl alır gibi değildi, hangi akla, hangi mantığa sığardı? Bir kadın sizi görüp beğendi diye bu şekilde ifşalasın. “Delireceğim! Açın şu kadını, bakacağım, kimmiş, neymiş?”

“Menajerinin telefon numarası geldi,” dedi avukat.

“Arayın hemen!” dedi Çakır.

Avukat numarayı telefonuna girerken Çakır bir diğerine, “Aç bakayım, kimmiş bu kadın?” dediğinde bilgisayarında birkaç tuşa basan avukat ekranı Çakır’a çevirdi. Esme’nin makyaj çekimlerinden biri ay gibi ortaya çıktı. Kaşları havaya kalkan Çakır Efe, ekranın her bir karesini inceledi. Gözlerini kırıştırdı, dudakları aralandı. Çetin arkasından yaklaşıp başını uzatmıştı. Dudakları o şekli alan Çetin usulca çekildi abisinin arkasından. Çakır çekilemiyordu, kadının yeşil gözlerine takılmıştı. Capcanlı karşısındaymış gibi bakıyordu, kadın da ona bakıyordu. Eğildiği masadan usulca doğruldu ama bakışları ekranda kalmıştı. Yeşil gözler öyle büyüleyici ve kararlı ba-

kıyordu ki bir adım geri çekildi. Sanki... Sanki kadının bakışları onu içine çekecek gibiydi.

“Çakır Bey,” dedi telefonda olan avukat. Ona bakmaya zorladı kendini, ekranı indirdi ve büyüü ortadan kaldırdı.

“Hale Hanım sizinle görüşmek istiyor.”

“O kim?” dedi usul bir sesle, aklı buralarda değil gibiydi.

“Esme Hanım’ın menajeri.”

“Ver.” Uzatılan telefonu çekip kulağına götürdü. “Hale Hanım?”

“Merhaba Çakır Bey, ben Esme’nin menajeriyim. İyisiniz umarım?”

“İyi olmadığımı biliyorum, bana Esme Hanım’ı bağlayın!”

“Anlıyorum, Esme’nin tekelinde gerçekleştirdiği bir paylaşım oldu. Genelde her şeyi önce ben kontrol ederim.”

“Ben bunları dinlemek istemiyorum. İş insanıyım ben, dostum var, düşmanım var. Yapılan hiç hoş bir şey değil.”

“Gerçekten üzgünüm. Esme ile bağlantıya geçemedim. Şu anda evine gidiyorum. Fotoğrafi kaldırmak kolay ama bir işe yaramayacak, çokça kopyalandı.”

“Hanımefendi!” dedi sesini yükselterek. “Siz bana ne masalı anlatıyorsunuz? Dava açacağım, kimse bana ulaşmasın! Avukatlarımla konuşursunuz!”

“Hayır, bir dakika!” dedi Hale ama telefonu avukata uzattı Çakır. Avukat telefonu alıp konuşmayı devam ettirdi ama Çakır’ın da dediği gibi davada görüşeceklerini söyledi. Avukat telefonu kapatıp masaya bıraktı.

“Bulun! Her neredeyse buraya getirin! Çetin!”

“Efendim abi,” derken bir adım yaklaştı. “Kuzgun’a git. Ben onu arayacağım, paketleyip getirsin!”

Kuzgun dediği kişi şehrin mafyalıgım üstelenen adamdı. Çakır’ın da en yakın arkadaşıydı. Her güç, başka bir gücü arkasında getirirdi ve büyük paralar bir şekilde kendini korumak zorundaydı. Çakır’ın onlarca düşmanı vardı, Kuzgun onun çelik yeleşiydi.

“Tamam abi.” Çetin uçarak odadan çıkarken avukatlar dava açmak için dilekçelerini hazırlamak adına ayrıldılar. O ise masasına oturup bilgisayarından Esm e Derin’in bir fotoğrafını açtı. Yeşil bakışlara bakarken derin bir nefes aldı.

“Gel bakalum patuli² sen istedin!”

 stanbul...

“Sen aklını kaçırdın!” dedi Hale çantasını koltu a bırakırken. “Ama her ne ve nasıl bir ka ırmaysa devam et. Her yerde Esm e esi yor.”

“Bana kızmayacak mıydın?” Esm e yarım a ız gülümserken.

“Kızaca ım! Yolda beni  akır Efe Atao ulları aradı.”

“O kim?” dedi Esm e, San em yanında belirdi. Hale onlara bakıp başını sa a sola salladı. “Aradı ın adam!”

“Biz adını sormayı unuttuk,” dedi San em.

“Buldunuz mu?” dedi Hale. “Nasıl?”

“Ye eni ulaştı,” dedi Esm e.

“Ben soramadım, bek ar mı?” dedi Hale.

“Evet,” dedi San em. “Yalnız bir bek ar.”

“Allah’ım çok     r. Evli olması seni yerle bir edebilirdi.” Alnının terini sildi Hale, derin bir nefes aldı. Sarı saçlarını geriye tarayıp rahatladı.

“Siz ne konu tunuz?” diye soran Esm e’ye kaçamak bir bakış attı. “Seni dava etmeye hazırlanıyor. Bugün yeti mezse pazartesiye kesin eder. Konu turmadı bile, açıklamaya çalıştım ama...”

“O beni dava etmeden ben oraya gidiyorum.”

2.Lazca kar tanesi demek. (y.n.)

“Ne!” Hale başını öne uzatmıştı. “Saçmalama Esme! Adamı tanımıyorsun, nasıl biri olduğunu bile bilmiyorsun.”

“İyi ya işte, öğrenmek için gideceğim.”

“Uçak bileti bulamadık, sabaha karşı var, o yüzden arabayla gidiyoruz,” dedi Sanem.

Yapma demenin bir anlamı varsa bile bu Esme için geçerli değildi. Söz dinlemeyeceğini çok iyi bilen biriydi Hale. “Sizinle geliyorum. Yaşça sizden büyüğüm, hayat tecrübem var ve ikinizin de menajeriyim. Sizi kimseye yedirmem. Siz yola çıkın, benim işlerim var, sabah ilk uçakla sizden önce bile varabilirim.”

“Anlaştık!” dedi Sanem.

“Anneme uğrayacağım. Gece çıkıyoruz,” dedi Esme.

Çantasını alıp sarı saçlarını geriye itti Hale. “Biraz tatile ihtiyacım vardı, bana da iyi gelecek. Bir haftalık program boşaltması yapacağım. Çakır’ın bekâr olduğunu şu an açıklama! Bırak ortalık biraz daha kızıışsın. Sabahtan bu yana üç teklif geldi. Biri mayo markası, ikisi giyim firmalarından. Deli paralara bağlayabilirim, biraz beklesinler.”

Esme kabul etmeyecekti ama şimdi uzatmak istemediği için sessiz kaldı. Hale giderken onlar da evden ayrılıp yapmaları gereken işlere koyuldular. Esme annesine açıkladı ama babasına doğruyu söylemedi. Olgun küplere bindi. En geç üç gün içinde gelmezse kendisi gelip götürmekle tehdit etti. Gece on birde iki kadın yola koyuldu.

Sabaha karşı ikide evinden çıkan Hale, valizini bagaja tıkp havalimanına doğru yola koyulduğunda telefonu çaldı. Esme’nin aradığını gördüğünde hemen açtı.

“Efendim canım.”

“Çıktın mı?”

“Şimdi evden çıktım, neredesiniz?”

“Daha Bolu’da sayılırım, Hale evime uğraman lazım. Küçük kameramı evde unuttum.”

Hale saatine baktı, yetişirdi. “Tamam, nerede?”

“Çalışma masamın çekmecesinde, onu almayı nasıl unutmuşum.”

“Tamam, inince ararım.” Telefonu kapatıp Esme’nin evine döndü. Yarım saat sonra ulaşmıştı. Çantasını ve telefonunu alıp indi. Kata çıkarken çantasını karıştırmaya başladı. Asansör durunca indi, kapıya doğru adımladığında iki adamın varlığıyla başını kaldırdı. Aralarında kısa bir bakışma geçti.

“Birini mi arıyorsunuz?” dedi Hale ama adamlar çakma mafya gibi görünüyordu, korkmamaya çalıştı. Bu ne kardeşim, beyaz gömlek, siyah takım. İnsanın aklına başka bir şey de gelmiyordu. Mafyaların stilistlerine sövüyordu içinden, zamanında şunlara pembe gömlek giydirseydi ne olurdu sanki.

“Esme Derin,” dedi adamlardan dev gibi olan. Hale yutkundu. “Evet, benim,” dedi. Çığlık atamadan ağzına kapanan pamukla gözleri kocaman açıldı ama hemen sonra gözleri kapanarak iri adamı kollarına yığıldı.

Ordu...

Dilan sabahın dokuzunda kayınvalidesinin evine düşmüş, çocukların odalarını tek tek gezerek hemen kalkmalarını emir buyurmuştu. Biri bile onu ikiletmeden ayağa fırlamıştı.

Kahvaltı hazırlayan ablalarının arasına karışıp yardım etmişti. Çocukları karşılarında hazır gören anneler şöyle bir bakmıştı.

“Ha nere?” demişti Ayşe Hanım. “Ne oluyor?”

“Şey abla...” dedi Dilan. “Ben çocuklara söz verdim, bugün onları yemeğe ve dondurma yemeye götüreceğim.”

“Ne iyi düşünmüşsün Dilan,” dedi Suna Hanım. “Al götür, gece geç getir.”

“Olur ablam, yenge yeğenler güzel bir gün geçireceğiz,” dedi Dilan.

Çıt çıkarmayan çocuklar masanın etrafını donatırken Çakır evden yeni çıkıyordu. Çardaktaki masaya elleri cebinde yaklaşan Çakır yeğenlerine tepeden bir bakış atarken Şifa’nın lokması boğazına kaçtı. Çakır’ın tek kaşı havadaydı, gözlerinde *sizi hainler* bakışı vardı.

“Helal dayıcığım, helal. Ne oldu?” dedi başını yana yatırıırken, dişlerinin arasından konuşmuştu.

Yıldız yanındaki kuzeninin sırtına vurdu. “Çay içmedi ya dayı, kuru kuru yutamadı. Değil mi kuzen?” Şifa korkuyla başını salladığında Nesrin söze karıştı. “Sen geç kalmışsın dayı, çoktan giderdin.”

“Gece aklıma bir şey takıldı da uyuyamadım dayısı, belki aynı şey size de takılmıştır diye bir sorayım dedim.”

“Yok!” dedi Nesrin. “Bebek gibi uyudum. Siz?” derken kuzenlerine bakıyordu. “Evet, biz de uyumuşuz,” gibi sözler masada yankılandı. Emine Hanım bir torunlarına bir de oğluna baktı. “Neyunuz var?” dediğinde Çakır annesine gülüşlerle dolu bir bakış attı. “Hiç anne, rüyamda bunları ağaca nasıl bağladığımı gördüm. Çok eğlendim, içimden bir his rüyamın yakında gerçek olacağını söylüyor.”

“La ne istiysun uşaklardan?” dedi en büyük ablası Suna. “Melek gibiler.”

“Evet abla melek, şeytanın da bir melek olduğunu düşününce tam bir melekler.”

“Abiciğim,” dedi Dilan.

Çakır, Dilan’ı kendi kardeşi gibi seviyordu, yengesi falan değildi ona göre. Dilan çok sevdiği bir abisinin kızıydı. Çetin ile evliliklerine önyak olmuştu. Dilan bizim gelinimiz olsun demiş, kızı almıştı. “Abim, söyle.”

“İyi görünüyorsun, havan değişmiş sanki. Hayırdır?” Dilan

sinsice sırtmış, Çakır da bunu anlamıştı. Çetin biliyorsa karısı havada karada bilirdi.

“Nasıl iyiyim bilemezsin, bacım... Rüyamda evleneceğim kız gördüm.” Bir elini cebinden çıkardı, havaya yazı yazar gibi kaydır-
dı. “Beni böyle tüm ülkeye ilan etmişti, bana şey dedi: gülüşü güzel bey...”

“Uy ah ha...” diyerek doğruldu Emine Hanım. “Ne dersun oğlum?”

“Dur bitmedi anne!” diyerek masanın etrafını dolanmaya başladı. Yeğenleri dut yemiş bülbül gibi kalmışlardı. Yeğenlerine baka baka ilerliyordu Çakır. “Nasıl güzel bir kadın ama... Huri gibi bir şey.”

“De mi dayı?” diyerek zıpladı on altı yaşındaki Zişan. Kuzenleri boğaz temizleyerek sözü bastırmaya çalışınca Çakır, “Evet dayıcığım, aynen öyle,” dedi.

“Ula bunlar nereden bili?” dedi Emine Hanım. “Noli?” Şivesi bir Ordu bir Rize’ye kaçan kadının aklı bile karışmıştı, dili karışsa ne olacaktı.

“Zişan da aynı rüyayı görmüş anne ama işte büyük bir hata etti o huri, dostum var, düşmanım var, beni rezil etti. Bulduğumda ona neler edeceğimi kestiremiyorum.”

“Hı?” dedi Nesrin. “Derken dayıcığım? Mesela?”

“Kırk katır mı kırk satır mı diye soracağım? Hangisini seçerse seçsin, ölümü yakın.”

“Yok deve!” dedi Burcu. “Abartma dayı!”

“Kız!” dedi yanındaki abisi Yıldırım, dişlerinin arasından fısıldadı. “Yürek mi yedin, kes sesini!”

“Deve. Ben?” dedi Çakır.

“Yok dayıcığım, ağzımdan kaçtı,” dedi Burcu sinerek. Annesi Gönül ona ters bakıyor, başını *sen görürsün* diye sallıyordu.

“Neyse...” dedi Çakır. “Ben çıkıyorum, yarın sabah görüşürüz.” Suratına sinsi bir gülüş kondurmuştu. Yeğenleri yutkunurken, ab-laları ve annesi anlamsızca bakıyordu. Çakır Efe’nin aracı bahçeden çıkarken soluklarını bırakıp arkalarına yaslandılar.

“Ben anlamadum,” dedi Emine Hanım. “Evleneceğı kizu mu görmüş?”

Nesrin kıkırdayınca onu takip eden kuzenleri masaya gülüşleriyle şenlendirdiler ama Emine Hanım hâlâ bir şey anlamamıştı. Dilan ayağa kalktı. “Kalkın bakalım. Bizim gitmemiz gerekiyor ablalarım, akşam için size bir misafir getirebilirim. Yan evde kalabilir mi anacüğüm?” derken şive kullanmış, sevimli bir şekilde gülümsemişti.

“Olur kızum. Kapımız herkese açık. Kim?”

“Sağ ol anacüğüm. Üniversiteden bir arkadaşım, gezmeye gelmiş, bir gece misafir edeyim diye düşündüm.”

“Eyi düşünmüşsun.”

“Kalkın bebeler, ne oturuyorsunuz?” dedi Dilan tekrardan. “Ben giderim bakın, kalırsınız.”

On bir genç çocuk ayağa fırladı. Arabasına baktı Dilan. “Bazılarınız bagaja binsin. Haydin!” Masadan kalkan koşar adım Dilan’ın cipine ilerledi. Kasası kapalı alana erkekleri ve Burcu’yu bindirdi. Arka koltuğa kalanlar doluştu. Nesrin öne binerken kucağına Resul’ü aldı. Kapıları çekilince Dilan gözlüğünü taktı. “Operasyon başlasın! İstikamet Esme! Geliyorum eltum.”

“Yürü be yenge!” diye hep bir ağızdan bağırdılar. Dilan gaza basıp Ordu merkeze sürdü. “Ara neredeymiş?” dedi Dilan. Nesrin telefonunu kaldırıp numaraya dokundu. Kulağına tutarken ilk kez sesini duyacak olmasının heyecanı sardı. Mesajlaşmak kolaydı.

“Merhaba Nesrin?” diyerek açılan telefonla rahatladı. “Şey... Merhaba Esme abla, biz geliyoruz, neredesin?”

“Ben nerede olduğumu tam bilmiyorum, sana konum atabilirim.”

“Olur, kapatıyorum o zaman.” Esme’nin kesik gülüşünü hissetti Nesrin. “Tamam, kapat.” Nesrin telefonu kapatıp, “Konum atacak,” dedi, birkaç saniye sürmeden konum geldi. Açıp baktığında konumu yengesine attı. Dilan arabaya konumu bağladı, kısa da bir bakış attı. “Sahile yakın bir kafede,” dedi. “Beş dakika sonra oradayız.”

“Çok heyecanlı!” dedi Neşe.

“Bayılmam umarım,” dedi Zeliha. “Esme’yi göreceğiz.”

On dokuz yaşındaki Yılmaz, “Dayımın dediği gibi huri resmen,” dedi.

“Höst!” dedi Burcu. “Doğru konuş!”

“Aman be!” dedi Yılmaz. “Ablam yaşında kızım ya da yengem.” Küçük atışmalar ve kahkahalarla beş dakika bittiğinde kafenin otoparkına park etti Dilan. “Siz inmeyin, burası çok kalabalık, araçları varsa başka bir yere gitmeyi teklif edeceğim.” Sitemleri dinlerken arabadan inerek kafeye yürüdü. Ataoğulları’nın güzel gelinini tanımayan mı vardı? Yok denecek kadar azdı. Saçlarını eliyle geriye attı, kafeden girerken ona selam verenlerin selamını kısa bir gülüşle aldı. Kafenin içinden süzülüp deniz tarafına geçti. Sağına bakındı, yoktu. Soluna döndüğünde iki kadının oturduğu masaya yürüdü. Esme sırtı dönük olandı, karşısındaki Sanem’i tanıyordu. O da Esme gibi YouTuber’dı. Kare masanın yanında durduğunda iki kadın da başını kaldırıp ona baktı. Güneş gözlüğünü çıkarıp gülümsedi. “Hoş geldin Esme.” Elini uzatırken, “Ben Ataoğulları’nın geliniyim, Dilan Ataoğulları.”

Esme sertçe yutkunurken eli havada kaldı. Ne demekti gelinleri? Oyuna mı gelmişti, bu kadın o adamın karısı mıydı? Sanem de aynı şeyi düşünüyordu. İkisinin de gözlerine korku oturmıştı.

“Gelin derken, anlamadım?” diyebildi Esme titrek bir sesle. “Bekâr değil miydi?”

“Bekâr canım, ben evin geliniyim. Eşim Çetin Ataoğulları. Korkma!” dedi Dilan gülümseyerek.

Esme gevşeyerek gülümsediğinde Sanem de rahat bir nefes almıştı. Dilan kadınların elini sıkıp tanıştı.

“Arabamda kalabalık bir ekip var, onları buraya indiremem. Burada beni tanıyorlar, seni zaten tanıyorlar. Sizi başka bir yere götürmek istiyorum. Aracınız var mı?”

“Var,” dedi Sanem. “Ama kimler?”

“Yeğenlerim, tam on bir tane ergen! Size mesaj atan en büyük-

leri Nesrin. Dilerseniz gidelim,” dedi Dilan, üçü birlikte kafeden çıkıp otoparka yürüdüler. Dilan rahattı ama iki kadın durumun saçmalıktan ibaret oluşunu bakışlarla kendilerine anlatıyorlardı. “Benim arabam bu, sizinki nerede?” dedi Dilan. Filmli camlara yapışan çocuklar içeride Esme’yi görmenin şaşkın sevincini yaşıyorlardı.

İki araç gerideki bordo aracı işaret etti Esme. “Bordo olan, seni takip edeceğiz.”

“Anlaştık.” Dilan arabasına binerek direksiyonu kırdı, otoparktan çıkarken arkasına baktı. Çocuklar arkadaki arabaya bakıyordu.

Diğer arabadan Sanem öndeki aracı izliyordu. “Evin gelinin arabasına bak! Çok zengin olmalılar.”

“Galiba,” dedi Esme. “Hale’yi bir daha arar mısın?”

Saatlerdir Hale’den haber alamıyorlardı. Aramalara cevap vermiyordu ki bir yerden sonra telefon ulaşılmaz olmuştu. “Yok, kapalı. Başına bir şey geldiğini düşünmeye başlıyorum.”

“Ne gelebilir ki? Uçak saatini de dememişti. En iyisi biraz daha bekleyelim, kötü bir şey olsa çoktan duyardık.” Esme derin bir nefes aldı. “Hale’nin gece gönderdiği dosyayı okusana.”

Dün gece gelen dosyaya bakmak istememişlerdi. Sanem telefonunda bir iki yere dokunup sesli okumaya başladı. “Çikolata fabrikaları varmış, hem de şu meşhur çikolata! Her evde tüketilenlerden, inanamıyorum.” Sesi içine kaçmıştı resmen, okumaya devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Fındık kralı olarak biliniyor, her yıl tonlarca fındık mahsulü alırken neredeyse tüm Ordu’nun fındığını da satın alıyor. Rize’de çay bahçeleri ve çay fabrikası var, son yıllarda da inşaat işine girmişler. Fındıktan üretilen yağ fabrikası da varmış. Fındıkla üretilen her şeyleri... Yurt dışı ticareti de dâhil... Gemici mi? Yuh!” Son sözlerine doğru sesi kısılmıştı.

Esme direksiyonun hâkimiyetini kaybeder gibi olduğunda araç yalpaladı. Derin bir nefes alırken toparladı. “Bu kadarını tahmin etmemiştim.”

“Ben de,” derken arkasına yaslandı Sanem. “Bu adamla olmanızı tavsiye ederim, seni buraya kapatır ve hiçbir şey yapmana da izin vermez. Bir macera için bile fazla değil mi Esme? Şimdi direksiyonu kırıp vazgeçebilirsiniz.”

Macera? Belki... Buraya kadar gelmişken onu görmeden gitmeyecekti. Gidebilirdi. Giderdi. Canı ne isterse onu yapardı. Direksiyonu şimdi kırsa, yolu değiştirse evine döndüğünde acaba diye düşünecekti. Bir gülüşün ardına düşüp onca şeyi ardında bırakıp gelmişti. Buradan giderken de arkasında bırakır giderdi. Onu görmemek için hiçbir nedeni yoktu. Görecekti. Gaza sert bastı.

“Hayır! Onu göreceğim. Evime geri döneceğim, evet ama aklımda bir acaba olmadan! Zenginse bu onun sorunu, hayatımın sonuna kadar yetecek param var. Kimseye de muhtaç değilim. Kimse de beni kapatamaz!”

Sanem inleyerek arkasına yaslanıp kafasını koltuk başına vurdu. “Hale olsaydı, ah Esme ah, derdi. Sanem arkadaşının huyunu bildiği için sessizce yolu izledi. Ne olacaksa birlikte görecektlerdi.

Dilan’ın arabası orman içinde sakin bir restoranda durunca hemen yanına park etti Esme. Araçtan çıktığında etrafına bakındı, nemli hava ruhuna huzur veriyordu. Dilan da arabadan çıkınca aracın tüm kapıları aynı anda açıldı. Esme ve Sanem ağızları bir karış açık arabadan inen küçük fil sürüsüne bakakalmıştı. Çıkıyor, çıkıyor ama bitmiyordu. Bagajdan bile çıkıyorlardı. Sanem güldü. Esme karşısına geçen on bir çocuğa ve gence bakarken gülümsedi.

“Merhaba,” dedi gülüşüyle çocuklar bir dizi boncuk gibi yan yana geçmişti. Esme gözlerini kırpıştırıp bakakalmıştı. Bu on bir genç onun takipçileriydi. “Selam.” Elini kaldırıp havada salladı.

Resul öne bir adım çıktı. Esme kaşlarını kaldırıp başını ona eğdi. “Sen şimdi yengemiz mi olacaksın?” Resul’ün sorusuyla kaşları havalandı. Dudakları aralandı ama şaşkınlıkla bir şey diyemeden Nesrin öne çıkıp kardeşinin omuzlarından tuttu. “Hoş geldin Esme abla, mesajda konuştuğun bendim. Nesrin.” Elini uzattığında Esme tutmak yerine kollarını açtı. “Hadi sarılalım, on bir tane hayranım var burada, el sıkışmak olur mu?”

Nesrin kardeşini yana çekerek gülümsedi. Esme'ye sıkıca sarılıp Sanem'e geçti. "Hoş geldin Sanem abla," dedi.

"Merhaba canım, hoş buldum," derken ismini söyleyen sarılıp kenara çekildi. Sarılma bitince karşı karşıya kaldılar. "Siz hepiniz onun yeğeni misiniz?"

"Evet," dedi Yıldırım. "Beş tane ablası olunca..."

"Beş abla!" dedi Esme. *Beş görümce...* diyordu içinden.

"İçeri geçelim, orada rahatça konuşuruz," dedi Dilan. Dilan'ı takip edip uzunca bir masaya yerleştiler.

"Esme abla," dedi Burcu. Esme ona döndü. "Efendim?"

"Dayımı nerede gördün?"

"Şey..." Alnını kaşıdı, biraz garip hissediyordu. "Rize'de bir kafe, fotoğraf çekiyordum o sıra bir anda ekrana girdi. Birkaç fotoğraf aldım ama arkamı dönünce ortadan kayboldu. Sonra Trabzon'da Sanem fotoğraf çekerken fark etmeden dayınızı çekmiş, ben çok sonra fark ettim. İkinci kez görünce şaşırdım ama umursamadım. Fotoğrafları paylaşıırken ne düşünüyordum bilmiyorum, bir anda oldu. Sonrasını biliyorsunuz, hiç tahmin etmezdim burada olacağını çünkü Trabzon'dan sonra üç gün burada kaldım ama görmedim."

"Kader," dedi Dilan. "Ben evin küçük oğluyla evliyim, Çakır abimle evlenecek kadın evin büyük ve kıdemli gelini olacak. Emine anneciğimin aşılmaz kuralıdır bu, Çakır'umun karisuna vereceğim yerimu, der."

"Ya..." derken anlamsızca sırtıyordu Esme. O yer nasıl bir yerdi bilemiyordu ama merak ediyordu. "Hava çok güzel değil mi?" dedi düşüncelerinden kurtulmak istercesine.

"Ya değil mi?" dedi Neşe. "Oksijen cennetidir Ordu. Biz de sene de bir kez gelip üç ay kalıyoruz."

Başlarında beliren garsona Dilan talimatlar vermeye başladığında çocuklar ortama biraz daha ısınırken Esme'ye sorular soruyor, alışmakta zorlanmıyorlardı çünkü Esme onlara seve seve cevap veriyor, anlatıyor da anlatıyordu. Esme'nin merak ettikleri başkaydı

ama soramıyordu. *Dayınız nasıl biri* diyemiyordu ki Dilan imdadına yetişti.

“Biraz da dayınızdan bahsedin, sonuçta buraya abimi merak ettiği için geldi Esme ablanız.” Esme minnetle bakıp gülümserken Zişan, “Dayım sinirli bir adam,” dedi.

“Nasıl?” dedi Esme.

“Evet, biraz gergin biri ama çok iyidir,” dedi Zeliha. “Canını emanet et, öyle biri.”

“Sonra biraz maçodur,” dedi Neşe. “Buraya gelirken eteklerimizin boyu uzar.”

Esme ve Sanem’in ağzı açıldı, kaşları havaya kalktı. Bir ona bir buna bakarken ne düşüneceklerini bilemiyorlardı.

“Şort giymek yasak!” dedi Nesrin. “Sevgilin varsa buraya gelirken ayrılırsın, sadece burada da değil, arada gelir, kontrol eder. Ankara’da oturuyorum da...”

“Babanız ve anneniz bir şey demiyor mu?” dedi Sanem. “Dayınızın insafına mı kalıyorsunuz?”

Nesrin, “Babam dayıma çok saygı duyar, enişterim de öyle. Dayınız diyorsa yapın der, biz de dayımıza saygı duyuyoruz ve çok seviyoruz. Üzerimizde bir ağırlığı var.”

Yılmaz, “Arkadaş gibidir, babamıza diyemiyorsak dayımıza deriz. Ben de Ankara’da oturuyorum, dayı koş gel desen, bir iki saate gelir,” dedi.

Şifa kıkırdadı. “Bana ve ablama her gelmesinde yüklü harçlık bırakıyor, annem bilmiyor,” dedi. “Ben Giresun’dayım.”

“Mesela...” dedi Esme. “En kızdığı şey nedir?”

“O her şeye kızar ama en çok ondan habersiz, arkasından iş çevirmemize sinirlenir,” dedi Nesrin, kıkırdamasına engel olamayınca kardeşleri ve kuzenlerini de güldürmüştü. “Şu an yaptığımız gibi.”

“Ne yapar o zaman?” dedi Sanem.

“Bizi ağaca bağlayacak!” dedi Resul.

“Ne?” diye bir anda cırladı Esme ve Sanem. “Şakadır canım,”

dedi Sanem. “Hiç öyle şey olur mu?” Sözlerin saçmalığına gülümsedi ama kimse gülmüyordu. Gülüşleri bozulup soldu. “Yok canım,” diye mırıldandı Sanem.

“Hiç,” dedi Esme. “İnsan yeğenlerini ağaca bağlar mı?” gözlerini kırptırıyor, saçma dercesine bakıyordu.

“Bağlar,” dedi Dilan, sinsice sırtıyordu. “Çakır abime güven olmaz.”

“Şey...” dedi Sanem. “Kadınlara olan tavrı nasıl?”

“Çok saygılıdır,” dedi Neşe. “Ablalarına hürmet eder.”

“Kadınlar yani, ablasını herkes sever,” dedi Sanem.

“Ablaları kadın değil mi?” dedi Dilan. “Ailesindeki kadınlara saygısı olan erkek, sevdiği kadına da saygılıdır. Eğitim evde başlardı hani, onun gibi bir şey.”

“Durum tam tersi de olabilir,” dedi Sanem. “Anasının ablasının kuzusudur belki, onların sözüne bakıp hayatındaki kadına eziyet de edebilir.”

O anda Esme’nin telefonu çaldı, uzanıp arayana bakınca başını sağa sola salladı. Avukatı arıyordu, telefonu alıp kalktı. “Efendim?”

“Esme Hanım, Hale Hanım’a ulaşamadım. Çakır Efe Ataoğulları size dava açmış.”

“Hadi canım, ne üzerine?”

“Kişisel haklarına tecavüzden, yaptığınız şey... Kusura bakmayın, öyle işte.”

“Anladım Tekin Bey, tamam. Beni haberdar edersiniz. Bu arada Hale’ye ben de ulaşamıyorum. Bu biraz garip olmaya başladı.”

“En son ne zaman konuştunuz?”

“Sabah ikide konuştuk, uçakla Ordu’ya gelecekti. Bir kontrol edebilir misiniz? Ben Ordu’dayım.”

“Hemen bilgi almaya çalışacağım. Ararım sizi.”

Bir dakika sonra geri döndüğünde telefonu masaya bırakırken, “Çakır Bey bana dava açmış,” dedi Esme, hüznle yüzünü buruşturup başını çevirdi. Sanem dudaklarını sağa sola kıvrıyordu. Dilan,

“Önemli değil, çekeriz, olur biter.” Elini havada sallayıp gülümsedi.

“Ne kadar rahatsın,” dedi Sanem.

Dilan omuz silkip gülümsedi. “Kadere inanıyorum, hiçbir şey nedensiz değildir. Bu akşam misafirimiz olmanız için size ev hazırlattım. Çakır abimi görmek istiyor musun?” Esme’ye bakıyordu Dilan.

Esme başım ona çevirmişti. Buraya onun için gelmişti, yapacaktı. “İstiyorum. Sonrasına, sonra karar vereceğim.”

“O zaman size önce biraz Ordu turu yaptıracağız, sonra da hava kararırken eve gideceğiz.” Dilan, Esme’ye bakıp göz kırptı. “Ye el-tum, ye.”

Düzenleme

Ny.ozlem

4. Bölüm

Çakır Efe elleri cebinde, dudaklarında bir ısıkla Kuzgun'un ofisine girdi. Perşembe ilçesindeydi Kuzgun'un yeri. Sahilde gemileriyle yaşıyordu Kuzgun. Büyük yata adım attığında adamların etrafa yayıldığını gördü.

"Hoş geldin abi, abim aşağıda."

"Eyvallah Temel," diyerek ezbere bildiği yoldan dar merdivenleri indikten sonra küçük tahta kapıyı itekledi. Geniş kamara-ya girdiğinde Kuzgun'u kahvesini yaparken buldu. İri bedeniyle tezgâha küçük geliyordu. Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. "Tam zamanında geldin," dedi Kuzgun ona kısa bir bakış atıp.

Çakır Efe oturduğunda kahvesini önüne bıraktı Kuzgun. Kuzgun onun on yılı aşkındır lakabıydı. Tam anlamıyla esmer bir adamdı; kaşı, gözü, teni ve giyimiyle. İçine düştüğü karanlıkla Kuzgun adını almıştı. Kendi kahvesini de önüne alıp bir sigara yaktı.

"Seninki içeride." Dumanı dışarı verip kül tablasına bıraktı sigarasını. O sigara orada yanar, en sonunda sönerdi. Bir nefes alırdı, ikincisi zor olurdu. Bir ayağını dizinin üzerine atıp arkadaşına baktı. "Aldık geldik de ne yapacaksın?"

“Korkutup göndereceğim, başka ne yapacağım? Hasımlarıma rezil oldum. Arkamdan teneke çalıyor şerefsiz Erhan.” Söylenenler aklına geldikçe delirecek gibi oluyordu.

Çakır Efe bir hatunun pençesine düşmüş.

Çakır Efe'nin hükmü bitiyor, bulduğu kadına bak.

Çakır Efe bu kadar geniş miydi?

Geniş Çakır Efe.

Burnundan derin bir nefes çekti. “Söyle de getirsinler.”

Kuzgun başını sallayıp kapıdaki adamına seslendi. “Getirin!”

Bir iki dakika sonra topuklarıyla yeri döven gözü ağzı bağlı kadını odaya soktular. Kadın iki kolundan tutan adamlara tekmeler savuruyor, kollarını kurtarmak için debeleniyor ve kapalı ağzından boğuk sesler çıkarıyordu. Çakır kadına baktı, bu kadının saçları sarıydı. Gözlerini kırıştırdı. Bir şey diyecek oldu, vazgeçti. Bir günde saçın rengi değişebilirdi ya da fotoğraflar eskiydi.

“Açın şunun yüzünü gözünü,” dedi Kuzgun.

Sesi duyan kadın olduğu yerde donup kaldı. Adamlardan biri gözünü, ağzını diğeri ellerini çözdü. Gözleri ışıkla buluşan kadın ağzından derin bir nefes alırken ellerini dizlerine verirken saçları öne döküldü ama Çakır göreceğini görmüştü. Bu o değildi. Eliyle yüzünü sıvazladı.

“Abi bu o değil!”

Hale kafasını hızla kaldırdı. “Sizi polise vermeyen!” diye carladı. Kuzgun gözlerini kısarak kadına ve arkadaşına ardından da adamlarına baktı.

“Ulan!” dedi ayağa kalkarken. “Kimi kaldırdınız lan?”

“Höst!” dedi Hale. “Ne o kaldırmak falan!”

“Sen bir sus! Kızım sen kimsin!” Adamlarına döndü tekrar. “Lan ben sizi ne yapayım?”

“Abi,” dedi iri olan, ellerini önünde bağladı. “Esme Derin benim dedi.”

“Derim tabii, kızım gibi o. Ona gelen bana gelsin dedim

de...” Etrafına bakındı, Çakır ile göz göze geldi. “Ben neredeyim?”

“Çıkın lan dışarı!” Kuzgun kükrediğinde adamları pıtı pıtı odayı terk etti.

“Asıl sen kimsin?” dedi Çakır, oturduğu yerden hiç kalkmadan. “Esme’nin nesi oluyorsun?”

Hale bileğini ovuştururken Çakır’a göz attı. “Menajeriyim, sen de Çakır Efe. Beni kaçkırttın!”

“Amacım Esme’ydi. Özür mü dileyeyim, değilim deseydin.” Çakır o kadar rahattı ki Hale adamın yüzünü parçalamak istedi. “Adamım, sen manyak mısın? Ne diye kaçırıcaksın Esme’yi?”

“Kesilecek cezası var!” dedi Çakır sert bir sesle. “Kime bulaştığını bilmiyor senin Esme.”

“Bir dakika!” dedi Hale. Etrafına bakındı, denizde olduğunu anlamıştı ama Çakır da buradaydı. “Ben Ordu’dayım.”

“Zeki de bir şeymiş Çakır,” dedi Kuzgun, yerine sakince otururken.

“İyi de ben zaten buraya geliyordum.” İki adama da uzun uzun baktı, bir ona bir diğerine kayıyordu gözleri.

“Nasıl?” dedi Çakır, kaşlarını çatmıştı.

Hale kırdığı potu anlayınca ağzını mühürledi. “Bırakın beni, gideyim.”

“Hayır!” dedi Kuzgun. “Seni yem olarak kullanacağız. O Esme buraya gelecek.”

Hale göz devirdi. Zerre kadar korkmuyordu. “Neden neden?” diye bağırdı, gözleri kocaman açıldı. “Sen mafya mısın?” Çakır’a bakıyordu, gece kızlara gönderdiği dosyayı detaylı okumuştı ama iş insanı olduğu yazıyordu.

“Bir bunu öğrenmişler,” dedi Kuzgun, dudaklarını büktü. “Mafya ne kızım? Ben ortamı düzenliyorum, sakinleştiriyorum.”

“Kızım deyip durma!”

“Bacım mı diyeyim?” Kuzgun tek kaşını kaldırıp Hale’ye alıcı bir bakış attı. “Bacım olamazsın.”

“Hasmın olacağım bu gidişle!” diye bağırdı Hale ama Kuzgun sarışın bir cadıdan nasıl hasım olacağını düşününce kahkaha attı.

“Esme nerede?” dedi Çakır Efe.

“İstanbul’da kaldı. Hâliyle değil mi, ben burada olduğuma göre.”

“Sen neden buraya geliyordun?”

“Seninle konuşmak için tabii ki, başka neden olacak?”

Çakır burnundan derin bir nefes alıp verdi, yerinden kalkıp ellerini cebine attı. “Bırak gitsin,” dedi Hale’ye bakarak. “Ona söyle, beni bulursa kırk katır seni bekliyor de.”

Hale sertçe yutkundu. Başını ters tarafa çevirdi. Çakır kama-
radan ayrılınca Kuzgun’la baş başa kalmıştı. Sarışın kadınla esmer
adamin bakışması birkaç saniye kadar sürdü.

“Beş dakikan var yoksa mafya seni ham yapacak.” Hale yerin-
de ok gibi doğruldu. “Polise gideyim deme, çok büyük yanlış ya-
parsın.”

“Yok canım...” dedi Hale kıyın kıyın kapıya yürüdü. “Şu zebani-
lerine söyler misin çantamı versinler, umarım almışlardır. Param,
kartlarım, telefonum her şeyim içindeydi. Bir de ben Ordu’nun ne-
resindeyim?”

“Perşembe, nereye gidecektin?”

“Altınordu.”

Kuzgun başını yana yatırıp saçmalığa güldü. “Bedava Ordu yol-
culuğu yaptın, ne demeye ben Esme’yim dersin?”

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” derken öne doğru
öfkeli bir adım attı Hale. Kuzgun ayak bileğini dizinin üzerine bıra-
ırken arkasına yaslanıp Hale’ye sırtarak baktı. “Kimmişsin?”

Hale doğruldu, adama üstten bakış attı. “Bugüne bugün tam on
tane fenomenin, artı bir sürü oyuncunun menajeriyim. Kendi şirke-
tim var. Senin beni buraya getirmene ihtiyacım yok!”

Kuzgun burnunu kırıstırdı. “İnsan tefecisisin yani.”

Hale omuz silkti. “Ona öyle demeyelim, ortam düzenliyorum.”

Kuzgun dudaklarını bükerek beğeni ifadesiyle bakıyordu, Hale

de ona kaçamak bakışlar attı. “Çağır şu Ebu Cehilleri, eşyalarımı getirsinler.”

“Emrin olur, başka arzun var mı?”

“Beni buraya sen getirdin! Ne diyorsam yapacaksın! Buradan çıkıp bir emrimle seni milyonların eline verebilirim. Genç fenomenlerin bir lafıyla neler oluyor bilemezsin!” Kuzgun’un yüzünü kaplayan öfke Hale’ye iyi gelmişti. Zarifçe gülümsedi. “Adım ne demiştin?”

“Kuzgun dersin,” dedi ayağa kalkıp, ellerini cebine atarken Hale’ye yaklaştı. Hale de sektörün tokadını yemiş, neler görmüş geçirmiş bir kadındı. Yer miydi bu bakışları? Ama şimdi gözleri güzeldi. “Gerekirse derim.”

“Temel!” diye bağırdı kadının yüzüne karşı. Kapı aniden açıldığında ikisi birbirine bakıyordu. “Buyur abi,” dedi Temel.

“Hanımefendiyi Altınordu’ya kadar bırakın. Eşyalarını da verin.”

“Hemen abi,” dedi Temel kapıdan çıkarken.

“Bir daha görüşür müyüz sayın Kuzgun Bey?”

“Neden sordunuz tefeci hanım?”

“Belime silah takayım, böyle olmuyor.”

“Dilinizi kullanırsınız, kurşun gibi maşallah. Yürek de var, ben-ce görüşmeliyiz.”

Tek kaşını kaldırdı Hale, dudaklarında tatlı bir sırıtma asılıydı. “Siz beni bulursunuz.” Kuzgun’un koyulaşan bakışlarına son kez bakıp omzuyla adamın koluna çarparak kamaradan ayrıldı.

Kapanan kapının ardından Hale’nin sesini duyunca alt dudağını ısırıldı. Kahkaha atmak istemişti ama kendini tuttu.

“Beni kaçıran develer, valizimi de aldınız mı?”

En son Boztepe’de bir semaver çayı devirirken aradı Hale. Ortamın ve sohbetin güzelliği öyle sarmıştı ki Hale’yi unutmuşlardı. “Neredesin sen?” dedi Esmâ. Masada başlar ona dönmüştü. Sanem’e, “Hale,” dediğinde Sanem sakince arkasına yaslandı.

“Başıma neler geldi, bilemezsin. Neredesiniz?”

“Boztepe diye bir yer, sen neredesin?”

Bulunduğu sahilten birini çevirdi Hale, “Pardon Boztepe nerede?” diye sorduğunda genç kadın arkasını dönüp parmağıyla işaret etti. “Bakın tam o tepe.”

“Ya...” dedi Hale, o kadar uzak görünüyordu ki sonsuz gibiydi. “Nasıl gidebilirim?” Kadın Hale’yi yana kaydırdı. “Bu arkada teleferikler gidiyor, kısa sürede çıkarsınız.”

Hale’nin gözleri parladı. “Çok teşekkür ederim.” Telefona dönerken teleferik alanına yürüyordu. “Birazdan oradayım, bana konum at.” Kapatıp bilet aldı, ilk boş kabine atlamadan önce teleferiğın üzerinde Perşembe yazdığını gördüğünde iğrenir gibi adım attı. Perşembe ilçesine bir süre kin güdecek gibiydi. Yerine sakince oturup konumu açtı. Teleferik yükseldikçe aşağıya bakma dürtüsüne engel olamadı. Teleferik bağlantılardan geçtikçe k t r k t r sallandıkça çığlık attı çünkü altında kocaman bir orman görünüyordu. En son Antalya’da teleferik düşmüştü, değıl mi? Kaç kişi ölmüştü? Bir çığlık daha attı. Köşeye sinip tek gözünü kapattı. Üst tarafa yaklaşırken kendini toparladı. Daha bir saat önce elin mafyasına kafa tutuyordu. Kabinden kendini atınca derin bir nefes aldı. Konuma yürümeye başladı. Yanlarından geçip gittiğı satıcılara bakmıyordu bile. Telefona bakıyor, konumun önünde durduğunu anlıyordu. Başını kaldırıp kafeye baktı. Can havliyle kendini içeri attı. Esmâ’ye telefon açıp masalarını soruyordu ki kızlarını bir çocuk ordusunun içinde gördü. Masanın başına gelince hepsine tepeden baktı. Esmâ ile Sanem ayağına kalktı.

“Ne oldu sana?” diyordu Sanem. Saçları dağılmış, kıyafeti kırıış kırııştı. Bu görüntü asla Halelik değildi.

“Anlatırım,” diyerek karşı masadan bir sandalye çekti. Dilan ile göz göze geldi. “Hoş geldiniz, ben Dilan Ataoğulları.”

“Çakır Bey’in yengesi, bu gençler de yeğenleri,” dedi Esme. Çocuklar teker teker isimlerini söylediğinde Hale onlara gülümsemişti ama Dilan’a ters bir bakış atmıştı. “Ben de Esme ile Sanem’in menajeri, aynı zamanda da yakın arkadaşlarıyım.”

“Memnun olduk,” dedi Dilan seviyeli bir sesle.

“Sabahtan bu yana bize Ordu’yu gezdirdiler,” dedi Esme. “Hale... Burası çok güzel bir şehir. Kendim de gezmiştim ama çok başka yerlere gittik.”

“Şelaleler var Hale, inanılmaz güzeller,” dedi Sanem.

“Daha bir şey görmediniz,” dedi Dilan. “Yıllarca gezmeniz gerekiyor ki yine de bitmez.”

“Ne güzel, en azından siz eğlenmişsiniz,” dedi Hale. “Otele ne zaman gideriz, çok yorgunum.”

“Şey...” dedi Esme. “Dilan bu gece bizi misafir edecek ama istersen seni otele bırakırız.”

“Olmaz!” derken sesi yüksek çıkmıştı Hale’nin. Yerinde on santim doğrulmuştu. Ona dönen başlar ne olduğunu anlayamazken Hale gülümsedi. “İyi misin?” dedi Esme.

“İyiyim canım,” derken gevşedi. “Seni yalnız gönderemem. Annene ne derim sonra, ben de geleceğim.”

Ne annesi dercesine bakıyordu Esme ama sözlü dile getirmedi. “Olur,” diyebilirdi. “Ya ben çok açım. Önce doymam lazım. Ondan biraz gerginim de. Ne yenir burada?”

“Pide!” diyen sesler koro hâlinde yükseldi.

Evde işler biraz karışmıştı. Haberi alan beş abla karşılarındaki annelerine anlatmaya çalışıyordu. Emine Hanım da bugüne bugün Instagram kullanıyordu. Video kaydırmak ve hikâyelere emoji atmaktan öteye geçmese de biliyordu. Keşfeti her ne kadar *ben bu amellerim ile giremem o cennetine, Rabb’im bizi affeyle koy bizi*

de cennetine ilahisiyle yapılmış reels videolarıyla dolu olsa da vardı. Algoritması arada değişiyor şu bitkiyi şöyle şunla kaynatıp dizine sürersen kireçlenmeye iyi geliyor videolarını önüne çıkarıyordu. İnsafli algoritma ama işte hiçbir bir işe yaramıyordu.

“Bir kız varmış ana,” dedi en büyük kızı Suna.

“Ne kızı?” dedi Emine Hanım. “Kimin kızı?”

“İstanbullu ana,” dedi Ayşe. “Çakır’a yanıkmış.”

Emine Hanım’ın gözleri kocaman oldu. “Ne dersun? Nerede bu kız?”

“İstanbul’daymış ana.” dedi Zehra.

“E nerede bulmuş Çakır’i?” dedi Emine Hanım. “Düzcün anlatun şuniğ?” Şu an keyfi geliyordu çünkü şive Rize’ye kayıyordu.

“Bir durun da,” dedi Suna. “Ana, kız Çakır’ı Trabzon’da görmüş. Resmini çekmiş, geçen Emir’le gitmişlerdi ya, hah, orada görmüş kız. Sonra evine dönünce de resmi Instagram’dan yayınlamış.”

“Altuna da beni bul gülüşü güzel bey demiş,” dedi dört numaralı Gönül.

“Uy,” dedi Emine Hanım, yerinde kıpırdanıp. “Ee?”

“Sonra Çakır çok kızmış, kızı köşe bucak arıyormuş ana,” dedi beş numaralı kızı Sevda.

“Uy,” derken kızma döndü Emine Hanım. “Bulmuş mi? Ne edeceğim?”

“Nikâhına alacakmış!” dedi Suna sinirle.

“Uy ah ha,” diye ayağa fırladı Emine Hanım. “Ne dersun! Keşkek kazanlarını çıkartun hemen.”

“Of ana bir dur, şaka ettim da,” dedi Suna. “Nikâh yok. Kızı arıyormuş, bulunca ne edecek ne bileyim ana.”

“Ana gel sana resmini göstereyim,” dedi Sevda. Emine Hanım kızının yanına oturdu, koynunda asılı gözlüklerini taktı. Sevda’nın eline verdiği telefonu ahp uzaklaştırdı, yakınlaştırdı. “Uiy...” dedi iç çekerek. “Anan soğan, boban sarmusak, nerden çıkdun cülbeşeçer?” Atasözünü yapıştırıp başını salladı. “Yaraşur, bulin bu kızı!”

“Ne edeceksin ana?” dedi Ayşe.

Kızına gözlüğünün üzerinden bir bakış attı. “Evime celun edecum. Çakir’imu da beğenmuş, verduk citti.”

Analı kızlı çardak altından başlarını evin bahçesinde duran iki arabaya çevirdiler. Altı kadın çıt çıkarmadan açılan kapılara bakıyorlardı. Dilan’ın arabadan inen çocuklar dut yemiş bülbül gibi sessizce kızların arkasına geçerlerken, çardak altındaki kadınlar Emine Hanım’m elindeki telefona bakmış, başlarını tekrar kaldırmışlardı. Bir ağızdan, “Uheyyy,” diye bağıldılar.

“Tutin kizu kaçmasun,” dedi Emine Hanım.

Esme çekinerek kadınlara bakarken Dilan’a eğildi. “Haberleri olmadığına emin misin?”

“Değilim, çıkarken emindim. Kim bilir kim yumurtladı? Dur anlarız,” diyerek adım attı. “Anacüğüm, sana misafir getirdim.” Kızlara döndü. “Hadi gelin.”

Çardağa doğru adım attıkça ayakları geri geri gidiyordu Esme’nin. Buraya kadar geldim diyerek adımını mermer zemine attı. “Merhabalar...” dedi gülümseyerek.

Altı kadın da az önce ekranda olan kızın şimdi karşılarında oluşuna şaşkınlıkla bakıyordu. “Hoş celdun,” dedi Emine Hanım, elindeki telefonu kızına uzattıktan sonra elini öpmesi için Esme’ye uzattı.

Neyin içine düştüğünü sorgulasa da geç kalmıştı, yüzü al al olurken müstakbel kayınvalidesinin elini öperek alına koyduktan sonra geri çekildi. “Ben Esme, Dilan’ın arkadaşı.”

Hoş geldinler havada uçuşurken kendini beş ablaya sarılırken buldu. Sanem ve Hale de aynı işleme maruz kaldıktan sonra çardakta çay faslı başlamıştı. Görümceleri Dilan’ı mutfığa çekerken on bir genç Esme’nin etrafına toplanmıştı. Emine Hanım ellerini göbeğinde bağlamış, sorular soruyordu ama asla çaktırmıyordu.

“Anan boban neredur?”

“İstanbul’da Emine teyzeciğim,” dedi Esme.

“Emine anne de, yabancı misun?”

Hale burnundan derin bir nefes alıp verdikten sonra Esme'ye eğildi. "Kaçalım mı?"

"Hayır!" derken gülümsüyordu Esme.

"Eviniz çok güzel görünüyor Emine teyze," dedi Sanem.

"Cüzeldir, ha bu Çetun'un, bu da Çakir oğlimun."

Esme yanlarda şato gibi dikilen evlere bakarken Hale, "Esme, seni celun edecek anlamay musun?" dediğinde Esme dudaklarını bastırdı. "Sen daha hevesli gibisin, şive kaydı."

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Hale geri çekilirken. Evin uzun mutfak kapısından görümceler ve Dilan elleri kolları dolu çardağa geldiler. Bir anda çay, sarma börek derken sohbet koyulaştı ve hava kararmaya başladı. Işıklar yakıldı, çocuklar esnemeye başladı ama devam ettiler.

5. Bölüm

Çakır Efe şirket dışında iş yemeğindeydi, Çetin de yanındaydı ve bir şey gizliyordu. Sürekli abisinin suratına bakması, kıpır kıpır olması bundandı. “Konuş!” dedi Çakır.

“Ne konuşayım abi,” derken su bardağına sarıldı.

“Sen bir şey gizliyorsun.” Çakır alttan baktı ama başka bir şey soramadan bekledikleri konuk masaya gelmişti. İş konuşmaya başladıklarında masanın üzerine duran telefon çalmaya başladı. Ekran-da Kuzgun yazısıyla müsaade isteyerek kalktı.

“Kuzgun?” dedi açar açmaz.

“Senin kız burada, otele kayıt yaptırmış ama kendileri otelde değil. Üç kişilik kayıt açmışlar, sabah bir çıkmışlar, akşam da beş dakika uğrayıp ayrılmışlar.”

“Burada!” derken kaşlarını çatmıştı. “Neden gelmiş ki?”

“Benim kara yüzümü görmeye değil herhâlde Çakır, seni görmeye geldi demek ki.”

“Beni nasıl buldu ki?”

“Dava açtın ya, adres düşmüştür.”

“Kaçta gelmişler?”

“Sabah erken saatlerde, tam olarak bilmiyorum.”

Dava da olsa adres o kadar çabuk düşmezdi. “Uçakla mı?”

“Hayır, arabayla gelmişler. İstanbul plaka.”

Dava dün açılrsa, bugün sabah eline adres ulaşamazdı. “Sağ olasın, aramaya devam et bakalım. Kendi ayağıyla gelmiş, karşıma çıkacak demek ki.”

“Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Önce onun ne istediğini anlamaya çalışacağım. Bu bir tuzak da olabilir. İnşaat işine girdiğimden bu yana düşmanlarım katlandı. Aksalların yemi de olabilir.”

“Olabilir. Haberleşiriz.”

Masaya döndüğünde Çetin ile arsaların sahibi olan Mustafa Bey’le malum mevzuyu konuşurken bulmuştu. Yerine otururken Mustafa Bey, “Ben pek anlamam da benim kız dedi Çakır, geçmiş olsun mu denir?” dedi.

“Ben de bilmiyorum Mustafa Bey, bir beladır geldi başıma. Anlamış da değilim.”

Mustafa Bey bilmişçesine sırttı. “Kim bilir, bela dersin, kismet olur çıkar.”

“Aman Mustafa Bey, tanımadığım etmediğim biri, ondan kismet mi olur? Kimdir necidir bilmem. Evlilik öylesine yapılan bir şey değil. Rezil olduğumla kaldım, dava açtım.”

“Gönül davasına dönerse şaşırmam. Kızım bile heyecanlandı.”

Yandaki eve yerleştiklerinde saat ona gelmişti. Üzerlerini değiştirmişler, Çakır Efe’ye ait salonun kısıtlı eşyaları üzerinde oturuyorlardı. Evde kimse yaşamıyordu ama belli ki fazla misafir ağırlanıyordu. Her şey mevcuttu. Evin içi de dışı gibi şıktı. Taş duvarlar, şömine bile vardı. Pijamalarıyla yan yana koltukta oturuyor, Hale’ye bakıyorlardı.

“Sen kamerayı isteyince senin eve gittim. Yanıma sadece an-

tamı almıştım. Asansöre bindim, indim ve senin kapının önünde iki tane mafya kılıklı adam gördüm.”

“Ne?” dedi Esme çığlık atarcasına.

“Sus!” dedi Hale. “Esme Derin dediler, ben de sana gelen bana gelsin dercesine benim dedim.”

“Ne?” dedi bir kez daha Esme.

Hale sarı saçlarını geriye atıp sağa sola yürüdü. “Üzerime aban-
dılar, ağzıma bir şey kapattılar.”

Bu kez ikisi birden oturdukları yerden, “Ne?” diye bağırdılar.

“Gözümü açtım, açamadım. Gözüm bağlıydı, ağzım da. Bir arabanın içinde saatlerce yol gittik. Meğer işte buraya geliyormuşum.”

Sanem ve Esme ağızları açık bakıyordu. Hale inleyerek ellerini saçlarına geçirdi. “Sonra beni gemiye bindirdiklerini hissettim ama çıkarken gördüm, yatmış.” Kızlar nefeslerini tutmuş iki dudağına bakıyordu. “Bir kamaraya girdim, gözlerimi ve ağzımı açtılar. Tada, karşımda kim var?”

“Kim?” diye carladılar.

Hale, Esme’ye baktı. “Seninki, Çakır Efe. Seni kaçırtmak istemiş.”

Esme ayağa fırladı. “Neden?”

“Sana mesajı var, seni bulduğunda kırk katır mı kırk satır mı soracakmış.”

“Bir dakika,” dedi Sanem ayağa kalkarken. “Nasıl kaçırdı ki? Öyle dümdüz adamlarına emir verip kadın mı kaçırıyor bu?”

“Yok,” dedi Hale. “Beni kaçırın Kuzgun diye biri, mafyatik bir tip hatta kabul etti. Mafyanın ta kendisi. Bayağı da yakışıklıydı, tekrar görüşmek isteyeceğim türden.” Hale’nin gözleri parlıyordu.

Esme soluğunu bırakıp koltuğa geri oturdu. “Bu yol çok yanlış ama o kadar da geldik. Beni kaçırtmak isteyen adamın evindeyim. Ben bir deliyim.”

“Kaçabiliriz,” dedi Hale. “Vakit var.”

“Nereye kaçıyoruz, oradan kaçırın yine izini bulur,” dedi Sanem. “Karşısına çıkmalı. Artık bazı şeyler için çok geç.”

“Haklı,” dedi Hale.

“Sen de bir mafya babasına düşmemiştin Hale,” dedi Sanem, kahkahasını saklama gereği görmeden.

Hale omuz silkti. “Ne mafyalar gördüm ben, ne çakal sürüleriyle başa çıktım. O benim için çerez. Kaju olabilir mesela.” Bakışları evin tavanına ulaşırken suratına sinsi bir gülüş vardı.

“Sizi kaybediyorum,” dedi Sanem. “Bu kız âşık olursa bu işin sonu nereye varacak onu da düşündün mü?”

“Onun âşık olması yetmez, Çakır da olmalı. Yoksa buradan kırık bir kalple ayrılırız,” dedi Hale.

“Tut ki hepsi oldu,” dedi Esme.

Hale’nin omuzları düştü. Esme’nin yanına oturunca Sanem de diğer tarafına oturdu. Ortalarında kalmıştı. Kızların ellerini iki eliyle alıp kendi dizlerine bıraktı. “Milyonlar kaybederim. Siz en çok para getiren kızlarımsınız, Esme hele bir tık daha çok para demek. Bu Çakır çok yakışıklı, fotoğraflar yalan söylüyor. Tut ki ikiniz de bir şey yaşarsanız bu adam seni buradan göndermez ve artık tüm anlaşmalara bay bay dedirtir.”

“Ya...” dedi Esme. “Neden bu kadar eminsin, kötü bir iş yapmıyorum ki?”

“Otuz sekiz yaşımdayım, sizden oldukça büyük biriyim ve hayat tecrübelerim bana diyor ki bu adam çok kuralcı. Karadeniz erkeğinden bahsediyoruz, sana bikini giydirip afişlerini astıracağını mı düşünüyorsun? Ve... Dostum var, düşmanım var dedi, rezil ettin adamı. Sana şimdi kinli. Sizlere para gözüyle bakıyorum ama bunun yanında ablanız gibi de seviyorum. Âşık olacak birine olma diyemeyeceğime göre her ne olacaksa yanındayım. Belki de sana çok itici gelecek, sen sevmezsin emir falan almayı, ısrardan nefret edersin ama kendin edersin. Tüm bunların yanında uysalsın, sevimlisin ve çok güzelsin. Seni beğenmeyen bir erkek ya kördür ya sahipli.”

“Sağ ol, aklım daha çok karıştı,” dedi Esme.

“Ben hâlâ tekim Hale,” dedi Sanem.

Hale ona döndü. “Güzelliğin solmadan birini bul o zaman, zengin olsun.”

“Anam gibisin,” dedi Sanem. “Senin bizi buraya hiç getirmemen gerekiyordu.”

Hale yüzünü buruşturdu. “Fenomen bitmez, yine bulurum. Mutlu olmanızı istiyorum.”

İki kız da eriyerek başlarını Hale’ye yasladılar. “Sen çok iyi bir menajer anasın,” dedi Sanem. “Ama ben bir beş yıl daha çalışmak istiyorum.”

“Okeyim,” dedi Hale. “Esme zaten şirketini kurdu, parası da var. Sana da bir iş kuralım.”

“Sen ne yapacaksın? Hayat böyle bizim peşimizde bitmez,” dedi Esme.

“Ben başımın çaresine hep baktım, yine bakarım hem hâlâ onlarca yıldızım var. İşte size çok alışığım. Ne kadar kalacağız?”

“Çakır’ı bir göreyim, karar vereceğim. Baktım hanzo, özür dilemeye geldim der, gideriz.”

“İyi o zaman yataklara.” Ayağa kalktı. “Dün gece kaçırıldım ve gözümü mafya babasıyla açtım şimdi de kaçırılan adamın evinde uyumaya gidiyorum. Ne mutlu ki aklımız yok.”

Sanem de odasına geçtiğinde telefonuyla oyalanmaya başladı Esme. Stresten uykusu gelmiyordu, yorgunluk bile hissetmiyordu. Kafasının içinde kocaman bir dünya vardı ve her yerden farklı sesler geliyordu. Bir saate yakın mesajları ve yorumları okudu. Telefonunu alıp bahçeye çıktı. Bu evin bahçesinde çardak yoktu, yan kapıdan geçerek akşam oturdukları çardağa ilerledi. Mermer masanın üzerinde demir tas içinde fındık duruyordu, avucunu daldırıp aldı. Bir tane atıp dişile kırdı. Tadını beğendi, elindekileri yerken zihni dağılmıştı. Telefonun ışığıyla masaya geri döndü. Bir avuç daha alıp pijamasının cebine doldurdu. Çardaktan çıkıp sağa sola yürümeye başladı. Altında durduğu ağaca başını kaldırdı. Işığım da

yöneltince kirazların sarktığını gördü. El altındakiler bitmişti. Ağaca baktı, çıkardı. Kendine macera arıyordu. Telefonu cebine atıp ağacın ilk dalına çıktı. Kendine bir yer bulup oturdu. Işıkla dallara bakmaya başladı, ağzına bir tane attı. Tadını çok beğendi, bir iki tane daha derken araba farlarının yaklaştığını görünce ışığını kapattı. Babaları falansa utancından yerin dibine girerdi ama babalarının Rize’de olduğunu ve bir süre daha orada kalacağını söylemişlerdi. Araçlardan biri yan evin bahçesine, diğeri bulundukları bahçeye girmişti. Gözleri kocaman açıldı. “Şimdi sıçtık.” Mırıltısını kendi bile duyamadı. Aracın farları söndü, kapısından iri bir adam indi. Duruşundan ve bu eve girişinden o olduğunu anladı. O olmalıydı. Tam da olduğu ağacın altından geçecekti. Bu saatte, ortalarda onu koruyacak kimse yokken mi? Güneş bile ortada yoktu, ay bile saklanmıştı. Taş kesildi.

Çakır Efe ağır ve yorgun adımlarla eve doğru ilerliyordu. Kiraz ağacının altında durdu, yandaki evin salon ışığı yanıyordu. Başını uzatıp evine baktı, annesinin misafiri vardı demek ki. Yorgun bir ses çıkardı, kiraz ağacıyla elma ağacına bağlı olan hamak şimdi çok cazip geliyordu. Ortalarda on bir tane velet, beş tane abla ve *celun isterum* diyen annesi yokken ve gece bu kadar berrakken. Ceketini çıkarıp çardağın oturma alanının sırtına bıraktı. Geri dönüp hamağa usulca uzandı. Börtü böcek sesleri gelirken ellerini başının altına bırakıp gözlerini kapattı.

Ağacın dallarının arasında onu izleyen Esme alt dudağını ısır-mıştı ama gülümsüyordu da. En uysal saatleri falan mıydı? Ne kadar da şeker görünüyordu. Yorulmuştu, yazık, kıyamazdı. Ama buradan inmezse düşecekti, yeri dar ve rahatsızdı. Onun eve giresi yoktu ama Esme’nin inmesi gerekiyordu. Belki de doğru zamandı, teke tek konuşabilirlerdi. Yavaşça cebinden birkaç fındık aldı. Kıkırdamamak için dudaklarını sımsıkı kapattı. Elini kaldırıp fındığı üstten Çakır’a fırlattı.

Çakır göğsüne düşen şeyle gözlerini açtı. Böcek falan diye düşünerek elini göğsüne götürdü. Sert cismi eline alıp baktı, karanlık da olsa fındığı nasıl tanımazdı? Fındık kralıydı o. Başını ağaçlara kaldırdı. Kiraz ve elmadan fındık düşmeyeceğine göre ki fındık kap-

sülsüz düşmez, bir kere fındık düşmez hem de bu mevsimde fındık olmaz. Düşünürken bir fındık daha eline değdi. Başını tekrar ağaca kaldırdı. On bir tane velet vardı evde, kim bilir hangisiydi.

“Nesrin?” dedi, ses gelmedi ama bir fındık daha geldi. “Lan! Kim var orada?” Bir kıkırtı sesiyle başını hamağa bıraktı. Gülmek istediye de yapmadı. Doğrulup ayağa kalktı. Ağacın altına iyice yaklaştı, pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Işğını açıp ağaca çevirdi, başını iyice eğmişti. Işğın vurduğu güzelliği gördüğünde gözleri kısıldı, dudakları kımıldadı ama nutku tutuldu.

Esme ona yukarıdan gülümsüyordu. “Merhaba,” dedi ve hemen arkasından sesli küçük bir gülüş attı.

Çakır o gözleri nasıl unutturdu, fenerin ışığıyla Karadeniz ormanları gibi gülümsüyordu. O güzel çehresi, ay gibi teni... Kendine gelmiş değildi ama ağzından bir şeyler çıktı. “Sen... Orada ne yapıyorsun?”

Esme omuz silkti. “Fındıkla fındık kralı avlıyorum.”

O an dünyaya geri döndü Çakır. Bu iş buraya nasıl geldi bilmiyordu ama bunu düşünecek zamanı olacaktı. Telefonun ışğım çekerken derin bir soluk alıp aklını topladı. Sağma bakındı kimse yok, soluna bakındı yok. Fener yere vuruyordu, Esme’de çıt yoktu. Gözlerini kapatıp burnundan soluk aldı. “Aşağı in!” dedi sert bir sesle.

“Yok, almayayım, çok asabi görünüyorsun.”

“Benim doğal hâlim bu, in!” dedi şimdi daha sertti ve sesi yükseliyordu. Bu sesi bir yerden hatırlıyordu. Ama nereden?

“Isırmazsın değil mi?” Esme hiç korkmuyor hatta eğleniyordu.

Esme’nin gülüşü sinirlerini bozdu, elini alına götürüp ovuşturdu. Başım tekrar kaldırırken ses tonuna sertlik katmaya çalıştı. “Çalıkuşu musun sen?”

“Sen Kamuran olmazsan bunu bir değerlendiririm.”

“İn!” diye bağırdığında Esme korkuyla hareket edince dallar çatırdadı. “Düşeceksin!” diye sertçe seslendi Çakır.

“Geri çekil, ineceğim.” Çakır bir adım geri çıkarken ellerini erkeksi bir edayla beline atmıştı. Esme ağaçta bir adım attı ve bekledi.

Birkaç saniye bakındı ama çıktığı gibi değildi bu dallar. Çakır otlarak telefonun ışığını açıp ağaca çevirdi. Aşağıya bakıyor ama iniş yolunu bulamıyordu Esmeye. “Galiba inemiyorum.”

“Çalığı olsan bilirdin, çakma Çalığı.” Telefonu cebine atıp ağacın dalına yaklaştı. Kollarını uzattı, Esmeye biraz daha eğildi. “Boyun kaç senin?” dedi Esmeye.

“İki metreden on eksik. Matematiğin nasıl?”

“Ölç biç benden sorulur, mimarım ben.”

Esmeye ellerini Çakır’ın omuzlarına bırakırken sıcak teninin kıvılcımlarını hissetti, elleri yanıyordu. Çakır da ellerini Esmeye’nin beline attı ama kıyafetinin kısılgından Esmeye’nin tenini kavradı. Esmeye kendini ona bıraktı. Çakır bir bebeği kucaklar gibi kendine sararken bir yerlerde yıldırım düşüyordu, etkisi ikisi arasında yaşıyordu.

Ayakları yere basan Esmeye’yi kavradığı hızla bıraktı. Esmeye de üzerini düzelterek geriye çıktı. Karanlıkta Çakır’a kaçamak bakışlar attı ama adam dümdüz bakıyordu. Gözlerinin rengini alamıyordu. Yeşil biliyordu.

“Sen deli misin?” dedi Çakır.

“Bazı deliliklerim oldu, sen hangisini soruyorsun?”

“Boş zamanlarında tanımadığın adamların fotoğrafını paylaşarak beni bul mu diyorsun?”

Esmeye işaret parmağını sevecen bir şekilde kaldırdı. “O bir sana özel bak, hakkımı yeme, seni ünlü yaptım.”

“Bana sordun mu?” derken bir adım yaklaşıp bağırdı. “Ne yaptığını sanıyordun? Seni bulacak, peşine mi düşecektim?”

“Bu şartlar altında ben düştüm zaten, ki sen de düşmüşsün. Bilsen evde beklerdim. Hale’yi kaçırtmak ne demek? Bir de dava açmışsın.”

“Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun.”

“Kimsin? Fındık kralı bey... Tamam, çok zengin bir iş adamısın ama bunu bilmiyordum. Paranda gözüm yok.”

“Sen benim fotoğrafla bile para kazanıyorsun, onu biliyorum. Paramın peşindesin demedim. Evli olabilirdim, hayatımda biri olabilirdi.”

“Ah... Yalnız olmana nasıl sevindim bilemezsin ama haklısın, orada hatalıydım.”

Çakır avazı çıktığı kadar bağırarak istedi ama gece yarısı olduğundan dişlerini sıkarak âdeta hırladı. “Sadece orada mı hatalısın?”

“Ya canım ne var ki? İnternet çağında yaşıyoruz. Seni ilk kez Rize’de gördüm. Çok güzel gülüyordun. Bir kare alıp bıraktım ama sonra Sümela’da tekrar karşıma çıkmışsın, bu kez de Sanem çekmiş seni, yolda fark ettim.”

Trabzon! Çakır gözlerini kırptırdı. Sesi restorandan hatırlıyordu. Karadeniz’de yaşamam etmem diyen kadındı. Gözleri daha büyük açıldı. Ne demişti?

Allah seni Karadeniz’e bağışlasın, bir de Karadenizliye...

Çakır’ın nutku tutulurken göğsü sıkıştı. Başını sağa sola salladı. Aklındakileri sonra düşünmek üzere öteledi.

“Eee?” dedi Çakır, bir saçmalık dinliyordu.

Esme duruşunu değiştirdi. Kollarım kendine sardı, bakışlarını ona çevirdi. “Duygusal bir anıma denk geldi, paylaştım.”

“Beni rezil ettin!”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Sizin dünyanızda her şey rezalet ondan öyle geliyor sana.”

“Abartma. Tamam, var öyleleri ama ben onlardan değilim. Reklam iş birlikleri yapan normal biriyim.”

“Normal bir manken, normal bir model ve normal bir fenomen. Mimar kalmalıydın.”

“Bunu bazen ben de düşünüyorum ama o zaman bu kadar zengin olamazdım.”

“Zengin mi olmak gerekiyor?”

“Eh...” dedi Esme. “Sen yoksulluk ne bilmiyorsan o da senin ayıbın. Ayrıca aşağılayıp durma.”

Yoksulluğu nereden bilsin ki o hep zengin biri olmuştu, burada bir nefes alıp sustu. “Neden geldin?”

“Hiç. Bir Karadeniz havası alayım diye uğradım.”

“Evime mi? Seni buraya kim getirdi?”

“Adres bulmak artık zor değil.”

Çakır yüzünü sıvazladı. Yorgundu ve çok şaşkıındı. “Sen normal değilsin, burada olman normal değil, konuşuyor olmamız hiç normal değil. Seni tanımıyorum. Tanımadığın bir adamı bulmaya gelmemeliydin.”

“Tanımak için geldim, evlenmeye değil. Nikâhında gözüm yok, yıllar sonra o adamı bulsa mıydım diye düşünmemek için geldim. Her boş anımda ekrana bakıp seni düşünmemek için geldim. Yüzünün arkasında kötü bir adamı gizliyor olmanı görmek için geldim çünkü o zaman hata yaptığımı anlar, dönerim.”

Çakır'ın dudakları aralandı, bu kadar da açık sözlü olmasını beklemiyordu. “Bir fotoğraf yüzünden mi oldu tüm bunlar?”

“Bir fotoğraf değildi, senin fotoğrafındı. Bak!” dedi Esme yerinde kımıldadı. “Yaptığımı savunmuyorum ama pişman değilim. Ben böyle biriyim, aklıma eser, yaparım. İyi mi kötü mü bunu bana zaman gösterir, neyse ki sapık falan değilsin. Ayıp mı? Sen beni görsen peşime düşsen ayıp olmuyor da ben yapınca mı ayıp oluyor? Eğer böyle düşünüyorsan ben buna katılmıyorum.”

“Ben öyle bir şey söylemedim ama her peşime düşene de fırsat vermiyorum.”

“Sana bayılmıyorum, fırsat da istemiyorum. Alacaksam da alırım, o ayrı mesele ama istemem, kendim oluşturunurum.”

Cüreti karşısında sürekli şok dalgasına kapılırken gözlerini kısıyor, şaşkınlığını belli etmek istemiyordu. “Kendinden ne kadar eminsin?”

“Ne istediğimi bilirim ve onu almak için elimden geleni yaparım. Henüz sana karar vermedim.”

Çakır dudaklarından saçma bir gülüş fırlattı. Sinirleri harap olurken deli gibi bağırarak istedi. Bu kadın bu çeneyle onu nikâh

masasına bile oturturdu. En son herhâlde, “Karar verdim benim olacaksın,” gibiydi. Sert bir sesle çıkıştı. “Git uyu!”

“Hiç uykum yok ama gideyim. Sabah kararımı vereceğim, belki sen kalkmadan giderim.”

Çakır cevap vermedi, yanından geçip giden kadını izledi. Evine girip kapıyı kapatışını, salonun sönen ışığını...

6. Bölüm

Çakır Efe geceyi sabaha bağlamıştı, sabah yedide tüm odaları gezmiş, yeğenlerini tek tek kaldırıp bahçeye dikene kadar saat sekiz olmuştu. Elinde uzunca bir ip vardı. Ağaçların karşısına bir sandalye atmıştı. Yeğenleri üzerlerinde pijamalarıyla korku dolu gözlerle bakıyordu. Sözü nü yemeyecekti, içi gidiyordu ama söz bir kez ağızdan çıkmıştı. Onların hepsi gözünün nuruydu. Dayı olmak hiç kolay değildi. Hepsini çocuğu gibi seviyordu, çocuğunu nasıl seveceğini bilmeden. “Resul, sen gel dayıcığım.” Resul koşar adımlarla dayısının yanına varıp arkasında durdu.

Beş tane ana onları izlerken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama demek ki bir şey olmuştu. Bilirlerdi, Çakır çocuklarına kıymazdı. Ayşe, “Ben bir kahve yapayım,” diyerek çardakta oturan ablaları ve annesinin yanından ayrılıp mutfığa seğırtti.

“Çakır, ne etti bunlar?” dedi Emine Hanım.

“Benden habersiz arkamdan iş çevirdiler.”

“Uy.” Emine Hanım ve kızları arkalarına yaslandı.

“Utanmazlar, hak etmişler. Bağla gitsin gardaşım,” dedi Suna Hanım.

“Nesrin gel buraya,” dedi Çakır. Nesrin oflayarak gelip dayısının

uzattığı ipi aldı. “İşi birlikte çevirdiniz, birbirinizi bağlayacaksınız.”

“Ama dayı ya.” Dudakları öne uzanmış, bir ayağını yere vurmuştu. “Ne olur affet, bir daha yapmayız.”

“Kes, bir daha yaparsanız sizi dallara ters asacağım. Sıkıyorsa yapın! Hadi!” diye kükredi.

Nesrin, Yılmaz, Şifa ve Zişan’ı bir ağaca bağladı. Çocuklar, “Dayı, dayı, bak bir dinle,” diyerek konuşuyorlardı ama kimin umurundaydı.

“Saadetini düşündük dayı,” dedi Yılmaz.

“Size düşünün diyen oldu mu?” dedi Çakır.

“Ama hani yengemiz huri gibiydi, rüyada olmasındansa evinde dursun dedik dayı,” dedi Zişan.

“Ben kendi hurimi kendim bulur getiririm, size mi düştü. Ha?” diye bağırdı Çakır.

“Sana kalsa bin sene bulamazdın dayı, izdivacım göz önüne aldık,” dedi Şifa. “Etma da...”

Çakır kahkaha atmak isteyince boğazını temizledi. “Sus kız! İzvidaçmış. İstedik mi?”

Nesrin, Yıldırım’ı bağladı. Yıldırım of çekti. “Dayı karta kaçıyor-dun, fırsat ayağımıza gelince tepmeyelim dedik.”

Nesrin fazla ipi keserken fısıldadı. “Sussana salak! Bak seni ters asacak, göreceksin.” Yıldırım yutkunup sustu.

Ağaca bağlanan Yıldız ağlıyordu. “Dayı, bak bir daha yaparsak yüzümde sivilce çıksın. Esme abla sana gülüşü güzel bey demişti. Zalim demesi gerekiyordu.”

“Laflara bak sen!” dedi Çakır. “Zalim demek? Bir sene harçlık yok sana!”

“Dayı ya...” diyerek anırarak ağlamaya başladı Yıldız.

Bağlanma sırası Oya’ya geçmişti. “Köpeğin olayım dayı,” diye bağırdı. “Haçan çöz bizi da.”

“Sıkı bağla Nesrin!” diye bağırdı Çakır. Çocukların inlemele-

ri arasında bir tek Nesrin kaldığında Çakır ayağa kalktı. “Geç kız!” dedi.

“Dayı etma,” dedi Nesrin.

“Bağla Çakır, dayının arkasından iş çevirmek neymiş görsünler,” dedi Nesrin’in annesi Suna Hanım.

“Uy,” dedi üç numaralı abla Zehra Hanım. “Ha böyle çok eiei oldular.”

“İnci gibiler abla,” dedi Yıldırım’ın annesi Gönül Hanım, ardından da kahkaha attı. “Ellerine sağlık gardaşım.”

Çakır, Nesrin’i de bağlayıp bıçağıyla sandalyesine geri döndü. Yeğenlerine bakıp dudaklarını sağa sola kıvrırdı.

Emine Hanım’ın kahvesi de gelmişti. Kızları başlarını siz görürsünüz manasında çocuklarına sallıyor ama engel olmamışlardı.

Yan evde geceyi koltukta geçiren Esme’nin kulağına gelen sesler rüya gibi gelse de gözlerini araladığında gürültünün dünyadan geldiğini anladı. Hızla kalkarak pencereye koştu, çocukların kuzu gibi melemelerini iştince yan bahçeye baktı. Başını uzatırken gözleri kocaman açıldı. Pencerenin önünden ayrılıp kapıya koşarken Hale ile Sanem de inmişti. “Ne oluyor?” dedi Sanem.

“Çakır çocukları ağaca bağlamış,” dedi ayakkabısını giyerken.

“Oha, o efsane değil miydi?” dedi Sanem ardından koşarken.

“Yok deve, bu ne kardeşim,” diyen Hale de kızların peşine düştü. Yan bahçeye geçtiklerinde durup görüntüye baktılar. “Sanem, bir bıçak kap gel,” dedi ve ağaçların olduğu alana yürümeye başladı. Sanem eve girerken Hale de bedenini çite verip kollarını göğsünde bağlayıp sırtmaya başladı.

Esme çocuklarla Çakır arasına gelip durdu. Çakır onun gündüz nasıl görüldüğünü incelemeye başlamıştı. Gece karanlığında kıyafeti bu kadar açık mıydı? Uzunmuş, beli de incecik. Saçlarına bak... O nasıl gürlük. Dalgalı galiba, sabah uyandığında güzel olan kadın daima güzeldir, afet gibi bir şey... Tek kaşını kaldırıp incelemeye devam etti. Yeşil gözleri Karadeniz ormanlarını andı-

rıyordu ve şu an tam kabarmaya hazır Karadeniz gibi hırçın bakıyordu.

“Sen ne yapıyorsun?” diye çıkıştı Esmey.

“Esmey abla,” dedi Nesrin. Esmey ona içli bir bakış atıp Çakır’a adımladı. “Diktatör müsün?”

“Evet, nereden bildin?” dedi Çakır, dudağında bir gülüşle arkasına yaslandı.

Esmey yüzünü buruşturdu. “Bendeki de soru, çok belli oluyor, insan yeğenlerine bunu yapar mı?”

“Onlar suç işledi, bu da cezası. Akşama kadar bağlı kalacaklar.” Kendinden emin, kaşları havada ve umursamaz bakıyordu Çakır.

“Suçları neymiş?” dedi Esmey, sertçe.

“Seni buraya getirdiler.”

“Senin derdin benimle o zaman.” Sanem yaklaşıp bıçağı Esmey’e uzattı. Çakır bıçağı bakarken dudaklarını düz bir çizgi hâline getirdi, gözleri kısık bakıyordu. “Kesme!” dedi Çakır.

“İzle bak şimdi, benim bıçağım senin emrini kesiyor mu?”

Çakır burnundan sert bir soluk aldı. Emine Hanım gözleri kocaman olmuş, “Uy, ateş cibi,” dedi.

Esmey sinirle çocukları bir bir çözdükten sonra kımıldamayan Çakır’ın karşısında durdu. “Kesti.”

Çakır da ayağı kalkıp ona tepeden baktı. “Ben izin verdim.”

Ortam o kadar sessiz ve gergindi ki biri çakmağı dokunsa alev alırdı. Kimseden çıt çıkmıyordu ki Emine Hanım kahvesinden bir yudum aldı ama höpürtüsüne tüm başlar ona döndü. Fincanı tabağına bırakırken dilini de damağına şak diye vurdu. “Tam istediğüm cibi,” dedi. Hale’nin kahkahası de eklendiğinde Çakır göğsünü bıkkın bir nefesle şişirdi. Esmey’nin kıyafeti eksikti. Dikkati dağılıyordu.

“Kararını verdin mi?” dedi Çakır tek kaşı havada, kibirden burnu düşse almayacak gibi bakıyordu Esmey’e.

“Verdim.” Ellerini beline atınca dekoltesi biraz daha açıldı,

Çakır'ın gözlerine bakıyor, çakır rengi seçmeye çalışmak gibi bu hataya düşüyordu. Çakırdı işte, mavi mi yeşil mi belli değildi.

“Ve?” Ellerini cebine atarken, merakla kadının yeşil gözlerine baktı Çakır.

“Kalıyorum, en azından bir süre daha buralarda olacağım.”

Çakır'ın bakışları aşağı inerken başını yana çevirdi, görüşünde arabası vardı. “Git üzerine bir şey giy, birlikte çıkacağız.”

Esme tek kaşı havada gülümsedi. “Olur, geliyorum birazdan.”

Güvenmedi Esme, arkasına döndü, kendilerini izleyen çocuklara sessizce el işareti yaptı. “Kaybolun.” Çocuklar eve kümese giren tavuklar gibi akın etmeye başladılar.

Esme, Çakır'a geri döndü. “Bekle burada.”

Dilan ve Çetin evin ikinci katından izliyordu. İddiaya girmişlerdi; Çetin Esme'nin arkasına bakmadan kaçacağını düşünürken, Dilan, “Gör bak, abin onu göndermeyecek,” demişti ki Dilan kazanmıştı.

“Yürü be eltum,” derken kahkaha atarak kocasına döndü. “Ne oldu? Alırım bir pırlantanı kocacığım.”

“Alırız,” dese de Çetin, iddiaydı bu, kaybetmişti bir kere. Kadınlarla iddiaya girmemeyi öğrenmesi gerekiyordu ama söz konusu karısıydı, zevkli de oluyordu.

Bahçenin diğer tarafında ağaç olan Çakır sağa sola dönüyor, Esme çıkmak bilmiyordu. Hale kollarını göğsünde bağlamış, kıyın kıyın yanaştı. “Nereye götüreceksin?”

“Neden?” dedi Çakır ona dönerek. “Kadın kesmiyoruz, merak etme.”

“Nereden bileyim, hem neden ikiniz gidiyorsunuz?”

Çakır başını uzattı. “Canım öyle istiyor. İtirazın mı var?”

Hale de başını uzattı. “Canını yakarım senin, saçının teline bir dokun.” Başını geri çekerken Çakır'ın kısık bakışlarına gülüşüyle meydan okuyordu. “O davayı geri çekeceksin!”

“Çekmiyorum!”

“Ben de seni dava edebilirim. Göze alıyor musun?”

“Dene de gör!”

“Ne yapacaksın? Kuzguncuk’una mı diyeceksin? Sen beni tanı-mıyorsun, Kuzguncuk gibi kaç tane tanıdığım var bilemezsin. Or-du’ya bir ordu yağırım, birkaç saatimi alır. Sizin gibi küçük insan-larla uğraşmak istemediğime dua et ve zorlama. Birkaç gün kalıp gideceğiz, büyütme.”

“Anlaşılan o ki Esmeye gitmeyi düşünmüyor. Sen gidebilirsin.”

“Sen bu kafayla onu ancak bir ay tutarsın, ağlayarak kollarıma düşecek.”

İşte burada bam teline basmıştı. Çakır kadından ne anlardı? Kadını sevmeyi de bilmezdi, kendini sevdirmeyi de. Hayatı boyun-ca kolunda birini gören olmamıştı. Sevmezdi bir kere, bir kadın ya karısı olurdu ya hiçbir şeyi. Bir kere sinirliydi, kibarlıktan anla-mazdı. Beş ablası olabilirdi ama Esmeye ablası değildi, ablaları ona hürmet eder, bir şey istemeden hemen uzatırlardı. Esmeye öyle ola-mazdı.

“Öyle kalırsın,” dedi Hale. “Şüphe ettiğim sen değilsin, senden bir kadına pek bir şey olmaz da bizimki çok sevimli. Girdiği ortamı renklendirir, korkarım rengini sana bırakacak.” Çakır ona tepeden sessizce bakarken Hale devam etti. “Ama aptal değildir. Çok zekidir. Alana kadar uğraşır, baktı aldı, beğenmedi, olduğu yerde bırakır. Seni de bırakır, güzel yüzüne aldanma, ne yüzler gördü o. Paranla bile tutamazsın, çok zengin ve özgür. Canı ne isterse onu yapar. Sen öyle biri değilsin.”

Çakır dudağının içini ısırp bakıyor, doğruları bir başkasından dinliyordu. “Kendi kaşındı. Buraya kadar geldiğine göre o hazır.”

“Sen daha çok hazır gibisin. Tabii kız güzel, aklını başından aldı. Neden olmasın diyorsun, ona bir baksana, buraya gelin olacak ka-dın mı? Gezmediği ülke kalmadı, kimseden emir almaz, kafasının dikine yaşar. Canı ne isterse onu giyer, onu yer, içer. Çok karışıyor diye erkek kardeşini bile dikkate almaz. O konuşur durur, *he he* der, geçer. Sen? Senin bu ailede duruşun bile emir yağdırıyor. Küçücük çocuklar bile seni dikkate alıyor.”

Çakır'ın bakışları bahçe kapısından giren ve güzelliğini arkasında gelin duvağı gibi taşıyan kadına döndüğünde Hale de başını çevirdi. Göbeği açık, beyaz bir crop giymiş, kot pantolonunu ve topuklu ayakkabılarını çekmişti. Saçlarına dalga atmış, dudakları öp benidercesine parlıyordu. "Bir çay için gelin, e mi paşam." Hale sırtarak Çakır'ın yanından ayrıldı.

Çakır gözleri kısık, canı sıkılmış bir tavırla iki kadının yol ortasında durup konuşmasını izledi. İnkâra gerek yoktu, her bir sözünde haklıydı. Zaten o da bunu anlatacaktı ama ona birinin bu kadar net anlatması içine köz gibi oturmuştu. İnce ince yanıyordu ama mesele Esme değildi. Olduğu kişiydi. Ceketinin cebinden güneş gözlüğünü çıkardı, takıp arabaya geçti. Bir dakika sonra arabasının yan kapısı açıldı. Esme önce çantasını, sonra kokusunu ve bedenini aracın içine sokarken ailenin kalanı onları izliyordu. Çakır ona bakmadan arabayı çalıştırıp bahçeden çıkarırken Esme de gözlüğünü takıp yolu izlemeye başladı.

Ordu trafiğine girdiklerinde ışıklarda durmuşlardı. İkisi de sessizdi, saçma gelse de ilginç de geliyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Çakır açık pencereden yan tarafa bakıyordu ki yanında duran arabayı fark etti. İçindeki adamı fark etmemesi imkânsızdı, diğer araçtaki adam da onu fark etmişti. Esme'nin de ilgisini çekmişti, başını biraz eğdi. Karşı arabadaki genç adamın neden yarım ağız güldüğünü anlamadı hatta kendisini görünce gülüşünün daha da büyüyerek gözlerinin kamaşmasına hiç anlam veremedi. Çakır bir numaralı düşmanının Esme'ye bakışıyla düğmeye dokundu, cam usulca kapanırken önüne döndü. Araçlar hareket edince yolları bir süre daha kesişti ama sonunda ayrıldı.

"Bir soru sordum," dedi Esme, sesi bu sessizlikten hoşlanmadığını ortaya seriyordu. Çakır'ın soruyu cevaplamak gibi bir niyeti yoktu. Esme de bir daha ağzını açmadı. On dakika sonra Ordu merkezden çıkmış, sahil kenarına park etmişti. Sabahın erken saati olduğu için kimseler yoktu. Üstünde çardak olan bir banka yürüdü Çakır. Esme de onu takip etti. Karşılıklı oturduklarında Esme çatladı. "Susmaya mı geldik? Kalkar giderim, canımı sıkma."

“Sen neden geldin ki?” Bir anda sesi yüksek ve kırıncı çıkmıştı. “Ne diye yaptın o kadar şeyi? Beni neden görüp kafaya taktın?”

“Bunları dün gece konuştuk sanıyordum.”

“Ben seni anlayamıyorum. Bana doğruyu söyle, biri mi tuttu seni?”

Esme ona bakarken gözlerini birkaç kez kırptırdı ama sözler komik geldi. Gülerken denize döndü. “Neden bahsediyorsun? Kim tutacakmış beni, hem neden?”

“Soru sordum!” Çakır o kadar gergin görünüyordu ki Esme de geriliyordu. “Kimse tutmadı, kimseyi tanımıyorum ve neden bahsettiğini anlamıyorum. Biraz sakın olmazsan anlaşılamayacağız.”

“Ben bu adamım, şeker kız. Günün on sekiz saati bu şekilde yaşıyorum. Doğal hâlim bu.”

“Yani söylemişlerdi ama bu kadarını tahmin etmiyordum. Bu gerginliğin başka bir şey, anlat, dinliyorum. Kim tutmalıydı beni?”

O ona ne diyordu, Esme ne anlatıyordu. Gülmek istedi. “Tamam, güzel bir yüzüm var. Görmüş, aldanmışsın, içini gördün bitti. Ordu güzel şehirdir, misafirimiz ol, ne kadar istersen kal. Gez, gör ama git.”

“Seni nikâhıma almaya gelmediğimi söylemiştim, sakın ol.”

Çakır elini masaya sertçe bırakırken başını yol tarafına çevirdi. Yolun karşısında trafikte yanlarında duran arabayı gördü, camı kapalıydı ve izlendiğini biliyordu. Hızla kendine bakan Esme’ye döndü. “Sen ne istiyorsun?”

“Hiç,” dedi Esme, omuz silkerek. “Dediğin gibi biraz gezerim, anneni ziyaret ederim. Görmediğim yerleri görürüm. Falan filan. Buralarda eşyalı kiralık evler var mı Çakır?”

Gerçekten sevimliydi, konuşurken Karadeniz’in hırçın dalgaları duruluyor gibi hissediyordu. Ona bakarak arkasına yaslandı, gözlerini kapatırken burun kemerimi sıktı. “Var, Dilan sana ayarlar.”

“Hah, şöyle uzlaşmacı ol. Bak böyle daha sevimlisin.”

Esme’nin gülüşüyle birkaç saniye öylece kadının yeşil gözlerine

baktı. “Karşılaşmayacağız, sen beni görmeyeceksin, ben seni görmeyeceğim.”

“Onu bilemem. Burası çok büyük bir yer değil.” Esmeye kolunu tahta masaya yaslarken ona doğru eğildi. “Ben sana bir şey söyleyeyim, bak iyi dinle.”

Çakır da masaya ellerini bırakınca birbirlerine yaklaştılar. “Dinliyorum.”

“Kısacık ömrümde neye inat ettiysem aldım. İnadım olma, yeni tanışan iki insan olalım ama inatçı olmayalım.”

“Senin olup olacağın tek bir şey var, o da başıma beladır. Başına beladır, alma bu belayı, kalbin kırılır.”

“Sana ne! Kalp benim değil mi? Hem alıyor falan değilim, bir kere sadece yüzün güzel, huyundan bir tane güzel göremedik.”

Çakır ilk kez memnuniyetle gülümsedi. “Şimdi anlaşıyoruz, göremezsin de zaten.”

“Tamam o zaman,” dedi Esmeye, sevimlilikle gülümsedi. “Arkadaş oluruz.”

“Olamayız.”

Esmeye dudaklarını büktü. “O neden?”

Hiç senin kadar güzel arkadaşım olmadı. Bundan sonra da olmaması tercihimdir, diyemedi. Bakıp kaldı. “Kadın arkadaşlar edinmem.”

“Ne hoş, bu güzel bir huy.” Bakışlarını Çakır’ın yüzünde dolaştırdı. Yüzünün her bir karesi farklıydı, bir şey vardı ama ne, bilmiyordu. Çekiliyordu o güzel çakır bakışlara ve köşeli çeneye, oturmuş yüz hatlarına. Yaşlanmaz, çirkin olmazdı bu adam. Böyle karizmatik kalır, şakaklarında oluşan birkaç kır zamanla çoğalır, daha yakışıklı olurdu. “Anladım,” dedi anlamadığı şeylere, bir kadının bir erkeği kovalaması gibi bir şey hiç yaşamamıştı ama yaşırdı. Elde etmek hissi ağır basıyor olsa da onurundan, gururundan çoktan verdiği parçaları bir bir toplar, peşinden koştururdu.

“Beni otelime bırakır mısın?”

Çakır ayağa kalkıp eliyle yolu işaret etti ve ağzından tek bir söz daha çıkmadı. Aracına binerken Erhan'ın onları izlemekten vazgeçip hareket edişini görmüştü.

7. Bölüm

Boztepe'nin eteklerinde, denize nazır bir ev kiraladı Esmâ. Üç gün geçmişti ve bir kez bile kar ıla mamı lardı. Esmâ'nin gitmeye niyeti yoktu. Dilan her gün u ruyor ya da dışarıda bulu uyorlardı. Esmâ Ordu'yu sevmeye ba lamı tı, k  k ve sakin bir  ehirdi. Kahvesini geniş pencereden denizi izlerken içiyordu, Hale diğer odada telefonla konuşuyor, Sanem de koltukta uzanmı , telefonuyla ilgilieniyordu.

Hale odaya girerken telefonu kapattı. "Esmâ, bir günlük çekimin var. Sanem senin de yeni katalog için çekimlerin var. İstanbul'a gitmemiz gerekiyor."

"Yarın sabah gidiyoruz, uçak biletlerimizi alıyorum," diyerek odadan tekrar  ıktı. Asistanını arıyordu. Esmâ de Dilan'ı aradı.

"Efendim canım," diyordu Dilan. İkilinin karakteri birbirine çok yakındı, Dilan biraz daha keskin olandı, Esmâ daha yumuşak.

"Yarın İstanbul'a gidiyorum, bir kahve içer miyiz?"

"Hemen geliyorum, sahilde bulu uruz."

Üzerini de i tiren Esmâ, yazlık ama  ık bir elbise giydi. Güzel giyinmeyi kim sevmezdi ki? Dizlerinin üzerinde biten kahverengi u u an eteklerinin altına aynı renk bir topuklu giydi. Saçlarını atkuyru u yaptı. Kızlar evde kalacaklarını söyleyince arabasıyla sahile

indi. Her zamanki kafeleri hâline gelecek olan denize sıfır şatafatlı kafeye girdi. Bir kahve söylerken Dilan da kapıdan geçti. “Naber el-tum?” dedi Dilan, çantasını yanına bırakırken.

“Bana şöyle demesen.”

“Ağzım alıştı bir kere, sen söyle, neden gidiyorsun?” Kollarını masaya bırakmadan bir kahve de Dilan söyledi ve Esme’ye döndü.

“Kozmetik markasıyla anlaşmam var, yeni ürünlerini tanıtıyorum. Çekim varmış, bir günlük gidip döneceğim.”

“Döneceksen sorun yok,” dedi Dilan.

“Döneceğim ama nereye kadar, göreceğiz.”

“Bence bir şeyler var, her zamankinden daha sinirli dolaşıyor. Azıcık neşesi vardı, o da senin gelişinle bitti.”

“Bu iyi bir şey değil,” dedi Esme.

“Onu baz alınca iyi bir şey çünkü aklını meşgul ediyorsun. O öyle biri, içinde yaşar, dışarı öfke diye vurur.”

Esme cevap verecekti ki başlarında bir gölge belirdi. Kadınlar başlarını kaldırdı ama Esme tanı mıyordu. Dilan bir anda kaskatı ke-sildi.

“Merhaba,” dedi temiz bir Türkçeyle genç ve yakışıklı bir adam. Esme bir daha baktı, tanıyor gibiydi de ama nereden? “Merhaba,” dedi doğal olarak.

“Ne işin var burada, ne istiyorsun?” dedi Dilan. Adam ona dönmüş-tü ve suratında o gülüş vardı, tabii o gülüşü hatırladı. Çakır ile yolda denk gelmişlerdi.

“Esme Hanım’ın hayranı olmak suç mu Ataoğlu gelini?” dedi adam, elini Esme’ye uzattı ama Esme sadece adamın eline baktı. “Şey... Ben tanışmıyorum.”

“Ben Erhan Aksal.” Güzel ve temiz bir yüzü vardı, yakışıklı de-necek türden bir adamdı ama oturmayan bir şey vardı çünkü Dilan önüne bakıyordu. Masanın altında ne vardı ki?

“Beni tanıyorsunuz zaten.” Adamın havada kalan elini mecbur sık-mak zorunda kaldı. “Sizi hatırlıyorum,” dedi elini çekerken.

“Evet, yolda görmüştük birbirimizi.” Erhan boş sandalyeye bakıp, “Oturabilir miyim?” dediğinde Esme, Dilan’a baktı. Dilan tek kaşı havada bakıp, “Otur tabii,” dedi ama kendisi kalktı. “Hayranların önemli, ben bir su alayım.”

Esme uzaklaşan Dilan’ın arkasından bakakalmıştı. Erhan yanındaki sandalyeye oturdu. “Şehrimize gelmeniz, kalmanız bizi mutlu etti.”

Bakışlarını Erhan’a çevirdi. Alışkindi hayran sorularına, gıcunmadı. “Evet, güzel bir şehir, çok sevdim.”

“Yaşamak için de ender güzellikteki şehirlerden biri, umarım uzun vadede kalırsınız.”

“Bilmem, düşünüyorum. Yerleşir miyim, belki evet, belki hayır.”

“Kalmalısınız, İstanbul gibi kalabalık bir şehirden sonra burası cennettir. Tabii işleriniz aileniz orada, zor olur ama.”

Hakkındaki bilgiler çok da gizli değildi elbette ama araştırılmış gibi hissetti. “Buna karar vermek zor, zaman ne getirecek bilemeyiz.” Kibarca gülümsedi ama sıkılmaya başlamıştı. Adam nazikti, kaba bir tavır takınmıyordu ama yaptığı da hoş sayılmazdı.

“Ben sizi çok tutmak istemem, hayranınız olarak bir fotoğraf alabilir miyim?”

“Ah... Tabii ki.” Gülümserken kapıdan giren adamla gözleri büyüdü ama Erhan görmemişti. Dilan da onun arkasındaydı. Erhan telefonunu çıkarmış, kamerayı açmıştı, yaklaşıyordu ki Çakır Efe telefonu Erhan’ın elinden kaptı.

Hışımınla arkasını dönen Erhan karşısında Çakır’ı görünce göz devirdi. “Ne yapıyorsun Çakır?”

“Ağzınla burnunun yerini değiştirip sana estetik faturası çıkarmamak için kendimle cebelleşiyorum. Sen ne yapıyorsun?”

Esme’nin iki kaşı da havaya kalkmış, dudakları şaşkınlıkla açılmıştı. İki adam arasında mekik dokuyordu.

“Esme Hanım’ı görünce selam vermek istedim, hayranıyım.”

Çakır, Erhan’ı iki yakasından tuttuğunda Esme yerinden fırladı.

“Çakır dur!” demeye kalmadı Erhan kafayı yıldızlarda buldu. Masa-ya doğru sendelerken masa da gıcırtyla geriye kaymıştı ve kafenin içinde oturanlar, çalışanlar da dâhil hareketlendiler.

“Ne hayranı lan! Ben senin niyetini bilmiyor muyum?”

Erhan gözlerini sıkıca yumdu ve başını sallayarak açtı. “Ünlü biri, ne var bunda?” derken kendini toplamıştı ve Çakır’a yumruk salladı. Esme araya girip Çakır’ı itecekken Erhan’ın sert yumruğu yanağında durdu. Bir anda herkes dondu kaldı, bu kez de Esme yıldızları Çakır’ın çakır gözlerinde gördü ve gözleri yana kayarak kapandı.

Esme, Çakır’ın kollarına bayılırken, Erhan pişmanlıkla eline baktı ama çok geçti. Dilan çantasını alıp Erhan’ın sırtına sertçe vurdu. “Seni salak! Yarın çekimi vardı, yüzüyle para kazanıyor. Bittin sen Erhan!”

Esme’yi kucağına alırken Erhan’a başını salladı. “Senin belanı sikmezsem Çakır değilim, bu kıza bir şey olsun.”

Ağzını açamadan, Çakır uzaklaşırken Erhan yaptığı şeyin ağırlığıyla omuzlarını düşürdü. Hayatında ilk kez bir kadına vurmuştu ama ona vurmak istememişti. Hem de güzeller güzeli Esme, Çakır’dan alacağı Esme. “Ben ne yaptım...”

Çakır kucağındaki Esme’yi arabanın arka koltuğuna usulca bıraktı, Dilan da yanına oturdu. “Abi bir su çarpalım,” dediğinde Çakır bagajdan bir su çıkarıp açtı. Şirket binası buraya çok yakındı, Dilan mesaj atınca nasıl çıktığını bilemeden gelmişti. Niyeti Esme’ye köpürmekken şu olanlar... Eline döktüğü suyu kadının yüzünde gezdirdi. Kolonyada da aynı işlemi yaparken Esme kendine geldi, eli yanağına giderken inlediğinde gözleri kapalıydı.

“İyi misin?” Dilan’ın sesiyle gözlerini araladı. Yüzü, gerdanı, etekleri su içindeydi ama hava sıcaktı, sorun o değildi. Başını çevirdiğinde Çakır’ın endişeli sessiz bekleyişini gördüğünde başını

koltuğa yasladı. “Yumruk mu yedim?” derken acıyan çene kemikleriyle inledi. “Yemişim. Hale beni kesecek, yarın çekimim vardı.”

“Bu mu şimdi sorun?” diye bağırdı Çakır. “Çenen kırılmış olabilir. Film falan çektirelim.”

“Dilan, şuna söyle bağırmadan konuşsun, başım ağrıyor.” Eli yanağında, gözleri kapalıydı.

Dilan abisine bakarken Çakır kapıyı üstlerine kapattı, direksiyona geçip hastaneye sürdü. Kırık çıkık yoktu ama çoktan mor bir halka yüzüne misafir olmuştu. Morluk kapanırdı da şişiyordu. Dilan'ın uzattığı aynayı alıp baktı, inleyerek aynayı kendinden uzaklaştırdığında Dilan elinden alıp çantasına attı.

“Neden araya girdin?” dedi Dilan. “Onların ilk kavgası olmayacaktı.”

“Nereden bileyim, sen de masadan gideceğine bana açıklama yapsaydın. Araya girdim, engel olayım diye ama hayatımda ilk kez yumruk yedim.”

“Abimi çağırmıştım, ona bakmak için çıktım ve kalsam da o yılışık gitmezdi. Uzun hikâye, öyle şak diye orada anlatılmazdı.”

“Çakır neden geldi ki? Ne alaka Dilan?”

Çakır odaya girince Dilan konuşmadı. Çakır elinde reçeteye gelmişti. Yatağa yaklaşıp sert bir şekilde baktı. “Dilan seni eve bırakır, ben gidiyorum.”

Arkasını dönmüştü ki Esme, “Senin yüzünden yumruk yedim ama yine de sağ ol,” dediğinde Çakır geri döndü. “Hayranlarını iyi seç o zaman, benim düşmanlarımdan olmasın.”

“Peki bunu ben biliyor muyum? Ya da şöyle mi demeliyim; Erhan Bey, siz benim hayranım olamazsınız, neden? Çünkü Çakır Efe Bey sizi beğenmedi de. Saçma sapan konuşma Çakır!”

“Onca saçmalığın içinde saçma olan benim, sen ne diye araya giriyorsun ki zaten?”

“Sen ne diye yanımıza geldin ondan bahset, senin düşmanın, benim değil. Benim kimseye düşmanlığım yok!”

“Onu benim fotoğrafımı paylaşıırken düşünecektin Esme Hanım.”

“Paylaştım da ne oldu? Sevgilin değilim, nişanlın hatta Ataoğlu bile değilim. Sana ne!”

“Bunu sen ve ben biliyoruz, onlar bilmiyor. Kaldı ki iyi ki de değilsin yoksa Erhan yaşıyor olmazdı.”

Esme bir şey diyemedi, bilmediği çok fazla şey olduğunu anladı. Çakır’a ters bir bakış attı, adam arkasını dönüp gidecekken geri döndü. “Yanma yaklaşmayacak! Başımı belaya sokma!” Esme’nin kalbi kırıldı, paramparça oldu ve gözlerine hücum eden yaşları Çakır da gördü.

“Ben ne yaptım da bana bağıryorsun? Tanımıyorum, kim olduğunu bilmiyorum. Başını belaya neden sokayım?”

“O adam benim ezeli düşmanım, sayende dilinde geziyorum. Arkamdan neler dediklerini duysan delirirdin. O lanet fotoğrafı paylaşıp kendini bana zimmetledin. Bu iş burada senin geldiğin yerdeki gibi yürümüyor.”

“Beni suçlayıp aynı şeyleri söyleyip durmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Kimse bana zimmetli falan değil.”

“Sen öyle diyorsun,” dedi bağırarak. “Ben öyle diyorum ama Erhan öyle demiyor. Ne yaptın sen? Ne yaptın?”

Esme’nin alt dudağı titredi, kalbi daha fazla nasıl kırılabilirdi? “Senin düşmanın yüzünden yumruk yedim. Bir özür dilersin diye düşünmüştüm ama sen tam bir odunsun.”

Çakır dişlerini sıkıp birkaç saniye kadının yüzüne baktı. Belki de dilemesi gerekiyordu, hiç değilse Erhan adına ama istemiyordu. “Sen bence evine dön!”

“Gitmiyorum, inat değil mi? Kalıp hepinizin başına dert olacağım. Sanki ben dedim gelin bela olun, siz geldiniz.”

“Sen varsın diye geldik, git ve bitsin.”

“Abiciğim, hastanedeyiz,” dedi Dilan, on beş dakikadır âşık gibi atışmalarını izliyordu.

Esme doğrulup ayaklarını yataktan sarkıttı. “Dur biraz!” dedi ayakkabılarını giyerken. “Ben geldim diye mi birbirinize girdiniz? Ben mi sizi düşman ettim? Lafa bak sen!”

Ayağa kalkıp karşısına geçti ama başı dönüyordu.

“Sana hayran diye birbirimize girdik, bir tek bir kadın için bir birimize girmediğimiz kalmıştı, o da sayende oldu.”

“Bana bu ülkenin yüzde yirmi beşi hayran, hepsiyle mi düşman olacaksın?”

Çakır burnundan solurken yaklaştı. “Sana düşmanım, sensin benim düşmanım.”

“Ben sana ne yaptım?” Sesi içine kaçmış, kalbinden geliyordu. O acı tınıyı Çakır da işitti, Dilan da.

Kadının dolan gözlerine öfkeyle bakarken taviz vermedi ama arkasını dönüp giderken bir parçası yeşil ve ıslak gözlerde kalmıştı.

Dilan ile Esme içeri girerken Hale nefesini tutuyordu. Gözleri açılabilirdi kadar açılmış, dudakları aralanmıştı. Kızlar sessizce salona geçerken Hale, “Esme!” diye bağırdığında Esme alt dudağını ısırıldı. Dilan oturmasına yardım ederken Hale ile Sanem karşısında duruyordu. Dilan da Esme’nin yanına oturdu. “Ben anlatayım,” dedi Dilan. “Çenesi ağrıyor da.”

“Ne oldu?” dedi Hale.

“Biz kafede otururken biri geldi, bizim hasmımız. Abimin ama aslında Ataoğulları’nın da hasmı. Esme’ye hayran ayağıyla yürüyordu, ben de Çakır abimi çağırdım.”

“Çakır mı yaptı?” dedi Hale. “Öldüreceğim onu.” Hale kapıya yürürken Dilan kalkıp onu tuttu. “Yok Hale abla, o yapmadı. Olur mu öyle şey?”

“Hale bir dur Allah aşkına, o kalbimi kırdı. Çenem hafif kaldı.”

Hale geri döndü. “Anlat,” dedi Dilan’a. Dilan bir çırpıda anlatıp rahatladığında ortama bir sessizlik çöktü ama hemen ardından, “Yarın iptal,” dedi Hale. “Gidip konuşayım, yine de bizimle gelmelisin. Burada tek kalamazsın. Baksana, bir de düşmanları çıktı.”

“Siz gidin, ben yüzüm düzelince geleceğim. Kimse bana düşman değil, onlara düşmanlar.” Çakır’ın sözleri aklına gelince kalbinde ince bir sızı hissetti. “Ama ben de Çakır’ın düşmanıymışım.”

“O ne demek?” dedi Sanem.

Esme omuz silkti, dudağı ağladı ağlayacak kız çocuğu gibi bü-külmüştü. Dilan, “Hastanede biraz atıştılar, kızgınlıktan dedi. Hiç öyle biri değil,” dedi.

“Bunun ne işi vardı orada?” dedi Hale, ona neydi ki Esme’nin hayranının kim olduğundan? Aklına gelen başına gelecekti.

Dilan, “Çakır abimi aradığını ifşa edince Esme, Erhan’ın biraz odak noktası oldu. Çakır abim Esme, Esme Çakır abim gibi bir durum oluştu. Tamam biz biliyoruz da etrafımızdakiler bilmiyor. Çoktan çok farklı şeyler konuşuluyor. Biz çok büyük bir aileyiz, onlar yani Aksallar da büyük bir aile. Kırk senedir hasımlık söz konusu,” dedi.

“Al buyur buradan yak!” dedi Hale. “Sırf bu yüzden mi geldi?” Dilan’ın gözlerine bakarken tek kaşı havada çarklarını açmıştı.

Dilan kıpırdanıp Esme’ye baktı, olmadı, Hale’ye döndü. “Bana biraz da kıskandı gibi geldi Hale abla, sen ne düşünüyorsun?”

“Kızım senin menajerin olacaktım ortalığın anasını s....” Sözü-nü tamamlamadı, öksürüp başını salladı. “Bana da öyle geldi.”

“Erhan kıskandı deseniz daha çok inanırdım. Ağzından bir tane hayırlı bir söz çıkmadı. Bu kadar romantik olmayın,” dedi Esme.

“Esme haklı,” dedi Sanem.

“Esme’ye, Erhan yanma yaklaşmayacak dedi,” diyen Dilan, Hale’ye gözlerini büyüterek baktı.

“Ne diyorsun?” dedi Hale elini diğer eline çarparak.

“Uyumak istiyorum.” Esme doğrulup kalktı. “Başım ağrıyor. Kalbim de kırık, anmayın adım. Bir süre duymak, görmek istemiyorum.”

“Gel, yardım edeyim.” Sanem, Esme’nin koluna girip odadan çıkartırken Dilan kalkıp Hale’ye yaklaştı. “Abla bak ben diyorum, ikisi de boş değil. Bir atışmaları vardı, görsen anlardın.”

“Ben bunun olacağını biliyordum ama Çakır çok zor.”

“Of,” dedi Dilan. “Daha bir şey görmedin. Nasıl inattır.”

“Hangisi daha inatçı inan bilmiyorum. Biz sabah gideceğiz, burayı boş bırakma.”

“Sen merak etme, alır bize götürürüm. Bende kalır.”

Hale göz devirdi. “Kurda kuzu versem daha az gözüm arkada kalırdı. Çok çakalsın Dilan, çok.”

Dilan sinsice kahkaha attı. “Abla benim beş tane görüncem var.”

Hale de gülümsedi. “Seni şeytan.”

8. Bölüm

Pazar kahvaltısında tüm çocuklarını ve torunlarını çardaktaki masada toplamaya uğraşan Emine Hanım Çakır'a ters ters bakıyor, arada da diliyle tokat atıyordu. Olanları herkes duymuştu, Dilan bir koşu anlatmış, ağızları beş karış açık bırakmıştı. Aksal tarafında da kazanlar kaynıyordu. Emine Hanım duyardı, laf döner dolaşır, ona gelirdi.

On bir tane yeğeni aralarında fısıldaşıyor, Çakır onların derdini çok iyi biliyordu. Yine bir şeyin peşindeydiler ama bu kez Çetin de işin içindeydi. Bakışlarını abisinden kaçırıyordu, Çakır yutmazdı. İki gündür Esme'den ses seda yoktu, Dilan'a sormak istese de dili dönmüyordu.

“Esme nassul?”

Annesinin sorusuyla rahatladı, başını hiç kaldırmadı. Dilan nasılsa birazdan konuşacaktı. Kahvaltının hazır olmasını beklerken arkasına yaslanıp, gözlerini yeğenlerinin üzerine dikti.

“Dün evden çıkmadı anacığım, uğradım yanına, iyiydi. Bu akşam birlikte dışarı çıkacağız.”

“Ara gelsun, tek başına yapayalunuz kalmıştır.”

Dilan, Çakır'a bakarken elindekini masaya bıraktı. Ne yapsaydı, bilemedi. “Bilmem ki anne, gelir mi?”

“Benum bekledumu de, gelir.”

Annesi çok kızgındı, şive Ordu'ya kaymıştı. Ne gördü de sevdi, ne anladı da benimsedi, Çakır delirecekti. “Anne, ne gerek var?” dediğinde Emine Hanım ela bakışlarını oğluna silah gibi çevirdi. “Bu pey³ suratliya diyin, o kız buraya gelici.”

“Anne bana desene, ne Dilan'a diyorsun?”

“Ara kızum,” dedi Emine Hanım oğluna bakmadan. Dilan cebinden telefonunu alıp uzaklaşırken Çakır da evden gitmeyi düşündü ama zaman soramadığı gibi göremezdi de. Yüzü ne hâldeydi, kim bilir... İki saat sonra zaten çıkması gerekecekti, en iyisi otursundu.

Oturduğu yerden kalkıp hamağa yürüdü, hayatında ne çok kadın vardı ve aslında hiç yoktu. Şu saatte evde olması bile hataydı. Usulca uzanıp ellerini başının altına aldı. Gözlerini kapatıp sesleri duymazdan gelirken başında beliren gölgelerle gözlerini açtı. On beş dakika dayanmışlardı, buna da şükür. Nesrin ile Yılmaz başında dikiliyordu.

“Ne var?”

“İyi dayı, senden naber?” dedi Nesrin.

“Konuş, bir şey diyeceksiniz.” Gözlerini tekrar kapattı.

“Şey diyecektik,” dedi Yılmaz. “Esme ablayla aranız nasıl?”

“Aramız diye bir şey yok, başka?”

“Ama dayı, buraya senin için geldi,” dedi Yılmaz.

Çakır gözlerini açmıyor, sakince nefes alıyordu. “Siz çağırdınız, ben çağırmadım.”

“Ah be...” dedi Yılmaz. “Bir yedi yaş büyük olacaktım ki.”

Çakır gözlerini hızla açtı ve Yılmaz'a öldürecek gibi baktı. “Ne yapacaktın?” derken sesi hiç sakın değildi.

“Sana mı kaptıracaktım, hem ben varken sana ne diye bakacaktı ki? Gülüşü güzel bey.”

Nesrin kıkırdadı, Çakır ona bakınca sesi içine kaçtı. “Bence gideri var dayı.”

3. Lazca duvar. (y.n.)

“Utanmıyorlar da,” dedi Çakır.

“Aşk bu dayı, insan Esme gibi birini sevmemeye utanır,” dedi Yılmaz.

“Ha utanayım yani, ayıp ediyorum ve utanmalıyım. Onu mu demek istiyorsunuz?”

“Bir de soruyorsun, zaten sen sevmezsen Aksallar bu işi ele alacak dayı,” dedi Yılmaz ve asrın hatasını yaptı. Çakır doğrulurken, “Kaç!” dedi.

“Şaka yaptım.” Yılmaz arka arka yürüyor, dayısını şakasına ikna etmeye boş yere uğraşıyordu.

“Kaç!” Çakır’ın sesi bahçede çınlarken Yılmaz kaçmaya başladı, Çakır da peşinden koşmaya. “Ayaklarından ters asacağım seni Yılmaz.”

Yılmaz yola doğru koşmaya başladı. “Dayı vallahi billahi şakaydı. Öylesine dedim.”

“Kaç ulan! Yakalarsam asacağım.”

Yılmaz gençliğinin verdiği çeviklikle koştu, Esme’nin arabasını görünce ellerini açıp dur işareti yaptı. Yüreği ağzına gelen Esme frene bastığında Yılmaz arabaya bindi. Esme bir ona bir de yolun ortasındaki Çakır’a baktı. “Ne yaptın?”

“Yedi yaş büyük olsaydım seni ona yedirmeyeceğimi ve sen ilgilenmezsen Erhan ilgilenecek dedim. Beş dakikadır koşuyorum abla.”

“Hak etmişsin.” Yolun ortasında bekleyen adamın yanına doğru sürdü. Yanına gelince durdu, pencereyi indirip, “Al bağla,” dediğinde Çakır genişçe gülümseyip aracın kapısını açtı. Yılmaz’ı ensesinden yakalayıp çıkardı. “Abla yaktın beni,” dedi Yılmaz.

“Sen bunu göze almışsın bence Yılmaz,” dedi Esme.

Çakır kapıyı kapatınca gaza basıp evin bahçesine girdi. Arabasından inince yeğenine kıyamayan adamın, Yılmaz’ı kolunun altına sıkıştırıp yürüdüklerini görünce gülümsemeden edemedi. Al işte, iyi koca seçmek başka bir şeydi, iyi baba seçmek başka. Kocayı seçerken onu baba yapacağını hesap etmiyordu kadınlar, oysa çok önemli bir noktaydı. Sen adamı sevdin de çocuk babasına, babası çocuğuna

aynı bağılılığı gösterecek miydi? Bunlar önemli şeylerdi, iyi koca iyi baba demek değildi. İyi baba, kötü koca da olabiliyordu veya tam tersi. Ama Çakır karşısında iyi bir baba olacağını gösteriyordu. Koca kısmı karanlıktı. Zifirî.

Şapkasını çıkarıp açık pencereden içeri atarken gözlüğünü tepesine kaldırdı. Yanağını kapatması için saçlarını salmıştı. Dilan kendine yaklaşıırken telefonunu cebine atıp ona doğru yürüdü. İki kadın ortada buluşup sarılırken, Dilan yanağına baktı. “Geçiyor.”

“Şükür. Nereden çıktı bu kahvaltı?”

“Emine annem istedi, hadi gel.” Çardağa adım atarken, Emine Hanım gülümsedi. “Gel kızum, otur, hoş geldun.”

“Hoş buldum Emine teyze.” Yerine yerleşirken Çakır ve Yılmaz da gelmişti. Çetin başını uzattı, “Hoş geldin Esmе, tanışamadık. Çetin ben, Dilan’ın eşi.”

“Hoş buldum, merhaba.”

“De haydi, afiyet olsun,” dedi Emine Hanım. Esmе’nin önüne kuymak tavasını çekti. “Ye kızum, bu tadı başka yerde bulaman.”

Esmе, Çakır’ın tarafına bakmıyordu, Çakır da ona ama tüm masa ikisine bakıyordu. Kaçamak bakışların adresleri gibiydiler.

“Akşam buluşuyoruz,” dedi Nesrin, sevinçle ellerini çırpıyordu. “Şuraya gelip eğlenmeye gidemiyorduk.”

“Nereye?” dedi annesi Suna Hanım.

“Akşam yeğenlerimi dışarı çıkacağım abla,” dedi Çetin, abisine bakmıyordu. “Yaşı tutanları.”

“Güzel, Resul evde kalıyor demek ki,” dedi Şifa.

“Dedi on beş yaşındaki kız,” dedi annesi Sevda Hanım. “Dayınız ve yengeniz var diye izin veriyorum.”

“Bir şey olmaz ablam,” dedi Dilan. “Ben hiç kötü yere götürür müyüm? Biraz müzik falan dinleyeceğiz.”

“Esmе abla da geliyor,” dedi on sekiz yaşındaki Yıldırım.

Çakır yeğenlerine ve kardeşine tek kaşı havada bakıyordu. Demek Çetin bunun için kıvranıyordu. “Öyle mi?” dedi usulca. “Nereye?”

Esme dudaklarını sağa sola kıvrırdı. “Neden, sen de mi gelecek-sin huysuz şirin?”

Burnundan nefeslenirken bakışlarını havaya kaldırmıştı, sinirleniyordu. Masadakiler kahkaha atmak için an kolluyorlardı çünkü kıkırtılar yükseliyordu. Başını çevirip elinde çay bardağıyla bilmiş-çesine bakan Esme’ye döndü. “Sağ ol, benim randevum var.” Kadının dağılıp öfkeye karışan yüz ifadesiyle dudağının ucu kavislendi. Yüzü geçiyor, daha iyi görünüyordu.

“Uy kiminle?” dedi ablası Gönül. Çakır ablasına cevap vermedi, bardağını bırakıp ayağa kalktı. “Çıkacağım, hazırlanayım.”

Esme’nin kıskanç bakışları eşliğinde eve girdi. Ona neydi ki? “Bir çay daha içeyim, bu neden bu kadar lezzetli?”

“Çay bahçeleri olan bir ailenin evindesin,” dedi Dilan. “Anacığım özel olarak getirtir, en güzel tarafından.”

Emine Hanım övülmenin verdiği o tatlı hazla omuzlarını kaldırdı. “Ovünmek cibi olmasun da...” dedi.

“Keyfi yerine geldi, şive döndü,” dedi Çetin, annesinin yanağından makas alırken Emine Hanım ister ama istemez bir şımarıklıkla oğluna kızdı.

“Ailemi özledim,” dedi Esme. “Sizi böyle tatlı görünce.”

“Onlar da celsun, Ordu cüzel şehur.”

“Annem bunu ara sıra kabullenir,” dedi kızı Ayşe. “Onun için bir Rize vardır.”

“Kızınca kocası köylü, sevinince babası,” dedi kızı Sevda.

“Hoş bir şey,” dedi Esme, gülümseyerek.

“Sen nerelisin?” dedi Emine Hanım.

“Ben Bayburtluyum Emine teyze. Babam Bayburt, annem Bursalı. Babam işçi emeklisi, annem ev hanımı. Bir erkek kardeşim var, benden bir yaş küçük. O da benim gibi mimar. Şirketimiz var, kardeşim ilgileniyor.” Merak edilenleri bir çırpıda söyleyip rahatladı.

“Sen mimar mısın?” dedi en büyük abla Suna Hanım.

“Evet, mesleğimi severim ama yapmak nasip olmadı. Bir anda tanınan biri oldum. Pişman değilim, bu işimi de seviyorum.”

“Sevilmeyecek gibi mi?” dedi Nesrin. “Birkaç sene önce sen olmayı hayal ederdim ama şimdi sen buradasın.”

“Ben okuyup meslek sahibi oldum, ondan sonra oldu olanlar. Önce okul. Kaldı ki görüldüğü kadar kolay değil,” dedi Esmе. “Kaldıramayana çok ağır bile gelebilir. Benim şansım biraz da Hale oldu. Yol gösterdi, beni korudu da.”

“Hayati tehliken oldu mu hiç?” diye sordu Dilan.

“Olmaz mı? Birçok kez. Üç kez adres değiştirdim, ailem de dâhil. Bazen bazı insanlar bize düşman olabiliyor. Kendi dünyamızdan, ünlülerden de ayak kaydırmak isteyen bir sürü kişi tanıdım.”

“Birak kızum sen bu işi, çok gençsun, anan baban uzulmesun.”

“Bir gün bırakacağım kesin Emine teyze. Sonsuza kadar gitmiyor bu iş, bırakana kadar biraz daha para kazanacağım.”

“Ne kadar kazandun?”

“Anne, ayıp,” dedi Çetin ama Esmе güldü. “Saymak ayıp olur şimdi Emine teyze, ben sana bir ara tekken söylerim.”

“Uy, o kadar çokidur?”

“Eh,” dedi Esmе. “Çok şükür.”

“Bizimle de bir içerik çekmez misin abla,” dedi Şifa.

Esmе gülümsedi, o kadar sevimli bakıyordu ki... “Çekelim ama önce ailelerinizin izni olmalı.”

“Pek tabii dayımızın,” dedi Yıldırım. “Yatar bu iş.”

“Belli olmaz,” dedi Dilan. “İkna edersiniz.”

“Dayım ve ikna olmak?” dedi Yılmaz.

“Olmaz o fuşki,” dedi Emine Hanım, bunu Esmе de bilirdi. Güldüler. “Beşikteyken kaynanam ona keçi suti içirdi. İnattur.” Yüzünü buruşturup, “Kilçuk,” deyince hepsi kahkahaya boğuldu.

İçeriden hazırlanmış, pazar gününe yakışır rahat kıyafetiyle Çakır çardağın önüne kadar gelip kahkahalarla gülen ailesine bakındı. Esmе onu fark etmiş, gözlerini kısıp bakmıştı. Başını sağa sola ya-

tırırken adamı inceliyordu. Keskin ve erkeksi, artı cep yakan marka parfümünün kokusu Esme'ye kadar gelmişti. Şişeyi üzerinde kırmıştı sanki. Mavi polo yaka tişörtüyle gözleri mavi olmuştu. Spor ayakkabıları, siyah kotu... Esme dudaklarını sıktı.

“Neye gülüyorsunuz?”

Kalabalık aniden sustu, o zaman anladı kendine gülündüğünü. Yeğenlerine bakıp başını salladı. “Beni konuşuyorsunuz, gülün gülün.”

“Vay... Dayı çok şıksın,” dedi Zeliha.

“Buluşacağın arkadaşın hanım galiba,” dedi Yılmaz.

“Size ne!” Gözlüğünü takıp önlerinden geçip giderken Esme öfkeyle soluk aldı. Kalkıp nereye demek vardı da ama yoktu işte. Ne hakla diyecekti? “Ben de kalkayım, akşam dokuzda buluşuruz,” diyebildi.

“Gece bende kalırsınız, sözün var,” dedi Dilan. “Kız kıza laflamayı özledim. Çetin bu gece annesinde kalacak.”

“Evet, siz rahatça oturur, sabahlarsanız. Yalnız kalma yenge,” Çetin'in kırdığı pot Esme'yi memnun etmedi ama orali da olamadı. Çetin ile Dilan göz göze geldi, karısından sessiz bir aferin aldı Çetin.

“Şey yani, Esme,” diye düzeltti Çetin.

9. Bölüm

Çakır evden çıktığında havalimanından arkadaşı Emir'i almıştı. Onca süs Emir içindi, duysalar bir de buna gülerlerdi. Sırf aksi bir izlenim bırakmak için yapmıştı ama başarılı da olmuştu. Emir ile güzel bir yemek yemiş, ardından da Kuzgun'un yatına uğramışlardı.

"E... Anlat bakalım, ne bu esen Esmе olayı?" dedi Emir. Saatlerdir kendini tuttuğu yeterdi. Çakır da açmıyordu konuyu, sormaya mecbur kalmıştı.

"O sarı cadı nerede?" dedi Kuzgun.

"O kim?" dedi Emir. "Esmе sarışın mı?"

"Değil," dedi Çakır, Kuzgun'a döndü. "İstanbul'da, çekimleri varmış. Öyle duydum, gelecekmiş."

"Hatun tam bir taş!" dedi Kuzgun. "Bana diklenmesini görme-liydiniz."

Emir yakışıklı yüzüne tatlı bir gülüş yerleştirdi. "İstanbullu hanımlar sizi avlamış gibisiniz."

Kuzgun *neden olmasın* dercesine baktı. "Geline haberim olsun, mıy mıy kadınlardan bıktım."

"Adamın ciğerini söker Hale, ne istediğine dikkat et," dedi Çakır Efe.

“Seninkini sökmüş gibi konuştun,” dedi Emir.

Çakır sessizce başını salladı. “Biraz öyle oldu, ağzı çok iyi laf yapıyor. Nokta nokta atıyor kelimeleri, kurşun niyetine hem de.”

“Ne dedi?” diye soran Kuzgun’a bakıp denize döndü. “Esme senin hamurun değil, sen onun suyu değilsin, dedi.”

“Bu doğru,” dedi Kuzgun. “Anlaşılan bunu detaylı anlatmış.”

“Şunu düzgünce anlatır mısın?”

Emir’e bakmadan anlatmaya başladı Çakır ama keyfi kaçmıştı. Erhan olayına kadar gelip sözlerini tamamladı.

“Sana kafayı takmış mı yani?” dedi Emir.

“Kafayı inadına takmış, benimle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Oyuncak gibi görüyor, alacak, oynayacak, sıkılınca bırakıp gidecek.”

Çakır’ı durduran, her şeyin önüne geçiren de buydu. Hevesini alınca gidecek olmasına inanıyordu. Güzel olmaya güzeldi, ilgi çekiyordu ve Çakır da aciz bir erkekti; çekmemesi anormal olurdu. Konuşurken onu dinlemek istiyordu, gözlerinin içine bakmak ve belki de bakarken susmak. Bir şeyler yaşamak istiyordu, kötü olanından değil iyi olanından. Bunca sene geçmiş, belli bir yaşa gelmişti ve bir kadın ona bunları hissettiriyordu ama Çakır bir adım atamıyordu. Yaralanacağını biliyordu, adım atsa çukura çekilecekti. Büyüsüne kapılacak, benliğine girecekti Esme. Gönüllüydü Esme ama sonunu düşünmüyordu. Aralarındaki yaş ve hayat tecrübeleri farklıydı. Tüm olumsuz düşünceleri bir tarafa, Esme kalbinin etrafında esiyordu ve bir boşluktan sızması an meselesiydi.

“Ünlüler ve aşk hayatları,” dedi Kuzgun. “Kızı tanımıyorum, sözlerine istinaden söylüyorum.”

“Belki de değildir. Senin kadınları anladığını hiç görmedim Çakır. Onları anlamak istediğini bile görmedim. Ayıp olmazsa şayet, baktım kimdir diye. Fevkalade bir güzelliği var.” Çakır ona çenesini sıkarak dönünce sırtıp ellerini kaldırdı. “Sakin ol, dünya ahiret yengemizdir. Gördüğümü söylüyorum. Sen güzel kadın seversin, o kadarını biliyorum. İlgini çekecek kadar güzeli karşına çıkmadı, bunu da biliyorum ama bu kadın o kadın olmasın sakın?”

Çakır başını sağa sola salladı, umutsuzca soluklandı. “O kadar farklıyız ki burada güzellik geçmiyor. Ben kimsenin yöneteceği biri değilim, o da yönetilecek biri değil. Hayatlarımız geceyle gündüz gibi. Benim bir kadından beklentim ünlü olması değil, belki bencilce olabilir ama benim isteğim bu. Kimseyi zorlamadım, zorlamam. Onun da bir erkekten ne beklediğini bilmiyorum ama bugünkü hayatını görmezden gelecek en son adam bile değilim.”

Kuzgun ve Emir anlamıştı, doğruları konuşuyordu ve aşk burada geçmiyordu ya da henüz üçü de gerçek aşkla tanışmamıştı. Aşkın engelsiz asi bir rüzgâr olduğunu kavrayamıyorlardı. Önüne geleni içine katar, savurur, istediği yerde bırakırdı. Huylar, hayatlar rüzgârın umurunda değildi. Aşk kendini yoğurur, kişinin kalıbına dökerdi.

“Bir fotoğrafın peşine düşüp buraya gelmesi bile o kadar saçma ki,” dedi Çakır.

“Bu kadar aceleci olma, bir gün gelir, iyi ki gelmişsin bile dersin,” dedi Emir. “Şimdi bir de Erhan Aksal var, kızın peşine düşerse ne yapacaksın? Cümle âlem kızın seni ararken Erhan’la olmasına kıçıyla güler. Esme’ye bir şey olmaz, burada olan sana olur.”

“İkinci bir gönül davasına dönmesin bu iş,” dedi Kuzgun.

Çakır o an dönüp Kuzgun’a baktı. Bu aklına gelmemişti, dudakları aralandı ama bir şey diyemedi.

“Bakma öyle boş boş. Kırk sene önce de kız aldılar sizden, bugün olmayacağının garantisi yok,” dedi Kuzgun. “Bir atak yapmak zorundasın.”

“Nasıl olacak o?” dedi Emir. “Onca şey saydı, bu kadar engele rağmen Esme’yle birlikte olursa mutsuz olurlar. Ne anlamı olacak?”

Çakır bir ona bir diğerine bakıyor, aklına gelmeyenleri dinliyordu. Esme, Erhan’la olursa ne olacaktı? Onu sevmiyordu ki. Aralarında yaşanan hiçbir şey yoktu ama ya Erhan’la olursa? Bir daha karşısına çıkardı o Erhan, rahat durduğu nerede görülmüştü? Kadının aklına girer de gönlünü çelerse?

“Onu bilemeyiz, tüm bunlar varsayım,” dedi Kuzgun, Çakır’ın

karmakarışık baktığını görünce sözlerine pişman oldu. “Çok darla-
ma kendini, her şey olacağına varır Çakır. Şu suratına bakınca za-
ten kızdan etkilendiğin belli oluyor. Biraz sal oğlum, belki de farklı
olur.”

Eliyle yüzünü sıvazlayıp başını sağa sola salladı. Hiçbir duy-
gunun içinden çıkamıyordu, Esmeye onu darmaduman etmişti. Akli
karışıyor, ne yapacağını kestiremiyordu. Ne yapmalıydı? Kendini
izleyen adamlara göz atıp Kuzgun’da durdu.

“Abi çok güzel. Öyle böyle değil. Değişik bir şey, tanımlayamı-
yorum. Hiç kimseye benzemiyor, bakıyorsun, tamam bir kadın, so-
kakta binlerce var ama o öyle değil.” Bakışlarını Karadeniz’e çevirdi.
Aklından çıkmayan yeşil gözleri, ses tonu dik tavırları ama aynı za-
manda da uysal bakışları... “İşte öyle anlamsız bir şey...”

Kuzgun memnuniyetle gülümserken, Emir de ona eşlik etti. Bir-
birlerine bakıp göz kırptılar. Bacayı saran aşkın sözleriydi bunlar...

Makyajını yapıp saçlarını dalga dalga sırtına bırakmıştı. Gözlü-
ğünü almadı, güneş batmıştı. Saçıyla yüzünü gizledi, yazlık yeşil dar
kesim bir elbise giydi. Evden çıkıp arabasını evin önünde bırakarak
sahile doğru yürümeye başladı. Güneş alacalıydı, beş dakikaya ta-
mamen yok olacak, sabaha tekrar doğacaktı. Hava o kadar güzeldi ki
derin derin nefes alıp gülümseyerek yürüyordu. Kendini çok iyi his-
sediyordu. İnsanların nadir olarak yaşadığını hissettiği anlar vardı,
o anı yaşıyordu. Nefes al ve gülümse, hayat çok güzel...

Sahilden merkezin içine daldı, gideceği yeri biliyordu ama daha
buluşmalarına bir buçuk saat vardı. Çocuklar gelinceye kadar ken-
dince vakit geçirmek istiyordu. Yürüdü, mağazaların önlerinden ge-
çerken kıyafetleri inceledi. Daha sonra tekrar gelmeyi aklına not etti.
Ara sokaklardan birine girdi, canlı müzik yapılan bir mekân dikka-
tini çekti. Yarıları içeride, yarıları dışarıda, Arnavut kaldırımına taşmış
mekânın hoş görüntüsü onu büyüledi. Dışarıya bırakılmış Fransız
tarzı demir masa sandalyelerden birine oturup şarkı söyleyen genç-

leri izlerken elini çenesine verdi, başına gelen garsona soda sipariş ettikten sonra izlemeye geri döndü.

Gençler de onu fark etmişti, aralarından iki tanesi tanıdı. Birbirlerine bakarken gülümseyerek selam vermişlerdi. Karşısındaki sandalye çekilip biri oturana kadar sorun yoktu. Esme başını çevirince Erhan'ı gördü, gülüşü solarken mutluluğu tuzla buz oldu.

Erhan utangaç bir gülümsemeyle masaya küçük bir çikolata bıraktı. Esme çikolataya kısa bir bakış atıp Erhan'a döndü.

“Özür dilerim. Hayatımda ilk kez bir kadına vurdum, bunu istemezdim. Sadece bir kazaydı.”

“Beni takip mi ediyorsun?”

“Aslında kapının önündeydim, çıktığını görünce peşine düştüm. Özür dilemeye gelmiştim.”

“Evimi biliyor olman da manidar.”

“Bela biri değilim, gerçekten. Çok üzgünüm. Özrümü kabul edersen biraz rahat nefes alabilirim.”

Esme onun masum bakışlarına, nazik sözlerine ve sıcak yaklaşımına direnmedi. Tanımıyordu ki kötü dese öyle miydi? İyi dese ondan da emin değildi. “Ben araya girdim, kazaydı. Kabul ediyorum. Bana vurmak istemediğini tahmin edebiliyorum.”

Erhan rahatlamışçasına omuzlarını indirdi. “Gerçekten özür dilerim. Söz olsun diye söylemiyorum. Çakır ve ben hiç anlaşılmadık ama böyle bir durumla da karşılaşmamıştık.”

“O da öyle dedi, bir kadın için kavga etmediğiniz kalmıştı, sayemde o da olmuş. Gerçekten benden ne istiyorsun?”

“Ashnda bir isteğim var ama bu Çakır'ın tahmin ettiği şey değil.”

“Ne tahmin ediyormuş ki?”

Erhan burukça gülümsedi, bakışları küçük demir masanın üzerinde dolandı ama hemen Esme'ye çevirdi. “Çakır sana bir şey anlattı mı, bizim hakkımızda?”

“Nasipse bir ara anlatacak, uzun hikâyeymiş.”

“Çok uzun ama ben sana bir köşesinden anlatayım.”

Esme dikkat kesilirken masaya yaklaştı. “Dinliyorum.”

“Çakır ve ben iki düşman ailenin şehzadeleri olarak doğduk, büyüdük, bu yaşa geldik. Ailelerimiz arasındaki soğuk savaş asla dinmedi. Onun ailesi onu, benimki beni doldurdu, durdu. Başımıza saksı düşse birbirimizden biliriz. Tabii bu belli bir yaşa kadar devam etti. İkimiz de durumu anlamıştık. Oyuna geliyorduk ve bu sadece bize zarar veriyordu. Üniversiteden döndükten sonra bir daha birbirimize yaklaşmadık.” Erhan bir sır verecek gibi başını uzattığında Esme de istemsiz yaklaştı. “Benim annem Çakır’ın halası.”

Esme gözlerini şaşkınlıkla aralarken dudakları o şeklini almıştı. Erhan ise devam etmeden önce başını sallayıp güldü.

“Çok uzun da ben sadede geliyorum. Aklımız başımıza gelmeden önce savaşıyorduk. Bildiğin ergen savaşları, o yaşlar bir de cahil cesur olur kafası var tabii. Kuzenim diye demiyorum yakışıklı adam, okulda kızlar peşinde koşardı. Onun kız arkadaşlarını elinden alır, iki gün sonra terk ederdim.”

Esme yüzünü buruşturup Erhan’a böceğe bakar gibi bakmaya başladığında, “Yaş on altı Esme,” dedi Erhan. “Zaten aile baskısı tavan, Çakır’ın her şeyi gözüme batıyordu.”

“Şimdiki amacın da beni elde etmek mi?” dedi cesurca ve dürüstçe.

Erhan üzüldü, yakışıklı suratına tokat atsan bu kadar değişirdi. “Hayır. Öyle bir niyetim yok ama Çakır buna inanmaz. O gün oraya gelmesinin bir sebebi vardı. Lise 1’den sona kadar tüm kız arkadaşlarını elinden aldım ama dönüp bir kez bile neden demedi? Yapma demedi veya kıskanıp kız kavgası yapmadık. Doğru söylüyor, biz her kavgayı yaptık ama hiç, bir kadın için birbirimize girmedik.”

Esme anlamaya çalışırken kaşları birleşmişti. Erhan ona anlıyor musun dercesine bakıyordu. “Ne demek istedin?”

“Seni önemsiyor yoksa oraya kadar gelip, lisede çakmadığı kafayı orada atmazdı.”

Esme’ye hiç öyle gelmese de içinde bir bahar dalı çiçeklenmişti.

Bakışlarına yansımıştı, birine duyulan hisler gizlenemezdi. Bir bakış, bir gülüşle dışarı taşardı. “Peki sen benden ne istiyorsun?”

Erhan başını yana yatırıp gülümseyince tatlı bir çocuk gibi göründü.

“İş birliği teklif ediyorum.”

“Ne yapacağım, muhbirlik dersin masayı kafanda görürsün.”

Erhan tatlı bir kahkaha attı. “Hayır. Öyle bir şey değil. Çakır seni hayatında istemiyor, bunu biliyorum. Onu o kadar iyi tanıyorum ki. Sen de buraya onun için geldin, açık bir şey bu zaten. Sana biraz erkek arkadaş -ama en kiskanılanından- desteği vermek istiyorum.”

Esmeye daha önce hiç bu kadar ne istediğini bilen, açık ve net olan bir erkek görmemişti ama bunun altından bir şey çıkacaktı. “Karşılığında?”

“Beni Sanem ile tanıştırmamı istiyorum.”

“Amacın ne?”

“Bir amacım yok, yemin ederim. Yani var ama Çakır ya da seninle ilgisi yok. Arkadaşını çok beğeniyorum ve tanışmak istiyorum. İnsanlık adına basit bir istekten başka hiçbir şey değil.”

“Sanem’e sormadan böyle bir karar veremem. Şu anda burada değil, çekim için İstanbul’da. Kusura bakma ama belli bir yaşa kadar da olsa onun kız arkadaşlarını elinden almışsın. Şimdi de Çakır’ın kız arkadaşının çevresinden istiyorsun gibi bir izlenim oluşturun.”

“Öyle görünüyor ama değil. Uzun zaman önce bıraktık, artık birbirimizi sokakta görsek selamsız geçiyoruz. Dolduruşa gelmiyoruz. Çakır da ak kaşık değil, mesela benim araba koleksiyonum var, antika araçları çok severim. Benim iki taneyse Çakır’ın üç tane, benim dörtse onun beş tanedir. Bu böyle devam eder. Fındıklarımız çok gelir, az gelir, önce birbirimize bakarız, rekabet kanımızda var. Onun iki fabrikası benim üç, onun çikolatası, benim fındık yağı. Liste çok uzun.”

“Delirmişsiniz, derdiniz ne? Çok olunca ne olacak?”

“Üste çıkacağız, laf ola beri gele ve acıdır ki ikimiz de bunun farkındayız. Yapmaktan da geri durmuyoruz. Birkaç sene evvel Ordu geliyor diye inşaat işine girdi, ben de arkasından girdim. Yeni yapılan sitelerin yarısı onun yarısı benim. İhalelerin peşinde koşuyoruz, kim alırsa onun omuzları yukarıda.”

“Siz manyaksınız.” Esme hayatında bu kadar saçma az şey duymuştu. Detayları Dilan’dan öğrenmezse çatlardı.

“Ne diyorsun?”

“Çakır’ın arkasından iş çevirmek gibi bir hata yaparsam kırk katır mı kırk satır mı sorusuna cevap arıyorum.”

“Siz birlikte değilsiniz, arkasından iş çeviremezsin.”

“Sen onun düşmanısın, senin şu an burada olman bile doğru değil.”

Erhan’ın yüzü düştü. “Anlıyorum. Çok dürüstsün.”

“İş birliği istemiyorum. Benim arkadaşım gibi görünüp Sanem’le birlikte olamazsın. Sanem gerçeği bilse bile bu hoş olmaz. Seni Sanem ile tanıştıracam ama o isterse.”

Erhan’ın yüzü solduğu hızla aydınlandı. “Bir kahve içsek anlaşırız diye düşünüyorum.”

“Gördün mü onu, yani ekran dışında?”

“Sana çok ilginç gelecek ama ben onu buraya ilk geldiğinizde gördüm. Tabii seni de gördüm, Boztepe’de çekim yapıyordunuz.”

“Hadi canım,” derken gülümsedi Esme. “Ne Karadeniz ama, bir çekime gelelim dedik, başımıza iş aldık.”

“Başınıza aşk almanızı kalpten diliyorum. Kuzenim esashi adamdır, biz çok iyi dost olabilirdik. İşimizi çok ileriye birlikte taşıyabilirdik ama bizi, biz doğmadan kader ayırdı.”

“Kaderin cilvesini iyi bilirim, umarım bir gün o şansı yakalarsınız.”

“Umarım.” Erhan cebinden bir kart çıkartıp masaya bırakıp Esme’nin önüne sürdü. “Aramanı bekleyeceğim.”

“Sanem birkaç güne dönecek ama bu kez de ben gideceğim için

gelmeyebilir. Sonra yine birlikte döneceğiz, konuşunca seni ararım.”

“Anlaştık.” Erhan masadan kalkıp kaptan selamı verdikten sonra uzaklaştı. Esmeye onu gözden kaybolana kadar izledi. Anlattıklarının ne kadar doğruydı bilemezdi ama güven veren bir havası vardı. Müzik defalarca bitmiş yeniden başlamıştı. Artık kalkması gerekiyordu ama gitmeden gençlerle birkaç kareyi paylaşmıştı. Aralarına girip bir fotoğraf da kendi telefonuna aldırması, hesabından mekânı etiketleyerek ayrılmıştı.

10. Bölüm

Müzikli kafede Dilan, Çetin ve on gençle uzunca bir masaya kurulmuşlardı. Gençler müziğe eşlik ediyor, gülüşleri sohbetleri havada uçuyordu. Esmeye telefonuna bakma hatasında bulundu, gelen mesajlara bir göz atarken yazılar canını yakmıştı.

Esmeye enişteyi bulamadın mı?

Esmeye seni orada yalnız mı bıraktı?

Esmeye eniştemiz nerede?

Bulamadın mı?

Seni beğenmedi mi?

Sıkıntıyla nefeslenip telefonu masaya bıraktı. Bu şehre onun için gelmişti, hiç inkâr etmez, kendine de laf ettirmezdi. Neden buradaydı? O yoktu, olma ihtimali bile sıfırdı. Yanlış yerde olduğunda içinde, “*Ben burada ne yapıyorum?*” cümlesi can buldu. Canı daha da sıkıldı ama gülümsemeye çalıştı. Masanın en ucunda oturuyordu, yanında Dilan ve Nesrin vardı. Platformun üzerindeki adam gitarıyla yavaş bir Karadeniz türküsü söylüyordu.

*Oy oy sevduğum oy oy
Ben sana gönül vermem
Sen unutursun çabuk
Sen unutursun çabuk
Oy oy sevduğum oy oy
Başundaki puşiyi
Ne güzel bağlamışsun
Ne güzel bağlamışsun
Oy oy sevduğum oy oy
Gözlerunden bellidur
Sevduğum ağlamışsun
Sevduğum ağlamışsun
Oy oy sevduğum oy oy⁴*

Müziğin o yalnızlık tınları ve sözlerin ağırlığı kalbine oturmuştu. Etrafına bakındı, güzel dostlar edinmişti ama işte yanlış yerdeydi. Buraya ait olmasını gerektirecek tek bir şey bile yoktu. O yoktu! Bu insanlar yabancıydı, günlerdir duyduğu samimiyet kaybolmuştu.

Nesrin yanından kalktı ama ona bakamayacak kadar kendi içine dönüktü. Zamanda kaybolmuş gibi hissediyordu. Nesrin'in kalktığı sandalye tekrar dolduğunda bile bakmadı. Oturanın Nesrin olmadığını algılaması saniyeler sürdü. Kalbi ondan ayrılıyor, Karadeniz'e yelken açıyordu. Kendinden kopan parçanın sıcaklığını yanında hissetti. Başını çevirdiğinde gözleri Çakır'ın çakır bakışlarıyla buluştu. Az önceki düşünceleri darmaduman oldu, aynı soruyu bir kez daha aradı içinde, bulamadı. Burada ne işi olduğunu, yanlış yerde olduğuyla ilgili aklından geçen binlerce sözcük uçup gitmişti. Başı şimdi gerçekten beladaydı.

Esme önüne dönerek gülümsedi, Çakır'ın da ona bakarken gülümsediğini o göremedi ama masadakilerin tamamı görmüştü. Başı büyük beladaydı ve bu belayı ikisi birlikte sırtlanmıştı.

4. Söz-Müzik: Anonim söyleyen Koliva. Sözlerde 3. kıta Mehmet Erkan'a aittir.

Çıkışta gençler arabalara yerleşirken Esmeye sıranın kendisine gelmesini beklerken sırtında bir el hissetti, dönmeden Çakır Efe'nin bedenini yanında buldu. "Sen benimle geliyorsun."

"Size gideceğim zaten, Dilan'da kalacağım." Sırtındaki el onu arabaya nazikçe sürüklüyordu. Çakır kapıyı açıp binmesini bekledi. "Ben de aynı yere gidiyorum, bin."

Esmeye gözlerini devirip Dilan'a el salladıktan sonra bindi. Kapı üzerine kapanınca çantasını ortaya bırakıp kemerini bağladı. Çakır yerine geçip çalıştırdığı aracı caddeye çıkardı. Evin ters yoluna geçince anladı ki Esmeye eve gidilmiyordu.

"Randevun nasıl geçti?" Yandan bakış atıyor, gelecek cevaba kendini hazırlıyordu. Bir kadınla olduğunu hiç sanmıyordu.

"Gayet iyiydi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yakın bir yere."

Kısa yanıtlar canını sıkıyordu ama adamın ağzından sakince aldığı nadir kelimelerdi. "Gerçekten bugün kiminleydin?"

Yola bakıyordu, gülmemek için kaynıyordu Çakır. Dudaklarını sağa sola kıvrırıyor, gülüşünü bastırıyordu.

"Sana soruyorum."

"Arkadaşımla buluştum." Esmeye kısa bir bakış attığında gelecek soruyu anlamıştı. "Kadın değildi."

Esmeye açılan ağzını kapatarak arkasına yaslandı. "Onu sormayacaktım ama neyse, öğrenmiş oldum."

"Öyle mi? Ne soracaktın?"

"Senden hayır yok, yakışıklıysa beni tanıştırmayı denerdim." Çakır'ın öfkeli soluğunu duydu ama yüzünü pencereye çevirip başka bir şey sormadı. Birkaç dakika sonra araba sahile yakın bir sokak

arasında durdu. O inince mecbur Esme de çantasını alıp indi. Birlikte yolun karşısına geçtiler. Denize bakan geniş banklara ilerlediler, saat gece yarısıydı. Ortalıkta tek tük insanlar dolaşıyordu. Birlikte banka oturduklarında Esme bir bacağına diğerinin üzerine attı, bacakları ortaya çıkmış, karanlık gecede ışıldıyordu. Dert bir, kısa giyiyor.

“Evime yakın, gece hiç çıkmamıştım. Çok sakın bir şehir, insan huzur buluyor.”

“Öyledir, İstanbul gibi bir yerde yaşayınca burası sakın gelir ama bir süre sonra sıkılırsın.”

“Siz sıkılıyor musunuz?” Başını yana çevirip görüş alanına aldı Çakır’ı. Çakır da yan dönerek onunla göz göze konuşmayı uygun gördü. Karanlıktı ama ışıklar kıızıla boyuyordu ortamı. “Ben buralıyım, sıkılmam. Senin için söyledim. Sen yerleşik bile değilsin, değil mi?”

Topun kendine dönük olduğunu anlamıştı. “Evim yerinde duruyor. Anlamadım?”

“Sürekli başka şehirde başka ülkelerdesin, evin sadece yerinde duruyor.”

“Lafı dolandırma Çakır.”

“Ben senin hayallerindeki adam değilim.”

Esme küçük ve acı bir gülüşle denize döndü. “Benim hayallerimin ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Ben öyle çok medeni biri değilim. Ağır gelirim, taşıyamazsın. Senin hayatın benimkiyle zıt. Benim hayatımdaki kadının hayranı olamaz.”

Çakır’a dönmeden önce önünden bir karartı geçti ama ne olduğundan anlam veremedi Esme. “Ne yapabilirim? Hepsini çuvala koyup denizin dibine atamam. Zamanı geriye de alamam ki böyle bir şeyi istemem. Senin sorunun ne?”

Çakır işaret parmağını Esme’nin üzerine doğru salladı. “Bu kadar kısa da giyinemezsin.”

“O nedenmiş?” Öfkeyle başını uzatmıştı.

“Kıskanırım.”

“Erimem mi gerekiyor?” dese de lanet bir hisle dolmuştu. Kıskanılmamıştı, ona bugüne kadar kimse ama kimse onu bunu giyemezsin dememişti. Birinin onun üzerinde ikinci bir beyin gibi düşünmesi lanetli bir kadın duygusuydu. Şimdi tatlı gelirdi ama sonra dert olurdu. “Kusura bakma ama benim bedenim.”

“Seninse sorun yok, ben benim olursa diye dedim.”

Esme kafasını uzatmış, küfredecek dereceye geliyordu ki sözler karnında kelebekler uçuşturunca donup kaldı. Sessiz bakışmalar Çakır’ın gülüşüyle bozuldu. “Bir şey mi diyeceksin?”

“Terbiyesiz!” diyerek önüne döndü. Önünden bir karartı daha geçti, bu kez dikkat edip takip etti ama neydi göremedi zaten hemen sonra Çakır’a geri döndü. “Senin sorunun ne, biliyor musun? Kocaman bir maçosun, her şey istediğin gibi olsun istiyorsun.”

“Evet, öyleyim. Açık bir dille söylüyorum. Tanıdıklarından ve hayallerinden biri olmadığımı söyledim.”

“Ben hayalimdeki erkek şöyle böyle olsun diye hiç düşünmedim. Ne de olsa insan hayalleri ve hayatı arasında bocalıyor. Ne gelirse ona talibim derdim ama görüyorum ki duada bir eksiklik yapmışım. Allah bana seni yolladı.”

“Henüz yol çok yakın Esme, gel evine gidelim. Valizini al seni havalimanına bırakayım.”

“Dalga mı geçiyorsun sen?”

“Çok ciddiylim.”

Dizini kırıp bedeniyle döndü Çakır’a. “Can sıkıcı olmaya başladın, sen söylesene bana, benden,” elini havaya kaldırıp başparmağıyla işaret parmağını birleştirdi. “Şu kadar bile hoşlanmıyorsun.”

Çakır yüzünü buruşturup başını ışıklı caddeye çevirdi. “Çok daha fazlası.”

Esme elini indirdi, yine kalbi kırılmıştı. Zaten kadınların en arsız organı kalpleriydi. Kırıldıkça severdi, kırıldıkça bağlanırdı. Çantasını alıp ayağa kalktı. Ayakuçlarına kadar canı yanmıştı. Gitmesi için daha ne demesi gerekiyordu ki? Bundan sonrası gerçek

bir arsızlık, bir onursuzluk olacaktı. Çakır bir adını atamadan bileğinden tutup banka geri çekti. Esme sert bir oturuşla Çakır'ın dibine yerleşti. Çakır bir koluyla Esme'yi sıkıca tutarken kendine de yaklaştırmıştı.

Esme bir anda kendini Çakır'ın kollarının arasında buldu, herhangi bir şey düşünemez olmuştu. Zaten kalbi kırıktı. Çakır onunla oyun oynuyordu ama olduğu yer de çok hoştu. "Nereye patuli?"

Kalbi kaburgalarına çarpıyordu, bedeni kaynar kazanlara düşmüş olmalıydı yoksa bu kadar ısınamazdı. Ne demişti o? O ne demektir? "O ne demek?" diyebilirdi, merak ettiği, soracağı başka bir şey yokmuş gibi. "Az önce benden hoşlanmadığını söyledin, ne yapıyorsun?"

"Ben öyle bir şey söylemedim. Sen şu kadar mı dedin, ben de daha fazlası dedim."

"Daha ne diyeceksin?"

Bir hamleyle bulunduğu kollardan çıkmak istediğinde Çakır daha sıkı sarıp kendine çekti. "Tersini düşün bir."

Esme'nin gözleri hemen önüne, süs bitkilerinin gömülü olduğu beton saksılarının önünde durdu. Minicik hayvanla bakıştı, minicik! Kedi kadardı ama kedi değildi. "Çakır," dedi inleyerek. Çakır da sanıyor aşktan kollarına eriyor Esme. "Fare!"

Fare sözüyle boş bulunan Çakır kolunu gevşetince Esme çılgınlıkla bacaklarını banka kaldırdı, gözlerini kapattı. "Fare mi o?"

Çakır kaçan fareyi görünce gülümseyip, "Hım fare, açma gözünü," derken eğleniyordu. "Nefret ediyorum, kov, gitti mi?" Esme, Çakır'ın göğsüne sokulup tişörtünü avuçlarken Çakır da kolunu kadının beline sarmıştı.

"Bakıyor hâlâ. Açma, seni yemek istiyor sanırım. O da anlıyor güzel kadından." Kendini tutamadı, göğsü kahkahasıyla sarsılınca Esme gözlerini açtı. Başını kaldırıp bakınca Çakır'ın eğlenen bakışları, gülen yüzüyle karşılaştı. Dönüp farenin olduğu yere baktı. Boştu. Ellerine baktı, adamın yakasına yapışmıştı. Dizleri Çakır'ın

bacağının üzerindeydi, adamın eli de belinde. Ellerini hızla çekti, ayaklarını indirmeye cesaret edemedi ama geriye çekildi. Açılan eteğini aşağı çekerken Çakır onu eğlenerek izledi.

“Fare bile anlıyor ama sen anlamıyorsun.” Yere basıp buradan kaçarak uzaklaşmak istiyordu ama yapamıyordu. “Eve nasıl gideceğim?”

Çakır ayağa kalktı. “Ben de anlıyorum ama güzel kadın beni anlamıyor.”

“Öfkeye bak ya!” diyerek bankın üzerinde ayağa kalktı, şimdi biraz üstten bakıyordu Çakır’a. “Huysuz şirin.”

“Ben huysuzum, aksiyim. Sana ne diyorum, dinlemiyor musun? Ama sen de çok güzelsin.”

“İltifat ederken bile aksisin Çakır ama işte çok yakışıklısın. Gülüşün çok güzel. Gülüşü güzel bey,” dedi Esme, yarım ağız gülümserken.

Burun kemerini sıkan Çakır, sakince soluk alırken gülümsüyordu da. Başını kaldırıp baktı. “Ben seninle ne yapacağım?”

“Hiçbir fikrim yok, aynı şeyi senin için düşünüyorum. Buraya kadar geldim, seni yaşamadan gitmeyeceğim.”

“Bir gün gideceksin yani?”

“O sana bağlı, memnun et beni, kalırım.”

“Hiç anlamam o işlerden, olduğum adamım.”

“Bulmaca gibisin, soruların nerede?”

“Kimsenin beni çözmesine izin vermem için sorular kayıp.”

Bu cümlelerin altında Erhan yatıyordu, Esme öyle hissetmişti. “İzin istemeyeceğim.”

“Sen bilirsin. Hiçbir şeyi demedi demeyeceksin. Bu kuyuya sen kendini attın.”

Esme kollarını uzattı. “Beni omzuna alıp buradan götürerek başla, bir daha gece buraya gelmeyeceğim.”

“Zamanla aşılırsın.” Kıyafetine baktı. “Omzuma alamam, eteğin yok.”

“Hadsiz! Pekâlâ eteğim var.” Esme yere baka baka adımını indirdi. “Üç deyince,” dedi ve üçte ayağını yere bastı. Çakır’ın uzattığı eli tuttu.

Fare de kimdi... İşine baksın..

11. Bölüm

Dilan bahçede, koltukta oturan Esme'ye kahvesini uzatıp yanına oturdu. Bir yudum alan Esme, tadın damağına yayılmasıyla mayıştı. “Kaliteli kahveyi anlarım.”

“Günde bir iki fincan içerim,” dedi Dilan.

“Ailen nerede Dilan?”

“Trabzon’da. Oradan gelin geldim. Ayda bir kez giderim ya da onlar gelir.”

“Yakınmış. Çetin’le nerede tanıştınız?”

Dilan gülümsedi. “Tanışmadık. Tanışmıyorduk. Çakır abim tanıştırdı, babamla abim tanışıyordu. Beni bir kez görmüş, gelinimiz olsun demiş. Babam da izin verdi, tanıştık.”

“Görücü usulü,” derken Dilan’a döndü. “Çok heyecanlı, hâlâ yaşıyor mu bu teknik?”

“İyi ki de yaşıyor. Kocam da kocam.”

Bahçe çitinin hemen arkasında, hamakta uzanan Çakır da duyduklarına sırtıttı. Orada olduğunu bilmiyorlardı. Umuyordu ki çok fazla kadınsal konulara girmesinlerdi.

Esme kahkaha attı. “Diyorsun, ne güzel. E nasıl alıştınız?”

Dilan dudaklarını büktü. “Bilmiyorum. Tanıştık, anlaştık.

Sonra duygular baş gösterdi. Bazen iki günde bir damlıyordu, çok yakın da değil. Üç dört saate yakın sürer Trabzon. Gün içinde gelir, geri dönerdi, bazen de dönmez, kalır, ertesi gün de görüşürdük. Zaten hâl böyle olunca hemen nişanlandık, dört ay sonra da evlendik. Bir seneyi biraz geçtik. Mutluyum.”

“Bir şey soracağım, dürüst ol.” Dilan başını sallayınca devam etti. “Bu aileye gelin olmak nasıl bir şey, ne bileyim, zorluğu var mı?”

“Neresinden bakacağına göre değişir. Ben de bu kültürün içinde doğdum, büyüdüm. Yabancılık çekmedim. Aile kültürümüz de çok yakın, anne baba saygı sevgi konusundan bahsediyorum. Onun dışında ne diyebilirim, bilmiyorum.”

“Yani mesela Emine teyzeyle aran iyi gibi.”

“Annemin bir zararı yok. Bir kahvesini yap, çayını önüne bırak, arada uğra, anacığım nasılsın de, ona yeter. Ama anacığım diyeceksin, anneciğim değil.”

İki kadın da kıkırdadı.

“Annem becerikli gelin sever, misafirleri gelince hamarat olacaksın. Emine’nin gelini şöyle hamarat diyecekler, nazar edilecek kadar da güzel olacaksın. Damatlarını çok sever, över. Beni de öyle, kimseye laf ettirmez. Bize gelen ona gelir, öyle görür. Ev iş falan kendisi de yapmaz, şimdi ablamlar var diye onlara yıktı, normalde haftada bir kez iki üç kadın gelir, evi temizler gider. Aynı kadınlar bana da geliyor, para var, huzur var.”

“O doğru, peki senin ailen de bu kadar varlıklı mı?”

“Bu kadar değil ama bizimkinin de hatırı sayılır. Ya seninkiler?”

“Benimkiler parayı benimle buldu. Ondan öncesinde kıt kanaat ama açıkta da değildik. Üniversiteyi kazanıp gittim, babamdan para çok az alırdım. Biliyordum, onlarda da yoktu. Hem okuyup hem çalışıyordum.”

Hamaktaki Çakır’ın kaşları birleşti. Bu ayrıntılara elbette ki vâkıf değildi. Kulaklarını dört açtı.

“Yapma,” dedi Dilan. “Nasıl yaptın? Ben de Rize’de hemşirelik okudum, öyle kolay dönmüyor o devran.”

“Hiç eve çıkamadım. Yurtta kaldım, devlet desteği alıyordum ama o neye kime yeter ki? Çok zordu, kardeşim de aynı okulu kazanıp peşime düşünce işler iyice sarpa sardı. Evimiz kiraydı, babam kira ve diğer giderler arasında çok bocalıyordu ama bize de çaktırmıyordu. Ne işler yapmadım ki? Harçlığım, harcım kazandığım bir kuruşu bile heba edemezdim.”

“Peki nasıl geldin bugüne?”

Esme keyifle gülümsedi. “Hem çalışıp hem okuduğumdan bazı derslerden kalıyordum ama bir dersin hocası bana uyuzdu. Notu kırıp beni bıraktı. Bir dönem daha okumak zorunda kaldım. O kadar çok çalıştım ki bölüm birincisi oldum. Diplomayı aldığım gün bir video çektim. Hocaya güzelce tatlı tatlı giydirirken meşhur oldum. Ondan sonra patladı, gitti. Önce aileme bir ev aldım. Sonra kendime, kardeşime. Paralar geldikçe daha çok coştum. Coştukça kazandım. Kardeşim mezun olunca mimarlık ve iç mimarlık şirketi açtım. Şirket binasına kadar satın aldım. Yirmi kadar çalışanımız var, reklamını da yaptım. Sonrasını kardeşim güzel götürdü. Tıkr tıkr para akıyor artık. Yaşım bu arada oldu yirmi altı. Reklam yüzü olmasam bu kadar çok olmazdı ve daha çok yorulurdum. İçerik üretmek keyifli oluyor olsa da bazen asla istemiyorum. Kapatın perdeleri, indirin kepengi demek istiyorum.”

“Zor bir hayat hikâyesi ama şans sana gülmüş. Peki oyunculuk teklifi geldiği doğru mu?”

“Doğru, dizilerde ağlak kızı oynamamı istediler. Yüzüm güzelmiş. Ben oyuncu olamayacak kadar rolden uzak biriyim dedim ama yüzün güzel dediler. Öğrenirmişim. Kabul etmedim. Hale delirdi ama reddettim.”

“Başka reddettiğin bir şey oldu mu?”

“Evet, ünlü bir markanın iç çamaşırı katalogunda olmamı istedi. Tasarımlara bakmak istedim. Deli dehşetti, dedim o kadar da değil. Babam o kadarına izin vermez, reddederdi beni ama biraz da

kendime olan saygımdan yapmadım. Denizde bikini giymekle onları giyip onca insanın önünde çekim yapılması farklı bir şey.”

“Doğru. Şimdi hangi markalarla çalışıyorsun, bildiğimizin dışında?”

“Kozmetik, mücevher, yakında bir de televizyon için çekilecek deterjan markası var.”

“Çıkan haberler doğru muydu? Haftada bir sevgili değiştirmek gibi?”

Esme bir kahkaha attı. “Yok, bazıları sadece uydurmaydı. Bazıları bir buluşmadan ibaret, bakıyorsun eli yüzü düzgün. Baş başa kalınca asıl yüzleri ortaya çıkıyor. Ya reklamın peşinde ya da başka şeylerin. Daha aşkı bulamadık ama her hafta biriyle aşk yaşıyordum. Bir süre sonra sıkıldılar, baktılar ekmek yok, saldılar. Çok kirli bir evren, anlayamazsın. Hiç kimse sahici değil, herkes çıkarının peşinde. Hale bir gün kapımı çaldı, videom patladıktan birkaç gün sonraydı. Nasıl bulmuşsa geldi, kapıdan girdi. Yanağımdan makas aldı. ‘Menajerin olmaya geldim tatlı kız,’ dedi, bir daha da gitmedi.”

“Peki şimdi ne olacak?”

İşte Çakır’ın en merak ettiği bölüm buydu. Gözlerini yan bahçeye çevirdi.

“Bilmiyorum. Bizi buluşturan kaderin bir bildiği olmalı. Bu kadar kuralcı olmasa çok daha kolay olurdu.”

“Çakır abimin bugün oraya gelmesi bile bir mucize, buna tutun. Mutlaka bir yolu vardır, ben inanıyorum. Ben onu iki yıla yakındır tanıyorum. Annesinin bulduğu kızları görmek bile istemedi. Bugün kalkıp gelmesi... Bir ışık.”

“Eğer gelmemiş olaydı şimdi uçakta olacaktım. Gitmeye karar vermiştim.”

Çakır başını çite biraz daha çevirdi, sanki gözleri tahtaları delip onu görecekti. Yanına giderek kaderlerini değiştirmişti. Gitmeseydi, gidecekti. Evet, kaderin bir oyunu vardı ve bunun güzel olmasını diliyordu.

Sabah gözünü açamadan çalan telefonu aldı. Tek gözüyle bakındı, açıp başını yastığa geri bıraktı. “Saat kaç?”

“Sekiz, kaldır kıçını. Sana bilet alıyorum, bugün burada olman gerekiyor.”

Telefona karşı inledi. “Ne oldu?”

“Marka bastırıyor, reklam gecikiyor. İki tane de reels reklamı aldım, her biri için dört milyon alacaksın. İki güne hallederiz.”

“Geliyorum. Öğleden sonraya al bileti ancak kendime gelirim.”

Kalkıp duşa girdi, saçlarını ıslak bırakıp üzerini giyindi. Dünkü elbisesiyle gezecekti mecburen. Dilan da uyanmıştı, evin açık kapısından bahçeye çıktığında kocasıyla kahvaltıda buldu.

“Günaydın,” diyerek masaya yaklaştı.

“Gel otur eltum,” dedi Dilan kıkırtıları eşliğinde. “Eltim değil, eltum. Bu önemli.”

Esme de gülümseyerek masaya yerleşti. “Seni de evinden ettim, karından ayırdım.”

“Canın sağ olsun yenge, uzakta değildim hem ne olacak? Eski odamda kaldım.”

Çetin abisine nazaran ne kadar farklıydı. “Peki abin kalktı mı?”

“Bilmem, ablamlar ayaklanmıştı ama abime bakmadım.” Telefonu alıp abisini aradı. İkinci çalışta açıldı. “Ne var, beni ne diye yan evden arıyorsun?”

“Sabah sabah ay gibisin abi, ışıldıyorsun yine.”

Dilan ve Esme de anlamıştı terslendiğini. “Alışmam ben buna,” dedi Esme ama keyfi yerindeydi. “Sana yapmaz eltum, bunlar evlenene kadar böyle, sonra pamuk gibi oluyorlar.”

“Gerçekten mi?” diye sorarken Çetin, abisine, “Yengem seni soruyor,” diyordu ki telefonu kapatıp masaya bıraktı. “Gelir şimdi,” dedi Çetin.

“Siz çok yakışıyorsunuz, maşallah diyorum.”

“Darısı size eltum.”

“Abim iyidir, hoştur ama azıcık terstir. Ne zaman parlar, ne zaman söner, belli olmuyor. İşte daha beter, hiç gülmez. Bir dediği olmasın da gör, şirketin içinde terör esiyor.”

“Bugün şirkete gidelim mi?” dedi Dilan, Esme’ye. Çakır bahçe kapısından girince soru havada kaldı. “Hayırlı sabahlar, yine taze fındık gibisiniz,” dedi Çakır, Esme’nin yanına otururken.

“O ne demek?”

“Olmamışsınız demek,” dedi Çetin, abisine döndü. “Sen de başa kalmış gibisin abi.”

“O da ne demek?” dedi Esme tekrar, Çakır kardeşine ters bakarken Esme’ye döndü. “Dalda kalmış, toplanmamış demek. Ya biri alır ya da çürür, gider.”

Esme sözlere anlam verince önüne dönerek kahkahasını bastır-
dı ama içi kaynıyordu. Elinin birini yüzüne siper ederek güldü.

“Gül gül, sana çürük kalmış,” dedi Çetin.

“Kes!” dedi Çakır.

Dilan abisine çay doldurmaya ayaklandı. Demliği alırken, “Ben de Esme’ye bugün şirkete gelelim diyordum abicim.”

“Gelin,” dedi Çakır.

“Gelemem çünkü gidiyorum.”

Dilan’ın uzattığı çayı alırken Çakır’ın eli havada kaldı, *gidiyorum* sözcüğü zihninde birkaç yere çarptı ve anlam kazandı. Bardağı alıp önüne bırakırken Dilan da usulca kocasının yanına oturdu ve ikiliye baktılar.

“Neden?” dedi Çakır, Esme’ye dönmüştü.

Esme de başını ona çevirdi. “Reklam çekimlerim var.”

Çakır başını sallayarak önüne dönüp çayından bir yudum aldı. Ne zaman geleceksin diye sormuyordu. Bu görevi Dilan üstlendi. “Ne zaman döneceksin?”

Esme, Çakır’a bir bakış attı. Bu soruyu onun sorması gereki-

yordu ama umurunda değildi. “Bilmiyorum. Gidince bakacağım.”

“Ama dönersin, değil mi?”

Yine Dilan’dan gelen soruya Esme burukça gülümsedi. “Kim bilir...” Telefonuna mesaj düştüğünde Hale’den geldiğini gördü. “Uçak bilgilerim, saat on bir de uçağım, yani iki saate.”

“Ye eltum, ye, aç gitme. Abim bırakır seni, araban da yoktu zaten.”

İkisinde de iştah kalmamıştı ki nerelerine yiyeceklerdi? Bir bardak çay zorla bitmişti. Dilan ne reklamı olduğunu sormuştu, Esme de kısaca özet geçmişti.

“Kalkalım mı? Evine bırakayım,” dedi Çakır.

Sesi sakın ya da kırgın çıkıyordu, Esme çözemedi. Kırılması gereken kendisiydi, fırsat veren yoktu. Çantasını alıp geri döndü, Emine Hanım ve kızlarına tek tek sarıldı. Gidiyor olduğunu, nâsipse geleceğini söyledi ama çocukların hepsi uyuduğu için onları göremedi. En son Dilan’a sarılıp arabaya geçti. “Ararım,” dedi Esme.

“Bekliyorum,” dedi Dilan ve araç Ordu merkez yoluna çıktı. Dün geceki adamdan eser kalmamıştı. Yaşanacak şeylerdi, yaşıyorlardı. Evin önüne gelinceye kadar da ikisinden ses çıkmadı. Kapının önünde kontağı kapattı Çakır. Esme’ye çevirdi bedenini.

“Ne kadar anlaşman var, kaç tane?”

“Senelik üç tane, neden sordun?”

“Ne zaman bitiyor?”

“Tarihler değişik, bir ay sonra var, üç ay sonra var, dört ay sonra var. Neden sordun?”

“Bir daha anlaşma yapmanı istemiyorum.”

“Biraz yavaş!” dedi Esme derin bir nefes alırken. Bu konuşmanın sonu çetin bir kavgayla bitecekti. Çantasını açıp anahtarını aramaya başladı. “Başka bir diyeceğin var mı?”

“Bunların olacağını sana anlatmaya çalıştım.” O gidiyordu ve bu onun canını sıkıyordu. Dert iki, kız elden gidiyordu.

“Evet, doğru söyledin ama dün gece. Bir günde bu ne hâkimiyet Çakır Bey?”

“Ben bir yola çıkmışsam çıkmışımdır. Gönül eğlendirmem.” Çok güzel, sinirlenmeye başlamıştı, sesinin bıçağı vardı. Kesiyordu ince ince.

Esme anahtarı çıkarırken çantasından bir kart düştü, hem de hemen vitesin yanma ve oradan sekip Esme’nin ayaklarının dibine indi. Çakır o kartı tanıyordu. Uzanıp alırken Esme bacaklarını yana çekmişti ki o an kartın kime ait olduğunu hatırladı. Çakır kartı alıp doğrulurken okuyordu. İsmi görmesi yetmişti. Bakışları Esme’ye döndü ama çakır gözleri artık Karadeniz’in fırtınalı anları gibiydi.

“Bunu nereden buldun?” Bağırmıyordu ama bağıırıyordu da. Yüksek çıkan sesiyle Esme derin bir nefes aldı. Gözleri fırtına habercisi gibi dalgalanıyordu.

“Dün gece çocuklarla buluşmadan önce karşılaştık. Özür dile-di, gerçekten sandığın gibi değil.” Nasıl inandıracaktı ki? Erhan lise hayatları boyunca tüm kız arkadaşlarını elinden almışken Esme’ye nasıl, neden inanacaktı?

Çakır kartı Esme’ye uzattı, Esme almayınca ağzı açık çantasının içine bıraktı. Arabayı çalıştırdı. “İyi yolculuklar,” dedi inmesini istercesine. Esme ikiletmedi. İndi. Kapıyı kapattı ve Çakır gaza sertçe basarak gözden kayboldu. Esme telefonunu çıkarıp Hale’yi aradı.

“Evet bebeğim, ne oldu?” diyen Hale’ye, “Biletimin saatini değiştir, akşam geleceğim,” dedi.

“Neden?”

“İşim var.”

Evde kafasını toplamıştı, üzerini değiştirip şıkır şıkır giyinmiş, saçlarını buklelerle sırtına dökmüştü. Gözlerini makyajla öne çıkar-mış, âdeta savaş baltalarını kuşanmıştı. Mavi kotunun üzerine uç-uşan beyaz bir bluz giydi, beyaz topuklu ayakkabılarını da giyip evden

çıktı. Dilan'ı aramış, olanları anlatmıştı. Şirkete gidiyor olduğunu, Çakır'ın orada olup olmayacağını ve şak diye içeri girip giremeyeceğini sormuştu. Dilan yorum yapmadan dinlemiş, "Ben de geliyorum. Seni içeri sokarım hem de günüm güzelleşir," demişti.

Dilan onu şirket girişinde bekledi, Çetin'den aldıkları habere göre içerideydi ve kimseyle konuşmuyordu. Hadi buyurun, bir huy daha öğrenmişti. Çakır kırılınca sessizleşiyordu, geri kalan şeylerde aksiydi.

Araçlarından inen kadınlar birbirlerine bakış attılar. Dilan bir Ataoğulları geliniydi, şirkete gelirken hakkını vermişti. "Gidelim eltum."

Güvenliğe, Esme Derin gelince direkt içeri alınması talimatı verdi Dilan. Birlikte kapından içeri girdiler. Esme etrafına bakınıyordu, alabildiğine beyaz ve aydınlıktı. Beyaz parlak mermerler insanın içini ferahlatıyordu. Giriş kapısının önünde dev bir çikolata fanusu vardı, içinde ambalajlı farklı türlerde çikolatalar duruyordu. Düğmeye basınca kabine herhangi bir çikolata düşüyordu.

Şirket çalışanları Esme'ye bir kez bakıp Dilan'a hoş geldin diyor, arkalarından bakakalıyordu. İkinci kata çıkıp Çakır'ın odasının önünde durdular. Çakır'ın asistanı ve sekreteri yan yana oturuyordu. Onları görünce ayağa kalkmışlardı.

"Çakır abim içeride mi Şengül Hanım?" dedi Dilan.

"Evet Dilan Hanım," dedi Şengül Hanım.

"Güzel," dedi Esme. "Ben çıkana kadar kimse içeri girmeyecek." Hemen yanlarındaki kapıyı açıp girdi.

Saatlerdir oturduğu yerden kalkmamıştı, düşünmekten deliye dönmüş, kaderine küfürler etmişti. Esme o kartı alamazdı. O adamla bir masada oturamaz hatta Erhan'la ayakta bile dikilemezdi. Herkes olabilirdi ama Esme olamazdı. Olmamalıydı. Hayatı boyunca önüne çıkan hatta gelip onu bulan, etkisi altına alan bir kadın asla o adama yaklaşamazdı. Erhan'ın kafasına sıkmayı bile düşünmüştü. Kadınlara olan güvenini alan kuzeni, travmalarının nedeni Erhan. Şerefsizin şirin duruşu bile bir kadını emri altına almasına yetiyordu. Esme farklıydı, yoksa değil miydi?

Kapıdan giren kadınla düşünceleri kült bir öfkeye dönüştü. Bir de giyinmiş, takıp takıştırıp gelmişti. Lanet olası bir güzelliği vardı ve bu güzel kadın Erhan'la konuşmuştu. Kan beynine sıçradı. "Esme git!" dedi, küfreder gibiydi.

"Kes sesini!" Esme masanın önüne kadar gelip durdu. "Lisede değilsiniz, ben de liseli değilim."

Çakır'ın gözleri büyüdü, Esme bu sözlerin altında yatanı nereden biliyordu? Ayağa kalkıp ellerini masaya verip eğildi. "O zaman ne demeye kartım alıyorsun? Ne dedi sana? Ben ondan daha mı iyiyim dedi? Bana mı gel dedi? O kartı boşuna mı aldın? Neden o kartı aldın Esme?" Sesi arşa çıkarken masanın etrafını dolanıp Esme'nin karşısına geçti. "Senin o adamla yan yana olman bile beni çileden çıkartıyor. Konuştuğunu düşünmek var ya," ellerini havaya açtı. "Ak-lımı kaçırıyorum."

Esme sırttı. "Neden, beni de mi elinden alacak sanıyorsun?"

Çakır'ın elleri havada kaldı, bakışları Esme'de. "Nereden biliyorsun?"

"O anlattı, ben de dinledim. Gerçekten de manyaksınız."

Ellerini indirip arkasını döndü. Bir eli ensesine gidip durdu. "Senin onunla konuştuğun gerçeği beynimde nasıl duruyor, biliyor musun?" derken olduğu yerde kaldı, Esme'ye dönmedi.

"Sana ihanet etmişim gibi sanırım ama öyle bir şey yok. Ben bu oyunun dışındayım, sizin ne yaşadığınızı bilmiyorum. Beni bununla yargılayamazsın. Düşmanım dedin, başka bir şey demedin."

"Sana çok basit geliyor, değil mi?" derken öfkeyle Esme'ye döndü.

"Evet, anlatsaydın anlardım. Ayrıca gözü bende falan değil, konuşmama izin bile vermeden gittin. Ben de burada durmuş, sana laf anlatıyorum."

"Sen onu tanıımıyorsun, onun neler yaptığını, neler yapacağını bilmiyorsun."

"Sen de tanıımıyorsun. Senin için esaslı adamdır dedi ve sadece özür diledi. Aa, bir teklifi oldu tabii ama reddettim."

“Ne?” derken yaklaştı Çakır.

“Söylemeyeceğim.”

“Öldürürüm onu, öldüreceğim en sonunda. Katil mi olayım, onu mu istiyorsunuz?”

“Önce bağırmayı kes,” derken usulca yaklaştı. Çakır’ın siyah gömleğinin üzerinden belli olan kaslarına bakıp iki elini de adamın göğsüne yerleştirdi. Sevimli Esmeye sahnede idi. Şirin bir ifade takınarak kısıp gözlerle bakan Çakır’a gülümsedi. “Benim onunla bir işim yok, ben seni beğeniyorum. Senin yarın bile etmez, yemin ederim. Bir kere o çok şirin ama sen değilsin. Sanırım ben aksi erkek seviyorum. Daha çekici geliyor. Onun da benimle işi yok, bana inan. Sana oyun oynamıyorum, bunu yapmak için tek bir nedenim bile yok.”

Sakinleşiyordu ve bu çok olağan bir durum değildi. Göğsünde duran ellerin bunda payı vardı, fazlasıyla hem de ama o yumuşak ses, gülen yeşil gözler ve aklını doldurup boşaltan sözler... Başını yana çevirdi, çenesi hâlâ kaskatıydı.

“Uçağımın saatini değiştirdim, sırf kötü ayrılmayalım diye. Burada sana açıklama yapıyorum, mecbur değilim ama buradayım. Yanlış anlamamı istemiyorum. Başka şeyler için başka zaman tartışabiliriz ama bunun için değil. Bana karşı güven sorunun olabilir, tanışmıyoruz. Tanışmak için çıkıyoruz bu yola, bana güvenmiyor musun? Biraz bile, tanıdığın kadar?”

Çakır yüzünü çevirmedi, çenesindeki katılık devam ediyordu ve onca söze tek bir cevap bile vermemişti. Esmeye de bir yere kadar gidebilirdi. Bu kez de o ters dönecekti. “Peki koca adam, başka sözüm yok,” diyerek ellerini çekiyordu ki iki el birden bileklerini kavradı. Bakışları Çakır’ın gözlerini buldu.

“Senden ne istedi?”

Şimdi cevap vermezse başa saracaklarını anladı Esmeye. “Sanem ile onu tanıştırmamı istedi. İlk geldiğimizde bizi çekim yaparken görmüş.”

“Ne teklif etti?”

“Seni kuskandırmak istersem en kıskanılanından çakma sevgilik. Kabul etmedim ama sadece senin için yapmadım. Sanem için de doğru olmazdı. Kartı da Sanem’le konuşup kararını bildirmek için aldım. Hepsi bu kadardı. Tabii üzeri kapalı geçmişinizden bahsetti, bence sen bana bir ara anlatırsın.”

“Sana bir daha yaklaşırsa öldürürüm.”

“Lisede elin silah tutmuyordu sanırım, onca kız arkadaşını kaptırdığına göre.”

“Onlar sen değil, sen hiç kimse değilsin. Onu asla aramayacaksın!”

“Hım...” derken gülümseyerek bir adım daha yaklaştı. Elleri hâlâ göğsünde duruyordu, Çakır ellerini çektiğinde serbest kaldılar, Esmeye de yakasını düzeltir gibi hareketler yaptı. “Benim ne özelliğim var? Yaşım büyük diye mi?”

Çok şey söylemek isterdi ama dudaklarından dökülmüyordu. Sözlerin altında kalmaktan korkuyordu. Gelecek o kadar karanlık görünüyordu ki onu her şey ürkütüyordu. Alnını Esmeye’nin başına yaslarken kendini yorgun hissetti. “Ne zaman döneceksin?”

İçinden bir şükür çekti Esmeye, en azından bunu halledebilmişti. “Üç gün sonra, başka bir işim çıkmazsa.”

“Anlaşmalarını feshedebilirim.”

“Eminim yaparsın ama bunun için çok erken, buraya yerleşmek radikal bir karar. Biraz zaman ver.”

Çakır başını çekince Esmeye ile göz göze geldiler. Çakır’ın bakışlarında inat, Esmeye’ninkinde kararsızlık kol geziyordu. “Bir zaman sonra aklımdan ne geçeceğini bilmiyorsun sen,” dedi Çakır. “Ama ben biliyorum.”

“Öyle mi, neymiş?”

“Ayakkabı ayağına uyarsa giyersin prenses, uymazsa gidersin. Arkanda bırakacağın enkaz umurunda olmayacak. Bu hikâyede tek suçlu da sen olmayacaksın, sana uyduğum için ben daha çok suçlu olacağım.” Sözleri bitince geriye çekildi, Esmeye’nin elleri boşlukta

kaldı. Esmeye ellerine bakarken sözlerin altında ezildi. Masasına yürüyen adamın sırtına bakıp gözlerini kapattı. O fotoğrafı paylaşırken romantik bir aşk hikâyesi dilemeyi unutmuştu.

Düzenleme
Ny.özlem

12. Bölüm

İstanbul...

Bir saat önce inmişti, kendi evine gitmek yerine soluğu annesinin yanında almıştı. Bir omuza ihtiyacı vardı, annesinin güvenli kollarından başka kim olabilirdi ki?

Babası yatınca annesine yanaştı. “Bir yeşil çay içer miyiz?” dediğinde annesi Birgül Hanım bir terslik olduğunu anladı. “İçelim annem.”

Birlikte mutfağa geçip çayı hazırlamaya başladılar ama annesi dayanamadı. “Anlat bakalım,” dedi kaynar suyu fincana devirirken.

Esme dertli bir duruşla fincanları alıp mutfak masasına bıraktı. Annesi de karşısına geçip oturdu. “Bir şey olmuş? Ne oldu o çocukla?”

“Çocuk değil, otuzun üzerinde, 1.90 boyunda, aşırı yakışıklı bir adam.”

“Bir şeyler yaşandı anlaşılan, telefonda beni geçiştirmiştin.”

“Çok şey yaşandı aslında... Baştan alıyorum.” Annesine yarım saat boyunca ne var ne yok hepsini anlattı. Arada durup sorular sordu Birgül Hanım, Esme anlatmaya devam etti ve en sonunda bitirdi.

“Anne ben ne yapacağım?”

“Açıkçası kulağa biraz delilik gibi geliyor, biraz fazla, çok büyük delilik. Tabii ben buradan karar verdim, onu tanımıyorum ve kızımdan hop diye bir şeyler talep etmesi bir anne için aferinlik bir durum olamaz. Tanışabilirsiniz, bir şeyler de yaşayabilirsiniz ki bu doğal olur ama o bunu istemiyor.”

“İstiyor ama onun niyeti ciddi.”

“Annem bunu ben de anladım ama bu çok erken bir karar. Onu sen buldun, sen gittin ve ben varım dedin. Ne ara ne çabuk?”

“O ne istediğini biliyor.”

Kadın kızına başını yana yatırp baktı. Yüzünde tatlı da bir gülüş vardı. “Sen bilmiyor musun?”

“Hayır!” Ağlar bir suratla annesine bakıyordu. “Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyorum.”

“Sen korkuyorsun, kazandıklarını kaybetmekten, geriye dönmekten. Hep başına buyruktun ama akıllıydın. Başının dikliği seni her zaman iyi bir yere taşıdı. Bu kez çuvalladın mı?”

“Anne çok maço, hep onun dediği olacak. Kurallar ve kurallar. Rica etmeyi bilmiyor ama tüm bunların yanında da akıl alırcasına çekici. Ben geri gitsem ne olacak, aklım ona kayıyor.”

“Sen ayvayı dalından kendin kopardın, şimdi de afiyetle yiyorsun. Boğazında kalmaz umarım.”

“Kaldı bile.”

“Sırtına vursam, tükürsen çıkmaz değil mi?”

Esme gülerken ağlamak istedi. “Anne!”

“Ne diyeyim yavrum, sen âşık oluyorsun. Olma desem dinler misin?”

“Bilmiyorum.”

“Sen ne karar verirsen ben yanındayım.”

“Karar vermeme yardım etmeyecek misin?”

“Etmeyeceğim. Atı alan Üsküdar’ı geçmiş. Karar sana ait ama bu kararı verirken ne beni ne babanı düşünme. Sadece kendini

düşün, sen ne şekilde mutlu olursan biz de seninle mutlu oluruz.”

“Aptallık yapma falan desene anne. Bu, dışarıdan bir göze akıllıca gelmemeli.”

“Sen ünlü olduktan sonra kendine yeni bir hayat kurdun, yeni bir hayat daha istersen tekrar yaparsın. Sadece kendini neyin mutlu ettiğini bul.” Kızına yandan baktı. “Çok mu zengin?”

Esme kalkıp kiler dolabını açtı. Göz gezdirip aradığını buldu. Alıp annesinin önüne bıraktı. “Canın mı çekti?” Çikolata kutusuna bakıyordu.

Esme yerine oturdu. “Canım bu markanın sahibini çekiyor anne.”

Kadının ağzı o şekilde açıldı. “Şaka yapıyorsun.”

Esme başını iki yana salladı. “Diğer şeylere hiç girmiyorum. Zengin oğlu zengin.”

“Çok zor bir karar, aceleci olma. Bir erkeğin sözünü dinlemek, bu şekilde mutlu olmak çok zor olabilir ve bunu her kadın kaldıramaz. Arkanda bıraktıklarını özlemeyeceksin, bir süre sonra boşluğa düşmeyeceksin ve o, sana ne verirse yetecek. Gerçekten zor. Tüm bunların yanında sevilme de var, kim bilir nasıl güzeldir.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Birgül Hanım çikolata kavanozunu alıp evirdi çevirdi. “Çikolata para vermeyiz artık. Başka ne var demiştin?”

“Anne!”

“Ne istiyorsun Esme?” Kavanozu masaya bıraktı. “Ne demem gerekiyor? Gitme, tamam, kal. Boş ver, unut gitsin. Sana ambargo koymak isteyen bir adamı ne yapacaksın? Bugün eteğine laf edecek, yarın rujuna, saçına. Kaldırabilecek misin? Aşkın sıcak tonu bittiğinde hepsi gözüne batmaya başlayacak. Mutsuz hissedecek, mutsuz edeceksin. Bir de çocuk yaparsan eyvahlar olsun.” Dudakları ağlayacak gibi bükülen kızına başını uzattı. “Bunları mı istiyorsun? Her iki fikrimin de doğruluk payları var. Bir de ne var biliyor musun?”

“Ne?” dedi içler acısı, acınası bir sesle.

“Yaşamadan bilemezsin. Görünen köy karışık, çok karışık. O yolları yürümeden o köye varamayacaksın. Köy güzel mi, virane mi, bilemeyeceksin. Git, ne istiyorsan onu yaşa. Dönecek bir evin, yanında duran bir ailen var. İçinde bir ama kalacağına, denedim, olmadı dersin. Gerçek aşk insanın başına bir kez gelir, sonrakiler onun gölgesinde yaşar. Yaşa ve gör.”

Odasına çekilip yatağına girerken kafasının içinde annesinin sözleri dönüyordu. Dilan’a mesaj gönderip Çakır’ın telefonunu istedi. Onca şey olmuştu ama numaraları birbirlerinde yoktu. Saate baktığında gece yarısı olduğunu geç fark etti. Dilan bu saatte uyumuş olmalıydı. Ekranını karartıp telefonu alına tık tık vuruyordu. Mesaj sesiyle kaldırıp baktığında kayıtlı olmayan bir numara gördü. Hemen açtı.

“Evine ulaştın mı?”

Gülüşiyle dudakları kulaklarına vardı, doğrulup sırtını başlığa verdi. Profil fotoğrafını inceleyip numarayı kaydetmeye girişti. *Huyusuz Şirin* yazdıktan sonra mesaja cevap vermeye koyuldu.

“Ulaştım. Ailemin yanına geldim, annemle dedikodunu yaptık.”

Ülkenin diğer ucunda Ordu’da hamakta uzanıp yıldızları Esme’nin gözlerine benzeten ve en sonunda dayanamayan Çakır şimdi ekrana bakarken sırıtıyordu. Dışarıdan nasıl görüldüğünü biri ona anlatsaydı keşke.

“İyiliğimedir umarım.”

Yazıp gönderdi, üstteki *yazıyor* ifadesinden gözlerini alamıyordu. Kendini lisede gibi hissediyordu.

“Annem damat köylü çıktı, çikolataya artık para vermeyiz diyor.”

Çakır yüksek sesle güldü. Müstakbel kayınvalidesine bir ara büyükçe bir kutu göndermeyi aklına not etti.

“Annemi sevdim. Başka ne dedi, merak ettim?”

“Annem yaşamadan ölme dedi, geri döneceğim Çakır Efe. Benden kurtulamayacaksın.”

Çakır da öyle umut ediyordu, güzel düşüncelerin sonuna hep bir ama gelirdi. O ama onun içinde yaşıyordu.

“Hâlâ üç gün var.”

“Maalesef. Çabuk bitmesi için elimden geleni yapacağım.”

“Açık giyinme!”

“Kıyafetleri ben seçmiyorum. Başlama yine, ne kadar açık olabilir ki?”

“Bu soruyu gerçekten bana mı soruyorsun? Hayal gücüm de pek sınır yok.”

Çarpıkça sırtarak ekrana bakıyordu.

“Terbiyesiz!”

Bir kahkaha daha attı Çakır.

“Uyumam lazım, yarın sabah beşte kalkacağım, dört saatim kaldı.”

Çakır derin bir nefes aldı. *“İyi geceler İmera Fera...”*

“İyi geceler.”

Esme telefonu kapatmadan internete girip sözleri arattı. Karşısına çıkan yazıyla genişçe sırttı.

“Gün ışığım demek...”

Ablasını görmek için çekim alanına gitti Olgun. Oradan çıkışı akşamı bulacaktı. Sete girip elleri cebinde Hale'nin yanına yürüdü. *“Naber abla?”*

Hale, Olgun'a gülümsedi. *“Hoş geldin Olgun, ablan için mi geldin?”*

“Başka nasıl görelim, burada da değil artık. Gelip bir göreyim dedim.”

“Birazdan araya gidecekler. Gel oturalım.” Sanem'in yanın-

daki sandalyelere kuruldular. Olgun, Sanem'e bir bakış attı. "Sen nasılsın?"

"İyidir, sen?"

"Ablamı göreyim dedim."

Sanem de ona kaçamak bir bakış atıp çekime döndü. "İyi ettin, ne o, durgun gibisin?"

"Ablamı kaptırıyoruz sanırım, annem bir şeyler anlattı."

"Sorma, gidiyor kız elden ama şanslısın, eniştten hoş biri."

"Göreceğiz."

On dakika sonra Esme yemek arasına girince giyinme odasına hep birlikte geçtiler. Kardeşine sıkıca sarıldı Esme. "Görmeyeli büyüdün mü sen?" diyerek takıldı Olgun'a.

"He abla, on santim attım. Bırak şimdi bunları, anlat, ne oluyor."

Esme üzerine sabahlığını giyerek oturdu yemeğinin başına. "Annem anlatmadı mı?"

"Anlattı, ablan âşık olmuş dedi hem de bir fındık kralına."

Hale yüzünü buruşturdu. "Kral çok yakışıklı ama kızı bizden almak istiyor."

Olgun yemek yiyen kadınlara bakıp ablasında durdu. "Ben onaylıyorum."

Esme'nin kaşığı havada kaldı, Hale umursamadı ama Sanem de Olgun'a bakakalmıştı. "Kafana taş mı düştü?" dedi Sanem.

"Hayır," dedi Olgun. "Hayatında olmasım istediği kadını korumak istemesi normal değil mi? Bu bence çok dürüstçe bir yaklaşım."

"Dürüst oluşuna lafımız yok ama sonra pişman olursa?" dedi Hale. "Bu sektör gideni unuttur."

"Ne yapacak, tüm bu insanlar onun hayranı kalsın diye hep bekâr mı kalacak?" dedi Olgun. "Fenomen bitmez, biri gider, biri gelir. Ablam alacağını aldı, sevileceği kadar da sevildi."

Esme kardeşine bakarken gözlerini kırptırıyorlardı. Sanem de dilini yutmuş gibiydi. "Olgun yokluğumuzda olgunlaşmış mı Esme?" dedi Sanem.

Olgun ona döndü. “Aynı şey senin için de geçerli. Şöhret güzel bir şey değil, önce tatlı geliyor, kabul ediyoruz ama ya on sene sonra nerede olacaksınız, hiç düşündünüz mü? Elinize geçen fırsatları değerlendirin.” Ayağa kalktı, kendine bakan üç kadına da göz attı. Esme’de durdu. “En kısa sürede Ordu’ya geliyorum. Bir de yüz yüze konuşalım. Gitmeden yine görüşelim.”

Ordu...

Çakır hem ortağı hem de yakın arkadaşı Emir ile şirkette dollaşıyordu. Emir inşaat alanındaki ortağıydı, Ordu’da hem yaşıyor hem de yaşamıyordu. Geldiğinde kalacak döşeli bir evi vardı ama asıl Ankara’da ikamet ediyordu. Çakır ile üniversiteden arkadaşlardı. Birinci sınıftan sonra dostlukları asla bozulmamıştı. İkinci katın aşağıyı gören balkonunda durdular. Oldukları yerden şirket girişi alenen görünüyordu. Cam korkuluklara yaklaştılar. Giriş bankosunda iki genç kız çalışıyordu. İçeride ve dışarıda güvenlikler dollaşıyordu. Odalardan girip çıkanlar günlük mesai saatini çalışarak dolduruyordu.

“Yeni arsalar keşfetmemiz gerekiyor.”

“Arsa çok ama zemin elverişli değil. Çetin ilgileniyor, yakında haberi gelir,” dedi Çakır, şirketin içindeki hummalı koşturmaya bakarken.

Emir arkadaşına yandan bakarken sıırttı. “Ne zaman geliyor yenge?”

“Yarın akşam gelecekmiş, bugün gelmesi gerekiyordu ama işi çıkmış. Çekimler ve çekimler.” Çakır başını sağa sola sallayıp Emir’e döndü. “Bir otuz dört sene daha yaşasam ünlü bir kadınla karşılaşacağım asla aklıma gelmezdi.”

“Ne derler bilirsin, aşk kapıyı kırarak girer.”

“Kırsa keşke, parçaladı. Şu hâlime bak, İstanbul’da reklam filmi

çekip televizyonlara çıkan bir kadının dönüşünü bekliyorum. Hesabından yayınladıklarını hiç söylemiyorum bile.”

“Bayağı iyi kazanıyor olmalı.”

“Mimar kalmasını tercih ederdim. Ben öyle biri değilim. Ben burada kalacağım sevgilim, nişanım varsay ki eşim setlerin peşinde koşacak. Bu benim sınırlarımın çok ötesinde, ona şu an için karışmaya hakkım yok ama bu her zaman böyle olmayacak.”

“O ne düşünüyor?”

“Restleşmedik. İşini seviyor, paraya düşkün. Zor bir hayatı olmuş, haksız sayılmaz.”

Büyük cam kapıdan içeri girenle Çakır başını eğdi. Emir de görmüştü. Çakır’ın dudaklarına tatlı bir gülüş yerleşirken, Emir de ondan nasiplenmişti.

Esme yine şık giyimi, havalı saçlarıyla şirket kapısından girmişti. Etrafına bir bakınıp insanların dikkatini üzerine topladı. “Merhaba Ataoğulları çalışanları, Çakır Bey’iniz nereyedir?”

Bankonun arkasındaki kızlar kıkırdarken çalışanlar da gülüşerek hoş geldiniz dedi. Çakır’ın omuzları sarsıldı. Emir ellerini cebine atıp kahkaha attı.

Çakır ellerini cam korkuluklara verdi. “Ha burayadur Esme Hanım.”

Esme başını kaldırıp balkona baktı, kıkırdaşan insanların arasından merdivenlere koştu. Merdivenleri aşarken kalbi kozasından yeni çıkan kelebek gibi kanat açıyordu. Son basamağı da aşmış birkaç adımda yanlarına ulaştı. Yanındaki adamı tanı mıyordu, bir sürü de gözün önündeydi ne yapsa bilemedi ama Çakır’ın açtığı tek kolunun altına girerken çakır gözlere gülümseyerek bakıyordu. “Beni kandırdın mı sen?” dedi Çakır, gülüşüyle kadını mest ediyordu ama bundan haberi yoktu.

Öyle tatlı bakıyordu ki başka bir yerde yalnız olmadıklarına hayıflandı Esme. “Sürpriz.”

“Hoş geldin.”

Çakır'ın eli bel kavisinde gezinirken onları izleyen adamlar göz göze geldi. "Merhaba."

"Merhaba, ben Emir."

Esme elini uzattığında tokalaştılar. "Esme."

"Adın esiyor yenge hanım, Esme demene hiç gerek yok."

"Öyle mi?" dedi Çakır'a bakarak. "Nasıl bir esme bu?"

"Emir benim yakın arkadaşım, aynı zamanda da ortağım."

"Gerçeği söylerse yaşımız ortaya çıkar ama on sekiz yaşından bu yana tanışıyoruz."

"Yok canım, o kadar büyük müsünüz, hiç göstermiyorsunuz."

"Üzerime alınıyorum," dedi Emir, onları yalnız bırakmayı istediğinden, "Benim de çıkmam gerekiyordu," dedi.

"Görüşürüz," dedi Çakır, Esme'nin elini tuttu. Emir odasına geçerken Çakır da Esme'yi kendi odasına sürükledi. Merve ile Şengül Hanım'ın bakışları arasında kapıyı üzerlerine kapattı. Kapının kapanmasını fırsat bilen Esme, Çakır'ın yanağına dudaklarını bastırdı. Çakır bir kadından almaya alışık olmadığı ilgiyle egosuna kocaman bir artı koyarken gözlerini arzuyla kısmıştı. "Özlenmişim." Elini kolunu uzak tutamıyordu, ellerini birleştirip Esme'nin sırtına bağladı. Kendine çekerken çekici kokusu burnuna doluyordu.

"Sen de özlemişsin," dedi Esme, Çakır'ın gömleğinin yakasıyla oynuyordu.

"İnkâr edebilirim."

"Ben de yerim. Ağzın eğilmez, özledim de."

Onun yerine, "Bir daha gidecek misin?" diye sordu Çakır.

"Hemen değil, üç haftalık boşluğum var. Bazı reklamları burada çekeğiz. Hikâye reklamlarını her yerden atabiliyorum. Ama acilen bir içerik hazırlamam gerekiyor. Youtube için. Orayı boşladım."

"Beni çekmeyeceksen sorun yok."

Esme dudaklarını sağa sola oynatarak bakışlarını Çakır'ın göğsünde gezdirdi. "Aslında birlikte bir fotoğrafımızı paylaşmak istiyorum."

“Olmaz!”

“Neden? Lütfen.”

“Ne diyeceksin, geldim buldum mu?”

“Tam da öyle diyeceğim.”

“Buna ihtiyacımız yok. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok.”

“Bizim tarafta işler tam tersi, biliyorum, kendince haklısın ama biraz olsun adım temize çekmem gerekiyor. Çok mesaj alıyorum. Seni beğenmedi mi Esme? Gittin bulamadın mı Esme? Eniştemiz nerede Esme? Bunun gibi yüzlerce binlerce şey.”

“Paylaşınca da kıskanılacaksın. Senin yerinde olmak istiyorlar.”

“İmrendiklerini biliyorum. Benim yerimde olamazlar.”

Çakır güldü. “Nedenmiş o? Bir şekilde herkes viral olabiliyor.”

“Öyle değil, olurlar, oluyor. Senden kaç tane var ki benim yerimde olacaklar? Hem ne var, geldim, buldum. Beni de beğeniyorsun.”

“Benim açımdan o kadar önemsiz şeyler ki size akıl erdiremiyorum.” Esme’yi bırakıp koltuğuna ilerledi. Otururken Esme de yanına geldi, pes etmeye niyeti yoktu. Masanın kenarına ilişip Çakır’a baktı. “Sadece takipçilerim değil, magazin de peşimde. Bir foto be abi?” derken sevimlice dudaklarını bükmüştü.

“Daha çok reklam olası da teklifler yağsın diye mi? Kalsın patuli.”

“Yemin ederim, bir süre anlaşma yapmayacağım. En azından bir sürecik, gidecek paralar ama olsun.”

Bu ilgisini çekmişti. “Hiç!” dedi Çakır. “Video reklamı bile yapmayacaksın.”

“Yapma, batarım.”

“Yalan söyleme, şirketin para basıyor.”

Esme’nin bakışları büyüdü. “Nereden biliyorsun?”

Çakır arkasına yaslandı. “Biraz kulağım kesiktir. Sen uyurken bile para kazanıyorsun. Yürürken, otururken hatta bakarken.”

“Çok zevkli. Sen öyle duruyorsun ve para akıyor.”

“Esme! Kaç para kızım bunlar? Bana oyna, ben vereyim.”

“O zevkli olmaz. Bir fotoğraf ve bir içerik. Anlaşalım mı, lütfen mguyi çona⁵ ha, olmaz mı?”

Çakır gülümserken Esme doğru yerden vurduğunu anladı. “Ne dedin sen?”

“Lazca çalışıyorum da. Bir de şey vardı,” dedi ama hatırlamıyordu, düşünürken pat diye ayıldı. “Hah, ma si maoropen⁶,” Esme suratına bakarak şirin şirin gülümsedi. “Ma si maoropen Çakır.”

Çakır dudaklarını kapattı, kim bilir ne diye söylemişti ama bu demek değildi ki Çakır’ın kalbi kaburgasına sertçe çarpmadı. Deliriyordu. Aklını kaçıracaktı. Esme sonu, sonsuza kadarı olmaya yemin etmişti. “O ne demek patuli?”

Esme bilir bir edayla parmağını havaya kaldırdı. “Canım cicim demekmiş. Okunuşları çok karışık Çakır, dilim dönmüyor. Sen Laz da değilsin ki, bu kadar iyi Lazca konuşman acımasızca. Tamam, annen Laz kızı ama sen Ordulusun.”

Çakır bileğini yakalayıp seri bir hızla Esme’yi kucağına çekti. Ne güzel konuşuyordu, ne olduğunu anladığında Çakır’ın elleri belindeydi. Bakışlarını ona çevirdiğinde çakır gözlerin içindeki ışıltıyı ilk kez gördüğünü düşündü.

“Canım cicim demek değil, İmera Fera...” dedi dudağının bir ucu kavislenmişti. Esme’nin altı dudağını ısırmasını keyifle izledi. “Ne dedim ben, ne demekmiş?”

“O şu demek...” Elini Esme’nin ensesine çıkarıp kendine çekti. Bakışları çakışıp, nefesleri karışmadan hemen önce. “Seni seviyorum.”

5. Lazca kalbimin ışığı demek. (y.n.)

6. Lazca seni seviyorum demek. (y.n.)

13. Bölüm

Onu o bulmuş, peşine düşmüş olabilirdi ama bazı şeylerin ilki-
ni de Çakır'dan görse fena olmazdı. Adamın suratına, “Seni seviyo-
rum,” demişti. Canım cicim de kimdi, işine baksındı. Aklma geldikçe
içi alev alıyor, kalbi yamyordu. Neyse, kötü de olmamıştı. Kendisi
çakır bir kuyudaydı ama Çakır da esen bir rüzgâra kapılındı.

Çakır ona yandan bakışlar atıyor, arada kendini tutamayıp gü-
lüyordu. Yıllardır gülüşlerinin içinin boş olduğunu hissediyordu Çä-
kır. Esme ile gülmek bile farklıydı. Arabayı evin önünde durdurup
Esme'ye döndü. “Yüzün hâlâ kırmızı.”

“Konuşma benimle.”

“Ne yapayım, öpeyim mi?”

“Yapma şunu!” derken ellerinin tersini yanaklarına bıraktı.
“İzni aldım ama değil mi?”

“Bir kereye mahsus, bir daha adını anmayacak ya da beni, bizi
paylaşmayacaksın. Yeni bir anlaşma da yapmayacaksın.”

“Anlaştık, bakma bana.” Çakır aracın içinden taşan kahkaha-
sıyla bahçedekilerin dikkatini çekerken Esme inip kapısını sertçe
çarparak kapattı. Çardak altına ilerlerken başını kaldırıp nefes aldı.
Alnında yazmıyordu ya seni seviyorum deyip öpüldüğü? “Çocuklar
toplaşın.” Çardağa adım attı. “Nasılsın Emine teyze?”

“Seni gördüm nassul iyi olmam kızum.” Esme’ye sarılıp bakıştılar. “Ne oldi saa? Yüzün al al olmuş.”

“Hava çok sıcak Emine teyzem.”

Çardağa ayak basan Çakır bir kahkaha daha atınca annesi başını eğip ona baktı. “Ha bu neye güley?”

“Nasılsın anacüğüm?” Çakır annesinin yanına oturup kolunu omuzuna attı. Emine Hanım oğlundaki neşeyi görünce çok da kuralamadı. “Sen eyisun.” Esme’ye döndü. “Sebebu bellu.”

Esme biraz daha kızarak yerinden ok gibi fırladı. Çocuklar evden koşar adım çıkmış, Esme’nin etrafında toplanarak kollarını ona dolamışlardı. “Özledik seni,” dedi Şifa.

“Ben de sizi özledim. Üç hafta buradayım, sonra yine gidip geleceğim. Ve...” dedi kendine bakan on bir ergene bakarken. Bakışları bir ara Çakır’a kaydı, memnun görünüyordu. “Çakır babalarınıza soracak ama dayınızdan izin aldım. Sizinle YouTube içeriği çekeceğiz.”

Bir anda çığlık kıyamet koptu. Dilan koşarak gelmişti. Nefes nefese kalmıştı. Beş abla mutfaktan kafalarını uzatmıştı. Çocuklar bir dayılarına, bir Esme’ye koşuyordu.

“Ne oldu?” dedi Dilan.

“Yenge, Esme abla dayımı ikna etmiş, YouTube videosu çekeceğiz,” dedi Nesrin.

Dilan, Esme’nin yanına yürüdü. Bir abisine baktı, bir Esme’ye, çarpık bir gülüş vardı yüzünde. Esme’ye sarılırken kulağına fısıldadı. “Nasıl ikna ettiğini sormayacağım eltum.”

Esme kendini geri çekerken elini havada salladı. “Sorma eltum, sorma, ne poklar yedum.”

Sahilde konuşlanmışlardı. Ordu sahilinin Giresun tarafında sakin bir yerdi. Dilan ve Hale kumsala açtıkları bir düzine sandalyeden

ikisinde oturuyor, çekimi izliyorlardı. Sanem kameralarını kurmuş, açıları ayarlamıştı. Birkaç farklı alanda çekmişlerdi. En sonuncusu sahildeydi. Çocuklar yorulmuş, bitmişti ama keyif de almışlardı. Sanem beğenmiyor, baştan aldırıyor, çocuklar isyan ediyordu. En sonunda çok da kolay olmadığını anlamış, kabul etmişlerdi. Bir saat daha devam edecek gibi görünüyordu.

Sahil kenarına arabayı park edip çıkan Çakır ve Emir sahildeki hareketliliğe bakarak kumsala ayak bastılar. Gözlerinde gözlükleri vardı, ceketleri arabada kalmıştı. İkisinin de kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. İşleri bitince soluğu burada almışlardı. Esmeye gelmesini istemişti. Emir sadece Çakır'a eşlik ediyordu.

"Ayaklarıma kum dolacak," dedi Emir.

"Yürü Ankara bebesi," dedi Çakır.

Emir yürüyordu ama gözleri Sanem'e takılmıştı. İncecik, uzun, kadınsı hatları ve güneş gibi parlayan sarı saçlarına... Yüzünü görmiyordu. Adım adım yaklaşıp Dilan ile Hale'nin başında durdular. Başlarını kaldıran kadınlardan Hale ayağa kalktı.

"Ooo Çakır Bey... Hoş geldiniz."

"Sen de hoş geldin. Kuzgun seni soruyordu." dedi Çakır, Hale'nin elini sıkarken.

"Beni ayak altından çekmeye mi çalışıyorsun?" dedi Hale tek kaşını kaldırıp.

Emir kahkaha attı. "Yok. Ben de şahidim, gelince haberim olsun dedi."

Hale genişçe gülümsedi. "Öyle mi, sen kimsin?"

Emir elini uzattı. "Emir Doğaner, Çakır'ın arkadaşı."

"Memnun oldum. Hale, kızların menajeriyim. İzlemeye mi geldiniz?"

"Şöyle bir bakalım dedik. Nasıl oluyormuş bu işler," dedi Çakır.

"Bir sürü işi var daha, otursanıza."

Çakır ile Emir, kadınlardan biraz uzağa, yan yana oturdular. Çocukların arasında oturan Esmeye ile göz göze geldiler. Esmeye kocaman gülümserken konudan kopmuştu.

“Nereye bakıyorsun kızım?” diye kızdı Sanem. “Kestim. Baştan alacağız.” Sanem başını çevirdiğinde anladı nereye baktığını. İnleyerek göz devirdi. “Hoş geldin enişte, Esme’ye bakma yoksa buradan ayrılamayacağız.”

“Hoş buldum, bence o bana bakıyor.” Konuşurken gülüşüne engel olamıyordu. Emir de ona katıldı, keyifli bir gülüşle Sanem’i inceledi. Yüzü, fiziğinden daha güzeldi. Sanem işine dönerken Emir, “Bu yakın arkadaşı olan kadın mı?” diye sordu.

“Evet, hiç ayrılmıyorlar. Detaylı konuşma fırsatımız olmadı ama birbirlerine bağlı görünüyorlar.”

“Bana da bağlanır mı sence?” Emir gözlüklerinin arkasından baksa da Sanem’i izlemekten kendini alamıyordu.

Çakır çarpık bir gülüşle, “Erhan Aksal gözünü dikmiş,” dedi.

“Kime?” derken hızla döndü Emir.

“Sanem’e. Esme’yi yakalayıp Sanem ile tanıştırmasını istemiş.”

“Küfretsem halana gidecek, çıbanbaşı gibi kuzenin var Çakır. Bu kez derdi anlaşıldı. Çakır’ın ünlüsü olur da benim olmaz mı? Esme’ye göz dikmediğine şükretmek gerekiyor.”

“Esme’yi kandırmış, o konuyu da detaylı konuşamadık. Bir ara detay günü yapmamız gerekecek. O kadar zeki ki kimi nasıl vuracağını çok iyi biliyor.”

“Bir şey demedin mi? Tanıştırmasın.”

“Demedim. O an Sanem biraz önemsizdi.”

“Sen delirmişsin, Sanem asla önemsiz olamaz. Sanem, Esme’nin en yakın arkadaşıysa Esme de senin kız arkadaşınsa ne oluyor? Bu kızlar sizi barıştırmaya bile kalkar.”

“Gerçekleri öğrendiğinde öyle bir şey yapmaz. Öyle bir ihtimalin olmadığını bilir ama diğeri için haklısın.” Çakır doğruldu. “Erhan kızın yanına yaklaşmamalı. Esme, Sanem’e anlattı mı bilmiyorum, konuşuruz.”

“Ya yaklaşırsa, ya kızı etkilerse? Suratı güzel, ağzı da laf yapıyor.”

Çakır, Emir'in çıkışına sırtıttı. "Çok istiyorsan sen etkile, senin suratın daha güzel."

Emir keyifle sırtıttı. "Bir fenomen de ben alırım, ne olacak? Senin kadar katı da değilim." Arkasına yaslanırken ağzı kulaklarına varıyordu. "O da isterse neden olmasın?"

"Abiciğim kahve ya da çay içer misiniz?" diye seslendi Dilan, birkaç metre öteden.

"Getir bacım, içeriz," dedi Çakır ve yarım saat süren çekimlerin bitişini beklediler. Sanem'in, "Bitti," sözüyle çocuklar kendilerini kumların üzerine attılar. Esmeye kalkıp hepsine tepeden baktı. "Ya... Nasılmış?"

"Yok abla, bizden olmaz bu iş," dedi Yıldırım.

"Al benden de o kadar," dedi Yılmaz.

"Ben sevdim ya," dedi Nesrin. "Kolumu kaldıracak hâlim kalmadı ama olsun."

"Çişim geldi," dedi Resul.

Nesrin zorla kalktı, kabinler biraz uzaktaydı. "Koş, gidelim."

Esmeye, Çakır'a yürüdü. Yanındaki sandalyeye otururken resmen yığılmıştı. "Nasılsınız beyler?"

"İyidir yengelerin en ünlüsü," dedi Emir. Sanem fotoğraf makinesini boynuna asarken yanlarına yaklaştı. "Ayarlarını yapıyorum," diyordu, Esmeye de, "Beş dakika nefes alayım," dedi.

"Başka ne çekeceksiniz?" dedi Çakır. Esmeye ona tatlı bir bakış attı. "Seni ve beni, bana bir fotoğraf sözün var ya hani." Çakır anladığını ifade eden baş işaretiyle arkasına yaslandı.

"Merhaba," dedi Emir ayağa kalkıp. Sanem başını kaldırıp genç adama baktı, aman da aman ne de güzel bir surattı, gülümsedi. "Merhaba." Elini uzattı, Emir de keyifle o eli tuttu. "Emir Doğaner."

"Sanem Vurgun, memnun oldum."

"Ben de..." Emir'in gülüşünde takılı kaldığını anladığında Esmeye'nin yanındaki sandalyeye oturdu. Emir sandalyesini Sanem'i görecektir şekilde ortaladı.

Çakır, Esme'ye döndü. "Sanem ile konuştun mu?"

"Neyi konuşacaktı benimle?" Başını kaldırıp Çakır'a baktı Sanem.

"Erhan'ı mı soruyorsun?" dedi Esme, Çakır öfkeyle burnundan nefes aldı. "Sen onun adını anma, evet o."

"Adını anmadan nasıl adını anacağım Çakır? Evet, anlattım."

İki adamın da bakışları Sanem'e döndü. Sanem onlara öyle bir gülüş attı ki çok anlamlıydı. "Benim onunla işim olmaz. Onun niyeti belli, sanırım dünyadaki en zeki insan olarak kendisini görüyor."

Çakır arkasına yaslanırken başını salladı ve hoş bir gülüş attı. "Seni sevdim baldız, sen daha zekisin."

"Bana anlattıklarını anlattım, sonunda da bu fikre vardık," dedi Esme. "Onun isteği önce bendim ama onun olmayacağını anlamıştı. Ona en yakın ünlü Sanem'di, şansını denemek istedi. Aranızda tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz, yine de niyetini açıklarken falso verdi."

"Nereden anladın?" dedi Çakır.

"Bana araba koleksiyonu olduğunu söyledi, onun üçse sen kıskanıp dört yaparmışsın."

Çakır sinirle güldü, Emir de başını sağa sola salladı. Erhan gerçek bir kötüydü.

"Benim koleksiyonum var, onun değil. Benim parçalarımın peşinde geziyor," dedi Çakır.

"Sakin ol şampiyon, Dilan'a sordum, o da aynısını söyledi. Sözde seni övüyordu ama bu kadar cin fikirli olduğunu anlamadım," dedi Esme.

"Kartı yırtıp attım enişte, dedim eniştemin düşmanı benim de düşmanımdır."

"Eyvallah baldız."

Emir ona bakıp gülümserken Sanem'e yakalandı ama gözlerini çekmedi, Sanem de gülümsüyordu. Çakır parmağının ucuyla

Esme'nin eline dokundu, bakışları birleşti. Çakır başıyla ikisini işaret ettiğinde Esme bir sağına bir soluna bakındı. Kaşları kalkarken dudaklarını sımsıkı kapattı. "Fotoğraf diyorum hocam, çeksek mi?" dedi en sonunda.

Sanem yavaş bir hareketle arkadaşına döndü. "Kalkın, denizi de göreceğim."

Poz vermekten nefret eden Çakır mecburen Sanem'in işaret ettiği yere kadar gelip durdu. Esme de karşısındaydı, Dilan yaklaşıp elindeki Ordu'ya özgü küçük puşi bandanasını getirdi. "Bunu Esme'ye takacaksın abi."

Çakır eline alırken iyice canı sıkıldı. "Yüz görümlüğü mü patuli bu, ben neden takıyorum?"

"Olmaz," dedi Sanem. "Sen takarken çekeceğim." Sanem kamerayı kendinden uzaklaştırıp ekrana bakmaya başladı. Emir de başını uzatmış, küçük ekrana bakıyordu ve hemen yanındaydı.

Dilan geldiği hızla kayboldu. Hiç Çakır'ın öfkesini üzerine toplayamazdı. Çocuklarla sandalyelere oturup izlemeye koyuldular. Hale o sırada telefonuna gelen aramaya cevap vermek için kalkmıştı.

"Esme!" dedi Çakır, elindeki şeye bakarken. "Bana bunu yapma!"

"Yaparsın sen, aslansın, kaplansın, bir tanesin." Esme yavru kedi gibi bakıyordu, elindekini tutarken kolları iki yanına düştü. "Ben bu hâllere düşecek adam değildim." Emir'e bakıyordu ama arkadaşı o kadar eğleniyordu ki yüzünü buruşturdu.

"Aşkın gücü büyükmüş," dedi Sanem, Çakır elindekiyle bile komik görünüyordu. Yakışmıyordu, eline yapışıyordu.

"Öyle midir acaba?" dedi Emir, Sanem'e bakarak. Sanem başını çevirmeden omuz silktiğinde Emir yine gülümsedi ama sesliydi, sesi Sanem'in kalbinde dans ediyordu.

"Hadi Çakır..." dedi Esme. Başını iki yana salladı Çakır. "Yapamıyorum patuli."

"Yaparsın çonam⁷, hadi."

7. Lazca ışığım demek. (y.n.)

Esme Lazca konuşurken Çakır eriyordu, dağları delecek güce geliyordu. Esme de bunu öğreniyor, güzelce kullanıyordu. Elindekini kaldırıp baktı. “Tamam,” dediğinde Sanem makineye odaklandı. Esme de karşısında yerini aldı.

“Esme sen gülümse, enişte gözlüğünü çıkarman lazım.”

Çakır gözlüğünü çıkarıp Emir’e uzattı. Emir birkaç adımı da uzanıp aldı ve Sanem’in yanındaki yerine geri döndü.

“Elindekini başına takacaksın, anlıyor musun?”

“Yok anlamıyorum, ben sağırım,” dedi Çakır göz devirip.

Sanem başını kaldırdı. “Affet enişte, mesleki sözler.” Emir’in kahkahasıyla Sanem de güldü.

“Bana gülüyorlar Esme,” dedi Çakır.

Esme de gülmek istiyordu ama gülerse Çakır dediğini asla yapmazdı. “Kes sesini Sanem.” Sanem’e ters bir bakış atıp sevecenlikle Çakır’a döndü. “Sen devam et canım.”

“Evet, elini kaldır, bir kare aldım. Eğilmene gerek yok Esme, boyu kavak kadar zaten.” Emir bir kahkaha daha attı. Çakır bu kez bozmadı. Esme’nin başından geçirirken Sanem, “Kes. Bu ne biçim duruş enişte. Bu fotoğraf milyonlarca insana ulaşacak. Magazin haberlerinde çıkacak. Biraz romantik olman lazım.”

“Yok, bunu yapmak başka, herkesin görecektir olması başka.” Çakır elinde bandanaya isyan etti.

Esme iki koluna birden yapıştı. “Hayır, yapacağız. Bak şimdi.”

Çakır ona sıkılmış gibi bakıyordu. “Baktım.”

“Öyle değil, bana benim gözlerime. Boş ver onları, kimin göreceğinin bir önemi yok. Ben varım karşında.”

Çakır bakışlarını önce denize çevirdi, oradan arkadaşına, en sonunda da Esme de durdurdu. “Son deneme yoksa öz çekim yapar, atarsın.”

“Söz.” Esme karşısında durdu ama bu kez birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı ve Sanem asla konuşmuyor, Emir de gülmüyordu.

Çakır puşı bandanaya bakıp sırttı. “Bir de böyle bakayım, yakışacak mı?”

“Yakışmazsa ne yapacaksın?”

“Yenisini alacağım, bir sürü çeşidi var.” Çakır gülünce, Esme de güldü. “Ama İmera Fera... Sana ne yakışmaz ki...” Çakır bandanayı kaldırıp siyah saçlarını geriye itti, bandananın mavi boncuklu ve altın süslemeli kısmını alnına denk getirdi. Esme bakışlarını çekmedi, Çakır asla gözlerini bile kırpmadı. Başına oturtup düzeltti. İkisi de birbirine bakarak sadece gülümsüyordu.

Sanem ile Emir de küçük ekrandan bakarken başlarını gerçek görüntüye çevirdiler. Çok güzel görünüyorlardı. Onlar birbirinde kaybolur gibiydi ama izleyenler de onlarda kaybolmuştu. “Vay be,” dedi Emir fısıltılı bir sesle. “Ne kadar güzeller.”

“Değil mi? İnsan âşık olmak istiyor.”

Emir bakışlarını Sanem’e çevirdi. “Ne dilediğine dikkat et.”

Sanem’in gülüşü utangaç bir tavır alırken başını makinesine iyice eğdi, ağzından bir söz çıkmadı.

Nesrin ile Yılmaz’ın ıslık sesleri böldü, dördü de kendi içinde transa girmişti ama çıktılar. Sanem, “Tamamdır,” dedi makinesiyle uzaklaşırken. Emir de arkasından bakakalmıştı. Çakır kolunu Esme’ye dolamıştı. “Gidiyoruz,” dedi Çakır.

14. Bölüm

Çakır adımını yata atıp, dönerek elini Esme'ye uzattı. Esme elini sıkıca tutunca yukarı çekti, düşmemesi için tek kolunu beline dola-
dı Çakır. Çakır'ın kollarının arasında etrafına bakındı. "Senin değil,
değil mi?"

Birkaç adım attırdı Esme'ye, elinden tutup yataın merdivenleri-
ne yöneltti. "Bizim, ailemize ait, zevk dersin tabii bana ait. Çetin de
babam da çok ilgili değiller. Nadir olarak Dilan'la kullanırlar. Babam
uğramaz."

Esme kaşlarını kaldırarak etrafına bakınıyordu. Nereden bak-
san milyonlar ederdi, çok milyonlar. "Bu kadar zengin olduğunuz
belli olmuyor."

Üst katına çıkıyorlardı. Çakır önde, Esme arkasındaydı. "Öyle
olması gerekmiyor mu? Kim param var diye bağırır ki?"

"Çok zenginler tabii ki. Bağırımlarına gerek yoktur, her hâl-
lerinden bellidir ama sizde anlaşılmıyor. Anlamamışım." Yataın uç
tarafında serili minderler, o kadar cazip görünüyordu ki. Güneş de
batmak üzereydi.

"Sen dinlen, ben üzerimi değiştirip yatı biraz açığa alacağım."

"Kaptanlık da var."

Çakır göz kırpıp dönerek uzaklaştı. Esme çantasını kenara bıraktı, ayakkabılarını da çıkarıp minderlerin üzerine uzandı. Gözlerini kapatırken yorgunlukla inledi. Derin bir nefes alırken gevşedi, saçlarını çözüp arkasına doğru taradı. Dakikalar sonra yat hareket edince daha büyük keyifle doldu. Gökyüzü dönmeyi bırakmış da başı dönüyor gibiydi. Zihni boşalırken ruhani bir hafiflikle doldu. Annesi haklıydı, yaptığı hatalar onu her zaman iyi bir yere taşımıştı ama bu bambaşkaydı. Çakır gibi biriyle tanışmak aklının ucundan bile geçmemişti. Bir gün de durup hayatıma şöyle biri girsin diye düşünmemişti ama olmuştu. Hayatı bazen kendi hâline bırakmakta büyük fayda vardı. Düşünceleriyle kaç dakika geçirdi bilmiyordu ama güneş batmış, yat da durmuştu. Doğrulup bakındı, Ordu'nun ışıkları karşısındaydı. İki belki üç yüz metre açılmışlardı. Kollarını dizlerine sardı, ışıklı sahili izlemeye koyulduğunda Çakır'ı başucunda gördü. Üzerini değiştirmiş, beyaz bir tişört, keten beyaz bir pantolon giymişti. Arkasından dolanarak oturdu, saniyeler sonra Çakır'ın göğsüne yaslandı. Çakır kollarını Esme'nin bedenine sarıp kendine sıkıca çekmişti.

“Senin evin bu tarafta kaldı,” dedi, dönüp parmağını tam tersine çevirdi. “Benimki bu tarafta ve biz burada.” Esme'nin boynuna sıcak bir öpücük bıraktı. Dudaklarının ısısı Esme'de sıcacık eserken kalbinin aşkla dolduğunu hissediyordu. “Şehrin çok güzel, neden burada yaşadığını anlamak zor değil.”

Çakır başını kaldırıp çenesini Esme'nin şakağına yasladı. “Sakin, ferah ve küçük. Karmaşadan uzak, stresten arınmış.”

“Bir yerden bir yere gitmek çok kolay,” dedi Esme. “Evden çıkıyorum ve işimi hallediyorum ama ben misafirim, hiç sıkılmıyor musun?”

“Nerede yaşarsan yaşa, her an sıkılma ihtimalin var. Bazen bir daralma geliyor ama ülkede çok şehir gördüm. Her an burada değilim, yurt içi yurt dışı yolculuklarım oluyor.”

“Hım... Nerelere, hangi ülkelere gittin?”

“Senin kadar gezdiğimi sanmıyorum.”

Esme küçük bir kahkaha attı. “Geçen sene tüm vaktimi yurt dışında geçirdim. Ara ara döndüm.”

“Gördüm.”

“Nasıl?” derken başını çevirdi, Çakır da başını eğmişti. “Nereden biliyorsun?”

“Boş vakitlerimde vidolarını izliyorum,” dedi Esme’nin yanağına dudaklarını bastırırken. “Gezmiş kadar oluyorsun, başarılı.”

“Bunu senden duymak onur verici.” Yakın duran adamı dudağının kenarından öptü. “Teşekkür ederim.”

“Şımarma,” dedi gülümseyerek. “Fikrimde tabiyim.”

“Acımasısın. Maçosun ve ağzın canın istediğinde güzel laf yapıyor.” Önüne dönerek ışıklara baktı. “Kırdın.”

Çakır onu biraz daha kendine çekip sardı, kalbine sokası geliyordu. Yüreğinden hiç çıkmayacağı kesindi ama tam anlamıyla da gelmiyordu Esme. Siyah saçlara dudaklarını bastırıp birkaç kez öptükten sonra Esme’nin kulağına eğilip biri duyacakmış gibi fısıldadı. “Nereden kırdım, öpeyim de geçsin.”

Esme’nin kalbi taklalar atsa da belli etmedi, omuz silkti. “İstemez.”

“Ne yapmamı isterdin patuli? Sen oradan oraya koşarken ben burada seni mi bekleyeyim? Ben öyle ilişki istemiyorum. Ben de seninle oradan oraya gidemem. Buraya aitim. Diğer ayrıntılara da gireyim istersen?”

“Dök dök, içinde kalmasın.” Esme’nin sesi kısık ve kurgın çıkıyordu ama Çakır ona kanmayacak kadar akıllı bir adamdı. Çenesini tekrar kadının şakağına yasladı. “Benimsen, benimle kalacaksın.”

Esme burnundan sesli bir soluk verip bir kez daha omuz silkti, umursamıyormuş gibi davransa da en derinden umursuyordu. Karar vermesi için çok erkendi, eğer o kararı verecekse bile zamanı henüz gelmemiştir. “Bırak şu meseleyi, bana güzel bir şey söyle.”

Çakır ellerini Esme’nin bedeninde usulca gezdirdi. Dudakları Esme’nin boynunda dolanıyordu ki kulağında durdu. “Kendimi senden alamıyorum. Sürekli sana dokunmak istiyorum, sen yanımda

olmadığında dikkatim dağılıyor, işime odaklanamıyorum. Uykuya bile dalamıyorum. Bana ne yapıyorsun bilmiyorum ama hayatımın merkezindesin. Aklımda hiçbir şeye yer kalmadı, işgal altındayım, İmera Fera...”

Sözcükler kalbinde çınladı, sıkıca sarındığı kollardan çıkmak istedi ama Çakır daha sıkı sardı. Çıkamayınca başını çevirdi. Işıldayan bir çift göze gülümsedi. “Böyle şey oluyor mu? Kalbinin sesini duyuyorsun, gümbürdüyor.”

Çakır başını salladı. “Herkes duyacakmış gibi panik de oluyor musun?”

“Hem de nasıl... Gözlerim sürekli seni arıyor, göremeyince her insanı sana benzetiyorum. Sensiz şehrin tadı da yok, değil mi?”

Çakır küçük bir kahkaha attı. “Ordu hiç bu kadar boş gelmemiştir.”

Esme de kocaman gülümsedi. “Aşk olsun Çakır,” dedi çırpınarak çıktı adamın kollarından. Çakır’ın kaşları havaya kalkarken suratında anlamsız bir gülüş vardı. Dizlerinin üzerinde yaklaşıp kollarını Çakır’a doladı. “Ne yaptım?” dedi Çakır.

“Kalbimi çalmışsın, daha ne yapacaksın. Benimki senin yanında hızlanıyor, çalmışsın işte.”

Ellerini Esme’nin beline sarıp kendine yasladı. “Sana aşk olsun patuli, benimkini de sen çalmışsın.”

Esme küçük bir gülüşle ellerini Çakır’ın saçlarına daldırdı. “Hazırsan o meşhur soru geliyor.”

“Sana her zaman hazırım, yolla gelsin.” Çakır gülüşlerinin arasından ıslıl ıslıl gözlerle yaramazlık yapacak küçük bir kız gibi duran Esme’ye bakıyor ve soruyu bekliyordu.

“Biz şimdi neyiz?” Esme dudaklarını sımsıkı kapattı, kendini bıraksa kahkaha atacaktı. Gelecek cevaba göre yine de güleceğini biliyordu.

Onun yerine Çakır attı kahkahayı, başını sağa sola sallayıp Esme’yi nefes alamaz hâle getirip kendine çekti. “Neyim olmak istersin?”

“Her şeyin...”

Güneşi birlikte batırmışlar, birlikte doğuşunu izliyorlardı. Omuzlarında ince bir örtü vardı, usul usul yükselen güneşe bakarken gözlerini kapatıp başını Çakır'ın omzuna yasladı. Bir saat sonra evlerine gideceklerdi, ayrılacaklardı. Bazı şeyler anlam kazandırır-
dı, özneyi bastırır, duyguları öne çıkarırdı. İkisi de aynı şeyi yaşıyor, aynı duygulardan geçiyordu.

“Bana Erhan’la neden böylesin onu anlatmalısın.”

“Erhan’la bir sorunum yok, halamın bizimle bir sorunu var. Bu kin ve nefret nereden geliyor, anlamıyoruz.”

“Şimdi daha çok merak ettim.”

“Annemle babam evlendikten yıllar sonra halamla eniştem evlenmiş. Ben daha doğmamışım, o kadar eski. Eniştemle birbirlerini çok sevmişler ama dedem, babaannem izin vermemiş. Eniştem sevilen biri değilmiş, hâlâ öyle. O zamanlar serseri tip gibi bir şeyler, öyle düşün. Halamı kaçırmış, halam da kaçmış tabii. Buraya kadar normal gibi görünüyor. Anneme göre çok sevmişler birbirilerini ama aileler karşı çıkmış. Annem burada hep halamı tutar.”

“Ama halam kötü biriymiş, hâlâ özünde kara kalpli, annemi hiç sevmez. Hiç sevmemiş. Dağdan geldin, hanemize sultan oldun gibi bir sürü saçma sapan söz eder evde, ailede tartışma çıkarırmış. Annemi sevmeyince çocuklarının hiçbirini de sevmek gibi bir derdi olmamış. Annem sürekli olarak kız dünyaya getirdikçe halam gülermiş, babaannem de ona çanak tutarmış. Soyumuz kuruyacak sayende, dermiş. Yaşı küçükmüş ama dili Karadeniz bölgesi kadar. İşin aslı babaannem de onun gibi düşünüyormuş. Halam gücünü annesinden alıyormuş. Dedem de bir yere kadar karışabiliyormuş. Babamın dedemin olmadığı yerde verip veriştiriyorlarmış. Annem ikisinden de çok kötülük görmüş. Dilan’a olan anacıl tavrı kendi yaşadığını gelinine yaşatmamak biraz da. Aksi de olabilirdi ama

annem akıllı kadın. Annem bana hamileyken halam kaçmış, dedem hiç affetmedi. Mirasından da evlatlıktan da reddetti. Halam bizden bir kuruş alamadı. Babaannem çok dövündü ama dedem yolundan dönmedi. Ben dünyaya geldikten birkaç ay sonra da Erhan doğmuş. Ben büyüdüm ve annem erkek doğurduğu için halamın nefreti de büyüdü. Dedemin iki çocuğundan biri babam, diğeri halam. Çocukları olmuş ama yaşamamış, doğan ölmüş, bazıları hiç doğmamış. Ben doğmasaydım dedem belki de erkek toruna kanacak, halamı affedecekti. Bilinmez. Kızına küs gitti. Babaannem de son nefesini annemin elinde verdi. Halamın bizden neden nefret ettiğini bilemedik. Kalıtsal bir durum olarak gördük. Babaannem de annemi asla sevmedi. Hasta yatağında bile anneme laf ederdi. Tabii bu büyük servet sadece oğluna yani babama kalınca nefreti daha da büyüdü. Eniştem de zengindi. O da babamı taklit ederdi. Armut dibine düşer misali bir Erhan oldu. Halam bizi sevmedi ama eniştem neden sevmedi sorusuna bir cevabım yok. En düşük ihtimalle halam doldurduğu ve dedemin zamanında evliliklerine izin vermediği için olabilir. Bir de... Mirastan hak alamadılar. Yıllar devrildi, taklitler şekil değiştirdi ama bitmedi. Eniştem bir tek şeye çok titiz. O yönünü beğeniyorum.”

Esme bu kadar kötülüğün içinde neyi beğendiğini merak etti. “Nedir o?”

“Usulsüz hiçbir şey yapmaz. Serseri bir tipmiş ama harama el uzatmaz, hakkını yedirmez, kimsenin de hakkını yemez. Kızlarını sevdiklerine verdi. Şartı vardı, eğer kızları birini severse gezip tozmak yok. Evleneceksin. Adına bir leke gelir diye aklı çıkar. İş dünyasında birbirimizi tanımayız, rakip rakiptir. Rize’de çay bahçeleri aldı, çay işine girdi, rakip olmaya çalıştı ama onu başaramadı.”

“Görüşmeden bu kadar bilgiyi nasıl edindiniz?”

“Görüşmüyoruz ama görüşen akrabamız çok.”

“Gereksiz aile üyesi Erhan. Bence ailesinin genlerini sonuna kadar taşıyor.”

“Evet, bu arada seni Rize’ye götüreceğim.” Kolunu Esme’ye doladı, saçlarına dudaklarım bastırıp kokusunu içine çekti. “Neden?”

“Babamla tanıştıracam, bu arada da Rize’deki akrabalarımı tanışmış da olursun.”

“Tek başımıza mı gideceğiz, hem baban neden sürekli orada?”

“Hep birlikte gideriz, ablamlar, Dilan, Çetin ve on bir velet. İsterlerse Hale ve Sanem.”

Esme bedenini sarsarak güldü. “Onların sayesinde bugün buradayım. Velet deme ortaklarıma, onları korumam altına alıyorum.”

“Tamam,” dedi gülümseyerek. “Babam çay işinde, orayla ilgileniyor. Arada gelir, gider. Dilan gelmeden önce annem yılın yarısını Rize’de geçirirdi. Gelinini yalnız bırakamıyor. Hassas. Evin konumu çok derin, yalnız bir kadın için sakıncalı. Ve... Sen gelmesen de ben seni zaten bulacaktım. Ayağınla geldin, onur duydum.”

“Hale’yi kaçırdın.” Esme kahkaha attığında Çakır onu izlerken gülümsüyordu. “Sen sanmışlar, ne yapabilirim?”

“Beni neden kaçırıyorsun, arasan gelirdim.”

“Çok kızmıştım. Gerçekten çok. Bulsam lime lime edecektim.”

Esme başını ona çevirdi. “Etmedin.”

“Nasıl edeyim, ağaca çıkmıştın. Çakma Çalikuşu. Evime gelmişsin, misafir olmuşsun.”

“Yalan söyleme, sesinden anlıyorum, şu an dalga geçiyorsun.”

Ne çabuk çözmüştü, sırtarak eğilip Esme’yi burnunun ucundan öptü. “Kim bu kadın, gösterin dedim. Avukatlardan biri bir fotoğrafını açtı. Güzel kadınsın, ne diyebilirim. Beğenmiştim. Bir de beni arıyordun, önce ben davranayım dedim ama olmadı.”

“Ve bana dava açtın, geri de çekmedin. Yakında beni mahkemeye çağıracaklar, çıkıp ne diyeceğiz?”

“Kalbimi çaldı derim.”

“Çek!” dedi adamın göğsüne sokulurken. “Saçmalama, daha neler.”

“Çekmeyeceğim.”

“Ay inada bak. Deli misin?”

“Deliyim. Akıllıyım diye geziyordum. Anneannem derdi de inanmazdım.”

“Ne derdi?”

“Annem benim için, evlenmiyor diye söylenirdi. O da, ‘Garuşma uşağa sevdası celmedu celse duramazidi, akli uçaridi,’ derdi. Nereden bileyim kız büyüyecek, okulu bitirecek de fenomen olacak da Rize’de fotoğrafımı çekecek.”

“Gülüşü güzel bey diye paylaşacak.” Çakır’ın kollarında şen bir kahkaha attı.

Çakır keyifli bir iç çekişle Esmeye baktı. “Yaktın beni, bu gidiş iyi bir yere olmalı. Seni bırakmayacağım. Kendini ona göre hazırla ve tüm sözlerimin her zaman arkasında duracağım.”

“Ona şüphem yok.” Uzanıp telefonunu aldı, Sanem’in saatler önce gönderdiği fotoğrafı açtı. İkisi de ekrana bakıyordu. Çakır başına bandanayı takarken, Esmeye de ona gülümserken çekilmişti. O kadar güzel görünüyorlardı ki birbirlerine bakıp gülümsediler. Çakır telefonu alıp ışığına dokunduğunda ekran fotoğrafı olarak belirdi. “Ben de yapacağım ama önce paylaşacağım.” Uygulamayı açıp fotoğrafı yükledi. Çakır onu izliyordu. “Ne yazacaksın?” diye sordu Esmeye de ona aşk olsun der gibi bakıp yazmaya başladı.

Gülüşü benim bey... Eniştenuz...

Büyük mutluluklar küçük şeylerden doğuyordu. Küçük birer kahkahayla birbirlerine sarıldılar. Esmeye ayrılıp telefon ekranına fotoğrafı yerleştirdi. Ortaya tutunca Çakır da kendi telefonunu onunkinin yanına tuttu.

“Gülüşüm senin olsun, sen zaten benimsin.”

15. Bölüm

Esme saatlerce uyumuş, akşam beş gibi kalkmıştı. Sürünerek koltuğa kadar gelmiş, tavana bakıyordu. Sanem de telefonda başını kaldırıp arada bakıyor, gülümsüyor ama hiç soru sormuyordu. Hale diğer odada bilgisayar ve telefonda başını kaldırdığında akşam olduğunu fark etmişti. Odaya girerken bedenini esnetiyordu. “Günaydın güzel kız. Ortalık yıkılıyor, yine yaptın yapacağın. Reklam yağıyor ama bence bunda biraz da Çakır’ın farkı var.”

Esme başını Hale’ye çevirdi. “O da ne demek?”

Hale, Sanem’in yanına oturup Esme’ye döndü. “Çakır Efe Ataoğulları büyük bir iş adamı, aşkınızı ilan ettiniz. Markaların rengi değişti.”

“Anladım,” dedi Esme. “Bana sormadan bir şey kabul etme Hale.”

“Merak etme, listeledim. Bakarsın, yarın haber vereceğim.” Esme’nin durgun hâline bakıp iç çekti. “Bu gidiş nereye Esme?”

“Bilmiyorum ama düşünmek istemiyorum.”

“Bal gibi düşünüyorsun,” dedi Sanem. “Sormuyoruz. Sen isteyince anlatırsın.”

Zil sesiyle sanki bakışlarla açılacak gibi üçü de salon kapısına

baktığında Hale bir anne edasıyla yerinden kalktı. “Seninki değilse kim?” dedi Esme’ye hitaben.

“Benimki evine geçti, değildir.”

Hale dudak bükerek kapıyı açtığında karşısında gördüğü adamlarla sırtıttı. “Merhaba yenge,” dedi iri yarı olan. Adı neydi bunun, diye düşündü Hale. “Ne yengesi lan deve! Ne istiyorsun?”

Dev gibi adam ellerini önünde bağladı. “Pardon yenge.”

Seslere kalkıp gelen kızlar Hale’nin arkasında belirdi. Sözleri duymuşlardı, birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

“Ne var?” dedi Hale.

“Abim seni bekliyor, dilersen gidelim.”

“Senin abinin Allah cezasını versin, kendi gelemiyor mu?”

Adam bir şey diyemeden başını önüne eğdiğinde Hale yüzünü buruşturdu. “Ara ver bana.”

Temel cebinden telefonunu çıkarıp arama tuşuna bastı, kulağına götürecekken Hale telefonu çekip aldı. İkinci çalışta açılan telefondan, “Ne var lan?” sesi yükseldi.

“Elinin körü!” dedi Hale, hattın ucundaki adamdan üç saniye ses gelmedi. “Hale?” dedi sonunda.

“Hale ya, kendin gelemedin mi? Çakır bizim kızı nerede olsa buluyor, ya sen? Adam gönderiyorsun, paket miyim ben?”

Esme ile Sanem’in kıkırtıları kahkahaya dönerken Hale arkasına baktı. Kızlara gözlerini büyütünce sustular.

“Hale, oraya gelirsem seni o arabaya zorla bindiririm. Bence sen atla gel!”

Hale’nin başının üzerinde bir lamba yandı. “Gelmiyorum. Yiyorsa gel!” Telefonu kapatıp Temel’e uzattı. “Abiniz sizi bekliyor. Hadi naş!” Kapıyı adamların suratına kapatıp kızlara döndü.

“Oooo...” dedi Esme. “Mafyalar ayağına geliyor.”

“Asıl mafya bizim kızmış,” dedi Sanem. “Adama racon kesti.”

Hale sarı saçlarını savurdu. “Gidip duş alayım, güzel bir şeyler giyip makyaj yapayım. Benimki birazdan gelir.” Kızların yanından

kırıtarak geçip giderken Esme de Sanem de ağzı açık bakıyordu.

“Kırıtma kız!” dedi Sanem.

“Başımızı belaya sokma kız!” dedi Esme.

Yarım saat sonra evlerinin önünde siyah lüks bir araç ani frenle durdu. Yanma adam bile almamıştı, sinir katsayısıyla gaza basıp Perşembe’den son hızla gelmişti. Temel ve Âdem arabanın içinden çıkıp el pençe önünde durdular. Onlara bakarken burnundan solu-yordu. Bir kadın ona posta koyacaktı, yok ya. Görülmüş şey değildi. Kulaklarından siyah dumanlar çıkıyordu da kimseler görmüyordu. Başları önlerine eğik adamlarının yanından geçip apartman kapısından girdi. Daire bir üst kattı, merdivenleri ikişer mi çıktı üçer mi bilemedi. Kapının önüne gelince yumruğunu kaldırdı, kapıya indiriyordu ki diğer dairelerde yaşayanlar aklına geldi. Yumruğunu indirirken sesli ve sert bir soluk daha aldı. Yine de sert bir şekilde kapıya üç kez vurdu.

Kapı anında açıldı, karşısında Esme ve Sanem’i gördü. Esme’yi tanıdı. Bugüne bugün yengesiydi ama şimdi onu görecektir bir göz yoktu. “Nerede o?”

“Hoş geldin abi,” dedi Esme. Telefonda dakikalarca Çakır’a anlatmış, birlikte gülmüşlerdi. Çakır ona abi demesini tembih etmişti.

Kuzgun eliyle yüzünü sıvazlayıp sakinleşmeye çalıştı. “Hoş bulduk bacım.”

“Anamız içeride,” dedi Sanem. “Çok kızgın abi, burnundan soluyor. Huyudur, kızınca ortalığı ateşe veriyor.”

“Çok güzel, birlikte Ordu’yu yakacağız demek ki,” dedi ve içeri bakındı. “Hale!” diye bağırdı. Kızlar sinerek birbirlerine bakındılar. “Hale!” diye bir kez daha bağırdı. İçeri girmek olmazdı, burası Çakır için özel bölgeydi.

Hale süzülerek kızların arasından geçip eşiğe adım attı. Sarı saçları yapılmıştı, kalem gibi dümdüzdü. Koyu kahve gözlerine kalem çekilmişti, tenini aydınlatan makyajı, kırmızı dar, kısa elbisesi ve lanet olası kırmızı rujuyla otuz sekizinde değil de yirmi sekizinde gibi dikildi karşısında.

“Buyur aslanım, ben de seni bekliyordum.” Başını kaldırıp tatlı tatlı gülümsediğinde Kuzgun neye kızdığını unuttu. Oyuna gelişini anlaması beş saniyesini aldığı anda gözlerini kapatıp gevşemeye çalıştı.

“Yürü!”

“Nasıl da kibar, bakar mısınız kızlar?”

“Sen kibar sevmezsin ana,” dedi Sanem. “Yakıştinuz.”

Hale gözlerini büyüterek arkasına dönecekti ki Esme onu iterek kapıyı üzerine kapattı ama kapatmadan önce, “Gece geç gelersen merak etmeyiz ana,” demişti.

İtilince Kuzgun’un göğsüne çarpan Hale başını kaldırıp baktı, Kuzgun gülmek istiyordu, o kadar belliydi ki onun yerine Hale güldü. “Evlat diye büyütüyorsun, oyuyor gözünü.”

“Sen nasıl bir manyaksın Hale?” dedi Kuzgun.

“Manyak kadın sevmiyorsan yaylan git,” dedi geri çekilerek. “Uğraşamam bu yaştan sonra bık bık erkeklerle.”

“Yürü, sanki ben çok normalim.”

Hale çarpıkça sırtıttı. “Nasıl da haşın, erkek ya. Bu zamana kadar neredeydin, yürüyorum.” Hale merdivenleri inerken Kuzgun başının belada olduğunu anladı. Bu kadın çok. Çok. Çok onun hamurundandı. Bir çocuk doğursa ortaya panter falan çıkardı. Ne çocuğu? Kuzgun’un çocuğu! Düşüncelerinden sıyrılmak ister gibi başını sallayıp Hale’nin peşine düştü. Dışarı çıktıklarında Temel, Hale’ye abisinin arabasının ön kapısını açtı.

“Buyur yenge,” dedi Temel.

“Yengen kurban, seviyorum seni küçük adam.”

“Ben mi küçüğüm yenge?” dedi Temel.

Kuzgun da o ara koltuğuna oturuyordu. “Kapat lan kapıyı,” diye bağırınca Temel sorunun cevabını alamadı.

“Seviyorum falan ne o öyle? Bu adamlar adam vuruyor, kendine gel.” Aracı kaldırıp gaza bastı.

“Canım ne isterse onu konuşurum, gaza bas, açım ben. Akşama kadar çalıştım.”

“Ne çalışması?” derken Hale’ye döndü.

“Tatile gelmedim, çalışıyorum. Akşama kadar telefon başındaydım. Esmе’ye para yağıyor, ben de kova tutuyorum.”

“Ne yersin?”

“Et?”

Kızgınlığı toz gibi dağıldı, Hale keyfine üflemişti. “Sen iste yavrum, kebabın olayım.”

Oldu da mangalı yaktırdı, etleri elleriyle pişirip tabağı Hale’nin önüne bıraktı. Çatala hiç dokunmadan elleriyle yemeye başladı Hale. Kuzgun onu izlerken mest oluyordu çünkü tanıdığı kadınlardan farklıydı. İncelik aramıyor, bulamazsa bile sorgulamıyordu. O kadar çok kadın gelip geçmişti ki hayatından, farkı ilk görüşünde anlamıştı.

Yanına otururken Hale fark etmeden gülümsedi. “Anlat bakalım, nasıl menajer oldun?”

“Acıklı bir öykü, kalbin kaldırmayabilir,” derken usulca yemeğini yiyordu.

“Benim kalbim kaldı mı, önce onu sorman lazım,” dedi Kuzgun, bir parça et alırken.

“Asıl senin anlatman lazım, neden mafyasın? Haraç da kesiyor musun?”

Kuzgun kahkaha attığında sesi adamlarına kadar ulaşmıştı. “Haraç değil o, bedel. Ben onları koruyorum. Her şeyin bir bedeli var, benimki biraz pahalı.”

“Anlıyorum. Doğanın kanunu, bu kadın oluncaya kadar biraz çırpındım.”

Kuzgun düşünceli bakışlarını Hale üzerinde gezdirdi. “Yemekten sonra konuşalım, uzun bir konu sanırım.”

“Çok. Çakır’dan bahset, nasıl biri?”

“Adam gibi adam...” diye başladı ve yemek boyunca anlattı. Ye-

mekten sonra birlikte kamaraya geri döndüler. Hava kararmış, şehrin ışıkları izlenmek için hazırды. Camlardan sızan görüntülerden başını çekip Kuzgun'a çevirdi.

"Neden yat? Evin vardır illaki, ben mi seni ikidir burada görüyorum?"

"Burada kalıyorum. Evim çok," dedi arkasına yaslanırken. "Eve gitmek için bir nedenim yok. Evde sıkılıyorum. Nereye dönsem duvar, eşya falan filan. Sevemedim ev. Deniz bana iyi geliyor."

"Yalan söylüyorsun," dediğinde Kuzgun hızla Hale'ye döndü. "Evet, yalan söylüyorsun ya da uydurduğun şeye sen de inanmışsın." Kuzgun dümdüz bakıyor, cevap vermiyordu, Hale devam etti. "Hayatın zor geçmiş olmalı. Buralı bile olmadığına o kadar eminim ki. Oradan oraya savruldun durdun, şimdi de bağlanamıyorsun."

Kadın onu kitap gibi okuyordu ve Kuzgun ağzını açıp doğru demek istemiyordu.

"Kaç yaşmdasın?"

"Kırk iki. On senedir buradayım." Hale başını sallarken ışıkları izlemeye geri döndü.

"Sen?" dedi Kuzgun. "Anlat."

Hale iç çekip çenesini yataın koltuğuna yasladı. "Ben küçük bir kızken babam film setlerinde çalışıyordu. Annem de orada temizlik çay işlerine falan bakıyordu. Babam ışıklarla, işte öyle şeylerle ilgilenirdi. Elektrikten anlardı. Setlerde büyüdüm, çok fazla ünlüyle geçti hayatım. Kimi beni çok severdi kimi hiç yaklaşımazdı. O kadar çok oyuncu, şarkıcı, sektörde çalışan yönetmen, senarist tanıdım ki saysam sabah olur. Televizyonda gördüğünüz insanların arasında büyüdüm, çok sevdiklerim oldu, hiç sevmediklerim de. Bazıları çocuklara çok düşkün olurdu, set aralarında oyunlar oynardık. Kaç kovala, öyle şeyler..." Hale uzaklara dalmış, ışıkları izlerken yüzündeki gülüşü solmuştu.

Kuzgun hayatın sillesini biraz olsun yiyen insanı yüz metreden tanırды. "Acıklı olan kısmı?"

Hale yüzünü buruşturup bir elini havaya Kuzgun'a doğru salladı. "Herkes bir şeyler yaşar, bizim de ağladığımız oldu."

"Kendini korumayı öğrenmişsin, her kadın bu şansa erişemiyor. Annen baban yaşıyor mu?"

"Hayır, genç bir kızken kazada kaybettim. Üniversitede ilk senemdi, sonra okulu bıraktım zaten, babamın izinden giderim dedim, tabii bu kez ondan şanslıydım. Çok fazla ünlü arkadaşım vardı. Biraz süründüm ama sonunda başardım."

Kuzgun oturduğu yerden -ki aralarında bir kişilik yer vardı- kayarak açığı kapattı. Parmağının ucuyla Hale'nin sarı saçlarını geriye iteledi. "Yavru ceylanıma bak sen... Kızım sen hayatta kalmayı öğrenmişsin."

Hale kibirle sırttı. "Tam olarak öyle yaptım. Sana sormayacağım, hikâyeni bana anlatmazsın hatta kimseye anlatmazsın, sende kalsın."

"Zeki kadının hâli çok başka, çok," derken kahkaha attı Kuzgun. "Yavru ceylan sen bugüne kadar nerelerdeydin?"

"Esme'nin Çakır'ı bulmasını bekliyordum," dedi, keskin bakışlarıyla adamın yüzünü incelerken. "Sadede gelelim."

"Zeki ve ne istediğini bilen kadın mı... Of!" dedi Kuzgun, Hale'yi belinden tutup kendine çekerken. "Tadından da yenmez şimdi..."

Sanem ile Esme masanın başına geçmiş, gelen teklifleri inceliyorlardı. Say say bitiremiyordu Sanem de Esme de ekrandan bakıyordu. Markaların daha önceki reklamlarına, oynayan oyuncularına ve içeriklere... Birçoğu daha önce hiç çalışmadığı markalardı. Kaşları kalkıyor, gözleri kısılıyor, şaşınıyordu.

"Bu ne kızım?" dedi Sanem. "Rakamlar deli dehşet, bu markalar bizimle çalışmazdı."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Hale'nin dediği gibi olmalı."

Sanem soğuk kahvesinden bir yudum aldı, yerine bırakırken başını Esm'e ye eğdi. "Bu Çakır'ın etkisi mi şimdi?"

Esm'e başını salladı. "Çakır Efe Ataoğulları'nın etkisi ama bilmiyorlar ki sevgilim bir kıskanç. Ne anlamı kaldı bu markaların?"

"Bir ikisini değerlendirebilirsin."

"Mesela?" dedi Esm'e, Sanem'in bıraktığı not defterini eline alırken. "Kahve makinesi ve kahvesi, fritöz, ocak, fırın, küçük ev aletleri markasının beş ürünü, bitki çayları, zayıflama çayları, kozmetik markaları."

"Hikâyedekiler olabilir, her biri için birkaç milyon cebe girer. Reelslar için kahve makinesi ve kahve. Çay olmaz!"

Esm'e ona döndü. "Neden, basit olurdu?"

Sanem aşk olsun der gibi baktı. "Çakır'ın çay markası var, ayıp ayıp."

"Ay doğru," derken defteri elinden bıraktı. "Hiçbirini kabul etmesem ne kaybederim?"

Sanem tavana bakıp başını sağa sola salladı. "Tam olarak on ila yirmi milyon arası."

"Of, paraya bak!" Esm'e defteri geri aldı. "Seçmem lazım."

"Aşkım, senin sevgilin bu parayı beş dakikada kazanmıyorsa yarım saatte kazanıyordur hem de oturduğu yerden." Elini havaya kaldırıp parmağını şıklattı. "Bunu yaparak da olabilir."

Esm'e omuzlarını düşürüp defteri masaya attı. "Lanet! Neden bu kadar zengin ki?"

"Bence bu güzel bir şey. Parası olmayan biri de olabilirdi. Senin çalışmanı isteyip parayı kırışmanızı falan. Çakır onur sahibi biri, bu bir artı tabii, biraz kıskanç ve kuralcı." İç çekip Esm'e ye baktı. "Allah her şeyi bir arada vermiyor demek ki. Denge böyle bir şey."

"Bu nasıl dengeyse..." dedi bilgisayarı kapatıp kalktı. "Kalk dışarı çıkalım. Çakır uykuya daldı galiba, sesi çıkmıyor. Sahilde bir şeyler yer, içeriz." Esm'e odadan çıkıp kendi odasına girerken Sanem de arkasındaydı. Dolabın kapağını açan Esm'e, kapıda duran Sanem'e baktı. "Ne oldu?"

“O arkadaşı var ya, Emir...” dedi gülümseyerek.

Esme tek kaşını kaldırıp gülümsedi. “Eee?”

“Çok tatlı değil mi?”

“Bilmem, fark etmedim. Sana tatlı mı geldi?”

Sanem odaya girip dolaptan kendine de bir elbise çekti. “Ben şimdi bunu giyiyorum şeker kız, sen de Çakır’a söylüyorsun Emir’i de getiriyor.” Esme’ye göz kırpıp dönerek çıktı. Esme arkasından kahkaha atıp kendine de bir elbise aldı.

Çakır’ı aradığında evinde, annesinin yanındaydı ve rota değişmişti. Ataogulları evine sürmüştü. Sanem’in umutları sönerken mecburen düşmüştü Esme’nin peşine. Eve vardıklarında çardakta onları bekleyen aileyle kucaklaşıp oturdular.

“Annem sana bir şey söyleyecek,” dedi Çakır. Esme, Emine Hanım’a dönünce çocuklar kıkırdadı. Başına bir şey gelecekti, ke-sindi.

“Efendim Emine teyze,” dedi ama sesi içine kaçmıştı. Emine Hanım onu ayıplarcasına bakıp, “Ana diyecesun,” dedi, sesindeki otoriteyle yutkundu Esme. “Tamam anacuum,” derken doğruldu. Çakır’m içinden attığı kahkahanın titreşimini yanından hissetti.

Emine Hanım hoşnutlukla ellerini küçük göbeğinde bağladı. “Yarun hazurlan.”

“Ne için Emin...” Başını sıkıntıyla sallayıp kendine dönen sert bakan kadına sırtıttı. “Anacuum.”

“Finduk toplamaa cidecuk.”

“Finduk?” dedi Esme başını eğerek. Çardakta oturanlar aralarında kıkırdaşırken Esme doğrulup Sanem’e baktı, o da gülüyordu. Çakır tuttuğu kahkahasını saldıığında Esme ona dönerek gözlerini büyüttü. “Sus!” diye fısıldadı ama sertçe. “Ben ne anlarım finduktan anacuum?”

“Anlarsun kızum, anlaturuk. Siz eve citman, sabah erken çıkıcauz.”

Esme iyice arkasına yaslandı. “Ne var canım, ne kadar zor olabilir ki?” Çakır’a baktığında adamı çardağın tavanını izlerken buldu. İçinden hassiktir diye geçirdi. Bakışlarını ablalar ve çocuklar üzerinde gezdirmeye başladığında çetin bir gün olacağını kabulendi.

“Bir şey yok abla,” dedi Nesrin. “Dala el at, çek, kopar, gıdığa at, bitti, gitti.”

“Gıdık mı, o ne?” dedi Esme.

“Beline bağlanan, içine fındık koyulan şey işte,” dedi Yıldırım. “Öğrenirsin abla, sen dünyayı dolaşıp develere binmiş kadınsın.”

Esme başını sağa sola salladı. “Deve zordu bak, korkutucuydu. Yaparım ya, aman ne var.”

“Hı hı, yaparsın,” dedi Çakır.

“Rize’ye cidince da çay toplarsun, öğrenman lazım.”

“İki gün sonra Rize’ye gideriz diyorduk,” dedi Çakır. “Senin için uygun mu?”

“Yarından sağ çıkarsam uygun.”

“Çıkarsun, senda o ışuk var,” dedi Emine Hanım.

“Tamam anacığım, yarın sabah gidersiniz, biz şimdi dışarı çıkacağız.”

“Dönerçen ceru cetur,” dedi Emine Hanım.

“Getiririm.” Çakır kalkınca Esme ile Sanem de kalktı. Vedalaşıp araçların yanına geldiklerinde Sanem, “Ben senin arabayla eve geçeyim,” dedi.

“Sen de gel,” dedi Çakır. “Emir de gelecek.”

Sanem’in gözleri parlarken Esme’ye baktı. Şimdi gülmek sırası Esme’ye geçmişti. “Tamam, gelirim ama ben yine Esme’nin arabayı alayım,” dediğinde Esme anahtarı uzattı. Sanem diğer araca binerken onlar da koltuklara kurulmuştu. “Gidersiniz ne demek, sen yarın gelmeyecek misin?”

Arabayı geri geri süren Çakır, Sanem'in çıkışını izledi. "Ben iş adamı mıyım, amele değil patuli."

Esme bedeniyle dönerken sesi çığlık gibi çıkmıştı. "Sen bana ne dedin?"

Çakır ona dönerek başını uzattı. "Amele!" Ardından da kahkaha attı.

"Amele mi? İnşaat işçisi miyim ben?"

"Fındık toplamaya gidene amele denir, aldığın paraya da yev-miye. Öğren bunları, işçi sıkıntısı çekersek çalışırsın."

Sanem onu beklerken Çakır aracı ana yola çıkarttı, Esme dudaklarını küçük bir kız gibi bükmüştü. Kollarını bağlayıp bakışlarını dümdüz önüne çevirmişti.

Çakır onun küs hâline bakıp gülümsedi. "Korkma, bir şey olmaz. Alt tarafı daldan fındık toplayacaksın."

Omuz silkti Esme, başına bir şey geleceği kesindi. "Bana oyun ediyorsun gibime geliyor ama dur bakalım."

Çakır kolunu uzatıp omzundan çekiştirdi, Esme kendini geri çekti ama başarılı olamadı. Çakır, Esme'yi kendine yaklaştırıp tek koluyla sardı. "Ben sana zarar verir miyim, verdirir miyim patuli? Annem çok istedi, Rize'de çok akrabamız var ve annem gibi değil. Teyzelerim, dayılarım ve onların çocukları... Hepsi seni merak ediyor. Çok da şehirli demesinler diye annem seni hazırlıyor."

"Nasıl yani? Annen gibi değilse nasıllar?"

"Annem iyidir, anlayışlıdır. İnatçıdır, dediğim dediktir hatta yeri gelir diktatördür ama tüm bunları kötü yönde kullanmaz. Gidince anlarsın ne demek istediğimi. Rize farklı bir evren, annem de ailenin kışkanılan üyesidir. Durum böyle olunca da insanlar açık kollar."

"Anladım..." dedi uyanış sesiyle. "Akraba akrep meselesi."

"Bir de şey var..." dedi eğlenmiş bir sesle. Esme başını kaldırıp Çakır'ın gülmemek için direnen çene hatlarına baktı. "Ne?"

"Kızlarını yıllardır anneme gelin etmek isteyenler ve kızları."

Esme yaslandığı omuzdan usulca kalkarken bakışları Çakır'ın yan profilindeydi. "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Var öyle birkaç kişi, kulağına gelirse duymazdan gel."

"Ne demek o? Sende gözü olan kızlar mı var?"

"Önemli değil, benim gözüm yok." Başını birkaç saniye Esme'ye çevirdi. "Olsa burada olmazdın, değil mi?"

"Bu onların sende gözü olduğu gerçeğini değiştirmiyor Çakır. Rize'ye gidince yanımdan ayrılmayacaksın."

Esme'nin hırçın sesiyle küçük bir kahkaha attı. "Olur." Sevmek de farklı bir duyguydu ama kıskanılmak... Erkek egosuna eklenen tuğla gibiydi. Yükseldikçe yükseliyordu.

Sakin bir mekânda ikişerli yan yana oturmuşlardı. Kenarda büyük bir semaver duruyordu. Sanem ile Emir koyu bir sohbete dalarken Esme not defterini Çakır'a vermişti. Çakır yazılanları ve yanlarındaki rakamları okuyordu. Esme de iyice sokulmuş, onun okuduklarına yorum yapıyordu.

"Hepsini kabul edemem, mümkün değil. Aralarından birkaç tane seçmem lazım."

"Çaydanlık mı?" dedi Çakır. "Bu firma bizimle çalışmak istemişti. Çay reklamında demliğin markası çıksın falan gibi bir şeydi."

"Neden çalışmadınız?"

"Cimriler. Anlaşamadık. Hem benim milyonlarca müşterim onu görecekti hem de bana istediğim parayı vermeyecekti. Başka markayla anlaştık."

"Bana da ilk kez geldi, Hale'ye göre bu birçok yeni marka seninle birlikte olduğumuz için gelmiş."

"Ne kadar takipçin vardı, izlenme beğeni?"

"On milyon takipçim var. İzlenme ve beğeni içeriğe göre değişiyor. Ama en az izlenmem beş milyon."

Çakır kâğıda bakıp yüzünü buruşturdu. "İki yüz elli bin? Hâlâ cimriler. Bunu geç."

Esme kıkırdayıp, "Tamam," dedi.

“Gerçekten bunları çekmek zorunda mısınız?”

“Para kazanmak için birkaçını seçsem fena olmaz. Hepsini reddedersem Hale delirir.”

Çakır defteri masaya bırakıp Esmeye döndü. “Ben on senedir şirketlerin genel başkanıyım, onca iş yaptım. Sana bir sır vereceğim ama bana güveniyorsan.”

İş adamı gibi konuşuyordu, Esmeye kendini başını sallarken buldu. “Güveniyorum.”

“Bunları kabul etme, hiçbirini. Sonra daha iyileri gelecek, bu,” dedi defteri eline alıp salladı, Esmeye defterle ikisine bakıp durdu. Çakır tek kaşını kaldırdı. “Bu markaların en üstleri gelecek ama sen bunları yapmakta inat edersen çember hep dar kalacak.”

“Seçici mi olayım?”

“Seçicilik ardından vizyon getirir. Sana herkes kolayca ulaşırsa fiyatın düşer ama zor elde edilen bir yüz olursan üç marka gelir, bunların hepsinin verdiğini biri mutlaka verir. Az iş çok para!”

Çok mantıklı konuşuyordu, aşırı mantıklıydı. “Bu bir risk, ya unutulursam?”

Çakır çarpıkça sırıttı. “İnsanlarımız çok değişik, yaptığın bir buluş, başardığın büyük bir işi kimse konuşmaz ama sevgilinle bir fotoğraf paylaştığında tüm o saydıklarımı yapmışsın gibi seni tepeye çıkarır. Unutulmayacaksın.”

“Çünkü sevgilim sen olacaksın, öyle mi? Ne kadar acı...” dedi geriye çekilip arkasına yaslanırken. Çakır ona doğru dönüp eğildi. “Bu benim suçum değil, sen dedin fotoğrafımızdan kaynaklı diye. Düzen bozuk ve sen de bu düzenin bir parçasısın. Artık biraz da ben.” Geriye çekilerek arkasına yaslandı. “Ha... Bana seç dedin, yapayım mı diye sorsan hayır derdim.”

“Fikrini Hale ile konuşacağım, bana mantıklı geldi.”

Çakır umutsuzca başını sağa sola sallayıp deftere tekrar baktı. “Çay mı? Çay asla olmaz!”

“Onu biliyoruz çay kralı.” Bakışları karşılarında fısıldaşıp tatlı tatlı bakışıp gülüşen çifte kaydı. “Şunlara bak.”

Çakır başını çevirip Emir ile Sanem'e baktığında yüzünde tatlı bir gülüş belirdi. Kolunu Esme'ye dolayıp saçlarından öptü. "İyi ki geldin... İyi geldin."

16. Bölüm

Sabah dört otuzda kaldırıldı. Sanem eve geçmişti, Esme de Çakır'la onların evine. Tek başına yan evde kalmamasını isteyen Emine Hanım, Esme'ye bir oda açmıştı. Emine Hanım bizzat başında dikildiğinde Esme kendini yataktan çıkarırken bulmuştu. Emine Hanım Esme'ye bir şalvar, başörtüsü, uygun ayakkabılar, uzun kollu bir tişört getirmiş, giymesini istemişti.

Esme şimdi kendine bakıyordu, gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Evin içinden hareketlenen ev halkının sesi geliyordu ki kapısı aralandı. Çakır başını kapıdan uzattı, uykulu gözleriyle odayı tararken köşede kendine acınacak hâlde bakan Esme'yi fark etti. Dudaklarında bir gülüş, saklama gereği bile duymadan içeri girdi.

“Gülersen seni camdan atarım.”

Çakır kendini sıktı, dudaklarını kontrol altına alırken boğazını temizledi. “Çok hoş görünüyorsun, şalvar yakışmış.”

“Ben, ben Esme! Ülkenin en güzel kadınlarından biri, ünlü markaların göz bebeği. Kes sesini Çakır.”

“Tamam, kızma ama gerçekten hoş görünüyorsun.” Esme çok kızgın görünüyordu, daha da kızdırmak için girişti. “Tam bir amele gibi.”

“Ağ,” diye bir çığlık atıp Çakır’ın göğsüne vurduğunda adam kahkahasını serbest bıraktı. “Seni babamın karşısına diktiğimde de ben güleceğim. Bunlar sırayla, parayla değil.”

“Tamam, Rize’den dönünce de İstanbul’a gidiyoruz.”

“Zaten gitmem gerekecek,” derken yaklaştı Esme. “Benimle mi geleceksin?”

“Gelmeyeyim mi?” derken başına bağladığı başörtüsünün alnına düşen kısmını düzeltti. “Gel,” dedi Esme. Küçük bir öpücük çalmak niyetindeydi Çakır ama kapı vurulduğunda geriye çekildi.

“A!” dedi Nesrin. Elini gözüne kapatıp parmaklarını ayırıp baktı. “Dayım da buradaymış. Ayıp mı yapıyorsunuz siz?”

“Nesrin!” diye bağırdı Çakır.

“Anne! Anneanne, dayım Esme ablanın odasında.” Bağırarak uzaklaşırken Esme elini alnına vurmuş, Çakır da kızın peşine düşmüştü.

“Senin saçlarından kendime tesbih yapacağım. Gel buraya.”

Esme arkalarından gülümserken çantasına eşyalarını topladı. Bolca sürdüğü güneş kremi de ekledi. Aşağı inerken of çekiyordu. Of ki ne of. Bir ara Çakır, “Of, Trabzon’un bir ilçesi,” gibi iğrenç bir espri bile yapmıştı.

Bahçede toparlanmayı izliyordu Esme, güneş bile çıkmamıştı. Bu nasıl işti? Emine Hanım’ın yanında dikiliyordu. “Bu fındık nerede Emin...” Kadın gözlerini çıkararak Esme’ye çevirdiğinde Esme dilini ısırıldı. “Anacüğüm.”

Emine Hanım eliyle evin arka tarafını işaret etti. “Okarda, a urdan gidili,” diyerek evin alt yolunu gösterdi.

“Annem çok gergin,” diye fısıldadı Çakır.

Esme başını ona uzattı. “Nereden anladın?”

“Şivesi Ordu’ya kaydı.”

Çakır’a bakarken yüzünü buruşturdu. “Ben sizi anlamıyorum. Bir bölgede bu kadar çok şive olması neden?”

“Onu ben de bilmiyorum.”

“Ayşe!” diye bağırdı Emine Hanım. “Sekmen⁸ al. Haydi da! Semenmen⁹ fısıdarak¹⁰ haydin.” Sesini biraz daha yükseltip çocuklara seslendi. “Uy, fişkinun uşağı! Vakurma¹¹ Yıldırım. Divildak¹² uşaklar.”

Esme dudaklarını büzerek Çakır’a döndü. “Galiba annen şu an volkan gibi. Bir de anlasam.”

“Zamanla patuli, her şeyi öğrenirsin.”

Yanlarına yanaşan Dilan’a baktı Esme. Aynı kendisi gibi giyinmişti, marka giyinen kadınların geldiği son noktada birbirlerine bakıp güldüler. “Çok yakışmış eltum,” dedi Dilan.

“Sorma, Gucci görse bizi modeli yapar.”

“De haydin da!” diyen Emine Hanım’ın sesiyle arabalara doluşular. Araba eksiğinden oluşan açığı Çetin ile Çakır’ın arabası kapattı. Şoför koltuğuna da Yıldırım ile Nesrin oturdu. Emine Hanım Çakır’ın arabasını alan Esme’nin yanına kuruldu. Dört araba fındık bahçesine doğru yola çıkarken Çakır elleri cebinde sırtlıyor, akşam eve geldiğinde Esme’nin hâlini deli gibi merak ediyordu.

Elleri kolları doluydu, öğlen yenecek yemekler, içilecek sular ve çay malzemelerini sırtlanmışlardı. Bayır aşağı ineceklerdi. Emine Hanım en öndeydi, çenesi havada, elinde bastonu vardı. “Horaya gidicik,” dedi en aşağıyı göstererek. Bastonu bayırın altını gösteriyordu, su sesi duyuyordu Esme. Horası dediği yer o kadar aşağısıydı ki Esme kendini zirvede sanıyordu. Emine Hanım hâlâ gergin görünüyordu, o yüzden soru bile soramıyordu.

8. Ordu ağzında tabure demek. (y.n.)

9. Ordu ağzında sersemleme demek. (y.n.)

10. Ordu ağzında hemen demek. (y.n.)

11. Ordu ağzında itekleme demek. (y.n.)

12. Ordu ağzında yerinde duramayanlar demek. (y.n.)

“Dilan,” dedi.

Dilan ona dönüp yaklaştı. “Efendim?”

“Horaya nasıl ineceğiz?”

Dilan’ın kahkahası ortada çınladığında Emine Hanım dönüp gelinlerine baktı. “Noli?” dediğinde Dilan, “Esme horaya nasıl iniliyor diye sordu anacığım.”

Esme alt dudaklarını ısırıp Emine Hanım’a çekinik bir gülüşle baktı. “He anacığım, merak ettim.”

“Bacaklarınla ineceksun da.”

“Allah razı olsun anacığım, haklısın.” Esme yıkılır gibi baktı Dilan’a.

“Korkma Esme abla,” dedi Resul. “Yılan falan çıkarsa ben seni korurum.”

Esme inledi. “Ne?” dedi. “Yılan da mı var?”

“Yok ula,” dedi Nesrin, Resul’ü çimdikleterek. “Mesela abla.”

“Haydi,” dedi Dilan. Beş abla, on bir çocuk genç, Dilan ve Esme, Emine Hanım’ın önderliğinde aşağı inmeye başladı. Esme bastığı yere dikkat ediyor, kayma riskine göre sağlam basıyordu. Ahali sıradan dağılmış şekilde iniyordu ama en acemi kendisiydi. Ellerinde de torbalar vardı. Denge kurması zorlaşıyordu.

“Şoşşaa kadar inecuk,” dedi Emine Hanım. “Aordan başlayıp okarı çıkacauz.”

Esme biraz anlamaya başlamıştı. Dil böyle bir şeydi, içine girince kendini anlatıyordu. Okarı, yukarı demekti. Galiba öyleydi, bunları düşünüp anlam vermeye çalışırken bastığı yer kaydı, aklı dağılırken ellerindeki torbalar havalandı. Çığlığıyla sırtı sabah çiği düşmüş otların üzerine değdi. Torbaları hâlâ tutuyordu, gözlerini açınca gökyüzünü gördü, arada da fındık dalları görünüyordu. Görüş alanına Dilan ve Yıldırım girdi, başlarını eğmiş, âdeta yaşıyor mu diye bakıyorlardı. “İyi misin abla?” dedi Yıldırım.

Esme dudaklarını büktü. Ensesine bir şeyler batıyordu, kollarına ve hatta kalçasına. İnce ince iğneler saplanıyordu. “Bir şey beni ısırtıyor sanırım.”

Dilan elindekileri alırken Nesrin ile Yıldırım, Esm'e'yi kaldırdı. “Bir şey değil abla, ısırgan otudur.”

“Isırgan mı? Bir şey olur mu?” dedi ensesini kaşırken. Kıyafetinin kolunu yukarı çekmişti, açıkta kalan yerler yanıyordu. Kaşınırken etrafında ona bakanlara göz atıyordu. “Isırdı,” dedi, kaşınma artarken.

“Bir şey olmaz, biraz kaşınır, geçer,” dedi Ayşe Hanım, ablası Suna kıkırdadı. Esm'e onlara kötü bir bakış attı. Görümce değil miydi? Kaşınarak aşağı inmeye başladı. Aklını kaçırmış olmalıydı, bir erkek için de bu kadar şey yapılmazdı ki... İçinden Çakır'a küfürler ederken önüne de bakıyordu. “Yanıyorum Dilan,” diyor, kaşınıyordu. Kolu kırmızıya dönmüştü. Kalçası da kaşınıyordu ama utandığı için kaşıyamıyordu. Sağa sola saçma bir şekilde kıvranıp duruyordu.

“Suda yıkarsın şimdi, dayan eltum,” dedi Dilan. “Aşağıda dere var.”

“Ay delireceğim,” diyerek hem iniyor hem de kaşınıyordu. Çocuklar ona bakıp kıkırdıyordu ama Esm'e onları umursayacak durumda değildi. Tam başlama noktasına yaklaşmışlardı. Elini ensesine attığında bir şey gördü. Dudakları aralandı, eli ensesinde kaldı.

“AAAA!” diye bağırdı, çığlığı hepsini durdurdu. Yan bahçelerde fındığa gelmiş ameleleri bile işinden edip baş çevirtti.

“Esm'e hayır, tamam, sakın!” dedi Dilan torbaları yere bırakıp Esm'e'ye bir adım attı ki Esm'e yerinden ok gibi fırladı. “Yılan!” arkasını dönüp koşmaya hatta tırmanmaya başladı. Dakikalardır inmeye çalıştığı yolu koşarak aşıyordu. “Yılan!” Tırmanıyor, tırmanıyor kaçmak için bacaklarına güç pompalıyordu. “Yılan!” diyor başka bir şey demiyordu. Nefesi tükenince durup arkasına baktı. Otuz kırk metre aşağıda manyak görmüş gibi bakan bir grup insanı görünce utancından olduğu yere çöktü. Hepsi durmuş, ağız açmadan kımıldamadan bakıyordu. “Allah cezayı vermesin Çakır, düştüğüm duruma bak!” Elini alına vurdu. Zorla indiği yolu hışımla çıkmıştı, şimdi tekrar inme zamanıydı. Başı önde yanlarına geldi, kimseye

bakamıyordu, Şifa kıkırdadı. Onu Yılmaz takip etti, ardından Zişan, Oya derken bir dakika bile sürmeden geniş bir kahkaha tufanı koptu. Emine Hanım bile göbeğini çeke çeke gülüyordu.

“Hadi fındık toplayalım,” dedi Esme.

Eşyalar bir alana yıkılmıştı. Emine Hanım’ın sekmeni düz bir alana konmuş, herkes kendine bir dal seçmiş, önlerinde dikiliyorlardı. Esme etrafına bakınıyor, birinin başlamasını bekliyordu. Fındıklarla bakışıyor, başını bir sağa bir sola eğiyordu. Dilan elinde gıdıkla geldi, Esme’nin beline bağlamaya başladı. “Kopardığını içine at el-tum, dolunca çuvala basılacak.”

“Tamam. Sen yanımda dur, göster.”

“Hemen,” diyerek dala asıldı. Bir dalı kendine çekti, yeşil kapsüllü fındıkları çekip kopardı. “Bu kadar.”

“Aman canım, onda ne var,” dedi Esme sırtarak, Dilan da yandan bir gülüş attı ona ama bir şey demedi. Başladılar toplamaya... Bir fındık, iki fındık, üç fındık... Asla bitmeyen bir döngüydü, bir dalı çekiyor, fındıkları topluyor sepetine atıyor ama asla bitmiyordu. Kolları ağrımaya başlamış, güneş tepeye çıkmıştı. Sıcaklığın altında cayır cayır yanıyordu. Alnını siliyor, bir süre sonra yeniden ter iniyordu. Etrafına bakınıyor, herkes canavar misali topluyordu. Dallar iniyor, usta bir şekilde toplanıp bırakılıyordu. Dilan da of bile demiyordu. Sıkılmaya başlamıştı ama tabii dile getirecek kadar cesur değildi. Bir şey düşünecek hâlde bile değildi, dalmış, gitmişti. Birden üzerlerini siyah bir bulut kapladı, güneş kayboldu. “Oh be,” dediğinde yüzüne bir damla yağmur düştü. “Ne oluyor?” dedi etrafına bakınıp.

“Bir şey yok abla,” dedi Yılmaz. “Beş dakika yağar, geçer.”

“Ee, saklanacak yer yok,” derken damlalar çoğaldı, kimi toplamaya devam ediyor kimi fındığın dibine tünemiş, bekliyordu ama serinlik öyle iyi gelmişti ki Esme de çok takmadı. Bedeni ferahlamıştı. Aman diyerek toplamaya devam etti, gerçekten beş dakika sonra yağmur dindi ama ne dinme, arkasında bıraktığı nem gelmeden öncekinden beterdi. Islak tişörtün artık terden yapıştığını düşünüyordu Esme. Yüzündeki güneş kremine ot, böcek, kir karışmıştı. Nefes

alamayacak kadar daralmıştı. Bayılmamak için suya sarılmıştı ama iş burada onun için hiç olmadığı kadar karışmıştı. Dilan'a yaklaştı. "Bir şey soracağım?"

Dilan toplamaya devam ediyordu. "Sor," dediğinde kulağına eğildi Esme. "Çişim geldi, tuvalet nerede?"

Dilan suratına bakarken kıkırdadı. "Ne tuvaleti, öyle bir şey yok."

Esme gözlerini kırptırdı. "Nasıl yani? Nereye işiyorsunuz, içinizde mi tutuyorsunuz?"

Dilan arkasını dönerek işaret ettiğinde Esme de o yöne baktı. Bir tuvalet bulacağını düşünüyordu. "Oraya doğru gidersin, kimse yoksa işersin."

Esme gözlerini kocaman açarak usulca Dilan'a döndü. "Ne?" dedi cırlar gibi. "Öyle alenen, ulu orta mı?"

Dilan başını sallarken alt dudağını ısıırıyordu. "Biraz öyle ama zaten kimse yoksa."

Esme omuzlarını kaldırıp uzaklara baktı. "İçimde tutayım bari. Eve ne zaman gideriz?"

Dilan telefonu çıkarıp saatine baktı. "Beş saate gideriz."

Esme karnını ovaladı. "Beş saat... Ne derde düştüm, oy nenem oy..."

Emine Hanım sesi yükseldi. "Haydun yema."

Beş saati bile geçmişlerdi. Esme çatlamaya ramaktaydı. Önüne biri çıksa ya suratına çakacak ya da üzerine basıp geçecek ama o tuvalete girecekti. Yorgunluğunu hatırlayamıyordu, böbrekleri isyan ediyor, idrar kesesi ve yolları patlamaya hazırdı. Arabayı kullanıyordu ama her sarsıntıda altına kaçırmaya yaklaşıyordu. Araba stop edince kapısını açtı. "Biri acilen evin kapısını açabilir mi?" diye bağırdı.

O sırada Çakır'ın evin kapısından elinde kupayla çıktığını gördüğünde suyuna koşan bedevi gibi koşmaya başladı. Çakır başını eğerek bakmış, nereye koştuğunu anlamaya çalışırken herhâlde gü-

nün zorlu geçtiğini, Esme'nin de eşyalarını alıp gideceğini oracıkta düşünmüştü.

“Ne oldu?” diye sordu telaşla. Esme'nin yüzü gözü dağılmıştı; toz, toprak, ot, ne ararsan vardı. Saçı başı birbirine girmişti. Kız kaçacaktı, kız elden gidiyordu.

“Çekil ulan, çekil.”

Çakır kaşlarını çatı, kesin bir şey olmuştu. Esme'nin önüne geçti. “Esme ne oldu?” diye sorarken çok ciddiye.

Önü kapanan Esme ne dese ne yapsa bilemedi ama az sonra her şey bitecekti. Ortaya da utanç verici bir senaryo çıkacaktı. “Çekil diyorum Çakır.”

Ailenin geri kalanı eve yaklaşırken onlar kavgaya tutuşmuştu. “Bir şey olmuş, söylesene kızım!” diye gürledi Çakır.

Esme isyanla yüzünü buruşturdu. Başını uzatıp fısıldadı. “Altıma işleyeceğim, anladın mı?” Çakır'ın boşluğundan yararlanıp içeri koşarken adamın yüksek sesli kahkahasını duydu.

Esme kendini alt kattaki banyoya atıp kapıyı kilitleti. On beş dakika sonra kapıyı aralayıp başını uzattı. “Dilan! Nesrin!” diye bağırdığında on santim gerisinde Çakır'ın kafasını gördü, ödü koparak çığlık attı. “Sakin ol,” diyen Çakır dakikalardır kapının önünde bekliyordu. Arada durup kahkaha atıyor, sakinleşiyor, yine gülüyordu. Nesrin olanı biteni bir çırpıda anlatmıştı, katıla katıla gülmüştü. Esme havluyu bedenine sıkıca sardı. Evin içinden az ses geliyordu. “Sana ettiğim küfürlerin haddi hesabı yok Çakır. Nesrin'e söyle, bana kıyafet getirsin.”

Çakır dudaklarını sıkıca kapatarak aralık kapıdan katlı duran kıyafetleri uzattı. “Hazır, al,” dedi belki bir şey görürüm diye içeri bakmaya çalıştı ama Esme kıyafetleri alıp kapıyı suratına kapattı. Nesrin'in tişört ve taytını giydi ama bir miktar dardı. Azıcık da göbeği açıkta kalmıştı. Saçlarına havlu sarıp çıktı. Çakır kollarını göğsünde bağlamış, başını da yana yatırmış, çakır gözlerinde eğlenen bakışlarıyla Esme'yi süzdü. “Geçmiş olsun.”

“Ne geçiyor, ne?” diye cırladı Esmâ. Kollarını uzattı. “Her yeri-
mi ısırğan yedi.”

Çakır kırmızı kabarcıklarla dolu kollarına baktı. “Geçer patuli,
sakin ol.”

“Bunların hepsinin olacağını biliyordun. Beni ısırğanlara ve yı-
lanlara yem ettin Çakır.”

“Bunlar buranın rutini patuli, aşk olsun, yapar mıyım hiç?” dedi
Çakır, bakışları Esmâ’nin bedeninde geziniyordu. Tişört n açıkta
kalan bel kısmında durdu.

“Senden bekliyorum Çakır. Acımadın bana, acımadın. Fındık
kralıymış...”

“Esmâ, göbeğinde ben var mıydı?”

Esmâ gözlerini kırıştırdı, ne saçmalıyordu bu? “Ne saçmalı-
yorsun? Ne beni, yok ben falan,” derken beline baktı.

Çakır yaslandığı duvardan doğruldu. Eğilip yakından baktı.
“Dokunacağım,” dedi, Esmâ anlam veremedi ama karnının üzerinde
Çakır’ın parmağını hissetti. “O ne?” dedi.

“Hiç,” dedi Çakır doğrulup. Evin içine bakıp seslendi. “Anne bir
bakar mısın?”

“Ne annesi, ne diyorsun sen? Annen göbeğime mi bakacak?”

“Bir dakika bekle,” dedi Çakır. Esmâ oflayıp başındaki havluyu
çekti. Emine Hanım yorgunlukla seğirterek yaklaştı. “Ne oldu?” der-
ken oğluna bakıyordu.

“Anacığım bir bakar mısın?” dedi Esmâ’yi omuzlarından tutup
annesine çevirdi. Esmâ öfkeyle inlememek için göz devirdi. “Karnı-
nın üzerinde, bir bak,” dedi Çakır.

Emine Hanım eğilip Esmâ’nin karnına baktı. “He...” dedi doğ-
rulurken. “Bir şey yok canum, kene yapışmış.”

“Ne!” dedi Esmâ canhıraş bir sesle. “Kene mi? Ölüyor muyum?”

“Yok kızum, ne ölmesu, finduk kenesidur, sakırtlak denur. Çe-
ker aluruz,” dese de Emine Hanım, Esmâ, “Çakır...” diyerek adamın
kollarına bayıldı.

Çakır onu odasına taşımıştı, Esmeye kendine gelmeden Emine Hanım zararsız keneyi çekip almıştı. Kendine geldiğinde Çakır'a küs bakmıştı. Çakır onun gönlünü almak için bir kenede kendine yapıştırmayı teklif etti. Neyse ki tatlıya bağladılar.

Birkaç saat sonra yorgunluktan odalarına çekilen ev ahalisinden fırsat bilen Çakır ile Esmeye çardakta oturuyorlardı. Esmeye evine gidecekti ama Çakır'ın onu bırakması gelmiyordu, Esmeye de ayak sürüyordu. Çakır çardağın ışığını yakıp gelirken bir de krem getirmişti. Esmeye'nin yanına oturup dizlerini kırarak yan döndü. Esmeye de yan dönerek ellerini uzattı.

Manikürü yok olmuş, hassas teni çizikler içinde kalmıştı. "Karadeniz gelini olacağım diye tutturmasan şimdi İstanbul'daki evinde oturuyor olurdun."

Esmeye omuz silkti. "Elim kopmadı ya, geçer. Ayrıca İstanbul'da olsam evde olmazdım. Gezecek bir yer bulurdum. Tabii bu bir daha fındık toplamaya gideceğim anlamına gelmesin."

Çakır gülümserken kremi usulca ellerine sürmeye başladı. "Hem fındık toplamam hem de Çakır'ı alırım diyorsun. Daha sırada çay var."

Esmeye yüzünü buruşturdu. "Senin için yapıyorum, bana borçlusun. Benim için bir şey yapman gerekecek."

"Mesela?"

"Ne bileyim ben, onu da sen bul. Öyle kolay lokma olamam." Çakır ona *gerçekten mi* dercesine bakarken Esmeye alt dudaklarını sarıktı. "Dedi kolayca avucuna atlayan ben. Sen bunu yirmi sene unutmazsın artık," dedi Esmeye.

"Yirmi az. Çık biraz."

"Hı... Torunlarımıza anlatırsın, neneniz beni beğenip peşime düştü de falan diye. Bu durum tersine dönmek zorunda ve ayrıca bir

erkek beğendiği kadının peşine düşünce romantizmi oluyor da bir kadın neden düşünce komedi oluyor?”

Çakır başını yana yatırıp tatlı tatlı baktı. “Ben güldüm mü patuli? Neden komedi olsun, sence de bu çok cesur bir hikâye olmaz mıydı? İlham verici... Torunlarımız kısmına bayıldım.”

Esme de başını eline yaslayıp gülümsedi. “Sen gerçek değilsin. Bir gün uyanacağım ve bitecek olan güzel bir rüya gibisin.”

“Sonsuza kadar uyuman dileğiyle prenses...”

17. Bölüm

Ataoğulları evlerinin önünde yine hummalı bir koşturma vardı. Esmе, Hale ve Sanem arabaya yaslanmış, eve giren çıkanları izliyorlardı. Çetin ve Çakır da aynısını yapıyordu. Çakır bu seremoninin ne zaman biteceğini başını yana yatırmış, sabırla bekliyordu. Çetin de abisinin omuzuna omuzunu vermiş, iki dudağı arasındaki otu dişleriyle sağa sola sallıyordu. Çetin’de abi sevgisi başka bir boyutta yaşıyordu. Sanki abisi değil de babası gibi şımarıyordu.

“Abi be,” dedi eve bakarken.

“Hım,” dedi Çakır, derin bir nefes alırken.

“Ne çok kadın var, bu kadar kadının içinde nonoş olmadığımıza dua ediyorum.”

“O ne Çetin?” dedi eve bakarken yoruluyordu.

Çetin abisinin omuzundan kalktı. Karşısına geçince Çakır ona döndü. Çetin ellerini kollarını kıvrıdı. “Ayyy kız ne güzel şeysin sen,” derken Çakır’ın yanağından makas aldı. “Bu gece boş musun?”

Çakır yanağındaki eli iterken Çetin’e bir adım attı. “Lan! Çetin oğlum seni...”

“Kızınca da haşın oluyorsun şeker çocuk.”

Esmе onları izlerken kahkaha atmamak için dudaklarını ısı-

rıyordu. Onları daha iyi duyabilmek için kıyın kıyın da yaklaşıyordu.

Çakır'ın kararan gözleri sıkılan dişleriyle Çetin kaçmanın vaktinin geldiğini anladı. Karısı da ortalarda değildi.

“Gel lan buraya!”

Abisinin gür sesiyle yerinden ok gibi fırladı. Arkasını dönünce Esme'yi gördüğünde hemen arkasına geçti. “Yenge kurtar.”

Çetin arkasına geçince Esme hemen bir adım kayd, Çetin'i korumasına alınca Çakır'ın bedeni ona çarptı. Esme ellerini Çakır'ın göğsüne bıraktı. “Dur aslanım, nereye? Çocuk eğleniyor işte, neden kıızıyorsun?”

“Bu da benden rol çalıyor,” dedi Hale.

“Ana gibi ana!” dedi Sanem. “Kızların senden öğreniyor ana.”

“Çetin kaç!” dedi Esme. Çetin ortarlardan toz olurken Esme adım atan Çakır'ı durdurdu. “Ayol bir dur!” dedi Esme kırıtarak. “Kız sen ne şekersin? Gece boşum bak.”

Hale anırır gibi gülerken, Sanem de kahkahasını serbest bıraktı. Çakır burnundan solurken, “Sen yapma bari,” dedi. “Size de eğlence lazımımış.”

Hale soluk alırken, “Çok iyi geldi damat,” dedi.

Çakır eve dönerek derin bir soluk aldı. “Ana yeter da! Binin artık, geri geleceğiz, evi bırakın!” diye bağıınca koca aile bir çırpıda toparlanıp araçlara binmeye başladı. Çakır arabaları sıradan kontrol ederek kendi aracına yürüyordu. Çetin bir araba, Dilan bir araba, Esme ve kendisiyle dört araç tıklım tıklım dolmuştu. Esme gözlüklerini takmış, motoru çalıştırmaya hazır, kolu camdan sarkıyordu. Çakır onun yanında durdu. “Senin arabayı değiştirmek lazım, şöyle daha büyük bir şey gerekiyor.”

“Affet ağam, kabileye gelin gireceğimi bilemedim.”

Çakır gülümsedi. “Dikkat et, en önde olacağım, takip edersin. Trabzon'da yemek için duracağız.”

“Merak etme, Karadeniz'de boydan boya araba kullandım.” Çakır, Esme'nin elini tuttu, parmaklarını kadının parmaklarına

geçirip bıraktı. Esme ellerinin yandığına yemin edebilirdi. Hale yan koltuktan, Sanem, Nesrin ve Yılmaz da arka koltuktan onları izliyordu. Çakır kendi aracına binip en önde olduğundan yolculuğu başlattı.

Emine Hanım oğlu Çakır'ın yanında oturuyordu ve gelinlerini arabaların şoför koltuğunda görünce göğsü gururla kabarıyordu. Emine Hanım'ın annesi çok hoş bir kadındı ama babadan yana pek yüzü gülmemişti. Buna dâhil olan baba tarafı akrabaları yüzünden çokça ezilerek büyümüştü. Annesi ve kız kardeşleri de kendisi kadar hor görülmüştü. Ne kadar cesur ve ne kadar akıllı olursa olsun, kötü her zaman kötüydü ve iyi insanların kalbi kırılırdı. Kötülük iyi insanlar için kaldırılamaz bir ağırlıktı. Emine Hanım'ın ve ailesinin kurtuluşu evliliği olmuştu. Zengin bir aileye gelin gelmiş, ailesini de zengin etmiş ve bir yerden sonra ailede geniş bir söz hakkına sahip olmuştu. Duruşu ve zekâsıyla bir süre sonra kimseyi konuşmaz hâle getirip bırakmıştı ama kadınlar söz konusu olunca durum her zaman laf sokmalara dayanıyordu. Halaları ve yengeleri her daim iş başındaydı. Kızlarını oğullarına vermek istediler ama Emine Hanım asla yanaşmadı. Oğulları da böyle bir girişimde bulunmamıştı ki en büyük duasıydı. Önce Dilan ile kurduğu sağlam duvarlar şimdi Esme ile güç kazanacaktı. Esme, Çakır'ın adıyla gidiyordu ve Çakır her iki ailenin de göz bebeği idi. Neyse ki iki gelini de güzeller güzeli, okumuş, akıllı kadınlardı. Ah bir de oğuldan torunu olsa ne güzel olurdu...

Pazar ilçesinin merkezî alanında bulunan şık ve gösterişli evlerin önünde durdular. Trabzon'da durmuşlardı ama yol yoldu ve dikkat gerektiren bir durumdu. Arabaları kullananlar dikkatle yol almış, kalanı uyumuştı. Dört arabadan inenler karınca sürüsünü andırıyordu. Esme kapısını açıp çıktı, gözlüğünü başına kaldırırken derin bir nefes aldı. Akşam olmak üzereydi. Nemli ve tuzlu havayı içine çekti. Dilan da inmiş, bedenini esnetirken Esme'nin yanına

geldi. Dilan elini ak işareti yaparken Esme de karşılık verip eline vurdu.

“Bu ne içindi?”

“Bu, seninle buranın hakkından geleceğiz demek,” dedi Dilan. “Hazır ve uyanık ol.” Dilan başını kaldırınca Esme de o tarafa baktı. şık evin balkonunda iki genç kadın onlara bakıyordu. “Bunlar kim?”

“Esmer olan rakibin, sarışın olan da bacısı. O da benim eski rakip, yeni düşmanım.”

“Has...” diye mırıldanırken başını akır’a çevirdi. Arabanın içinden daha yeni çıkıyordu. “Bu o demek? Adı ne?”

“Seninki Defne, benimki Elif.” Eve akın eden ve kapıda onları karşılayanlara doğru bir adım attı Dilan. “Yürü eltum, kapanacak meseleler var.”

On dakika boyunca sarıl, adını söyle, biraz bakıl, biraz incelenirken kaç kişi saydı bilemedi Esme. Hale ve Dilan saçlı sollu yanında duruyordu. Hale, *Esme yalnız değil* diye mesaj verirken, Dilan da kadınları tanıtıyordu. Dayıların hanımları olan yengeler, teyzeler ve çocukları artı torunları... Bir yerden sonra yüzler ve isimler birbirine girmeye başlamıştı ki en son anneanneninin yanına girdiler. Beyaz saçları başrtnn ucundan görünüyordu. Yanında bir baston duruyordu. Orta bir kiloya sahip yaşlı kadının gzlg bile yoktu. Esme’ye öylesine bir dikkatle bakıyordu ki gözlerinin çok iyi gördüğüne hiç şüphe yoktu. Gözleri akır’ın gözleriyle bire bir aynı renkti.

Bir Karadeniz atasözü der ki: Gl dikene yakışır... Esme anneanneye tam olarak gl görünüyordu. Anneanne Havva Hanım, Esme’yi szmş, “Cl diene yakışır,” dedi. Esme anlamamıştı ama akır’ın iki kaşı da havaya kalktı. Emine Hanım gelin adayının annesinin onayından geçişiyle arkasına yaslandı.

“Yanına cel,” diyen yaşlı kadının yanına usulca ilişti Esme.

“Sen da cel akur.”

akır da anneannesinin diğer yanına ilişti. Elini yaşlı kadının elinin üzerine bıraktı. “Nasılsın anneanne?”

“Eyig, sen da eyissun. Bulmişsun sevdanu.”

Saygıdan bir söz etmedi Çakır, elini kaldırıp yaşlı eline iki kez evet dercesine vurduğunda Havva Hanım, Esme'ye döndü. "Feşel uşaktır, emin misun çizum?"

Emine Hanım'a baktı Esme, ne demek istedi dercesine başını salladı. Emine Hanım, "Yaramaz demek istedi," dedi.

Esme gülmemek için dudaklarını sıkıp boğazını temizledi. Ne diyeceğini de bilemedi, Emine Hanım ile göz göze geldi. Çakır'ın gülüşünü işitti. Müstakbel kayınvalidesi *rahat ol* dercesine baktığında anneanneye başını çevirdi. "Neden yaramaz? Bana akıllı gelmişti."

"Uy!" dedi kadın. "Pak çizum, erkekler senu eve atana kadar akillidir. Ha o kapıdan geçtün mi, işun bittü." Sır verir gibi yaklaştı. "O naneyu biz yeduk, sen yema."

Hale dayanamadı, kıkırtısı odaya dağılırken Çakır bu kez burnundan soludu. Emine Hanım başım evet dercesine sallıyordu. Esme başını kaldırıp kadının arkasından Çakır'a baktı. "Doğru mu bu?"

"Pak! Baa inanmay."

"Yok anneanne, olur mu hiç," dedi Esme. "Ben hesap soruyorum."

"Beni bırakıp kaçarsa sende bilirim," dedi Çakır.

"Kaçmaz, o cöz bu kızda yok." Esme'ye döndü Havva Hanım. "Delidir ama eyidir. Yillardur çimselerü almadı. Peşunda çok kız var. Dikkat edessun."

Sağa sola bakıp burnundan soludu Esme. "Sen merak etme anneanne, o benden başkasına bakmaz."

Çakır eğlenceli bir şekilde dudak bükerken Esme'ye eğmişti başım, hoşuna gitmişti bu güven. Havva Hanım da başını salladı. "Uy haçan inandun?"

"Haçan?" dedi Esme, Çakır hemen açıkladı. "Hangi ara güvendi diyor."

Esme anlayınca başını salladı. "Görünce anladım anneanne, dedim bu uşak benim olmalı."

“Esas demişsun. Celinlerum anlattı. Resminü almışsun, bir yerda bir şey etmişsun.”

Esme alt dudağını ısırđı, namı tez duyulmuştu. Emine Hanım’a baktı, kadın umursamaz bakıyordu. Hale’ye baktığında tek kaşını kaldıran çakma anasının duruşu ona güven veriyordu. Hale ona çekinme dercesine bakıyordu. Bir şeyler olmuştu ve duyulmuştu. Çakır bundan rahatsız değilse kime neydi? “Öyle oldu aneanne, şaka amaçlı başlamıştım ama gerçeğe döndü,” diye mırıldandı.

Kapıda görünen bir kadın içeri girerken Esme’nin sözlerini duymuştu. Büyük dayının eşi Serpil Hanım süzülerek Hale’nin yanına oturmuştu.

“Biz da dedik Çakır bu oyunlara nassil geldu ama kız güzelmuş.”

Odanın içinde bakışmalar geçerken Çakır direkt yengesine bakıyordu. Gözlerini kısmıştı, bir kadına cevap vermeyi -ki bu yengesiydi- kendine yediremiyordu. Esme kadına ok gibi bakışlar atarken Hale dönmüş, cevap vermeye hazırlanıyordu ki Emine Hanım kimseye yer bırakmamıştı.

“Sizunkilerun aksina değil mu yenge?”

Hale açtığı ağzını kapatırken sırtıyor, Çakır dudaklarını sağa sola kıvrıyor, Esme de sertçe bakıyordu. İşi vardı bu aileyle, uğraşılacaktı, anlamıştı.

Serpil Hanım ağzını açıyordu ki Çakır ayağa kalktı. “Hadi gel, babamın yanına gidelim.” Esme kendine uzatılan eli tutarken yenge hanımın gözlerine dik dik baktı. Odadan çıkarken Hale’ye güveniyordu, olmadığı yerde kanının son damlasına kadar savunurdu. Ailenin kalanı evin içine dağılmıştı. Çocuklar çoktan annelerinin tarafından kuzenlerini bulup farklı evlere dağılmışlardı. Bir mahalle dolusu akraba vardı, evler karşılıklı ya da yan yana konuşlanmıştı.

“Sanem nerede?” derken sağına soluna bakındı. Bir süre önce gözden kaybolmuştu.

“Sır,” dedi Çakır, evin kapısından çıkacakken karşılarına dikilen

iki kadınla sustu. Arkasından gelen Esme neden durduğunu anlamak için adım attığında sebebini anladı.

“Hoş geldin Çakır,” dedi esmer olan rakip. Hemen yanında olan sarışın kardeşi, “Hoş geldin Çakır abi, halama geliyorduk.”

“Hoş bulduk kızlar,” dedi dönmeden elini arkasına atarak Esme’yi belinden tutup öne çıkardı. Esme’nin sırtı Çakır’ın göğsüne değdiğinde; kızlara temkinli bir bakış attı Esme. Kızlar karşılarındaki manzaraya içten içe öfkelenirse de zorla gülümsediler.

“Esme, müstakbel yengeniz.” Çakır kızlardan esmer olanını işaret etti. “Defne,” dedi ve sarışın olanına geçti. “Elif, dayımın kızları. Kuzenlerim.”

Defne’nin bakışları kısıldı ama yüzünde sinsi bir gülüş vardı. Elini Esme’ye uzattı. “Hoş geldiniz Esme Derin. Sizi tanımayan mı var? Meşhur, ünlü Esme Derin.”

Esme gülümseyerek uzatılan eli sıktı ve salladı. “Hoş buldum. Bence ünlü olduğuma aldanmayın, beni hiç tanımıyor olabilirsiniz.” Kaba bir şekilde bıraktı Defne’nin elini, Elif’e uzattığında Elif tuttu. “Memnun oldum.”

Çakır, Esme’yi nazikçe itekledi. “Sonra görüşürüz,” dedikten sonra Esme’nin elinden tutup merdivenlerden indirdi. Arabanın yanına gelince birbirlerine döndüler. “Biraz garip bir ailen var.”

“Anlatmıştım.”

Saçlarını geriye itip hâlâ yukarıdan bakan Defne’ye bir bakış attı. “Güzelmış ama sevmemişsin işte, derdi ne?”

“Senin yerinde olmak. Aldırma, Dilan onların haddini bildiriyor. Onu izle, yeter.” Esme’nin omuzlarından tutup kadını çevirdi. “İlerideki üç katlı ev bizim, burada kalmayacağız yani, çok görmemize gerekmeyecek.”

“Tamam. Peki Sanem nerede?”

“Emir peşimizden gelip onu kaçırdı. Sonra getirecek, gezeceklermiş.”

Esme ağzı açık Çakır’a döndü. “Sanem öyle bir şey dememişti.”

“Haber yoktu.”

“Arkadaşın arkadaşından ne istiyor fındık kralı bey?”

“Ben senden ne istiyorsam onu istiyor.” Başını eğerek yaklaştı.
“Aşk.”

Esme’nin gülüşü yüzüne dağıldı. “Ah kalbim,” derken elini kalbine bastırdı. “Küt küt atıyor, duyabiliyor musun?”

Çakır bir kahkaha atarken Esme’nin burnuna işaret parmağıyla dokundu. “Görüyorum. Gözlerinden okunuyor. Hadi bin.”

Esme koşar adımlarla aracın yan koltuğunun olduğu tarafa ulaşıp bindi. Araba uzaklaşırken Defne’nin hırçın ve kıskanç bakışları onların üzerindeydi. Kendini bildi bileli tüm duyguları Çakır üzerinde toplanmış, etrafındaki kimseye pas vermemişti ama Çakır da ona dönüp bakmamış, kuzenden öteye bir sevgi beslememişti. Bunu anlamıyordu Defne’nin kalbi, her şeyi inkâr ediyordu. Onun dünyasında Çakır bir gün onu görecek, sevecekti. Esme her şeyi berbat etmişti. Tüm kötü duyguları Esme’de toparlanıyor, ezip geçmenin bir yolunu arıyordu.

Çakır fabrikaya sürerken Esme de etrafı izliyordu. Her geçtiği yer bir önceki baktığı yere benziyordu ama insan o benzer örüntüde kayboluyordu. Rahatlıyor, huzur buluyordu. Sakince arkasına yaslanmıştı ki araba yavaşça kenara çekildi. Etrafına bakındı, yol da tek yoldu, neden durmuştu? “Ne oldu?”

“Babam,” dedi arabadan inerken. Esme anlamamıştı ama kendini inerken buldu. Çıkıp arkasına dönünce karşıya park edilmiş aracı gördü. Arabadan inen adamın babası olduğunu anladı. Bir anda bir tedirginlik, tatlı bir utanç dalgası bedenini yalayıp geçti. “Babam da geliyormuş,” diyen Çakır’a bakamadı bile. Karşı yoldan gelen adamı izliyordu. Çakır’a benzemiyordu, Çetin’e benziyordu ama fizik aynıydı. Yaşlı falan da değildi. Genç ve dinç bir adam yaklaşıyordu. Saçlarında kır, yüzünde biraz da çizgiler dolanmıştı. Onun dışında genç bir kayınpederi var gibi görünüyordu.

“Sana geliyorduk, sürpriz yapalım demiştik ama...” Çakır ile babasının sarılmasını izledi, kendi babasını özlediğini hissettiğinde tatlı bir tebessüm etti.

“Annen aradı, geldik deyince yola çıktım.” Baba oğul geri çekilip birbirine baktıktan sonra Esme’ye döndüler. Esme kızarmamak için soluk aldı. “Merhaba efendim,” diyerek yaklaştı.

“Hoş geldin kızım,” dedi Samet Bey.

Ne yapsa Esme elini mi öpse, sadece uzaktan mı selamlaşsa bilemedi ki. Yanında akıl veren biri de yoktu. Bir an bocalar gibi olunca Samet Bey kollarını açtı. “Duydum duydum, utanma gel.”

Çakır gülümserken Esme çekinerek Samet Bey’in kollarına girdi. Kısa bir an sonra ayrıldılar. “Esme değil mi?”

“Evet, adım Esme.”

“Çok manidar bir isim, buralara esmeye mi geldin?” dedi Samet Bey gülümseyen bir yüzle.

“Baba!” dedi Çakır.

Esme saçını kulağının ardına atarken boğazını temizledi ama Samet Bey küçük bir kahkaha attı. “Sen benimle gel, sohbet edelim. Çakır tek döner.” Samet Bey itiraz istemez tavrıyla arabasına yürürken Esme Çakır’a *beni kurtar* diye bakıyor ama o tarafa adım da atıyordu. “Çakır...” diye inledi.

Çakır kocaman sırtıyor ama sesi çıkmıyordu. Eliyle *git git* diyordu. Esme yüzünü ağlarcasına buruşturup el mecbur arabaya binerken Çakır da arabayı çevirip peşlerine düştü.

“Anlat bakalım,” dedi Samet Bey. “Bizim deliyi görüp beğenmişsin.”

Esme daha önce hiçbir erkeğin babasıyla tanışmamıştı. Baba tanıdığı elbette ama bu sevgilisinin babası hiç olmamıştı. Bir de geliş olayken ne diyecekti? “Şey...” diye geveledi. “Ben tura çıkmıştım, orada gördüm.”

“Emine hepsini anlattı, seni sevmiş. Benim hanım öyle herkesi sevmez.”

“Sağ olsun, ben de onu sevdim.”

Samet Bey yandan bir bakış atıp yola döndü. “Fenomen mi bir şey diyorlar, reklamcı gibi bir şey sanırım.”

“Eh, öyle sayılır aslında. İçerik üretiyorum, biraz da reklam.”

“Mimarmışsın.”

“Mesleğimi yapmak nasip olmadı ama evet, mimarım.”

“Çok para var mı bu işte?”

“Biraz. Kişiyeye göre değişiyor. Bana göre çok para var. Babam beni çok zor okuttu, bir şekilde ünlendim, sonra reklam teklifleri geldi. Yapabildiğimi kabul ettim. Ailem de ben de şu an daha rahatız.”

Samet Bey dudaklarını beğeniyle büktü. “Ne iş yapıyordu baban?”

“İşçiydi, bir fabrikada ustaydı.”

“Kazandığımı ailenle mi paylaştın?”

“Tabii ki. Önce ev aldım, sonra kardeşimle ortak bir şirket açtık. Erkek kardeşim de mimar, o işletiyor.”

“Aileye değer veren evlat severim.”

Sohbetleri eve kadar devam etti, sağdan soldan derken Samet Bey ne var ne yok konuşturdu Esme’yi, her sohbet biraz daha rahatlamasına neden oldu. Araba evin önüne gelip durduğunda Esme arabadan inerken gülümsüyordu. Çakır’ın açık sözlülüğü babasına benziyordu. Konuşma tarzı, sözlerin ağırlığı ve hatta sadeliği bile.

Emine Hanım, kızları ve Dilan kendi evlerine geçmişlerdi. Samet Bey de kendi evinin önünde arabayı durdurmuştu. Aceleyle yemekler on elden hazırlanıyordu. Samet Bey Hale ile tanışırken, Çakır ile Esme ve Emine Hanım da odadaydı.

“Anası sayılırım, bana emanet Samet Bey,” dedi Hale.

“Başımızın üzerinde yeriniz var Hale Hanım, inşallah anne babasıyla da görüşeceğiz.”

“O gün de orada olacağım,” dedi Hale. “Menajeriyim, işlerini organize ediyorum.”

“Ben de biraz araştırdım, bazılarını çok beğendim. Bize de bir reklam yaparsınız artık.”

Hale gülümseyerek Esme’ye döndü. “Esme bunu seve seve yapar. Artık işler biraz farklı ilerliyor. Televizyon dünyasından geliyorum, çok önemli isimlerle çalıştım. Her konuda yardımcı olurum.”

“Öyle mi? Çok güzel...”

Esme, Çakır’a eğilince o da başını eğdi. “Baban senden daha yapıcı.”

Çakır da Esme’nin kulağına fısıldadı. “Babam da senin hamurdan, parayı sever.”

Esme gülümseyip başını aşağı yukarı salladı. “Güzel... Anlaşacağız demek ki.”

Akşam yemeğinden sonra oğullarını ve kocasını evde bırakan Emine Hanım gelinlerini ve kızlarını arkasına takıp annesinin evine geri dönüyordu. Kadınlar arasında çay börek çörek gecesi yapılacaktı. Anneanne dâhildi çünkü onu konuşturmaya bayılıyorlardı. Esme de Hale de bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama göreceklerdi. Eve girip devasa salona adım attılar. Koltuklarda yer kalmamış, yerlere oturmuşlardı. Emine Hanım’ın yeğenleri, yengeleri ve kız kardeşleri vardı. Ortaya uzun bir örtü serildi. Üç beş kişi sürekli girip çıktı ve örtünün üzeri kısa bir zaman diliminde çeşit çeşit hamur işleri, çerezle dolup taştı. Üç tane elektrikli semaver yan yana dizildi. Anneanne yere oturup bacaklarını uzattı. Sırtını koltuğa verip bakındı. “Otirun da!” dediğinde karıncanın şekere dolanması gibi maaile yiyeceklerin etrafını sardılar.

Defne ve Elif de vardı, olmazsa olur muydu? Emine Hanım iki gelini birer yanına almıştı. Hale de Esme’nin yanında oturuyordu. Çakır’ın yedi kız yeğeni de oturdu. Neşe, Nesrin, Oya, Zeliha, Zişan, Burcu, Şifa da Hale’nin diğer kıyısındaaydı. Emine Hanım’ın kızları da Dilan’ın yanındaki sırayı takip ediyordu. Uzun ve geniş bir insan

ordusuydu. Esme bu kadar kadının neyi nasıl konuşacağını merak etmişti. Burada beş kişi sohbet etse kalanı bir şey anlamazdı.

Çaylar servis edildi. Esme bir yudum çayını alıp etrafına göz attı. Havva nine etrafına bakındı. Meşhur hikâyesini yılda bir kez anlatmazsa canı rahat etmezdi. Torunları, kızları ve gelinleri de her sene yeniden dinlerdi. Esme şerefine bu sene ikiye çıkmıştı. Esme'ye döndü Havva nine.

“Bu cece benum hiçayemi dinleyeceğsun.”

“Dinlerim anneanne,” dedi Esme, birkaç küçük kıkırtı işitince kaşlarını çatıp etrafına bakındıktan sonra Havva nineye döndü.

“Yaşum on dört, ha bunların dedelerıyla oynayırum.” Esme'nin gözleri kocaman açıldı. “EE?” dedi.

“Sus!” dedi Havva nine, Esme susup dudaklarını sımsıkı kapattı.

“Amma ne oynamağ, yat yuvarlan. Çayların içunde, asmaların dibunde. Çimseler de cörmezidu. Anamun en azgun paçisiyim, çimsa benu tutamazidu. Benu anamdan isteyidi ama anam vermedu. Boba yok, anam varidu. Anam der, yaşu çüçük. Ben derum azdum, ver da. Anam vermez! Rahmetlu nassul cüzel adamdu, boyu ha içi metre idi. Yakişiklu mu yakişiklu, aynı Çakır'um cibiydi. Çakır dedasına çok benzey. Çöyün çizlari hep peşunda, ben derum o benum. Anam der elun. Ben derum benum, anam der elun. Ben derum benim, anam der elum. Anlaşamaduk anamla. Çakır cözleri rüyalaruma cirey, ele cidecek diye ödüm kopay, nassul vermem. Verdum. Ya benumsun dedum ya da benum. O da benu sevdu, ben da oni.

Çayların arassında yiyişup dururuz. Çimse cörmez dedum ya, anam bizu bastu. Hayatunda yemadiğum dayağ u yedum, sabahuna da kaçtum. Celdi aldu benu, başça çöye kaçtuk, üç cün saklanduk. Üç cün daha verdum, Allah ne verduysa verdum. Yaşum çüçük, anam aşcerlerle celdü, buldi bizu, Çakır'im vermedu, bulmuş benum cibi hatuni verur mu? Evlenduk, üç cün üç cece düğün ettuk. Ha sonra da bunlar oldi,” dedi ailesini gösterip. Esme kıpkırmızı olmuştu, başını bile çeviremiyordu, göz ucuyla kalabalığa

göz attı. Nefesini salarken Hale ile göz göze geldi. Hale anırarak gülmemek için direniyordu ama Esme utancından yerin dibine girmek istiyordu. Boğazım temizledi, “Çok iyi etmişsin anneanne yoksa benum Çakır güme gidecekti,” dediğinde Hale kendini sıkımay bırakıp âdeta böğürdü.

Kahkahalar Hale’den aileye geçti, Esme başını sağa sola saldı. Ne yaşıyordu, anlamıyordu ama güldü.

“Çok cenç dul kaldum, daha çok işumuz varidi, olmadu,” dedi Havva nine.

Hale gülüşüne ara verdi. “Anneanne, dede gittikten sonra ne yaptın? Kız canın koca da mı çekmedi?”

Esme ona gözlerini kocaman açarak bakmıştı. “Hale!” dedi ama sesini kendi bile zor duymuştu.

Havva nine Hale’ye döndü. “Uy... Çektu tabu ama ben onun ustunda oturiğrum, çarptum ağzuna bi dene, susti.”

Esme kendini tutmayı bırakıp kahkahayı bastı, Hale daha çok güldü. Katılarak güldüler. Daha önce böylesine açık bir sohbeta katılmamıştı. Gülüşleri susturdu Havva nine.

“Esmâ,” dedi çakır gözlerini aç aça.

“Efendim anneanne,” dedi Esme.

“Baktun mu tadına?”

Esme başını geriye çekti, örtünün üzerindeki yiyeceklere baktı. “Neyin?” dedi dönerken.

“Çakır’un da, neyun olacağ? Dedesu cibi midur?”

Esme alt dudağını ısırđı, kan yüzüne hücum ediyordu. Gözlerini kapatırken elini yüzüne siper etti. “Anneanne ya...” dedi isyan edercesine.

“Utanma kızum savaptur, dikenu battu mu?”

Emine Hanım’ın sert kahkahasıyla Esme yeri tırnaklarıyla eşmek istedi. Hale iki büklüm olmuştu. Esme’nin kalbi küt küt atıyordu. Defne ile göz göze geldiğinde gülümsedi. Havva nineye döndü.

“Çok savaptu anneanne, anlatamam.” Defne’nin dudağında

kindar bir gülüş belirdiğinde Esmeye ona bakmayı kesti. “Hale ne güldün be!” dedi konuyu değiştirmek için.

“Gülünmeyecek gibi değil,” dedi Hale, Havva nineye baktı. “Allah sana uzun ömür versin anneanne.”

“Ne bileyum çi. Cenetta Nuri var derlar.”

Hale bir daha anırdı. Esmeye ellerini yüzüne kapattı, Hale gibi yapıp gülmek istemişti. On dakika boyunca güldüler, konular değişti çok şükür. Hale konuşmayı devralmıştı. Ağzına bakan kadınlara ünlülerin dünyasını anlatıyordu.

“Çok küçüktüm, babamla anamla çok dizi film seti gezdim. Aklınıza gelen gelmeyen çok insan tanıyorum. Birkaç oyuncunun da menajeriyim, genelde fenomenleri avlıyorum ama oyuncular da var.”

“Abla,” dedi içlerinden bir kız, Emine Hanım’ın yeğenlerinden biriydi. Adı Çiçek’ti. Hale ona döndü. “Efendim?”

“Belgin Demir’i tanıyor musun?”

Hale gülümsedi. Esmeye de sırtıttı. “Tanımaz mıyım, Esmeye’nin en yakın dostlarından biri. Onun da menajeriyim.”

“Ya...” dedi Çiçek. “Çok beğeniyorum onu, çok güzel kadın. Altı aydır nerede o?”

“Son dizisi onu çok yordu, birkaç aya dönecek. Tatilde, Paris’te.”

“Esmeye abla düğüne çağırır mısınız?” dedi Nesrin’in küçük kardeşi Neşe. “Vallahi ben de bayılıyorum. Gerçekten o kadar güzel mi yoksa makyaj kamera yanıltması mı?”

Esmeye ile Çakır insanların gözünde evlenecek gibi görünüyordu. Buna takılmamaya çalıştı. “Çağırırız. Ve... Gerçekten de çok güzel.”

Oradan gece yarısı ayrıldılar. Esmeye, Emine Hanım’ın yanına sokuldu. Yanlış anlaşılacak istemiyordu. Ünlü olabilirdi ama belli bir aile terbiyesi almıştı. “Anacığım,” dedi usulca, eve yürüyorlardı. “Ha kızum,” dedi Emine Hanım.

“Anneanneye şakasına dedim öyle, öyle sevaptı falan diye. Yanlış anlama sakın.”

“Uy... Benum fuşki oğlum. Hiç dedesine çekmemiş.”

“Emine anne ya,” dedi Esme, dediğine bin pişman olurken. “Anacüğüm yani şey pardon.”

Emine Hanım, Esme’ye eğildi. “Bir şey olmaz, gençsiniz. Biz de genç olduk.”

Esme gözlerini kocaman açarak başını çekti. O nasıl Türkçeydi? Emine Hanım da uzaklaştı. “Uykum geldi, kocam da benu özlemiştir. Haydin da.” Esme’yi ardında bırakıp önden hızlı hızlı yürüdü.

“Yürü eltum, yürü. Zamanla alışırsın.” Dilan, Esme’nin koluna girip kızı sürükledi.

18. Bölüm

Ertesi gün Samet Bey, Hale, Esmâ ve akır ay fabrikasını gezmek ve içerik hazırlamak için ıktılar. Esmâ fabrikanın logosunu paylaştıktan sonra içini ve dışını anlatan bir sürü video çekti. akır başını sağa sola sallayıp izlemekle yetindi. Bitmeyen bir gezinti söz konusuydu. Babası anlatıyor, Esmâ dikkatle dinliyor, aynı zamanda da videolarını çekiyordu.

Hale ile Esmâ çaylarını içerken ofisin balkonunda babasıyla konuşmaya başladı. Kızlar içerideydi, çektiklerini izliyor, fikir ediniyorlardı.

“Baba, bunu yapma!” dedi usulca bir sesle.

“Neyi?”

“Ben onu o dünyadan koparmaya çalışıyorum ama sen destek veriyorsun?”

“Abartıyorsun, neden kopsun ki? Bir şekilde parasını kazanıyor.”

“uvalla parası var, kazanmasına gerek yok. Ayrıca da benimle evlenecek, parasını kullanmasına bile gerek yok. Ben istemiyorum, bu işi bırakacak ama senden destek buldu.”

Oğlunun kararlı oluşunu bir kilometreden anlardı, şimdi anla-

dığı gibi. Onun için belirli sınırlar içinde bir zarar görünmüyordu. “Sen istedin diye bunu yapacak mı? Konuşup anlaştınız mı?”

“Konuştuk ama anlaşılmadık. Bir yolunu bulacağız. Yaptığı iş bir videodan ibaret değil. Farklı alanlarda da çalışıyor. Ünlü markaların modelliğini de yapıyor, sen gelinin süslü fotoğraflarını boy boy sağda solda görmek ister misin?”

İşin bu tarafından bakınca bir adım geri çekilen Samet Bey, Esmeye baktı. “Ben anladım da sen bunu ona nasıl anlatırsın, bilmem. Sınırlayabilirsiniz, işini buraya kadar taşımış, onca emeğe kıyar mı sence?”

“Kural belli, niyet belli. Hiçbir şekilde, sınır falan olmayacak.”

“Kızı elinden kaçıırırsan gelip ağlama!”

Çakır kalbinin delinip buz kestiğini hissetti, Esmenin boşluğunun açıklığından kar yağıyordu. “Bir yolu olacaktır, kaçırmayacağım.”

Akşamına tüm sülale toplanıp köye çıktılar. İşin en kötü tarafı burada tek ev vardı, büyüktü ama tekti. Ev Çakır'ın dayısına aitti. Defne ve Elif de onlarla gelmişti. Anneanne Havva Hanım köy evinin tahta balkonunun kenarına kurulmuş, koşturmayı izliyordu.

Esmen balkonun ucunda gençlerle vakit geçiriyordu, iki gün eve uğramayan Sanem sonunda teşrif etmişti. Bir kızını daha kaptırdığını anlayan Hale ağladı ağlayacaktı ama Sanem'in sözleri yüreğine su serpmişti. Emir, Çakır gibi düşünmüyordu.

“Defne demek,” dedi Sanem.

“Ohoo,” dedi Nesrin. “Beşikten beri gözü dayımda. Kim gelirse geri çeviriyor.”

“Dayım onu istemiyor ama anlamakta zorlanıyor,” dedi Yıldırım.

“Seni çok kuskandırıyor,” dedi Neşe. “Esmen abla, dikkat et.”

Esme omuz silkti. “Ne yapacak, çekip vuracak değil ya.”

“Hiç belli olmaz,” dedi Dilan. “İkisi de birer yılan. Şuraya gelince tüylerim diken diken oluyor. Kocamın peşinde geziyorum. Sen olmasan gelmezdim.”

“Yok artık,” dedi Sanem. “Evlisiniz siz.”

“Kuması olacağım diyordu bir ara,” dedi Dilan. “Ben bunu bir ara dövecektim, annem engel oldu.”

Esme de Sanem de şok olmuş bir bakışla Dilan’a gözlerini dikmişti. “Hangisi daha tehlikeli?” dedi Esme.

“Defne,” dedi Nesrin. “Dilan yengem bir senedir burada, biz hep tanıyorduk. Dayımın yanında bizi sever gibi yapar, o gidince iteklerdi.”

Esme elini alnına verip ovuşturdu. “Çattık. Çakır nerede?” derken dönerek aşağıya baktı. Çetin ile hemen aşağıda konuşuyorlardı. Hissetmiş gibi başını kaldırıncaya göz göze geldiler. Çakır gülümserken, Esme tebessüm etti. İki metre arkalarından elinde kahve tepsisiyle Defne yaklaşıncaya gözleri büyüdü. Kahveleri abi kardeşe verirken onlarla sohbeta girmişti. Ne konuştuklarını görmüyordu ama Defne geniş geniş gülümsüyordu. Hızla dönerek gençleri yarıp basamakları ikişer üçer indi. İner inmez saçlarını geriye attı. Usul adımlarla yanlarına varıp elini Çakır’ın sırtına yasladı. Bunlar çok ucuz şeylerdi ve asla Esmelik işler değildi ama işte o damar bir kez çatlamıştı. Çakır dönerek kolunu Esme’ye sarıp yanına çekti.

“Gel patuli, Defne sana da bir kahve yapsın.”

Çetin aradan sıvışmanın zamanı gelmiş gibi kahvesiyle uzaklaşmaya başladığında Esme, Defne’ye döndü. “Kahvesi kalsın,” derken Defne’nin elindeki tepsiyi alıp Çakır’a uzattı. “Sen şunu al, biz Defne ile biraz sohbet edeceğiz.”

“Esme...” dedi Çakır ama iki kadının birbirine meydan okuyan bakışlarını gördü. “Defne sen git hadi.”

“Ne zaman istersen beni bulursun Esme, buralardayım.”

Defne iğneli sözlerini bitirip şeytanca bir gülümsemeyle Ça-

kır'ın elindeki tepsiyi alıp uzaklaştı. "Bu kıza katlanamıyorum." Çakır'a döndü. "Ne diye kahvesini içiyorsun? Kus onu hemen! Söyleseydin ben yapardım."

Çakır kıskanılmanın verdiği o tatlı hazla gülümsedi. "Ben ondan kahve istemedim. Babamlara yapmış, bize de getirdi."

"İçme! Beni kızdırdın. Zıkkım iç Çakır." Dönerek hışımla uzaklaşırken Çakır arkasından bakakalmıştı. Evin sağ tarafına dolanıyordu, çay bahçelerine giden yola girmişti.

Çakır gökyüzüne bakarak bir solukla sabır diledi. Ne olmuştu, ne yapmıştı ki şimdi? Ağır aksak adımlarla peşine düştü. Evin köşesini döndüğünde Defne karşısına çıktı. Çakır gözlerini sabırlı bir sükûnetle kapatıp açtığı anda bir adım yana kaydı, Defne de kaydı.

"Çekil!"

"Biraz konuşalım, kötü bir niyetim yok."

"Neyi konuşacağız?" Çakır sesini alçak tutmaya çalışsa da ses telleri taş kadar ağırdı.

"Bizi tabii ki. Bu kadını buraya neden getirdin? Ondan sana yâr olur mu sanıyorsun? Yaşadığı hayata baktın mı hiç? Sen kıskanç adamsın, kadın her gün binlerce erkeğin gözlerinin önünden geçiyor. Sana uyuyor mu Çakır? Sen ne zaman bu kadar geniş biri oldun?"

"Sana ne Defne? Sana ne!?"

"Ben seni düşünüyorum. Ailemize girecek olan kadının biraz namuslu olmasını bekliyoruz, kimdir necidir bilmiyoruz."

"Sen haddini aştın! Şu sözlerinle gözümde de düştün. Sen ne sanıyorsun? Esme'yi bırakıp sana mı kalacağım? Sen beni hiç anlamadın, seni bacım olarak gördüm, görüyorum. Bin gönlüm vardı, binini de Esme'ye verdim. Bir daha ağzından öyle bir laf çıkarsa, aileden birinden bile duyarsam senden bilirim. Başına gelecekleri otur, düşün."

Defne korkmuyordu, gözünü karartmıştı. Şu saatten sonra hiçbir şey umurunda değildi. Yana kayan adamın göğsüne ellerini koyup engel olduğunda kadını bileklerinden tutup itti Çakır. Defne'nin

gözlerinin içine baktı. “Seni sevmiyorum. Sevmeyeceğim. En kısa sürede evlenmen için elimden geleni yapacağım. Çakır bana acı ders sen bile acımayacağım. Ordu’ya gelmeni de yasaklıyorum. Geldiğini duyarsam seni aldırır, buraya bırakır, üzerine de kilit vururum.”

Defne’yi ardında bırakıp Esme’nin peşine düştü ama hiçbir yerde görünmüyordu. Öfkeyle burun kemerini sıktı. Sağma soluna baktı, yok. Evin arkasındaki tüm bahçeyi dolandı. Çayın içine saklanmak gibi bir çılgınlık yapmayacağını umuyordu. Çocuk değildi, yapmazdı. Başını yan bahçeye çevirdi. O lanet olası Erhan’ın topraklarıydı. Eniştesi olacak adamın çay bahçeleri idi. Bir gün olsun adım atmamıştı.

“Esme!” diye bağırdı, hava kararacaktı. Kaybolursa... “Esme...” diye inledi ve düşman topraklarına adım atarken telefonunu çıkarıp aramalardaki *İmera Fera* yazısına dokunuyordu.

Esme kızgınlıkla söylene söylene ilerlemişti. Çayların arasından geçip nereye gittiğine bile bakmadan kızgınlıkla yürümüştü. Bir an durup arkasına baktı. “Neredeyim ben!”

Ev görünmüyordu. Her yer birbirine benziyordu. Çay, çay ve aşağıda görünen küçük evler. Evler bile birbirine benziyordu. Telefonunu arka cebinden çıkardı. Onu arayamadan Çakır’ın kendisini aradığını gördüğünde hemen açtı.

“Neredesin sen?”

“Çakır ben kayboldum sanki.”

“Çay bahçesinde misin?”

“Evet ama her yer birbirine benziyor.”

“Konum at, düz bir alana geç. Yola falan. Yılan çıkabilir.”

“Ne?” diye bağıırken önce yere baktı, sonra da yol var mı diye etrafına.

“Sakin ol, dediklerimi yap. Geliyorum.”

Çakır telefonu kapatınca korkuyla bakınmaya başladı. Yol var mı diye deli gibi etrafa göz atarken konum yolladı. Yere bakarak ağlak bir sesle şarkı söylemeye başladı. “Sakin bana gelme yılandık. Sen beni sevmezsin, ben seni sevmem. Bana gelme, bana gelme.”

Korkuyla etrafa tekrar bakındı. Hava on dakikaya kalmaz kararır-
dı. Aşağıdan çayların arasından biri geliyordu, bir erkek ama Çakır
değildi. Yılana yem olmazsa kurda yem olacak gibi kadınsı bir his-
le farklı bir korku kalbine yerleşti. Gelen kişi yaklaştıkça gözlerine
inanmakta zorluk yaşadı. Bu bir şaka olmalıydı. Kesin şakaydı.

“Çakır’m gelini, düşman topraklarına girmiş.”

“Sadece kayboldum. Burası senin mi?” Korkusu biraz geçmişti,
Erhan ona elini bile süremezdi ya da o öyle sanıyordu çünkü Erhan
adım adım yaklaşıyordu.

“Burası benim de... Sen de olsan fena olmazdı.” İlk kez Erhan’ın
yüzünde ürkütücü bir gülüş fark etmişti. Kaç yüzü vardı, bilemiyor-
du ama bu en kötüsü olabilirdi.

“Biliyor musun, Çakır’ın ailesinde tam sana göre bir kız var.
İstersen aranızı değil, düğününüzü bile yaparım. O da senin gibi
yılan.”

Erhan gür bir kahkaha attı. “Defne’yi diyorsun sen.”

“Yılan yılanı nasıl da tanıyor.” Erhan’la aynı çay sırasının için-
deydiler. Esmeye kendini labirentte hissediyordu. Bileğine yapışan
elle tırnaklarını çıkaran kedi misali kabardı öfkesi. “Bırak!”

“Biraz eğleniriz diye düşünüyorum.”

Bedenini de kişisel alanına soktuğunda gerçek bir korku tüm
bedenini esir aldı ama korkusunu gizledi. Hava kararıyordu, birkaç
dakikası kalmıştı. “Çakır seni öldürmeyecek ama sakat kalacaksın.”

“O benim topraklarıma adım atmaz. Senin burada olduğundan
haberi yoktur, seni asla burada aramaz.”

Esmeye *sen salaksın* dercesine gülümsedi. “Haklısın,” derken et-
rafına bakındı ama bileği hâlâ yılanın elindeydi. Çakır’ı gördüğünde
gaza bastı. “Sıkı tut bak, kaçırım.” Dizini bükerken de Erhan’ın ba-
cak arasına geçirirken de seriydi. Erhan acıyla inleyip geriye çıkar-
ken Esmeye bileğini kurtardı.

“Seni sürtüğ,” dedi kendine gelmeye çalışırken.

Esmeye gülümsedi. “Sen çok adi birisin Erhan. Defne yılanı tam
sana layık, sözüm söz bak, ben ayarlarım.”

Erhan ellerini beline koyup kendine gelmeye çalışırken Çakır'ın karşı çay sırasından atlamasını izledi. "Seninki de geldi."

"Seni gebertmek üzerime farz Erhan!" Yumruğunu kaldırmıştı ki Erhan iki elini açarak geriye çıktı. "Kes saçmalamayı, al kızını git. Topraklarıma adımını atma bir daha, bu kadar kibar olmam."

Çakır durup kaşlarını çattı, yumruğunu indirip Esme'ye bakarken güldü. "Bana mı dedi?"

"Sana dedi Çakır, ben de duydum."

Çakır'ın gülüşü solarken döndü ve hazırdaki yumruğu Erhan'ın dudağına değdi. Kendini geriye çektiği için az bir darbeyle kurtulmuştu. "Annemin hatırına ikidir bir şey yapmıyorum, çekilin gidin," dedi Erhan, annesinin çok hatırı varmış gibi.

"İyi ki bir toprağına adım attım, nereden bileyim senin olduğunu. Al başına çal." Esme, Çakır'ın geldiği yöne doğru yürümeye başladığında dönüp ikisine de bakmadı.

"Sen bir gün elimde kalacaksın."

"Sen de bir gün yalnız kalacaksın. Bu kız seninle eğleniyor, omzum müsait, o gün gelince gel ağla."

"Sen kendine acı, hayatın beni taklit etmekle geçiyor. Esme'ye bir adım yaklaşırsan bacaklarını kırarım, oturduğun yerden işersin." Son bir bakış atıp Esme'nin peşine düştü.

Erhan onları gözden kaybolana kadar izledi. Nefret ediyordu Çakır'dan ama neden, bir gün durup sorgulamadı. Sorgulasa asıl nefret edenin annesi olduğunu anlardı.

Önden yolu bilir gibi gaza basmış giden kadının arkasından geniş adımlarla yürüyordu. "Nereye gidiyorsun, ev o tarafta değil."

Esme durup ona döndü, telefonun ışığını Çakır'ın işaret ettiği yöne çevirdi. Konuşmadan suratını asmaya devam ederek sağına döndü. Çakır dudaklarına sinsi bir gülüş kondurdu. Farede işe ya-

ramıştı, şimdi neden yaramasındı? Birkaç adım attı, çay sırasındaydılar. Ona yaklaşıncı, “Esme dur yılan!” diye bağırdığında Esme bir çığlıkla Çakır’ın yanına koştu. Yere, ayaklarının dibine bakıyordu. “Nerede?”

“Elimi tut, sesinle çayın içine kaçtı.”

“Karanlıkta nasıl gördün?”

“Buraya bu sabah gelmedim, otuz dört senedir geliyorum. O yılanı uzaktan bile görürüm.”

“Ha tabii,” dedi laf sokarken usul usul adamın kollarına giriyordu. “Evdeki yılanların kahvelerini iç sen ama çaydaki yılanı hemen gör.”

“Onu da görüyorum patuli,” dedi dönerek Esme’nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Esme’nin somurtkan yüzüne kırılğan bir tavır oturdu. Esme omzunu silkerken Çakır onun kadınca bir hisle kırgın olduğunu görebiliyordu. “Kıskandın.”

“Şaka,” dedi Esme. “O kadar belli oluyor mu?” Şimdi de öfkeleliyordu. Çakır’ın gülüşüyle kızgınlığı harlandı Esme. “Sana bakarken seni soyuyor, elma gibi ısıyor sanki. Sen görmüyorsun ama ben görüyorum.”

“Gerçekten görmedim, anlamam ben öyle bakışlardan. Senden gelse anlardım çünkü ben de sana bakıyorum.”

“Bakmasın! Ne şimdi bu, ben hep bu kadını mı çekeceğim? Ölene kadar rakibim mi kalacak? Buraya tek başına gelemezsin, içeceğine hap katar, coşkun suratlı yılan.” Çakır gür bir kahkaha atarken Esme ona ters ters baktı. “Gül tabii, egon tavan yaptı, paylaşılamayan adam Çakır Efe...”

Çakır, Esme’yi kollarına alırken ay gökyüzünde parlıyor, yıldızlar hizaya geçmiş gibi bakışıyordu. Esme’nin tepesine dudaklarını bastırdı. “Gelmem, söz. Ne işim var burada? Gelirsek de seninle gelirim.”

Esme başını kaldırıp baktı. “Bir daha kahvesini de içme.”

“İçmem. Sen yaparsın.”

Güzeller güzeli Esme’ye doğru eğildi. Esme’nin büyüyen göz

bebeklerini fark etti ama anlayamadı. “Çakır,” dedi minicik bir sesle. Çakır başını salladığında, “Ayağımın yanından bir şey geçti,” dediğinde inleyerek başını Çakır’ın göğsüne gömdü. “Çığlık atmadan beni kucağına al.” Çakır’ın tişörtünü iki eliyle sıkıca kavramıştı. Çakır küçük bir kahkaha atarak eğildi, Esme’yi omuzuna atıp yürüdü. “Her yerde yılan var patuli, her yerde.”

Tepe üstü yolculuk yapan Esme hiç şikâyet etmedi. “Gidelim artık, gördüm, tamam. Ben annenin şatosunda yaşarım ama burada olmaz!”

“Yarın gideriz, bence de bu kadar yeter.” Eve yaklaşırken Esme’yi indirdi Çakır.

Esme rahat bir soluk alıp evin hareketli hâline ve ışıklarına baktı. “Gidip savaşmaya devam edeyim.”

“Anneme yakın otur, o sana laf söyletmez.”

“Bir erkek için savaşacağım aklıma gelmezdi.”

Çakır tek kaşını kaldırdı. “Bir erkek?”

Esme yüzünü buruşturdu. “Benim için savaşmadın, rakibin bile yok. Avuçlarına düştüm.”

“Ben rakip falan tanımam. Olsa da fark etmezdi.”

“Bak sen... Ee?” dedi Esme yaklaşıp. “Ne yapardın?”

Çakır elini boğazına götürüp kesme işareti yaptı. “Netim.”

“İşte yok! Kahretsin!” Esme kendine kafayı takan biri olmadığının öfkesiyle topuklarını vura vura eve çıkarken Çakır keyifle sırtıyordu.

İki gün sonra Ordu havalimanında yuvarlak oluşturmuş konuşuyor, uçağa geçmek için dakikaları sayıyorlardı. Emir ve Çakır da İstanbul’a gidiyordu ama Kuzgun Ordu’da kalıyordu. İleride bir köşede tam olarak bunun kavgası yapıyordu.

“Adamı hasta etme Hale,” dedi Kuzgun. “Adamlarımdan biri seninle olacak.”

“Hasta ol sen Kuzgun hatta geber. Kimseyi peşime takmayacaksın! Yemin ederim gelir basarım, o yattan bozma evi başına.”

“Neden ulan neden? Ne var bunda?” dedi Kuzgun gözlerinden siyah alevler çıkıyordu ama Hale’nin umurunda bile değildi. Başım uzatıp dişlerinin arasından fısıldadı. “Bu zamana kadar sen mi vardın? Benim senin adamına ihtiyacım yok.” Geri çekilip öfkeyle baktı. “Ne bu havalar? Ne yapacağım, seni boynuzlarım diye mi bu dram?”

Elini ensesine atan Kuzgun sabır dilercesine bir es verdi. Başını kaldırıp Hale’ye bir adım attı. “Sen var ya safkan manyaksın, ne alaka kızım?”

“Ya ne?”

Koruyalım işte, başına bir şey gelmesin. Attığın adımdan haberim olsun diyemedi. Kuzgun kimdi ki bir kadına değer versin de bunu dile getirsin. “Gelecek!”

“Gelirse polise veririm ama önce beynini delerim.” Çenesini havaya kaldırıp meydan okudu. “Yaparım! Bir dene de gör bak nasıl veriyorum.” Hale’nin bakışları kendilerini izleyen gruba dönmüştü. “Emir de Çakır da kızların peşinden geliyor ama sen adamını yolla. Ben sana diyorum bak, senden bana bir bok olmaz. Eğlendik, bitti. Kendini kocam gibi hissetme sakın. Ne kocası, senden koca da olmaz. Kendini sahibim falan mı sandın? Değer veren adam bak, o ikisi gibi kendi düşer peşime, adamın senin olsun.” Hızlı bir adım attığında Kuzgun, Hale’nin kolunu tutup önüne çekti. İkisi de birbirini vuracak gibi bakıyor, dişler sıkılıyor ve söylenmesi gereken hiçbir söz edilmiyordu. Uzlaşamayacaklardı. Kuzgun kadının kolunu bıraktı. “Git!” dedi, Hale saçlarını savurup kızların yanında bile durmadan yol alıp geçtiğinde grup hâlinde bekleyen kızlar ve beyler durup Kuzgun’a baktı. Kuzgun da onlara birer bakış atıp dönerek uzaklaştı.

“Ortalık alev aldı,” dedi Emir.

“Hale adamın içinden geçer, geçti,” dedi Sanem. “O da bizim oraların mafyası.”

“Belli,” dedi akır. “Neyse yetişkin insanlar, eminim çözerler.”

“Çözülecek gibi görünmüyor,” dedi Esme. “Siniri geçene kadar Hale hepimize kök söktürecek.”

akır elinden tutup çekiştirdi. “Yürü patuli. Onların sorunu.”

Uçak yolculuğu boyunca Hale göz bandını taktı, kimseyle tek bir söz konuşmadı. Havalimanında Hale taksiyle ortadan kaybolurken de kimseyle muhatap olmadı. akır ailesine ait olan eve geçecekti, Esme’nin aracı Ordu’da kalmıştı. Çıkışta önlerinde duran büyük arabadan çıkan şoför onlara yaklaşmıştı. O an anladı Esme, araba da şoför de akır’ındı.

“Nereye bırakalım?” dedi akır.

“Kendi evime gideyim, özledim,” dedi Esme.

“Sabah seni alırım,” dedi akır.

Esme’nin bakışları Sanem’e dönmüştü. “Sen?”

“O benimle geliyor,” dedi Emir. “Öndeki araç benim.”

Esme arkasına dönmeden Emir, Sanem’in elinden tuttuğunda arkadaşına el salladı Sanem. “Görüşürüz kuzu.”

Esme gülümseyerek başını salladı. “Görüşelim Sanem Hanım!”

“Ne hızlı erkekler var, gör. Ben centilmen takılıyorum,” dedi akır. Aracın içini işaret ederken sırtıyordu. Esme ona yandan bir bakış atıp arabaya girdi. akır da girince araç hareket etti. “Sana centilmen ol diyen olmadı. Sen kendince takılıyorsun.”

“Ben ne istediğimi biliyorum.”

“Neymiş,” derken yaklaştı Esme, akır da onu kolunun altına çekti. “Sana demiştim, seninse sorun yok, benim olursa işler karışır.”

Anladı Esme, *her şeyine karışacağım, benden habersiz hiçbir şey yapamayacaksın*, diyordu. Canı sıkılıyordu, içine bir öfke yerleşiyordu. Bu sözlerinin altı boş değildi. Kendini tehdit altında hissediyor, kalbi birkaç saniyeliğine buz kesiyordu. Üzerine bir söz etmedi ama içine oturan oturmuştu. Evinin önüne geldiklerinde birlikte indiler. akır evine kadar çıktı, valizine yardım etmişti. “Gel, sarayım sana küçük gelir ama olsun.”

“Aşk olsun patuli, sanki ben sarayda yaşıyorum. Yarın gelirim, beni gezdirirsin,” dedikten sonra alnına dudaklarını bastırıp öptü. Tatlı bir gülüşle asansöre bindi. Esmeye arkasından iç çekip kapısını kapattı. Işıklarını yaktı, evini bir tur gezdi. Temizliğe gelen ablası pırıl pırıl etmişti. Düzenliydi, temizdi ve yalnızdı. Düşüncelerinin üzerine kapanması için yeterli bir zemindi ama düşünmek istemiyordu. Kısa bir duş alıp yatağına girdi.

Sabahın erken saatinde kalktı, güzelce giyinip süslendi. Pencere-lerini açıp deniz havasını içeri aldı. Bu şehri seviyordu, bağımlılık gibiydi. Kalabalık bir eziyetti, sevene tatlı gelen. Zil sesiyle kalbi tekledi. Saçlarını düzelterek koştu, delikten bakınca beklediği adamı görmesiyle hemen açtı. “Hoş geldin,” dedi içeri çekerken. Dinlenmiş, şık giyimiyle annesi babası ve kardeşiyle tanışmaya hazır görünüyordu.

İçeri çekilen Çakır bir gece ayrı kaldığından mı bilinmez, daha güzel görünen kadını kollarının arasına alırken aceleliydi. “Bu sabah ne kadar güzelsin.”

“Öyle mi görünüyorum, evime kavuşunca biraz neşem yerine geldi sanırım.”

“İyi hadi gezdir beni,” dedikten sonra Esmeye bir çırpıda kollarından sıyrıldı. “Pek bir şey yok ama sana montaj odamı göstermek isterim.” Koridor boyunca ilerlediler. En uçtaki odanın kapısını açıp içeri girdi. Bir sürü bilgisayar, ses ve ışık sistemleri, adını bilmediği birkaç cihaz. Odanın ortasında dönerek ıslık çaldı. “Hepsini kullanabiliyor musun?”

“En usta şekilde, burada da videolar çektim. Senede bir güncelleme yapıyorum.” Arkasını döndü. “Bak bu duvarda farklı tonlarda fonlar kullanarak birçok profesyonel fotoğraf hazırladım, tabii Sanem de çok yardım ediyor. Marka içerikleri de dâhil.”

“Evden kazanıyorum diyorsun.”

“Ben tutumlu bir insanım.”

“Hadi oradan cimri,” derken kahkaha attı Çakır. “Sen eve stüdyo kurmuşsun.”

Esme de gülümsedi. “Para kolay kazanılmıyor ama kolay gidiyor.”

“Haklısın, ablalarım harcarken bunu çok net anlıyorum.”

Evin kalanını gezdirdikten sonra denize bakan balkonunda birlikte birer fincan kahve içtiler. Birlikte evden ayrılıp ailesinin evine yola çıktılar. Bir saat sonra apartmanın önüne park etti Çakır. “Bu şehrin bu kadar karmaşık ve yorucu olması dışında bir kusuru yok.” Başını kaldırmış, binanın büyüklüğüne bakıyordu. “Senin yerinde olsam anne babama bahçeli bir ev alırdım.”

“İyi fikir, bahçeli evim var bu arada ama öyle bir talepleri olmadı.”

“Bak sen... Kaç tane evin var?”

“Üç tane, gayrimenkul severim.”

“Kirli çıkı dedikleri kadını ben buldum.”

“Ben seni buldum, yürü.” Yirmi altıncı daireye kadar atışarak geldiler, daha zile basmadan açıldı kapı. Birgül Hanım tatlı bir gülüşle onlara bakarken babası İlyas Bey belirdi. “Babacığım,” diyerek içeri daldı Esme. Baba kız birbirine sarılırken Çakır onları tebessümle izledi. Birgül Hanım’ın davetiyle içeri geçerken, “Bunlar hep böyle, iyi gününde babacı, sıkışınca anacı olur, gel çocuğum,” diyordu.

“Çakır,” dedi Birgül Hanım’ın elini sıkarken. Kızından sıyrılan İlyas Bey’in de elini sıktı. Salona geçtiklerinde elleri cebinde bir abi edasıyla dikilen Olgun’la karşılaştı. Aralarında bir yaş olduğunu biliyordu Çakır. Olgun temkinli davranıyordu ve Çakır da ona hak veriyordu. Elini uzattı, “Olgun değil mi? Çakır Efe,” dediğinde Olgun istemez bir tavırla elini sıktı. “Memnun olurum belki,” dedi.

“Olgun,” dedi Esme.

“Olur olur,” dedi Birgül Hanım. “Hadi masaya, acıkmadınız mı?”

Çakır gülümsemekle yetindi. Çaylar önlerine geldiğinde sohbet de başlamıştı. İlk sorulacak soru elbette ki işlerdi. Çakır abartmadan anlatmaya başladı. “Çay işindeyiz, fındık ve gemicilik de var. Kendi yağımızda kavruluyoruz diyelim.”

Esme ona yandan bir bakış attı. Dudaklarını birbirine bastırıp kahkahasını gizledi. “Mütevazılık yapıyor baba.”

İlyas Bey de gülümsedi. “Onu fark ettim.”

“Gemicilik derken?” diye soran Olgun’a döndü Çakır. “Yurt dışına mallarımızı kendi gemilerimizle ihraç ediyoruz. Tabii sadece bizim ürünlerimiz olmuyor, farklı firmaların ürünlerini de taşıyoruz. Kuru gıda çoğunlukta.”

“Çakır’ın yatı var,” dedi Esme kardeşine kaş göz işaret yaparak. “Senin çok istediğin güzellikte olandan.”

“Ya?” dedi Olgun yelkenleri indirirken ama hemen toparlandı. “Olmasa olmazdı, gemicilik diyor.”

“Denizi sever misin?” diye sordu Çakır, zayıf bir nokta arıyordu. Kızın erkek kardeşini kendi tarafına çekmesi için önemliydi.

“Denizi kim sevmez?” dedi Olgun.

“Geberir deniz diye,” dedi Esme. “Denize sıfır oturuyor.”

“Küçüklüğünden bu yana çok sever,” dedi annesi. “Denize uzak oturduğumuz zamanlarda okula diye kaçıp yüzmeye giderdi.”

Çakır güldü, Olgun annesine sevimli bir bakış attı. “Okumadık mı?”

“Okudun da Allah korudu,” dedi İlyas Bey. “Başına bir şey gelecek diye korkuyla yaşadık. Neyse ki sonra iyi bir yüzücü oldun da rahat ettik.”

“İyi bir yüzücü olmak yetmez,” dedi Çakır. “Her suya girilmez.”

“Zamanla öğrendim,” dedi Olgun. “Dalış eğitimi de aldım.” Bakışlarını ablasına çevirdi. “Biz ne zaman alıyoruz?”

“Bir bakalım, yakında alırsınız. Hatta Çakır bize yardımcı olur. Bir arkadaşının da yatı var, onu görmedim ama duydum. O daha fena bir şeymiş. İstersen bir gün Çakır seni gezdirir.”

“Büyük bir zevkle, her konuda yardımcı olurum.” Olgun’un bakışları yumuşarken Çakır bir çentik attığını ve oradan yürüyeceğini anlamıştı. Kahvaltından sonra çentiği büyötmeye başlamıştı. Esme, annesiyle mutfaktayken balkonda içilen kahvelerle erkek erkeğe bir sohbet başlamıştı.

“Bir şey sormak istiyorum,” dedi Olgun, telefonu çalan babası müsaade isteyerek kalkıyordu ki Çakır ona döndü. “Dinliyorum.”

“Ablamın çalışmasına karışmayı düşünüyor musun?” dedi bilmiyormuşçasına, ağız arar gibi. Bakışları çakıştı ve Çakır tereddüt bile etmedi. “Düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Çalışmamasını, yeteri kadar kazandığını biliyorum. Şirketinin çok iyi gelir getirdiğini de duydum. Esme çok tutumlu bir kadın, yatırımlarına, kazandığı paraya saygı duyuyorum ama hayatımdaki kadının fenomen olmasını istemiyorum.”

Olgun’un hem hoşuna gitmişti hem de gitmemişti. Ablası zorlanmayı asla sevmezdi. İnatçı biriydi ama duracağı yeri çok iyi bildi. Bu olayın nereye gittiğini Olgun bile kestiremedi. “Anlıyorum, ablamla konuşmadım. Kararını bilmiyorum ama ne karar verirse yanında olacağımı bilmeni istiyorum.”

“Pek tabii, o senin ablan.” Tek kaşını kaldırıp gülümsedi Çakır. “Ben de enişten olacağım.”

Olgun iki kaşını birden kaldırdı. “Yani?”

“Yani ablanı bırakmayı düşünmüyorum. Birlikte bir hayat kuracağız ve ortak kararlarımız olacak. Onu üzme kırma gibi şeyler olmayacak. Abla zaten ablan, sen gel enişteci ol.”

Çakır bilmiyordu ama o zaten enişteciydi. “Bu çok dürüstçe oldu.” Gülümsedi. “Ablam duymasın, ben seni tutuyorum.” Gülümseyerek göz kırptı Olgun.

Çakır genişçe sırttı. “Pişman olmayacaksın.”

“Ben değil de sen pişman olabilirsin, ablam kolay gibi görünen zor bir kadındır. Ona bir şeyi kabullendirmek hiç kolay değildir. Aklına yatmayan hiçbir işe girmez. Çok inatçıdır, istediğini alana kadar

çabalar. Aldığında onu mutlu etmiyorsa olduğu yerde bırakır.” Elinde kalem varmış gibi havaya bir çizik attı. “Üzerini çizerek Çakır Bey, ne oldum dersin.”

“Bunu anladığımı mı sanıyorsun? İki aya yakındır tanışıyoruz, ne bir adım ileriye ne bir adım geriye gidebildik. O ne kadar isterse o kadar geliyor. Ne istediğimi biliyor, anlıyor ama tepki göstermiyor. Kabaca söylememi ister misin?” dedi Çakır, Olgun başını evet anlamında salladı. “Ablan benimle eğleniyor.”

Olgun gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. “Zeki adamsın.”

“Zeki olmak yetmiyor ama yine de güvendiğim bir dalım var.”

Olgun dudak büktü. “Neymiş?”

“Aşk! Bir gün her şeyi arkasında bırakacağım anladığında ben kazanacağım.”

“Ya öyle bir gün gelmezse?”

Çakır burnundan sert bir soluk aldı. Bakışları karşısındaki bina-
nın katmanlarında dolaştı. “Bu hikâyede yanan ben olacağım.”

19. Bölüm

Bir gün bir gece İstanbul'un altını üstüne getirene kadar gezmiş, gönüllerince eğlenmişlerdi. Bir ara Sanem ve Emir de onlara katılmıştı. Çakır şu an İstanbul ofisini Esm'e'ye gezdiriyordu. Bir plazanın en üst katlarından birindeydiler. Onlarca çalışan vardı, müdür onları ağırlamış, bir süre sonra da özgür bırakmıştı. Çakır'ın odasında çaylarını içiyorlardı.

"Burada ofisiniz olduğunu tahmin etmiştim ama bu kadar büyük olmasım beklemiyordum." Pencerelerden aşağı bakınca başının döndüğünü hissedip geri çekildi Esm'e. Çakır koltuğunda oturuyor, onu seyrediyordu. "Mecbur, birçok iş buradan yürüyor. Burada olmayı tercih etseydim, her gün bu cam kafeste ve trafikte kalacaktım."

"O yönden bakınca evet, Ordu daha rahat. Peki..." dedi Çakır'a dönerek. "Ben bu şehirde yaşamak istersem o zaman ne olacak?"

"Ah... İmera Fera... Üzgünüm ama burayı sevmiyorum. Kısa zamanlı gelip gitmek dokunmuyor. Gelir, gideriz."

"Ama ailem burada?"

"Uzak şehirlere gelin olmak kaderinde var deriz. Ne ilk ne son olursun. Bence annen ve baban Ordu'ya bayılır, onları da alırız."

Esm'e burukça gülümsedi. "Seni uyanık."

Çakır ayağa kalkıp Esme'ye arkasından sarıldı. Çenesini kadının tepesine yerleştirip İstanbul'a döndüler. "Şehir sınırlarına takılma, bana takıl sen."

"Ne kadar kolay söylüyorsun ve yapması ne kadar zor. Sen gelmiyorsun ama benim gitmemde hiç sorun yok."

"Ordu'yu sevmedin mi? Rize'de de yaşayabiliriz?" dedi sesli bir gülüşle. Çakır'ın kollarından çırpınarak çıktı, yeşil gözleri kocaman olmuş, işaret parmağını itinayla adama sallıyordu. "Yasak! Sana Rize toprakları yasak. Bana Rize deme! Deme!"

"Benim bir yanımda Rize, patuli." Konuşuyordu ama boşa olduğunu kendi de biliyordu. "Annemi reddedemem."

"Annen bile reddeder, laf mı dediğin?"

"Kıskanınca çok güzel oluyorsun."

Ağzım açıyordu ki oyuna geldiğini fark etti. Parmağını çekip elini saçına götürdü. "Sen bir alçaksın."

"Sen de çok tatlısın."

Hale günlerdir görünmediği gibi arayıp sormuyordu da. Esme, Çakır, Emir ve Sanem onu şirkette basmaya karar vermişti. Sarıyer civarında lüks bir semtte iki katlı bahçeli şirketin kapısından geçtiklerinde mimariye hayran kalan Çakır dudaklarını büktü. "Bahçe ve evin dışı çok hoş."

"Seninki yaptı," dedi Sanem.

Çakır, Esme'ye dönünce kibirli bir mimarla karşılaştı. Esme *benim eserim* dercesine bir gururla bakıyordu. "Ben yaptım, evet, şahane ama yine de teşekkür ederim."

"Mesleğine dönmelisin," dedi Emir. "Evleri daha kolay satardık ve gerçekten başarılı."

"Peyzaj da mı sana ait?" dedi Çakır.

"Evet, keyifle yaptım. Mimarım ama asıl yeteneğim iç mimarlık."

Onu eşantiyon olarak kullanıyorum.” Şirketine baktı. “Gidelim ve bizi arayıp sormayan anamıza bakalım. Bu kadar süre aramadığı hiç olmamıştı. Sandığımdan daha öfkeli olmalı.”

İçeri girdiklerinde de durum değişmedi. Adım başı Esme'nin imzasını taşıyan mekân göz dolduruyordu. Şık, göz alıcı ve çarpıcıydı ama tüm bunların yanında da rahat, huzurlu bir ortam sunuyordu. Her şeyiyle iç açıcıydı.

“Selam Çiğdem,” dedi kızlar bir ağızdan. Çiğdem başını okuduğu kâğıttan kaldırıncı beylere ve kızlara birer bakış atıp ayağa kalktı. “Ya... Özledim kızım.” Bankoyu dolanıp kızlara sarılırken beyleri kesiyordu. Kızları kenara iterek Çakır'ın önünde durup elini uzattı. “Eniştemiz gelmiş. Bizim kız sizi bulunca ben bulmuş gibi sevindim.”

Çakır, Çiğdem'e hoş bir gülüş sunarken genç kız yakışıklı bir suratın tatlı gülüşüyle mayıştı. “Merhaba Çiğdem. Nasılsın?”

“Şu an ölü,” dedi mayışan Çiğdem.

Emir kahkaha attığında Esme, Çiğdem'i çimdikledi. Çakır da dudaklarını sıkarak geriye çekildi. Çiğdem kolunu ovalayıp dudaklarını büktü. “En kısa sürede Karadeniz'e gidiyorum. Herkesi kare kare alacağım,” dedi Çiğdem.

“Tabii, bekleriz,” dedi Çakır.

“Hale nerede?” dedi Sanem.

“Of, ne yaptınız Hale Hanım'a? Üç gündür burnumuzdan getirdi. Ne gülüyor ne konuşuyor ne susuyor. Sürekli bağılıyor, şikâyet ediyor ve her şeye kızıyor.”

“Yapma ya?” dedi Sanem.

“Ciddiyim.” Çiğdem eli yanmış gibi havada salladı. “Of çok fena Sanem, ateşe düşmüş de yanıyor ve hepimizi de yakıyor gibi.” Başını uzatıp kızlara göz kırptı. “Ne oldu ki?”

“Bilmiyoruz ki...” dedi Esme. “Öğreniriz ama.”

Çiğdem dudaklarını büktü. “Bana da söyleyin, çatlarım.”

“Söyleriz,” dedi Sanem. Dedikodu koparmadan onları salmayacağı anlaşılmıştı. Bir an önce kaçmaları gerekiyordu. “Biz bakalım neyi varmış,” dedi Esme.

“Benim bir arama yapmam gerekiyor, sizi bulurum,” dedi Çakır, telefonuyla bahçeye geçerken. Kızlar onu orada bırakıp Hale’nin odasına yürüdüler. Sanem, Emir’in koluna girmişti. Esme de arkadaşlara selam veriyordu.

Üst kata çıkıp Hale’nin odasına ilerlediler ama Hale’nin odanın dışına taşan sesiyle asistanı Songül’ün kaçır gibi odadan çıkıp kapıyı çekmesiyle ağızları açık kaldı. Songül durup onlara, onlar durup Songül’e baka kalmıştı.

“Esme, patronumun neşesini nerenize soktuysanız bulup getirin yoksa istifa etmeme şu kadar kaldı.” İki parmağını birleştirmişti.

“Vay anasını ya,” dedi Sanem. “Bunu ben bile anlamadım. Bu ne sinir abi ya.”

“Ben zaten seyirciyim ama bu işte bir aşk var,” dedi Emir.

“Hırçın aşk,” dedi Esme, mırıltılarını kesip Songül’e adım atmıştı ki Hale kapıdan çıktı. Daha kapının sesiyle Songül havada sekererek kaçıyordu. Beş metre uzaklaşmıştı ki sırtı dönük durdu.

“Songül!” diye bağırmıştı Hale, elindeki kâğıdı sallıyordu. “Her şey ayrı yazılır, hiçbir şey birleşik! Yalnız değil yalnız. Yumuşak ğ ile başlayan bir kelime yok Songül. Virgüller pistten çıkmış uçak gibi dolanıyor. Bu nasıl sözleşme Songül. Al şunu yeniden yaz getir. Single, e, e, singla değil! Songül delirtme beni!” Kâğıdı havaya savurup odasına girdi.

“Ben girmesem olur mu?” dedi Emir.

Sanem ile Esme de birbirine baktı. “Hiç böyle olmazdı,” dedi Esme.

Songül omurları düşük bir hâlde yerdeki kâğıtları alıp doğruldu. “Patronumu getirin bana ne ya!” topuklarını vura vura uzaklaşıp odasına girdi.

“Ne bekliyorsunuz burada?” diyen Çakır önlerine geçmişti. Yüzlere tek tek baktı ama hiç ışık yoktu. “Yüzünüzün rengi gitmiş ne oldu?”

“Hale hiç sakinleşmemiş Çakır,” dedi Esme. “Girmesek mi?”

“Buraya kadar geldik olur mu öyle şey?” derken Hale’nin odasını bulmak için bakındı.

“Bu oda,” derken öne çıkıp kapı koluna asıldı Esmâ. Usulca indirip başını içeri uzattı. Hale koltuğunu ters çevirmiş, arka bahçeden yükselen ağacı izliyordu. “Ne istiyorsun Songül?”

“İyiliğini ana,” dedi Esmâ, odaya girince arkasından diğerleri de onu takip etti. En son Emir girip kapıyı kapattı. Hale kalkmadan koltuğunu çevirdi, dördüne de birer bakış attı.

“Aman da aman, kimler gelmiş.”

“Nasılsın Hale abla,” dedi  akır, abla denmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Hale’nin bakışları kararırken öfkesine öfke katılmıştı. “Zaten sinir tepemde  akır, otur şuraya!”

Emir sinerek koltuğa otururken  akır ayakta kaldı. Esmâ ile Sanem, Hale’nin yanına dolanıp kollarını kadına doladılar.

“Neyin var Hale? İnsanlara kök s kt r yormuşsun,” dedi Sanem. Hale yüzünü buruşturup  akır’a baktı. Esmâ kadının sarı saçlarını eliyle geriye itti. “Anacığım, sen bu kadar neye kızdın?”

 akır’ın yandan gülüşü Hale’nin sinirlerini bozuyordu. Masayı  akır’ın başına geçirmek istiyordu. “Bu fuşki ne sırtıyor?”

“A! Hale o nasıl söz?” dedi Esmâ.

“Hemen de kapmış bizim oraları,” diyen  akır gülümsüyordu.

“Hep bunun o fuşkinin arkadaşı yüzünden  fkeliyim.” Hızla Esmâ’ye döndü. “Seni o tura g ndermemeliydim. Zamanı geri alamıyorum. Şu hâle bak, sen,” dedi Sanem’e döndü. “Ve sen yanınızda biriyle geziyorsunuz. Bu iş buraya kadar gelmeyecekti. Ben de o kara davayı tanımayacaktım.”

“Şimdi neden bize sarıyorsun ki?” dedi  akır. “Biz gayet iyi anlaşıyoruz. Siz anlaşılmadınız.”

Hale ona hadi oradan deresine baktı. “Ben bir daha Ordu’ya gitmeyeceğim. Esmâ sen gider, dönersin.”

Esmâ dudaklarını sarkıtırken  akır onu götürüp bir daha göndermeyi d ş nmediğı fikrini kendine sakladı ama Hale’yi kızdırmaya devam edecekti. “Sen de yani Hale hemen pes ediyorsun. Adama

senden koca bile olmaz demişsin. Değil koca, ondan sana işte o kelime demişsin.”

Hale öfkeyle kalkarken koltuğu arkasına savruldu. Sanem ile Esme kenara çekildi. Emir bir karış ağızla bakıyordu. “Lan oğlum ne diye kızdırıyorsun?” dedi Emir.

“Öyle mi dedin Hale?” dedi Sanem.

“Öyle dersen gelir mi Hale,” dedi Esme.

Hale ellerini masaya şak diye bırakırken ses odada cınladı. “Derim. Yine olsa yine derim. Adam olan peşine düşer, sizin gibi. O ne yaptı, peşime adamını takmaya kalktı. Ben onun koruması gereken biri değilim. Onun korumasına ihtiyacım da yok.”

“Öyle mi? Neye ihtiyacın var?” dedi Çakır.

“Çakır,” dedi Esme. “Basma sana damarına.”

“Adama!” diye bağırdı Hale. “Adam gibi adam olanından.”

Çakır ona çarpık bir gülüşle dönerek kapıya yürüdü, kolu çevirip sonuna kadar açıp kenara çekildi. “Böyle bir şey mi?” dedi Çakır.

Kuzgun kapının önünde iki eli cebinde, yine siyah takımıyla ve esmer karizmasıyla bir tek Hale’ye keskin bir şekilde bakıyor, dudaklarının ucunu kaldırmış adeta alay ediyordu.

Hale gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı, kapının önünde duran adamın karizması kalbini çelerken ellerini masadan alıp doğruldu. Birbirlerine beş metreden bakıyorlardı.

Esme ile Sanem masanın arkasından sessizce sıvıştılar. Esme, Çakır’ın yanına geçerken Sanem de ayağa kalkan Emir’in arkasında durdu. “Savaş çıkarsa beni koru Emir,” diye fısıldadı Sanem.

“Sen hiç merak etme sevgilim, seni onlara yem eder miyim?”

“Sen çok fenasın Çakır,” dedi Esme. Çakır öyleyim dercesine bakarken Kuzgun odaya adım attı. Hale koltuğunu çekip ilgilenmiyormuş gibi yaparken Kuzgun bakışlarını ondan çekmiyordu.

“Çıkın dışarı!”

Kuzgun’un sesini duyan ve kendilerine dendiğini anlayan dört

kişi sessizce odadan çıkıp kapıyı çektiler ama kulaklarını yaslayıp dinlemeye başladılar. Songül odasından çıkmış, sessiz adımlarla kapıya dayananlara yaklaşıyordu.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Şişt,” dedi Esme. “Eniştemiz içeride, gazını almaya geldi.”

“Eniştemiz mi?” Elindeki kâğıdı diğer eline çarptı Songül. “Ulan tahmin etmiştim.”

“Neyi?” dedi Sanem.

Songül kapının arkasını işaret eden baş sallamasıyla, “Bir kadını ancak bir erkek bu hâle getirir.” Odasına geri dönerken, “Lanet olsun erkeklere...” diye bağıyordu.

“Durduk yere lanet edildik,” dedi Emir.

“Duyamıyorum, sessiz olun,” dedi Esme.

Duyamazdı çünkü henüz ikisi de konuşmamıştı. Kuzgun elleri cebinde yaklaşıyor, Hale *istemem yan cebime koy* havasıyla oturuyordu. “Benden bir bok olmaz, öyle mi?”

Hale dudaklarını sağa sola kıvrırdı ama konuşmadı. Bakışlarını karşısındaki dosya dolabına yöneltti.

“Koca zaten olmaz.”

“Öylesine söyledim, seninle evlenmek gibi bir derdim yok.” Başını kaldırıp ayakta dikilen adama baktı, tam karşısında durmuştu.

“Adam da değilim.”

“Of,” diyerek ayağa kalktı ama Kuzgun kadını omuzundan iterek tekrar oturttu. “Otur!” dediğinde Hale oturduğu yerden çemkir-di. “Gelecektin de ne diye üç günümü yedin manyak herif.”

“Ben gelmeye gelirdim de sen çağırmayı bilmiyorsun. İtin mi var karşında Hale?”

“Senin karşında da basit biri yok.”

Kuzgun baştan ayağa bir bakış attı. “Onu ben anladım da sen beni anlamadın.”

“Neyini anlayacağım senin? Hayatına aldığın tüm kadınlara kendini mi anlatıyorsun?”

“Ben belki sana anlatırım diye düşünmüştüm ama yanlış geldim sanırım.” Kuzgun geldiği rahatlıkla döndü, Hale gözlerini sıkıca kapatıp ayağına kadar gelen adamı kaçırıyor olmanın verdiği telaşla ayağa kalktı. Kuzgun kapıya varmadan, “Bekle,” dedi. Adımı havada kalan adama ilerledi. Önüne geçip ellerini beline attı, sağına soluna bakınırken Kuzgun onun güzel yüzünü seyre dalmıştı. “Beklerim.”

Hale hızla başını çevirip koyu kahverengi gözlere baktı. “Ya aman be, romantizm benim neyime. Yürü gidip yemek yiyelim.”

Kuzgun’un kahkahasıyla gülümsedi Hale, alnını kaşır gibi yaparak kendini gizlemek istedi ama başarılı değildi. “Gülme. Zaten üç gündür kendimde değilim. Tüm hırsımı senden alırım.”

“Yatla geldim ancak sürdü. Tabii bir günümü delirerek geçirdim, onu sayma. Bana kafa tutuyorsun ya beni farklı bir delilik sarıyor Hale.”

“Nasıl?” derken bir adım yaklaştı, Kuzgun’un siyah gömleğinin kara düğmelerine dokunup çevirdi.

Kuzgun’un bakışları göğsündeki parmaklara indi. “Böyle kanım kaynıyor, yaksam mı yıksam mı yoksa sevsem mi, anlayamıyorum. Sonra hepsi birbirine giriyor, ben içinde debeleniyorum. Günün sonunda tüm kapılar sana çıkıyor.”

Hale gülümserken başını kaldırdı. “Sen bana kafayı taktın mı şimdi? Olayım mı belan, edeyim mi dünyayı dar?”

Kuzgun başını eğdi, dişlerinin arasından fısıldadı. “Işıklar söndüğünde o dünyanın içinde olacak mısın?”

“Olmazsam ölürmüşüm gibi geliyor.”

Kuzgun gözlerini kapatıp sakın bir soluk aldı, dudaklarını Hale’nin alnına bastırıp öptü. “Benim manyak kadını.”

Kapının arkasında bir şeyler duymak için kapıya yapışan Esme ve Sanem’i izleyen Emir ve Çakır sırtırtırken kapı açıldı. Esme ile Sanem öne doğru bir adım atarken Hale ile Kuzgun onlara bakıyordu.

Hale elini açıp toparlanan kızları işaret ederek, “Ben bunları bu kadar eğitebildim, kusura bakma,” dedi.

“İyi kızlar, dokunma. Hem bizim gelinler, birkaç seneye torun bile verirler.”

Saçlarını geriye itti Esmâ. “Abi sağ ol. Anamız bizi hor görüyor.”

“Evet abi, al götür, kendine gelsin,” dedi Sanem.

“Hayırsız evlatlar.”

20. Bölüm

Çakır yarın sabah ilk uçakla dönecekti ama Esme istediği kıvama bir türlü gelmiyordu. Onsuz giderse Esme'nin bir daha ne zaman geleceğini bilemiyordu ve bu onu korkutuyordu. Ofisinden çıktığında öğlen olmuştu, Esme'nin çekimleri bugün bitiyordu. Atılan konuşma sürerken aklında binlerce düşünce kol geziyor ama hiçbir kalıba oturmuyordu. Emir dün Ankara'ya dönmüştü, onlar da işler daha rahat yürüyordu. Kuzgun İstanbul limanına attığı demiri birkaç gün sonra kaldıracaktı ama Çakır gitmek zorundaydı. Bir şekilde dağılıyorlardı, toparlanmak nasıl olacaktı, bilemiyordu. Arabasına zorla bulduğu park alanına bırakıp çıktı. Stüdyoya girerken güvenliğin sorularına yanıt verip yol gösteren biriyle çekim alanına geldiğinde Hale'nin yanına ilerledi. Ayakta durmuş, Esme'ye bakıyordu.

“Hoş geldin damat, çekim bir saat uzadı.”

“Görüyorum,” derken ışıkların altındaki şaşalı koltukta uzanan Esme'ye bakıyordu. İçine oturan öfkenin haddi hesabı yoktu. Kabul lenemiyordu. Kabullenmek gibi bir düşüncesi dahi yoktu. Esme onu görmüş, ufak bir gülümsemeyle fotoğrafçının emirlerini yerine getirmeye devam etmişti. Gerilen yüz hatları, sımsıkı kapalı dudakları ve çekemediği öfkeli bakışlarını Esme görüyor muydu bilmiyordu ama Hale görüyordu.

“Sakin, sadece fotoğraf.”

“Sadece bir fotoğraf. Esme orada yatıyor, onlarca insan şu an onu izliyor, bir erkek fotoğraflarını alıyor ve bu sadece bir fotoğraf.”

Hale derin bir soluk alıp ona bedeniyle döndü. “Bir rezalet çıkarayım deme Çakır.”

Çakır da ona döndü ve Esme görüş alanından çıktı. “Bunu yapacak biri miyim, evet. Yapar mıyım, hayır. Neden biliyor musun? O rezil olmasın diye. Ona verdiğim değer görünenin çok üzerinde ama o bunu anlamıyor.”

“O işini yapıyor. Tabii ki anlıyor.”

“Ona yeni anlaşma imzalatırsan şirketini de seni de bitiririm. Sıfıra indireceksin, bitecek bu iş.”

“Sonra senin kollarına mı koşacak?”

“Orası benim sorunum.”

Çakır’ın güçlü biri olduğunu biliyor ve onunla savaştırmak istemiyordu. Tüm bunların dışında ikisinin arasına girmek gibi bir derdi de yoktu. Çakır kıskanç bir adamdı, başından biliyordu. “Sorun ben değilim, bunu anlamam gerekiyor. Ben onu seviyorum, mutlu olmasını istiyorum. İnât eden o! Bu işi seviyor, yaptığıyla mutlu.”

“O zaman işiyle aramda bir seçim yapacak.” Başını Esme’ye çevirdi. Fotoğrafçı Esme’nin düşen askısını kaldırıyor. Saçlarına dokunuyor, geriye atarak şekil veriyordu. Beynine giden kan hızlanmış, gözleri kıskançlıktan kararmıştı. Alt dudağını ısırıp öne doğru bir adım atmıştı ki Hale önüne geçti. Telaşla gözleri büyümüştü, etrafına bakarak fısıldadı. “Çakır delirme.”

Çakır durup derin bir nefes aldı, burun kemerini sıkarak kendine gelmeye çalıştı. Onundu, dokunulmaması gerekiyordu, sevmek de söz hakkı vermez miydi? Evcilik oyunu değildi ya bu. O dokunmaya kıyamazken tanımadığı adamlar ona dokunuyor, güzel yüzüne ellerini sürüyor, akılları zorlayan saçlarına ellerini daldırıyordu. Çakır bunu nasıl kabul edebilirdi? Edemezdi. Esme’ye bir daha bakmadı. “Acil işimin çıktığını söylersin.”

Hale kararlı ve öfkeli adımlarla gözden kaybolan adamı izleyip

Esme'ye döndüğünde göz göze geldiler. Hale zorla gülümsedi ama Esme anlamıştı.

Evinin kapısını saatler sonra Esme için açtı Çakır. Birbirlerine küskün bakıyor, birinin o nihai adımı atması bekleniyordu. Çakır kapıyı açık bırakıp salona ilerlerken Esme eve girip kapıyı kapattı. Girişteki valizi görünce düştü ilk ateş. Salona ilerledi, arkası dönük ve öfkeli adama ne diyeceğini bilmiyordu. Çantasını yere bıraktı. “Yarın gitmeyecek miydin?”

“Bu gece gideceğim.”

Bensiz.

Gel bile demeden.

Geliyor musun demeden.

“Gelmesem söylemeyecek miydin?”

“Haber verirdim.”

“Ama görmeye gelmezdin, öyle mi?”

Çakır usulca ona döndü. “Gelmen bir şeyi değiştirmiyor Esme. Bunu ne zaman konuşacaktık? Altı ay sonra mı? Bir sene sonra mı? Sürekli buraya gelip geri mi döneceksin?”

“Sen de tabii *konuşmaya gerek yok, gideyim ben, nasılsa Esme gelir* diye mi düşündün? O yüzden mi beni arkanda bırakıyorsun?”

“Sen arkamda değilsin, yanımda bile değilsin. Sen bambaşka bir dünyadasın. Bir kez iki kez gelmen bir şeyi değiştirmeyecek. Ben her gün acaba ne zaman gidecek, bir daha dönecek mi diye düşüneceğim.”

“Ne oldu Çakır, seni bu duruma ne getirdi? Dün başka biriydin, bu adamı tanımıyorum.”

“Ne olduğunu mu merak ediyorsun?” Aklına dolan görüntüler tekrar öfkesini harladı. Esme'nin burnunun ucuna kadar girdi. “Oraya geldim, üzerindeki elbiseyi, yüzündeki makyajı ve seni izle-

yen on tane adamı gördüm. Baktığım yerden nasıl görüldüğünü bilemezsin. O adam senin tenine dokundu, saçlarına dokundu.”

Esme gözlerini yumdu. Kalbi kırılıyor, birleşme ihtimallerini sıfıra indiriyordu. “İş, anlaşmam var demiştim.”

“Ben anlamadım Esme, anlamam.” Sesi artık bağırmaya ulaşmıştı. “Biz seninle evcilik oyunu mu oynadık? Ben sana anlattım, söyledim. Kaldıramıyorum. O koltukta öylece uzandığını mı sanıyordun? Sen çok güzelsin, erkeklerin hayallerini süsleyecek kadar güzel.” Parmağını kendi göğsüne bastırdı. “Benim sevgilimsin, benim. Ben seni kendime katmaya çalışıyorum. Sen farkında değil misin Esme, bir parçamsın. Otuz dört yaşımdayım, hayatım boyunca bir kadının arkasına takılmadım ama sen nereye çektiysen geldim. Özelsin, banasın. Benim için özelsin. Kimsenin sana dokunmasını, seni izlemesini ve seninle çalışmasını istemiyorum.”

Ona kızamazdı, en başından söylemişti. Belki bu şekilde anlatmamıştı ama çeşitli yollarla önüne koymuştu. Esme elinden geleni yaptığına emindi. Çakır değildi. Bir kadının tüm hayatını bir anda silip, her şeyi arkasında bırakıp bir erkeğe güvenerek yola çıkması zordu. Sevmek basitti. O işe kalbi bakmış, almış kabul etmişti ama mantığı öyle değildi. Ne alıyor ne kabul ediyordu. Bir gün pişman olur muydu? Bilemezdi. Yaşamadan kimse bilemezdi. İki seçim içinde bir gün pişmanlık söz konusu olabilirdi. Yolu yakınken değiştirmek gerekiyordu.

“Hiçbir kadın bu dediklerini kolayca yapmaz. Her şeyimi bırakıp seninle kalacağımı hiç söylemedim. Sen de beni böyle kabul edeceğini söylemedin.”

Çakır hüsrarla gülümsedi, başını aşağı yukarı sallarken bakışları evin saçma sapan yerlerinde gezindi ve en son Esme de durdu. “Danışıklı dövüştük, değil mi?”

Esme başını eğdi. “Bir gün bırakacak olsam bile bu, bu şekilde olmaz. Ben istediğim için olur. Hayatım burada, her şeyim burada.”

“Ben!” diye bağırdı, sesindeki çırpınış Esme’nin gözlerine nem oturmasına neden oldu. Aldırmadı Çakır. İçi kıyılıyordu, Esme onu hançeriyle delik deşik ediyordu. “Yokum, hiç olmadım. Biliyor mu-

sun? Erhan söylemişti.” Esmе başını kaldırıp ıslak gözleriyle ona baktı. Erhan gibi birinin sözüne değеr vermezdi Çakır.

“Bu kız seninle eğleniyor demişti. Haklı çıktı. Güzel vakit geçirdin mi?”

“Saçma sapan konuşma!” Esmе öfkeyle bağırdı. Erhan kimdi ki onun sözüyle kalbini kırıyordu.

“Doğrular. Hiçbir zaman işi bırakmayı düşünmedin. Beni ikna edeceğini düşündün. İş de yapardın, benimle de olurdun. Aklında hep bu vardı.”

“Yoktu. Yemin ederim.” Çakır’a bir adım attı ama Çakır geriye çıktı. “Bana dokunma. Daha fazla anı istemiyorum. Canımı yakıyorsun Esmе.” Sesindeki kırgınlık odanın duvarlarını bile dile getirirdi belki ama Esmе ona uymak istemiyordu. Olduğu yerde kaldı.

Çakır son kez şansım denemek istedi ama bir adım bile yaklaşmadı. “Sana aklının hayallerinin çok ötesinde bir hayat sunuyorum. Seni kimse sevmemiş gibi severim, omuzun değil elin kolun olurum.” Esmе’nin inci gibi döktüğü yaşlardan yeşil gözlerine baktı. “Bırak ve benimle gel.”

Onu kendi elleriyle bulmuş, en duygusal anında çağırmıştı. Kabul olunmuş bir duaydı. Peşine düşmüş, aşkını da ilgisini de her şeyini de almıştı. Buraya kadar çok romantikti. Her şey güzeldi ama aşkın da bir rengi vardı ve şimdi gece karasıydı. Kapana kısılıyor gibi hissediyordu. Elleri kolları bağlanmış, zindana düşüyor gibi. Meçhul bir gelecek şimdiki hayatım yerle bir ederdi. O her zaman garantici biri olmuştu. Bir adım ötesini düşünürdü. Belki onu ararken o bir adımı atlamıştı. “Üzgünüm. Özür dilerim.”

En sert görünen erkeğin bile kırılan bir kalbi vardı. En kuralcı, en katı... Çakır’ın onu seven kalbi bıçak yarası almış gibi sızladı. Çakır acıyla gülümserken kan oturan çakır gözlerinden tek bir damla düştü. Kaybetmişti. Sonsuza kadar...

Esmе’nin yüreği parçalandı. “Arkanda bırakacağın enkaz umurunda olmayacak.” Umurundaydı. Onu bu çukura kendisi çekmişti, gözyaşını bile silemiyordu şimdi.

“Güzeldi, teşekkür ederim.” Arkasını döndü Çakır. Bir daha toparlanır mıydı, sanmıyordu. Bu acı geçer miydi, imkânsızdı. İlk kez aşk acısı yaşıyordu. Kalbi cam bir bardağın sert zeminle buluşması gibi tuzla buzdu. Etrafa saçılmıştı. Bir daha onu kimse eski hâline getiremezdi. Kapanan kapı sesiyle derin bir nefes aldı. Kendini bırakırsa kırıp dökenecekti. Evden çıkmak için tam vaktiydi. Valizini alıp kapısını çekti. Havalimanında bile içinde bir umut vardı ama uçağa tek başına bindi.

21. Bölüm

On gündür gözüne uyku, kalbine ferahlık gelmiyordu. İstanbul eskiden bu kadar tatsız bir şehir değildi. Havası da o kadar kötü değildi ama Esmе boğuluyordu. Ağlarken gülümsüyordu. Bunu o kadar acı tecrübe etmişti ki. Karşısındaki insanı dinlerken gözleri dolmuş, boğazından nefesine bir yumru çıkmıştı ama gülümseyip arkasını dönmüştü. Aşk başlarken neden ağlamıyordu insan?

Yuvasını, kokusunu, tenini ve gözlerini arayan elleri kolları tutmayan bir bebekten farksızdı. Bu durumun geçici olduğunu kendine hatırlatıyor, aşktan ölen olmadığını düşünüyordu. Evet, aşktan ölen yoktu ama aklını kaçıranlar, dünyada öylesine nefes alanlar olduğunu da biliyordu. Aklını kaçırmadan kendini yeni işlerine vermeliydi. Sahil kenarında öylesine yürüyor, kafasını toplamaya çalışıyordu. Telefonu çalınca cebinden çıkarıp baktı. Nesrin arıyordu. Saçlarını arkasına atıp yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Görüntülü konuşmayı açıp taşların üzerine oturdu. Akşam güneşi yüzüne vuruyordu. Ekran açılınca karşısında on bir tane yüz gördüğünde gülümsedi.

“Merhaba,” dedi kocaman gülümseyerek. Karşılığında bir sürü merhaba aldı. Nesrin en önde duruyordu. “Yarın sabah evlerimize

gidiyoruz Esme abla, topluca seni görelim dedik. Bir daha ancak bayram seyran.”

“Ya...” dedi gerçek bir üzüntüyle. Sanki çocukların hepsi oraya aitmiş gibi hissediyordu. “Olsun, toplu konuşma yaparız.”

“Seni özledik,” dedi Zeliha. “Bir daha görüşür müyüz?”

“Elbette görüşeceğiz. Bulunduğunuz şehirlere gelirsem mutlaka sizi ararım.”

“Biz çok üzgünüz,” dedi Zişan. “Sana biz ulaştık, belki sana yazmasak kimse bu kadar üzölmeyecekti.”

“Öyle düşünme, ben bir yolunu bulur, gelirdim.”

“Dayımı sormayacak mısın?” dedi Yılmaz.

Esme’nin gülüşü soldu. “Unutmaya çalışıyorum ama başarılı değilim. Sormasam daha iyi. Peki anneanneniz çok kızdı mı bana?”

“Kızmadı. Dayıma kızdı,” dedi Resul.

Burcu, “Kızı elundan kaçırdun Çakir, diye söylendi,” dedi.

“Dayınızın bir suçu yok. O beni uyarmıştı. Ben pembe hayallere daldım. Gerçek dünyada da çakıldım.”

“Suçlu aramıyoruz Esme abla,” dedi Neşe. “Bizim hep bir umudumuz olacak. Seven kalpler hassas şimdi.”

Esme kocaman gülümsedi. Hayat on dokuz yaşındaki bir kızın gözünden çok hoş görünüyordu. “Kim bilir...” diyebilirdi. “Yengeniz nerede?”

“Yengem burada değil, dayımla bir yere gittiler,” dedi Yıldız.

Çocuklarla bir süre daha konuşup tekrar görüşmek üzere sözleştiler. Oturduğu yerden denizi seyre daldığında telefonu tekrar çaldı. Dilan arıyordu. “Efendim,” diyerek açtı.

“Neredaysen konum at geliyorum.”

“Buraya mı geldin?” derken kalktı. Caddenin karşısında bir kafe vardı, oraya doğru yürümeye başladı.

“Hadi eltum, hadi,” deyip telefonu kapattı Dilan. Esme kafeye girip konum attı. Kendine bir fincan çay isteyip, caddede akan trafiği izledi. Düşünceleri onu oradan oraya sürüklerken iki çay içti, üçüncü

çayı soğudu. Dilan ve Çetin kapıdan geçtiklerinde gerçek bir özlemle gülümseyip Dilan'a sarıldı. Çetin ile de uzaktan selamlaştı. "Nasılsın Esme?" dedi Çetin.

"İyi diyelim."

Dilan hemen yanına oturmuştu. "Ben çok üzgümüm Esme, günlerdir gelmek için Çakır abimden izin koparmaya çalışıyoruz."

"O ne demek? İzin vermedi mi?" O kadar mı düşmanlardı artık? İçi ezildi.

"İkna etmeyeceğimize söz verdik de saldı Çetin'i yoksa tek başıma gelecektim."

"Anlıyorum," derken başını salladı Esme. "İkna için yer yok zaten, ikna edilecek bir konu yok. Konuştuk ve bitti."

Dilan kocasına döndü. "Aşkım bizi biraz yalnız bırakır mısın?" Çetin anlayışla kalkıp başka bir masaya oturduğunda yalnız kaldılar. Dilan, Esme'ye bedeniyle döndü.

"Sana inanmıyorum Esme, sorun işin ya da kazandığın para değil. Sen boyun eğmekten, başka bir hayata geçiş yapmaktan korkuyorsun."

"Bu normal değil mi? Yerimde kim olsa korkar."

Dilan başını sağa sola salladı. "Âşık bir kadın için değil. Sen hiç mi sevmedin Esme? Âşıklar cesur olur diye bilirdik."

"Cesurca karşısına çıktım, onu buldum ve gerçekten aramızda uzun bir şeyler olacağım düşündüm. Onu ararken böyle bir adam olduğunu düşünemezdim."

"Sana hak veriyorum. Hayatının iplerini elinde tutmak istemen çok güzel ve normal bir durum ama siz mutlu değilsiniz."

Esme önüne dönerek ellerine baktı. "Değilim. Çok üzgünüm. Uyuyorum gözleri, uyanıyorum gülüşü. Yokluğu acı veriyor. Bu acı geçer mi Dilan?" Başım çevirip nemli gözleriyle baktığında Dilan da ağlamamak için dudaklarını büktü. "Sanmıyorum Esme, acısı geçse yarası kalır. Bu yarayla mı yaşamak istiyorsun?"

"Böyle bir şeyi kimse istemez. Severek ayrılanlar hayatlarına devam ediyor. Ben de deniyorum."

“Neden?” dedi isyan eder bir sesle. “İş işten geçtiğinde pişman olursan?”

“Sadece bana konuşuyorsun Dilan, o hiç mi pişman olmayacak?”

“Kahrından bitiyor, bilmiyorsun. Eve gelmiyor, yatta kalıyor. Kimseyle konuşmuyor, sessizce gelip çalışıyor, aynı sessizlikle ayrılıyor. Tüm hayat enerjisi çekildi. Bırak gülmesini, evde bağırıp çağırmasını istiyoruz ama onu bile yapmıyor. Pişman mı bilemem ama ölü gibi, ölmüş de biz gömmemişiz. Sen burada böyle, o orada bitik. Değer mi Esmе? Ya da şöyle sorayım, denemeye değmez mi?”

“Elimden gelenin en iyisiyle denedim. Yorma kendini, zaman ne getirecekse onu yaşayacağız.” Dili böyle söylüyordu ama kalbi Ordu’da, tek başına şimdi denizi ve batan güneşi seyreden Çakır’ın sıkıntısını yüreğinde hissetti.

Dilan konuşmanın bir faydası olmayacağını anlamıştı. “Peki, bir daha bu konuyu konuşmayacağız. Karar sizin, elimizden geleni yapmak istedik.”

Esmе kadının elini tuttu. “Sen gerçekten iyi birisin, teşekkür ederim.”

“Bir konuda uyarmak istiyorum. Erhan buraya gelebilir, seni bulursa diye söylüyorum haberin olsun. Kara haber tez duyulur, ben demiştim diye geziyormuş. Abimden uzak tutmak için elimizden geleni yapıyoruz, böyle bir anda karşına çıkarsa çok feci şeyler olabilir.”

“Umarım gelir ve beni bulur. Bu kez kafasını patlatacağım.”

Ordu...

Kuzgun aracından inip Çakır’ın yatına geçti. Çakır nerede diye bakınıyor ama göremiyordu. Üst kata çıkıp uç tarafına döndü. Gece

çökmüştü, karanlıkta tek başına şehrin ışıklarını izliyordu. Ayakkabılarını çıkarıp minderine üzerine oturdu.

“Hale aradı, Esme ne yerde ne gökte diyor.”

Işıklardan bakışlarını çekmedi. “Yanımda değil, hiçbir anlamı yok.”

“Oğlum bak bu böyle olmaz. Siz ayrılamazsınız, asıl anlamsız olan bu.”

Çakır güldü, Kuzgun’a döndü. “Öyle bir ayrıldık ki çok anlamlıydı. Aşk yoktu, sevmek yoktu. Sadece mantık vardı. Dümdüz mantık.”

“Sizin mantığınızı si...” Küfredecekken sustu. “Gidip getireyim, zorla ya da güzellikle.”

“Onun hiç anlamı yok. Bırakırsan kaçır. Ne yapacağım, zorla mı yanımda tutacağım?”

Kuzgun kıvrımadan söyledi. “Bir sır vereceğim.” Çakır ona döndü, kaşları çatılmıştı. “Ne sırrı?”

“Hale istersen hesaplarını kapatabileceğini söyledi. Bir süre aranır ama sonra umudu keser dedi. Elindeki alırsak anlaması kolay olur, diyor.”

Çakır başını sağına attı. “Abi git Allah aşkına. Öyle şey mi olur? Umudunu kesip buradan ekmek çıkmayacak gideyim bari Çakır’a mı döneyim diyecek?”

“Ya oğlum ne bileyim, çare arıyoruz.”

“Sağ ol abi, çare falan yok.”

Kuzgun başını Çakır’a eğdi. “Erhan iki gün sonraya İstanbul’a bilet almış.”

Çakır’ın dudakları aralandı. “Nasıl öğrendin?”

“Yanına adam soktum, o it bir şeyler planlıyor diye düşünüyordum. Haksız çıkmadım.”

“Dilan ile Çetin İstanbul’da, arar söylerim, dikkat etmesini söylerler.”

“Kendin git, Erhan senden korkuyor ama istersen Esme’nin peşine bir iki kişi takarsın. O it ne yapacağı belli olmaz.”

“Olur, Çetin’e söylerim, iki gün daha kalsınlar. Ben gitmeyeceğim.”

Kuzgun umutsuzca baktı. “Çok inatsınız, çok.”

İstanbul...

İşlerine ağırlık veren Esme gelen tekliflerin yarısını kabul etti. O çekimden bu çekime koşmaya başladı. Dilan ve Çetin gitmemişti, dün gece birlikte yemek yemişlerdi. Dilan gelmişken biraz daha kalacaklarını söylemişti. Şirkete gelmişti Esme, Hale’nin odasına girdiğinde onu ekrana gülümserken gördüğünde anlamıştı kiminle konuştuğunu.

“Gel kuzum, abine selam ver.”

Hale’nin isteği üzerine masanın arkasına geçip bilgisayara baktı. “Nasılsın abi?”

“İyi bacım, sen nasılsın?”

“İdare ediyoruz, peşimdeki adamları sen mi taktın?”

“Kısmen,” dedi Kuzgun. “Çakır da biliyor.”

“Onun benimle bir işi kalmadı. Adamlarını çekersen sevinirim. Bizim hikâye sizinkine döndü. Kendi yoksa adamı da olmasın.”

Kuzgun gülümsedi. “Bunları hep anandan öğreniyorsun.” Hale’ye döndü. “Hale ne diyor?”

“Ne diyeyim aslanım, boynuz kulağı geçti.”

“Bacım bak, benden duymadın. Erhan bugün oraya geldi, o it basit bir it değil. Amacımız seni korumak. Dikkat et,” dedi ve Hale’ye baktı. “Hale koruma ayarla.”

“Ayarlarım,” dedi Hale.

“Hayır,” dedi Esme. “O bana hiçbir şey yapamaz. Koruma falan istemiyorum.”

“Esme,” dedi harflerin üzerine basan Kuzgun. “Erhan hayatını Çakır’ın sahip olduğu şeylere adadı. Sen onun için kıymetlisin, sonuç ne olursa olsun ve bunu Erhan da biliyor. Şimdi gözünü sana dikti. Sana bir şey olursa Erhan’ı öldürür Çakır.”

Esme inatla anlamak istemiyordu. İçinde Çakır’ın yokluğu eserken gözü kimseyi görmeyecek kadar kör, inadı daha keskindi. “Anladım abi,” dedi reddetse de.

“Görüşürüz, hafta sonu geliyorum,” dedi Hale. Kuzgun ona göz kırpıp ekranı kapattı. Hale de Esme’ye döndü. “Biraz haklı değil mi? O dik kafandan geçenleri okuyabiliyorum ama sana koruma ayarlayacağım.”

“Ne istiyorsan onu yap.” Esme masanın önündeki tekli koltuğa oturdu. “Yorgunum.”

“Esme...” dedi Hale söylese mi emin değildi ama bunu saklayamazdı.

“Efendim?”

“Çok büyük bir teklif geldi. Öyle böyle büyük değil. Bir yıllık bir anlaşma, elli milyon değerinde.”

“Sonunda bir ama mı gelecek? Kim ve ne?”

“Çok ünlü bir yerli markanın sezon modeli olmam istiyorlar. Binlerce şube, hepsinde boy boy fotoğrafın olacak. Anlaşmaya göre billboardlar ve kataloglar...”

Esme’nin içinde bir tel çatırdadı. Gitgide Çakır’dan uzaklaştığını hissetti. “Biraz düşüneyim.”

“Olur, birkaç güne haber veririm.”

“Evime gidiyorum, ilaç alıp uyuyacağım.” Hale’yi öptükten sonra çıkıp gitti. Ordu’da kalan aracını Kuzgun’un adamlarını getirmişti. Aracı villanın dışındaydı, çıkınca yirmi metre ötede Kuzgun’un adamlarını gördü. Umutsuz bir nefes verip arabasına biniyordu ki yanında bir araba durdu. Açık candan başını uzatan adamı görünce gülümsedi.

“Ooo... Erhan hoş geldin,” diyerek gülümsedi Esme. Erhan aracı durdurup indi. Karşı yolda duran arabadan da adamlardan da haberi olmadığı o kadar belliydi ki.

“Özledin mi kız?” diyerek yaklaştı Erhan. “O aptalı bırakacağını biliyordum. Ona da demiştim.” Esme’nin karşısında durdu.

“Doğru konuş, bir tekme daha atarım. Sensin aptal. Ne bok yemeye geldin?”

“Hiç, yolum düştü, gelip seni de göreyim dedim.”

Gevrek gevrek gülüyordu ya, Esme manikürlü tırnaklarını kana bulamak istiyordu. “Sana söyleyecek bir sözüm bile kalmadı Erhan. Asalak gibisin.”

“Sen ne dersen de ben istediğimi almaya alışık bir adamım.” Parmağını Esme’ye çevirdi. “Seni de alacağım.”

Sinirleri bozulan Esme kahkaha atarken karşıdaki araçtan çıkan adamların usulca yaklaştığını gördü ama Erhan’a döndü. “Pes! Ölümün benim elimden olacak, ondan korkuyorum.”

“Olsun be Esme, öldür beni ama bana gel.”

Sağına baktı, bir araç daha geliyordu, aldırmadı. Gülümserken elini hazırladı ve Erhan’a bir tokat attı. Yerinden kıpırdamadı ama başını yana çevirmişti Erhan. Alt dudağını ısıırıp öfkeyle sokuldu. Elini Esme’nin saçlarına daldırıp dibinden çekti. Kulağına eğildi. “Benim olacaksın diyorsam benim olacaksındır. Sert kadın severim.”

Esme saç dipleri acımıyor gibi sırttı. “Rüyada bile göremezsin.” Esme’nin saçlarını aniden bıraktı Erhan. Bileğindeki elin sahibi az sonra onu öldürecekti.

“Seni ne yapayım Erhan?” dedi Çakır.

Esme duyduğu sesin kalbindeki odacıklarda yankılanmasıyla gözlerini kocaman açarak döndü. “Çakır!” dedi ama Çakır ona bakmamıştı bile. “Öldürsem boşuna yatarım, sana adam diyecekler. Sakat bıraksam kalkar, yine peşimize düşersin. Ben seni ne yapayım Erhan?”

“Abartma, senden sıkıldı, sıra bende.”

“Seni ben geberteceğim Erhan!” diyerek atıldı Esme ama Çakır tek hareketiyle durdurdu. Erhan’a bakıyordu. “Para dedin anladım,

iş dedin anladım Erhan. Rakibiz dedim, onu da anladım ama sen benim namusuma göz diktin. Bunun neresini anlayacağım Erhan? Babanla konuşacağım. O an geldi. Bu iş buraya kadardı.”

Erhan babasından çekinirdi. Evet, baba oğul Ataoğulları’na rakiplerdi ama Çakır da çok iyi biliyordu ki eniştesi namus meselesinde hassas bir adamdı. “Bir dakika kuzen, şimdi daha çok abarttın. Ne babası, çocuk muyuz biz?”

“Seni paket yapıp önüne atmazsam adam değilim.” Çakır, Erhan’ın arkasındaki adamlara bir baş işareti verdiğinde ikisi de Erhan’ı kollarından tuttu. “Sağ elini kırın, arabaya atın, Ordu’ya.”

“Tamam abi,” diyen adamlardan biri Erhan’ı sıkıca tutuyordu. Erhan bağırmaya başladı. “Saçmalama lan! Ne diyorsun sen?” İki yanında onu tutan adamlara baktı. “Bırakın lan beni!”

Kimse onu duymadı. Arabaya zorla bindirildi. Saniyeler sonra araba önlerinden geçip gittiğinde Esme, Çakır’a baktı ama Çakır ona bakmadı. Arkasını dönerek geldiği araca yürüyordu. Esme arkasından bir adım attı ikincisi havada kaldı. Bunun için mi gelmişti? Yüzüne bakmayacak kadar nefret ediyordu ama kalkıp bin kilometre gelecek kadar da önemliydi. A! Pardon, namusuydu önemli olan. Ne namustu ama... Esme onun arabaya binişini, önünden çekip gidişini izledi. İçi, kalbi öfkeyle kaynıyordu. Gidip onu bulmayı, beynini delene kadar darbeler indirmeyi hayal ediyordu. Villaya baktı, koşar adımlarla girdi. Hale’nin odasına hışımla girdiğinde kadını korkudan yerinde zıplattı. “Ne oldu?” dedi telaşla.

“Anlaşmayı hazırla, kabul ediyorum. Gelen tüm teklifleri kabul ediyorum.” Hale’nin şaşkın bakışlarının arasında çekip gitti.

Ordu...

Halasının evinin önünde durdu. Büyük siyah demir kapıya yaklaşıp zile bastı. Saat sabaha karşıydı. Arabasına dönerek hızlı adımlarla bagajına yürüdü. Düğmeye basıp kapağın kendiliğinden kalkmasını izledi. Işığı yanmıştı, Erhan'ın nefret dolu gözlerine baktı. Ordu'ya kadar bagajda gelmemişti, Kuzgun'un adamlarının arabasındaydı, buraya gelirken tıkmıştı Çakır.

Erhan'ın gömleğinin yakasından tutup eğildi. "Sana bu son uyarım, peşindeyim. Esme'ye de bana da yaklaşırsan seni Kuzgun'a veririm. Götürür Karadeniz'in ortasına gömer seni, yemin ederim yaparım. Sınır çizgi kalmadı. Akıllı ol." Adamı sert bir hareketle bagajdan çıkarıp ayağa dikti.

"Anladın mı?"

Erhan burnundan sesli bir soluk bıraktı. "Anladım."

Çakır alçılı eline baktı. İnsaflı adamdı, önce kırdırıp sonra sardırmıştı. "Bu da benim kadınıma dokunduğun içindi, bir dahakine canın gidecek."

Demir kapının sürgüsü açıldı. "Çakır!" diyordu eniştesi, Salman Aksal. "Erhan!" dedi arkasından halası. Uykudan kalkmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. "Ne oldu?" dedi halası Nurten Hanım, yanlarına gelirken. "Orada dur hala!" dedi Çakır. Nurten Hanım dönüp kaldı, kocası Salman da arkasındaydı.

"Hala sen benden ne istiyorsun?" diye sordu Çakır. Halasının kaşları havaya kalktı. "Ne isteyeceğim oğlum, anlamıyorum ki?"

"Hala bırak bu işleri, ne beni sevdin, ne annemi ne ailemi. Hala ben sana ne yaptım da benden nefret ediyorsun? Oğlunu zehirleyip üzerime saldın, hala sen bize neden yazık ettin? Eniştem bile senden fazla akrabam, hala! Ben sizden bıktım hala! Senden! Oğlundan!"

Nefreti dağ gibiydi Nurten Hanım'ın. Babasına erkek torun verecek, her şey tatlıya bağlanacaktı ama Çakır doğmuştu. Ondan önce de annesiyle bir olup Emine Hanım'ın evlerine gelin gelme-

sini kaldıramamışlardı. Emine Hanım'ı rahmetli babası istemişti, çok severdi gelinini, kızım da kızım derdi ona. Nurten bunu asla kabullenemedi. Her gününü her gecesini Emine Hanım'a daha nasıl eziyet ederim diye düşünerek geçirmişti. İşler umduğu gibi gitmemişti, her şey tersine dönmüştü. Kaçmış, evlenmiş ve reddedilmişti. Çakır'ın doğumuyla hayalleri suya düşmüştü ama nefreti arşa çıkmıştı.

“Neyinizi seveceğim sizin, çekil git kapımdan.”

“Nurten!” dedi kocası. “Kes sesini!” Karısının yanında durdu. “Bir şey olmuş, nedir olay?”

Çakır, Erhan'ın yakasını tutup babasına doğru itti. Erhan ayakları üzerinde durup yana çekildi. “Ne oldu?” diye var gücüyle bağırdı Salman Bey.

“Oğlun namusuma göz dikti enişte, sevdiğim kadına dokundu. Ben de o elini kırdım. Erhan, Esme'den uzak duracak! Durmazsa neler olacağını ona söyledim. Bu ilk ve son uyarım. Ya siz oğlunuza sahip çıkın ya da ben aileye kan sokacağım. Sen namuslu adamsın enişte, bilirim ama oğlun sana çekmemiş. Artık sen haddini bilirsin.”

Salman Bey oğluna nefretle bakarken dişlerini sıktı. “Allah belanı versin!” dedi dişlerinin arasından. “Bunu da mı yaptın?”

“Bir şey yapmadım baba,” dedi Erhan. “Abartıyor.”

“Oğluma dokunan ellerin kırılсын Çakır,” dedi halası.

“Bana bir şey olmaz hala, yorma kendini. Benden uzak durun, yeter.” Dönerek aracına yürüdü, binip gaza bastı. En azından Erhan'ı Esme'den uzak tutacaktı, emindi. Eniştesi oğluna gerekli cezayı kesecekti.

Gece yarısına yaklaşırken yatına biri çıktı, Çakır uç taraftan elleri cebinde, ayakta dikiliyordu. Arkasını dönünce gelenin Çetin olduğunu gördü. Kardeşiyle artık hiç sohbet edemiyorlardı. Evde

değildi, işte de ha vardı, ha yoktu. Odasında kendi içine kapanık, sadece işlerle ilgileniyordu.

“Hoş geldin,” dedi.

“Hoş buldum, nasılsın abi,” dedi Çetin karşısında durdu. Kötü görüldüğünü biliyordu, ruhunun da hiç iyi olmadığı ortadaydı.

“İyi diyelim, gel içeri geçelim. Havalar soğudu.”

“Olur,” dedi Çetin, abisini takip etti. Kamaraya girdiklerinde havanın gerçekten de sonbaharı getirdiğini anladılar. Karşılıklı oturdular.

“Abi bu gidiş nereye?”

“Bir yere varacağı yok Çetin, alışmaya çalışıyorum.”

“Abi sen alışmaya çalışmıyorsun. Sen kendini bitiriyorsun.”

“Elimden başka bir şey gelmiyor. Gececek, durulacak.”

“Sen buna inanıyor musun? Ben hiç inanmıyorum. Bir şey yapmanız gerekiyor.”

“Ne mesela? Kolundan tutup buraya mı getireyim? Zorla mı tutayım? Durur mu sanıyorsun?”

“Denemedin ki. O bir kadın, belki de bunu istiyor. Biz onları ne zaman anladık ki şimdi anlayalım.”

“O öyle biri değil. İstemiyor Çetin. Demek ki yeteri kadar sevilmiyorum.”

“Onun açısından da düşün, zor bir karar ve sen tek seferde kestirip attın. Belki biraz daha çabayı hak ediyordunuz.”

“Kural belli, oyun belli. Son bir kart çektik ve vazgeçtik. Bu kadar basitti.”

Çetin başını önüne eğdi. “Abi ben seni özlüyorum ama bu seni değil. Bağırıp duran ama sürekli konuşan, arada da olsa gülümseyen adamı arıyorum.”

Çakır gülümsedi. “Zaman lazım.”

“Öyle diyorsan...” dedi Çetin, arka cebinden bir kâğıt çıkarıp abisine uzattı. Çakır kâğıdı alıp baktığında gülümsedi. Elinde minik bir ultrason fotoğrafı tutuyordu. “Gerçekten mi?”

Çetin kocaman bir gülüşle başını salladı. “Baba oluyorum. Amca oluyorsun. Minik Ataoğulları.”

Kardeşinin omzunu sıktı. “Tebrik ederim, hayırlı uğurlu olsun.”

“Sağ ol abi, sağ ol.”

22. Bölüm

İstanbul...

Mevsim yazı bıraktı, sonbaharı kucaklayıp rüzgârını estirdi. Kırık kalpler tamir olamadığı gibi her gün daha çok dara düştü. Özlem katlandı, zehir diye içtiler. Ne biri geri adım attı ne diğeri. İki farklı şehirde kilometrelerce aralıkta acı çekmeye de devam ettiler, sevmeye de. İnsan ayrılınca bitmiyordu sevdası, aşkı hatta kızgınlığı. Katlanıp birleşti, çığ gibi birikti, geceleri zehir oldu. Yalnızlık çökünce daha çok seviyordu insan. Daha çok yalnız kalıyordu.

Tüm bu acıların arasında mahkeme celbi aldı Esmе. Ordu’da görülecekti dava, inat etmiş, davayı çekmemişti, o zaman anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Çakır balığın baştan koktuğunu görmüştü. Karşısına dikecek, hesap soracaktı. Gitmezdi, olur, biterdi. Avukatını gönderirdi. On beş gün sonraydı dava, düşünecekti. Dilan’la konuşuyordu şimdi.

“Hamileyim,” dedi Dilan. Esmе İstanbul’da bir çığlık attı. “Ne diyorsun? Ya yiyeceğim kızım seni, anne mi oluyorsun?”

Dilan da güldü. “Olmazsam Emine annem üzerime kuma getirecekti.”

“Yalancı. Yapmaz öyle şey.”

“Şaka, biraz ısrar, biraz da artık yeter, genç anne baba olalım dedik. İki aylık. Yedi ay sonra doğuma gelirsin artık.”

“O kadar beklemem, iki hafta sonra dava var.”

“Ne davası?”

“Çakır bana açtığı davayı çekmemiştii. Şimdi hesap kesecek.”

“Doğru ya... Gelecek misin?”

“Bilmiyorum.”

“Gel, özledim. Boş ver davayı, özlem giderelim.”

“Düşüneyim, işlerim çok sıkışık. Sabah akşam çalışıyorum.”

“Görüyorum. Her yerde sen varsın. Sanem Ankara’ya yerleşti sanki.”

“O benden önce bırakır bu işi, evlilik teklifi aldı, bahara düğün var. Emir nazardan korkuyormuş, paylaşım yapmasını istemiyor. Artık nasıl âşık, sen düşün.”

“Abimin arkadaşı, şaşırmadım.”

“Şu kadar şeyi başaramadık Dilan, inanılır gibi değil.”

“Bana kızma ama Sanem senden önce davrandı. Kabul etmesi ne kadar kolay oldu.”

“Onun kadar sevmedim sanırım.”

“Öyle demek istemedim. İnat etmenin bir anlamı olmadığını o anladı ama sen anlamadın.”

“İnat etmenin anlamı...” diye mırıldandı. “İnsan inat ederken anlam aramıyor. Erhan misali.”

“Adını anma, inine çekildi. Duyduğuma göre babası yurt dışındaki işlerin başına gönderiyormuş. Çakır abim kapıma dikilip kadına göz koydu, ya siz cezasını kesin ya da ben keseyim dediğinde babasının elinden zor almışlar. Ben şerefsiz miyim Erhan diye inletmiş evi.”

“Ben onun kadını değilim, korumak için öyle demiştir ama sağ olsun, başımdan aldı.”

“Canım neyse ne. O kadar özel demese de olurdu ama durumu kotarmak için demiştir.”

“Biliyor musun?” dedi Esmâ. “Ordu’yu  zledin. Şimdi denizi nasıl hır ındır, havası nasıl sert.”

“Bekliyorum o zaman.”

Ordu...

Trafikte yol alırken d ŕ nceleri birbirini kovalıyor ama hiçbiri birbirini yakalayamıyordu. Onu istiyordu, inkâr da etmiyordu ama yoktu. Gelmeyeceğini d ŕ nd k e hançer daha derine batıyordu. Daha çok canı yanıyor, acı çekiyordu. Bir kadına  ŕık olmanı bir bedeli varsa  akır onu ödüyordu. Yokluğuyla. Bu gerçek bir bedeldi.

Yol kenarındaki reklam panosuna göz ucuyla bakıp önüne döndüğünde hayal gördüğünü d ŕ nd  ama hızla tekrar baktı. Esmâ dijital ekrandaydı. Dev dijital ekrandan ona tüm güzelliğiyle bakıyordu. Yine o çekimlerden biriydi. Yine çok güzeldi ve yine tüm Ordu onu görüyordu. Yanından geçip gitti, mecburen geçmek zorundaydı. Trafik akıyordu. Direksiyona sert bir darbe indirdi. “Kahretsin!”

 n nden geçtiği durak panosunda bir Esmâ daha gördü. Öfkeyle arabayı kenara çekti. İnmedi, inemezdi de. Aracın orada durması yasaktı. Camı indirip baktı. Başka bir kıyafet ve yine hırçın bir güzellik. Tam olarak göz göze gibiydiler. O fotoğrafı kim  ekmi se ona bakmı tı Esmâ. Ona dokunmu lar mıydı? O güzelliğini kaç saat izlemi lerdi ve Şimdi tüm Ordu’ya izlettiriyorlardı.

Ya a k acısından ölecekti ya da kahrından. Arabayı çalıştırıp uzaklaşırken sakın olmaya çalıştı. Nafile bir çabaydı. Bu başka bir Şeydi, bir kadını hem sevmek hem özlemek hem kıskanmak ve hem de ondan nefret etmek. Bu duyguların hepsi bir insanda nasıl barınabiliyordu? Hiçbiri birbirine karışmadan nasıl nefes aldırıyordu?

Hepsinin içinde en keskin olanı özlemekti... Her şeye rağmen özlemek... Ayrılık acısından ölmezse, özlemekten hastalığa yakalanacaktı.

Arabasını restoranın önünde durdurdu. Eski ve en iyi dostuyla dertleşme vaktiydi. Gözlerken uzak mekâna girdi, gözlerden uzak masaya yaklaştı. Tamer onu görünce ayağa kalkıp kollarım açtı.

“Hoş geldin,” dedi Çakır.

“Hoş buldum da oğlum evime geldim. Abartma.”

“Gideli altı ay oldu.”

Tamer keskin ve güzel bir kahkaha attı. “Beni o kadar özledin mi? Günleri saymışsın.”

“Kes, otur,” dedi Çakır, adamın omzuna yumruk atıp. Karşılıklı oturup yemeklerini söylediler.

Tamer Çamlı, Ordu’nun ileri gelen ailelerinden birinin veliahdıydı. Türkiye ve dünyaya çam pazarlıyorlardı. Fabrika Ordu ili sınırları içindeydi ve zaten Ordululardı. Çakır ile ilkokuldan bu yana dosttular. Tamer altı aydır şirketleri denetlemek için yurt dışındaydı. Olanlardan haberi vardı.

“İnanılır gibi değil,” dedi Tamer. “Onca sene sonra biri geldi hem güvendin hem de sevdin ve elinden kaçırdın.”

“Kaçırmadım,” dedi Çakır. “Olduğu yerde bıraktık.”

“Seni çok iyi anlıyorum. Ben de istemezdim. Anlattıklarını düşününce...”

Çakır başını sağa sola salladı. “Kaldıramıyorum. Ne yaptığı işi, ne gidişini, yaman bir çelişki. Anlayamazsın. Lanet olsun bile diyemiyorsun, neden geldin diyemiyorsun. Nankörlük gibi geliyor, neden diye sormak. Çünkü yokluğundaki duygu bile yaşanmalı. Yokluğunda onu hissediyorum, ona olan duygularım daha da büyüyor. İnsan buna neden diyemez. Geldi kendini sevdirdi ve gitti.”

“Bana kızma ama gerçekten de sevmiyor olamaz mı?”

“Öyle bir şey olmadığını biliyorum. Ünlü olmayı seviyor, parayı sevmiyor ve o parayı sevdiğini sanıyor. Parayı sevse yanımda kalırdı. Keşke sevseydi. İnsanların gözünün önünde yaşamaktan hoşlanıyor.

Alışmış. Çok inatçı, daha önce gördüğüm tanıdığım birine benzemiyordu. Havasına kapıldım, güzelliğine vuruldum.”

Tamer onu dinlerken tebessüm etti. Dudak büküp önündeki tabağa baktı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tanışamadık, tanışsam bir fikrim olurdu. Peki ne olacak?”

“Olacak bir şey yok, alışmaya çalışıyorum.”

“Otuz dört yaşındayız lan! Ne alışmasından bahsediyorsun. Buradan sonrasında yaşlanacağız. Bir daha kimi tanıyacaksın da seveceksin? Otuz dört yılda bir gelmiş, ölür gidersin. Git bir daha dene! Olana kadar dene!”

“Gitmeyeceğim. İkilemde bırakmadı, yapamayacağını söyledi. Açık kapı yoktu, olsa aralar girerdim.” Çakır burukça gülümsedi. “Bizim kaderimizde bu varmış, sıramı sana veriyorum. Beni bırak devam et, sen bulursun belki.”

“Tam adamını buldun, sen yine aşkı tattın. Bende o da yok. Bu kadınlar neden bu kadar zor geliyor? Bu kadar zor olmak zorunda mı? Yıllarca doğru kadını arıyorsun, buldum diyor, hop ayrılıyor. Acısını da çekiyorsun, aşkını da. Ee... Biz bu işten ne anladık? Bunun neresi doğru? Gelse dert gelmeseydi dert.”

“Ne bekliyordun?” dedi Çakır, güldü. “Doğru kadın gelecek, hadi yüzüğümü tak mı diyecek? Çok beklersin. Asıl doğrusunu oturtamıyorsun nikâh masasına, eğrisi dünden razı.”

Tamer elini umursamaz bir tavırla salladı. “İstemez. Herkes evlenecek diye bir kural yok. Zor be oğlum, hayatını bir kadına ada, onun etrafında dön dur. Gitse özlersin, kalsa dünyayı dar eder. Kadın... Beş harf, beş bin cümle demektir. Altı çift çizgiyle çizilmiş hatalı bir kelime gibi yanar durur. Of! Delete Çakır, delete.”

“Salak mısın Tamer?” dedi Çakır daha çok güldü. “Ben o çift çizgi için canımı veririm. Dediğin lafa bak.”

“Sensin salak!” dedi Tamer gülümseyerek. “Canını veriyorsun ama işini yapmasını istemiyorsun.”

“O başka! Canımı alsın ama yanımda olsun. Canımı alsın ama ona kimse dokunmasın. Canımı alsın, bana sadece benim gözlerime

baksın. İki çok farklı. Bizim oyunda o beni seçmedi. Sorunumuz bu.”

“Sizin sorununuz tam olarak öyle değil,” dedi Tamer. “Birine ya o ya ben dersin önce seni siler. Bu soruyu kim soruyorsa, ipten o salanır. Kendiliğine bıraksaydın o bir an gelir, kendi tercihini yapardı ve bu sen olurdun.”

“Ben o kadar sabırlı değilim.”

“Ben de olmazdım. Konu sen olunca konuşuyorum. Terzi ben olsam söküğümü dikemezdim. Senin kadar bile anlayışlı olacağımı hiç sanmıyorum. Hatta o dünyadan bir kadınla o yola bile çıkmazdım. Delilikten başka bir şey değil. Annem asla istemez. Emine teyzenin yarısı kadar bile anlayışlı değil. Annemin istemediği biriyle olmam. Başıma dert istemiyorum.”

“Konuş büyük büyük, yedirirler merak etme.” Kendi büyük lafları aklına doldu. “Ben konuştum.”

“Ne dedin?”

“O sanıyor ki gelip beni buldu. Ben çağırdım onu, haberi yok. Kendi dilimle kalpten diledim ama işte o adamın ben olacağım aklıma gelmezdi.”

“O ne demek?”

Çakır ona Trabzon’da arka masasındaki kadınla ilk karşılaşmalarını anlattı. “Allah seni Karadeniz’e bağışlasın, bir de Karadenizliye... dedim. Nereden bilirdim...”

“Hemen bir beddua bulmak istiyorum.” Tamer güçlü bir kahkaha attı ve Çakır haftalar sonra ilk kez keyiflendi.

“Çakır ama beddua tamamlanmamış. Bağışlama kısmında boşluk var. Ben inanıyorum, yenge hanım gelecek.”

Çakır başını sağa sola salladı, keşke o da inanabilseydi...

Esme zil sesiyle yerinden kalktı. Sanem de yoktu, gelen ya Olgun'du ya da Hale. Delikten baktı, süslü şapkasından tanıdı. "Oha!" dedi kilitleri çevirirken. Kapı koluna asıldı. "Belgin!" dedi kadının üzerine atlarken. Belgin kahkaha atarak kollarını açtı. "Ben geldim."

Esme zaten yalnız başına Çakır'ı düşünürken aklını yiyordu. Özlediği kadını karşısında görünce gözyaşlarını serbest bıraktı. "Çok özledim."

"Kız!" dedi Belgin, geriye çekildi. "Ağlıyor musun?"

Esme burnunu çekerek eve girdi. "İçeri gel, ağlıyorum tabii."

Belgin ayakkabılarını çıkardı, şapkasını da başından çekip vestiyere bıraktı. Çantası elinde salona geçerken Esme arkasından takip etti. Koltuğa oturup bacaklarını altına topladı. "Otur, senin için döndüm. Hale anlattı, neden beni aramadın? Sevgili olduğunuzu söylemiştin ama sonrasında haberim olmadı."

"Kafayı dinlemeye gitmiştin, rahatsız etmek istemedim." Esme karşısına oturup onu gibi bacaklarını altına aldı.

"Saçmaladın Esme. En zor zamanlarımda sen vardın. Sen benim canımı sıkamazsın. Bir seferlik affediyorum. Anlat şimdi."

"Ayrıldık. Kısa sürdü zaten. İşimi kaldıramıyorum, bırakmamı istiyor." Olanı biteni en başa sarıp anlattı Esme, Belgin arada sorular sorup cevaplar aldı. Çakır'a kızdı, Esme'ye belli etmedi. Hale bu konuda onu uyarmıştı. Çakır karşıtı bir söz etmesi yasaktı. Belgin içinde tutamazdı ki.

"Biraz abartmış, seni böyle beğenip sonra olmaz demesi hoş değil."

"Olur da demedi ki. Ben onu oyaladım aslında, o da bunu biliyordu. En başında söyledi, kabul edemem dedi. Ben dedim, seni yaşamadan gitmeyeceğim diye."

"Yine de seni seviyorsa biraz daha tolerans gösterebilirdi. Bu kadar erken olması çok anlamsız."

"Bilmiyorum. Yaşadığım acı çok farklı Belgin. O olmadan nefes almak bile acı veriyor."

Belgin dudaklarını büktü. "Sen âşıksın."

Esme de dudaklarını büktü. “Çok.”

Belgin yaklaşıp arkadaşını kollarıyla sardı. Esme başını Belgin'in omzuna yasladı. “Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da bu acıyı yaşamak yerine konuşmanız gerekiyor olduğu. O da senin kadar acı çekiyorsa bir orta yol bulunur.”

“Bulunmaz. Ne istediğini biliyor ve asla geri adım atmıyor.”

“Sen de atma, bahsettiğim orta yol o değil.”

Esme başını kaldırıp arkadaşına baktı. “Nasıl yani?”

“Senin için savaşıyor Esme. Kendi hâline bırakmış, dönerse benimdir hesabı yapıyor. Rahat ol, erkek çok sevmedikçe kadının sevmesinin altı boşalır. O kadar seviyorsa ayağına gelecek ve alacak, işte o zaman bir daha düşüneceksin. Bu adam buna değer mi diye kalbine soracaksın. Cevap yine sende olacak.”

“Hangi filminden bu alıntı?” dedi Esme, başını sağa sola salladı.

“Sevmek Saati'nden,” dedi Belgin. “Ben oyuncuyum evet, hayat hikâyeleri senaryolanır ve biz oynarız ama şunu da biliriz ki biz oynuyorsak bir yerlerde yaşanmıştır ya da yaşanıyordur.”

Ordu havalimanına indiğinde ilk Dilan'ı aradı. Hale ile gelmişlerdi, dava saatine kadar Kuzgun'la buluşacaktı. Esme de Dilan'la sözleşmişti. İlk buluştukları kafede onu bekliyordu. Tam da tahmin ettiği gibiydi. Sert hava ve hırçın Karadeniz... İç çekip buraya ilk geldiği günleri hatırladı. Kalbinde küçük bir umut, saçma derecede büyük heyecanları vardı. Bu şehir Çakır kokuyordu. İnatçı ve hırçın...

“Esme!” dedi aylardır görmediği Dilan. Sıkıca sarılıp oturdular. Bir çay söyledi Dilan. “Çok şıksın.” Siyah takım giymişti Esme. Bel-den oturan ceket, kısa diz üstü eteği, siyah topuklu ayakkabıları ve siyah çorabıyla baştan aşağı çekicilik akıyordu. Saçları asice her yanına dökülmüştü, makyajı bile yerli yerindeydi.

“İlk kez mahkeme önüne çıkıyorum. Hâkimi etkilerim diye giydim.” Gülüşüp bakıştılar.

“Abime geleceğini söyledim.”

“Önemli değil. O nasıl?”

“Aynı. Yatta kalmaya devam ediyor, yalnızlık iyi geliyor sanırım. Çok konuşmuyor, biraz kilo vermiş. Çetin abisinin eski hâline çok alışkın, artık şaka bile yapamıyor. Eskiden kızar köpürürdü ama şimdi tepki bile vermiyor. Üzülüyoruz.”

Esme’nin yüzü düştü, çayına bakıyordu. “Büyüdüğümü hissediyorum Dilan. İçimde bir şeyler öldü, gülümsemek artık çok zor. Neye güleyim ki diye bakıyorum. Hiçbir şey yok. Uçarı hâllerimi arıyorum ama kanadım kırılmış gibiyim. Deli gibi çalışıyorum, parama para kattım ama fark ettim ki banka hesabım artık çok önemli değil. Rakamlar ve rakamlar. Bir anlamı yok.”

“Farkındalıkların değişiyor, bir gün gelecek, ününü de umursamayacaksın.”

“Bilmiyorum.” Bir soluk alıp gülümsedi. Esme elini Dilan’ın karnına bıraktı. “Burada bir canlı var.”

“Çakır abim ona bile doğru düzgün sevinmedi. Senin kadar bile tepki vermedi.”

“Adamı dağıttım, amca olacağına bile sevinemiyor.”

“İki gün önce Rize’deydi. Bir gece kalıp döndü.”

Esme’nin tüm algıları açıldı. Kalbine kıskançlık hançeri saplandı. Öylece Dilan’a bakıyordu. Defne! Ya onu gördüyse? Ya konuştu larsa? Ya dokunduysa? “Neden gitti?”

“Emine annemi götürdü, kışı orada geçirir aslında ama hamileyim diye kısa kalacak. Etrafta kimse yok.”

“Defne de orada mıydı?”

“Oradadır,” dedi Dilan kayıtsızlıkla. “Evi orada, çocuk gelişimci, işi de orada zaten.”

“Ve bir gece kaldı. Ayrıldığımızı da biliyorlar.”

“Pek tabii, bilmeyen kalmadı.”

Ya Defne, Çakır’ın kanma girdiyse? Yan yana oturdularsa? Defne güzel bir kadın, yokluğunda bir şey deyip aklını çeldiyse? Kahve

yaptıysa, içine bir şey kattıysa? Çakır ona baktıysa? Güzelliğini fark ettiyse? Kendi içinde konuşurken kan basıncı yükseldi. Gözlerine kin oturdu.

“Esme?” dedi Dilan elini kadının yüzüne sallayarak. “Burada mısın?”

Esme saatine baktı, davaya üç saat vardı. Avukat adliyeye geçmişti. Zamanı vardı. “Kalk, gidiyoruz.” Çantasını aldı, Dilan anlamadı ama kalktı. “Nereye?”

“Şirkete. Araban nerede?” derken kabanını giyyordu.

“Hâliyle dışarıda.”

Apar topar arabaya bindiler, Dilan şirkete sürüyordu ama Esme hiç sakin görünmüyordu. Şirketin ana kapısı açıldı, Dilan girip park ettiğinde Esme inerek şirket binasına baktı.

“Biz buraya neden geldik?” dedi Dilan ama nedenini o kadar iyi biliyordu ki. Sanki kadının damarına basmamış gibi davranıyordu. Esme adımını şirkete atınca Dilan arkasından sinsice sırttı. “Dur bekle,” demeyi de ihmal etmedi. Cam kapıdan geçtiler, etrafına baktı Esme. Kapının önüne ayaklı dev çikolata fanusu yerli yerindeydi. İçinde kendi markalarının top çikolataları duruyordu. Bankodaki kız ayağa kalkmıştı. Esme’yi görünce şaşırdı ama Dilan’ı da görünce, “Hoş geldiniz,” dedi.

“Çakır nerede?” dedi Esme.

“Odasındadır Esme Hanım.”

Esme üst kata çıkan merdivene yürüdüğünde Dilan onu sessizce ve yavaş adımlarla takip etti. Çıkıp sağına döndü, Çakır’ın odasına yürüyordu. Dilan arkasından bakarken durdu. “Yürü be!” diye mırıldandı. Esme, Şengül Hanım’a tek bir söz bile etmeden Çakır’ın kapısını açıp içeri daldı.

Mahkemeye gitsem mi gitmesem mi diye düşünüyordu Çakır. Gitmesine gerek yoktu ama onu göresi vardı hem de nasıl... Ah gönül, arsız gönül. İlle de görmek istiyordu. Bir saniye görse özlemi dinerdi belki. Acısı hafiflerdi, bilmiyordu, bir şeyler olurdu işte. Kapısı hiddetle açılınca koltuğunu çevirmeye mecbur kalmıştı.

Kapıyı çarparak kapatan kadını görünce nutku tutuldu. Simsiyah güzel giyimiyle yeşil gözleri ateş saçıyordu. Bu canlı bir kadın olamazdı. Esme bir dünyaydı. Varlığı döndürüyor, yokluğu durduruyordu. Havası nefes aldırıyor, yokluğu öldürüyordu. Sesi melodi gibi, gözleri ateş, bedeni volkan misaliydi.

Ağzını açıp bir şey diyemiyordu. Gökte aradığı kadın odasında duruyordu. Koşup kucaklamakla kalıp hayal kurmamak için kendisiyle savaşıyordu. Adım attı Esme, topuklarının sesi Çakır'ın kulaklarının pasını alır gibi çınılıyordu. Donup kaldı.

“Rize’ye gitmişsin.”

Kaşları birleşti, bakışları küçülüp Esme’nin yüzünde gezindi. Ağzını açmadı, ne dediğini bile anlamadı.

“Gördün mü onu? Dolanmıştır etrafında, kahve de yaptı mı sana?”

Anlamanın verdiği aydınlanmayla suskunluğuna devam etti. Yüzü normal bir hâl aldı ama hâlâ ona bakıyordu. Doya doya... Kıs-kandığında ne kadar albenili, güzel ve tutkulu bir kadına dönüştüğünü geceler boyunca hayal etmişti. Kanlı canlı karşısında duruyordu ve tutkusu elle tutulur gibiydi.

Masaya yaklaştı Esme. “Sana diyorum, bana cevap ver. Gördün mü onu?”

Görmüştü, ilgilenmediği için görmemiş bile olabilirdi Kadınları görmek bile istemiyordu. Hiçbiri ilgisini çekmiyordu ama Esme kıskançlıktan gebermişti yoksa buraya asla gelmez, aylardır ayrı olmalarına rağmen hesap sormazdı.

“Sana ne?” dedi kibar bir sesle ama pişman oldu. “Çok merak ediyorsan tabii ki gördüm. Bu kez çay yapmıştı.”

Esme’nin gözleri karardı, öfkeyle masaya yaklaşp eğildi. “Zıkkım iç Çakır. Rize’ye gitmeyecektin.”

“O senden önceydi, sen gittin ve bitirdin. Nereye istersem oraya giderim. Ne hakla bana hesap soruyorsun?”

“Bak sen... Ne oldu, bu kez ilgi çekici mi göründü Defne Hanım?”

Kızma. Öfkelenme. Bırak konuşsun. Sustu. Suskunluğunu evet olarak anlayan Esme'nin bakışlarında hüsrân gördü.

“Ayrılınca böyle oluyordu, değil mi?” dedi Esme. “Önce kızar, köpürür, biraz kederlenirsin ama sonra gidenin yerini yenileri alır. Bunu anladığım iyi oldu, ben de kendi yoluma bakabilirim.”

“Tabii,” dedi Çakır, yerinden kalkıp karşısına geçti. “Kendi dünyandan bulursun. Orada burada elin herifleri sana dokunurken zevkle izler seni. Kıskanmak bilmez, korumaktan anlamaz, çok anlayışlı, her şeyine evet diyen bir kukla bulursun. Sen çalışırsın o yer, mutlu olursun o zaman. Aradığın adam ya.” Son sözleri öfkeli ve sert çıkmıştı.

Esme gerçekten de hayatı boyunca öyle birini aramamıştı. İstememişti. Belirli bir hayali olmamıştı. Çakır'ın tasvir ettiği tip iticiydi. Peki o adam iticiyse karşısındaki neydi? Bir an buraya neden geldiğini unuttu, bir saniye sonra hatırladı ve hatasını anladığında içinde pişmanlık ateşi yandı. Ayrıldığı adama hesap sormaya gelmek de neydi? Gitmeliydi.

Dudaklarını kapattı, bakışlarını çekti. Önüne dönerek bir adım attı, ikinciye atamadı. Çakır elinden tutmuştu, Çakır'ın parmakları kendi parmaklarını gevşek ama *kal* der gibi tutuyordu. Kalbi özlediği dokunuşla ısınıyor, hızlı atıyordu.

“Kıskançlık krizine girip ayağıma kadar geliyorsun ama bu yoldan dönmüyorsun. Sen ne yapıyorsun Esme?”

Esme... Patuli derdi, İmera Fera derdi.

Ne cevap verecekti ki kendi de bilmiyordu, ne yapıyor, ne yaşıyor, nasıl aşılıyor? Elindeki parmaklar aklını kurcalıyordu. Parmaklarından koluna yayılan her neyse kalbine baskı yapıyordu.

Elini tutmasını istiyordu Çakır. Kalmaya geldim demesini, sevinleyim demesini ve bir sürü olumlu söz söylemesini... Gitmesine izin verdikçe kendine kızıyor, ona kinleniyor ama günün sonunda kendini onu deli gibi özlerken buluyordu. Her şey anlamını yitiriyor, koca bir boşluk kalıyordu. Çakır onsuz yaşıyor gibi yapıyordu, yaşıyamıyordu.

Alnını Esmen'in başına yaslarırken gözlerini kapattı. Esmen de bu temasla gözlerini sıkıca yummuştu. "Nefes alamıyorum Esmen, bize bunu neden yapıyorsun? Böyle gerçekten mutlu musun?"

Ağlamak istemiyordu ama sesi titredi. "Değilim. Bana mutlu olmanın anlamını kaybettirdin."

"Söyleyene bak. Her şeyi sen başlattın. Bu ateşi sen yaktın, söndürmüyorsun."

Konuşmanın bir anlamı yoktu Esmen için, yorulmak ve daha çok acıtmaktan başka. "Öyle bir imkânım yok."

Çakır elini çekti, başını başından kaldırdı. Bakışlarına öfke, kızgınlık kırılgınlık doluştu. Üstten yüzüne baktı, bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Hiç mi hiç sevilmemişti. Sevmek böyle bir şey olamazdı.

"Buraya gelmen bile hata. Gelme bir daha, yeterince canımı yaktın." Sesi yüksek ve sertti. Odasının bir ucuna yürümeye başladığında Esmen ona dönmüştü. "Mahkemede görüşürüz."

Topuk seslerini de alıp odadan çıktı. Çakır saniyeler boyunca kapanan tahta parçasına baktı. Hızlı adımlarla ulaşp açıp peşine düştü. Balkonun cam korkuluklarından aşağı baktı. "Bir daha içeri almayın!" diye gür bir sesle bağırdığında kapıdan çıkmak üzere olan Esmen ve Dilan dönüp yukarı baktı. Çalışanlar oldukları yerde kalmış, yaşanan dramı izliyorlardı. Biri yukarıdan biri aşağıdan birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Esmen'in dudağının ucu havalandı. Dönerken gözüne ilışen çikolata fanusuna bir el attı. Fanus yerle buluştu, cam parçaları ve çikolatalar alana saçıldı. O an bile gözlerini bir kez çekmedi Çakır. Esmen omuzlarını kaldırıp saçlarını geriye atıp cam kapıyı iterek çıktı. Dilan da umutsuzca omuzlarını düşürüp onu takip etti.

"Temizleyin şurayı!" Çakır'ın sesiyle donup kalan çalışanlar etrafa dağıldı. Çakır ellerini korkuluktan alıp doğruldu. Buraya kaddardı demek ki. O mahkemeye gidecek, elinde avucunda ne varsa alacaktı. Sadece hırsından, gözlerini kaplayan öfkeden.

Tek bir avukatla gelen Hale ve Esme'ye nazaran Çakır avukat ordusuyla salona girdi. Dilan ve Çetin de izleyici olarak yerlerini almışlardı. Kuzgun ve Hale de iç geçirip oturdular.

Savunmalar birbirlerine ölümcül bakışlar atarken avukatlar aralarında konuşuyordu. Davalı ve davacı avukatları onlar kadar düşman değillerdi. Hâkime hanım ve savcı hanımm salona girmesiyle ayağa kalktılar. Tekrar oturduklarında mahkeme başlamıştı. Tarafların avukatlarını dinlediler. Dosyadaki fotoğraflar inceledi. Dava gerekçeleri derken taraflara söz hakkı verildi.

“Davalı Esme Derin, sizi dinliyoruz?” dedi hâkime hanım. Kırklarında bir kadındı. Esme'ye bakarken Esme ayağa kalkmıştı. Bakışlarını üzerinden hiç çekmeyen Çakır'a çevirdi. “Birkaç eksikle doğrudur hâkime hanım.”

“Eksikler nedir, savunmanızı yapın?”

Savcı hanım da bakışlarını Esme'ye çevirmişti. Salonda çıt çıkmıyordu. Esme, Çakır'a baktı. “Doğru, fotoğrafını izinsiz çektim, gülüşü güzeldi. Bir kadının aklını çecek kadar güzeldi.”

Hâkime hanım ve savcı hanım Çakır'a bakmıştı. O gülüşü görmek istercesine. Çakır bakışlarını Esme'den alamadığı için onları göremedi. Hâkime ve savcı tekrar Esme'ye döndü.

“Duygusal bir anımda paylaştım. Sonucunu düşünmedim. Tahmin edemedim, normal biri gibi bir hayale kapıldım. İş insanı olduğunu aklımın ucundan bile geçirmedi. Kadrajıma iki kez girdi, birini ben çektim. Rize'de ama daha sonra Trabzon'da makinemi kullanan arkadaşım fark etmeden çekmiş. Aklımdan çıkmadı, paylaştım. Geldim ve onu buldum. Aklımı çeldim, kandırdım. Kendime âşık ettim.”

Savcının da hâkime hanımın da kaşları havaya kalktı. Çakır gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Ona bakarken dişlerini sıkıyordu. Esme kandırmıştı ama o da çok güzel kanmak istemişti.

“Esme Hanım,” diye mırıldandı avukat ama umursamadı Esme. Çakır’a baktı. “Ama ben de çok sevdim.”

Çakır’ın birleşik kaşları gevşedi. Ayrılacağı kadına onu sevdiğini söylememişti. Esme de ağzını açmamıştı. En başından beri bugüne geleceklerini biliyordu. Yüce mahkemenin huzurunda mı duyacaktı? Şimdi mi? Her an ama her an Esme’nin tuzağına düşüyordu.

Esme bakışlarını hâkimeye ve savcıya çevirdi. “Bunlar eksik olanlar. Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Ne istiyorlarsa vereceğim. Başka bir sözüm yok.”

“Başka diyeceğiniz var mı?” dedi hâkime hanım.

“Yok efendim.”

“Oturun,” sözüyle yerine usulca yerleştikten sonra bir daha Çakır’a bakmadı. Hâkime ve savcı birbirlerine baktılar. Hâkime Çakır’a döndü. Çakır avukatına bir şeyler söylüyordu.

“Davacı Çakır Efe Ataoğulları, eklemek istediğiniz bir şey var mı?”

Çakır ayağa kalkıp Esme’den aldığı bakışlarını hâkime hanıma çevirdi. “Dosyada yazanlara ek bir sözüm yok. Teşekkür ederim.”

Beş dakika kadar aralarında konuşan hâkime ve savcı hanım ellerindeki dosyaları inceledi. Davacının istediği tutar fazlaydı, aralarında mutabık bir rakamda uzlaştılar. “Karar!” dedi hâkime hanım. Hep birlikte ayağa kalktılar.

“Kişisel haklara tecavüz...” diye başladı sözleri birçok kanun maddesiye devam etti. “Davacının istediği yüz milyon göz önüne aldığında fazladır ama çocuk esirgeme kurumuna bağış kampanyasında düşünüldüğünde kabul edilmiştir.”¹³

Hale’nin gözleri yuvasından çıkacak kadar büyürken Esme başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Dilan ağlamaya başladığında Çetin karısını omzuna yatırıp saçlarını okşadı. Kuzgun’un dudaklarından sessiz bir küfür çıktı.

“Dava kapandı.” Sesiyle toparlandılar. Esme çantasını aldığı gibi kimseyi beklemeden, hâkime ve savcının arkasından çıkıp gitti.

13. Yazar rakamı kurgu gereği yüksek tutmuştur.

Salon boşalıırken Hale, akır'ı kolundan tutup koridorda durdurdu.

“Sen aklını mı kaçırdın?” dedi Hale kızgınlıkla. Kuzgun, Dilan ve etin de onun arkasında duruyordu. Avukatlar da etraflarındaydı.

“Evet,” dedi akır sertçe, öfkeyle. “Bundan sonra böyle, kızın bende akıl falan bırakmadı. Şimdi git ona yeni işler bul. Ödeyecek yüz milyonu var.”

“Seni seviyor geri zekâlı!” dedi Hale.

“Benim yanımda kalmayacaksa sevmesinin bir önemi yok.”

Hale başını sallayıp *pisliksin* dercesine baktı. akır sert bakışlarını çekip avukatlarıyla yanlarından geçip gitti.

23. Bölüm

Bir ay içinde üç evini sattı Esmâ, birikmiş parasını da ortaya koydu. Daha çok çalıştı, bir reklamı bile atlamadı. Gerekirse uyumadı, sabaha kadar montaj yaptı. İçerik çalıştı, fikirler oluşturdu. Bir yandan kazandı, bir yandan parayı bir araya getirdi. Hale ve Kuzgun'un yardım teklilerini reddetti. Annesi ve babası ağızını açıp tek bir söz etmedi. Olgun ablasına kızdı,  etin bir kavga ettiler ama Esmâ yolundan dönmedi.

 fkelendi, küplere bindi, kırıldı. Kırgınlığı arşa yükseldi ama başını yastığa bıraktığında seven bir kadın oldu. Kalbi kırık, seven ve deli gibi özleyen bir kadın. Her duyguyla başa çıktı ama ona olan özlemiyle başa çıkamadı. Aşkın böyle bir duygu olduğunu  lse tahmin edemezdi. Yaşamadan anlaşılacak bir duygu değildi aşk.

Kendini par alarcasına çalışıp rakiplerini alt etti. En çok içerik üreten YouTuber olarak viral oldu. Instagram'ı on iki milyona  ıktı. Artık para için çalışmıyordu. Unutmak için kendini hibe ediyordu.

Hale'nin odasına girip masanın karşısına dikildi. "Tamam mı?"

"Tamam yavru, ödendi." Bir kâğıdı önüne sürdü. "Makbuzun."

Esmâ alıp inceledi. Hale'ye geri uzattı. "Bunu  akır'a g nder." Bir anda geri çektiğinde Hale'nin eli havada kaldı. Başının üzerinde bir lamba yandı. Lades kemiğini kıracaktı, eğer düşündüğü gibi olur-

sa uzun parça onda kalacaktı. Onca Şeyden sonra mı diye sorarlardı, o da evet derdi. Artık dayanamıyordu, bu duygu geçmek yerine her geçen gün artıyordu. “Bana bilet alır mısın, kendim gtreim?” Kapiya yürüdü. “Mesaj at. Gidiş dönüŐ olsun.”

Hale bıkkın bir nefes verdi. “Tamam.”

Esme birkaç saat içinde havalimanında uaa bindi. Neredeyse sıfıra inmişti. AŞk da bitmişti, para da. Artık alacaklıydı. Aklındaki düŐünceyle gülümsedi. Uçaktan inip taksiye bindiğinde akır’ın nerede olduğunu öğrenmek için Dilan’la konuştu. Taksi onu limana kadar götürdü. IŞıkları yanan yata bakmaya başladı. Sert rüzgâr onu Őtyordu. Saçlarını arkasına savuruyor, tenini kırmızıya döndürüyordu. Telefonun ekranındaki bilet saatine baktı. Sabah dört eyrek... Telefonu çantasına atıp derin bir soluk aldı. Yata geçmek için ilk adımını attı.

akır yatın içinde ellerini başının altına almış, alçak tavanı izliyordu. Binlerce yüz milyon bir araya gelse Esme’nin bir bakışı, bir gülüşü etmiyordu. Her geçen gün iyiye gitmek Şöyle dursun, daha beter oluyordu. zlemek geçen zamanla azalan bir duygu değildi. Katlanan, arzulayan arsız bir duyguydu. Bir an geldiğine lanet edecek olsa hemen vazgeçiyor, onu tanımanın verdiği acıyı bile sever hâle geliyordu. Kısır bir döngüydü Esme, dönüyor, dolaşıyor, kalbine yeniden ve yeniden konuyordu.

Ayak sesleri duyduğunda kapiya baktı. Yerinden kalkıp silahını aldı, korunmasız yaşıyordu. Ne olur ne olmazdı, yanında bulunduyordu. Kapisı açılırken silahını aşağıda tuttu. Esme’nin yeşil bakışlarıyla karŐılaŐtıėında hayal gördüğünü sandı.

Esme, akır’ın elindeki silaha bakıp bakışlarını adamın Şaşkın gözlerine kaldırdı. “Bir ldrmediğin kaldı, onu da yap, tamam olalım.”

Esme konuşunca gerçekle yüzleŐti. Omuzları kalkarken burada olduğu gerçeği yavaşça ruhuna yerleşti. Silahını bırakırken sakın görünüyordu ama kalbi kaburgalarına sertçe çarpıyordu. “ldrmek senin uzmanlık alanın. Neden geldin?”

Esme rahatça kabanını çıkardı, ceketini de omuzlarından indi-

rip gelişigüzel küçük oturma alanına fırlattı. Üzerindeki askılı siyah elbisesi ortaya çıkmıştı. “Makbuz getirdim sana,” dedi çantasından çıkardığı küçük kâğıdı Çakır’a uzattı. Çakır ona tepeden baktı, bir an bakışları kâğıda indi. Almadı. Esme de elinden bıraktığında kâğıt yere düştü.

“Üç tane evimi sattım, kazandıklarımı da üzerine koydum ve sıfıra indim. Tekrar kazanırım, hiç önemli değil.”

Çakır burukça sırttı. “Gelmene gerek yoktu. Avukat haber vermişti.” Dönerek kalktığı yere oturdu. “Çalışırsın tabii, sana iş mi yok.”

Esme dudaklarını büküp tavana baktı. “İş çok, bir sürü anlamam var. Haklısın. Ben seni görmek için geldim.”

“Sen ne saçmalıyorsun?” Kollarını göğsünde bağlayıp başını yana yatırıp baktı Çakır. Görmedikçe güzelleşen bir kadın varsa o kesinlikle Esme’ydi. Gözlerinin önünde deli dehşet bir güzellik duruyordu. Seviyordu. Deli gibi âşıktı. Kendine yalan söyleyecek hâli yoktu, onu istiyordu.

“Bizden hiçbir şey olmaz Çakır. Onu anladım. Sevmekle olmuyormuş, sevmek özen istiyormuş.”

“Günaydın.”

“Bizden bir şey olmayacaksa annemin sözünü dinleyeceğim. Yaşamadan ölemem.”

Çakır kaşlarını çattı. Anlayamıyordu. Ayağa kalkıp ellerini eşofmanının cebine bıraktı. “Seni anlamıyorum.”

“Ben sana anlatacağım.” Çakır’a bir adım attığında Çakır geriye çekildi. Şimdi anlamıştı. “Esme!” dedi ama sesi içine kaçmıştı.

“Ne var? Bir daha hayatıma kim girer nereden bileceğim. Hangi erkeği seni sevdiğim gibi sevebilirim, bilmiyorum. İmkânsız gibi geliyor.”

Esme hep onu sevecek değildi ya. Bir gün yerini bir başkası alacaktı. Olabilir miydi böyle bir şey? Çakır gözlerini kapatırken içindeki kaosu susturmak istemişti. Hayatı boyunca aşka düştüğü tek kadını bir başkasına veriyordu. Bugün değilse yarın, yarın

değilse aylar sonra, aylar sonra değilse yıllar sonra ama bir gün olacaktı.

Bunu onca ay boyunca bir kez bile düşünmemişti. Nasıl aklına gelmezdi bu kadar ağır bir düşünce? Sanki Esme hep onda kalacaktı. Belki evet, kalacaktı, saf duygularında, en güzel hâliyle... Ya gerçekte? Gözlerini açtığında Esme'nin sinsi yeşil bakışlarıyla karşılaştı. İçindeki adam başını sallayıp gülümsüyordu. Konuşmanın bir anlamı yoktu, her bir sözcük onları başka bir yere çekecekti. Gerek yoktu, hiçbir şeye gerek yoktu. Oyun yeniden kuruluyordu ve bunu Esme istemişti. Bir adımda burnunun ucuna kadar girdi. "Seni pişman ederim."

Esme omuz silkti, güzel dudakları umursamazca bükülmüştü. Bakışlarına bir tatlılık oturmuş, Çakır'ı içine çekiyordu. Ceplerinden çıkardığı ellerinden birini kadının beline sararken diğerini özlediği saçlara daldırdı. Esme'nin başı yukarı kalkmıştı, ellerini Çakır'ın göğsüne bıraktı. İkisi de ne istediğini biliyordu ve elbette yarın için yazılmış bir senaryo vardı.

Esme kederli bir soluk alırken Çakır onun masum yüzünü seyreliyordu. "Her şey bir yana..." dedi Esme. "Seni özledim. Kalbimin her yeri kırık içinde ama seni özlüyorum. Sabah uyanıyorum, özlüyorum. Gün içinde de ama en çok karanlıkta arıyorum. Sesini, bana patuli demeni özlüyorum. Belki bir gün geçer..."

Nem oturan bakışlarına takılı kaldı Çakır. Hem çok yakındı hem çok uzak. Kollarının arasında ama sanki yoktu. "Sen özlüyorsun ama ben ölüyorum," dedi kalbi kırık kadının bükülmüş dudaklarını kavradı. Sözlerini bitirip rüyalarını süsleyen kadını sarıp sarmaladı. Kayıp her bir dakikanın acısını çıkarır gibi. Ellerinden kayıp gideceğini biliyor gibi. Aralarında birbirlerini parçalayan hiçbir şey yaşanmamış gibi. Sadece sevgiyle ve bitmeyeceğini çok iyi bildikleri aşkla. Ve her şeyin başa sardığını biliyor gibi...

Sabaha karşı kollarının arasından sıyrılan Esme'yi tutmadı. Dur demedi, gitme de demedi. Uyanıktı ama uyuyor gibi davranıyordu. Kamaranın kapısı kapanınca araladı gözlerini, kapıya bakarken sırttı.

İstanbul...

Öyle yorgundu ki bıraksalar olduğu yerde uyurdu ama ne mümkündü. Kuaför tepesinde, fırçasıyla makyöz tepesindeydi. Son çekimleri. Bugün bitiriyordu. Aldığı paranın hakkını vermişti. Yüze yakın kombin, günler süren çekim ve sabaha karşı bin kilometre geride bıraktığı adam... Ondan başka bir şey düşünemiyordu. Odaklanma sorunu yaşamış, birçok çekim baştan alınmıştı. Akşam olmak üzereydi. Son kombiniydi.

“Bitti,” dedi makyöz kadın.

“Ben de bitirdim,” dedi kuaför. İkisi de geriye çekilince ayağa kalktı. Yaz sezonu için hazırlanmış kıyafetleri giyyordu. Üzerinde yazlık ince bir elbise vardı. Üstü açıktı, etekleri uçuşuyordu. “Teşekkürler,” dedi aynada kendine son bir kez daha baktıktan sonra çekim alanına yürüdü.

Her bir köşeye dağılmış ekibe bakarken oturan Hale’nin yanına yürüdü. “Hale çok yorgunum, üç beş tane yeter artık. Bayılmam an meselesi, kurtar beni.”

Hale ayağa kalktı, yüzünü incelerken yanaklarını şişirip boşaltı. “Gerçekten kötü görünüyorsun. İstersen yanına kalsın.”

“Hayır, bu akşam bitsin. Bak,” dedi kimse duymasın diye yaklaştı. “Bu son çekimim. Bir daha çekim falan yok.” Hale onu anlamak istercesine kaşların çatı. “Nasıl yani?” diyebildi.

“Bırakıyorum. Her şeyi, hepsini.”

Hale’nin dudakları aralandı. “Bebeğim şimdi mi? Onca şeyden sonra mı?”

“Zamanı şimdiymiş. Öyle karar verdim. Hesaplarımı kapatacağım, ne varsa...” derken ayakta sallanıyordu.

“Tazminatları nasıl ödeyeceğiz?”

“Boş ver, onu da Çakır düşünsün. Yüz milyonuma sayar.”

Hale’de bir aydınlanma oldu, çekimser hâli yerini gülüşe bıraktı. “Seni çakal,” derken kollarını açtı. Esmeye girip sıkıca sarıldı. “Beni istemezse Emine anneme şikâyet ederim.”

Hale geri çekilip bir kahkaha attı. “O kadar aklını kaçırdığını sanmam.”

“Esmeye hazırız,” dedi fotoğrafçı. Esmeye başını eğip baktı. “Geliyorum.” Hale’ye döndü. “Ben üşüyorum, bana bir şal ayarla, arada giyerim.” Işıkların altına doğru ilerledi. Konumunu alırken derin birkaç nefes almıştı.

“Çekiyorum,” diyen adamın sesiyle başladılar.

Stüdyoya giren bir gurup insan hepsinin dikkatini çekmişti. Yanlarında Olgun da vardı. Hale’nin arkası dönüktü. Birden yanında duran adama dönünce gözleri kocaman açıldı ama anında gülümseyerek, “Hoş geldin damat,” dedi.

“Bana yok mu ceylanım?” dedi Kuzgun, Hale’nin diğer tarafından dolanmıştı. “Hoş geldin yiğidim. Ne oluyor?”

“Çok güzel şeyler olacak.”

Çakır’ın bakışları kar gibi zeminde dikilen Esmeye’deydi. Göz göze geldiklerinde, “Hoş bulacak gibiyim,” dedi. Fotoğrafçı Esmeye yaklaşmış, V yakasını biraz daha açmak için elini uzatıyordu ki Çakır bileğinden yakaladı. Adam neye uğradığını anlamak için başını kaldırdığında tanımadığı Çakır’a ve bileğindeki ele baktı. “Ne oluyor?”

Esmeye arkasına yaslanmıştı, gözleri Çakır’da, dudağında bir gülüş vardı. Geleceğini biliyordu ama bu kadar erken beklemiyordu. Ne kadar da şıktı, takım elbise için yaratılmıştı. Ah... Bu adam onundu, yakışıklı mı yakışıklı, âşık mı âşık...

“O elini çek yoksa kırarım.” Adamın elini silkeleyip bıraktı. Onları seyreden insanlara döndü. “Kesin! Bitti.”

Bir an kavga çıkacak gibi bir kıpırtı oluştuğunda Kuzgun’un adamları ortalığa dağıldı ve, “Sakin!” diye bağırdı.

“Tamam...” dedi fotoğrafçı geriye giderken. Esmeye ve Çakır’a bakarken uzaklaştı.

Çakır kendisini gülümseyerek izleyen kadına döndü. “Yürü, gidiyoruz.”

“Nereye, daha bir sürü işim var.” Esme yaslandığı yerden kılmıdamadı bile. Umurunda değilmiş gibi bakıyordu. “Hiçbir yere gelmiyorum.”

Çakır bir adım attı, başını eğip fısıldadı. “Onu dün gece düşüncektin. Ben sana seninse sorun yok, benim olursa işler değişir demiştim. Kimse sana dokunamaz! Sen benimsin.”

“Tüh ya!” dedi Esme. “Ben bunu unutmuştum. Abartma, güzel bir geceydi.”

“Bundan sonra ondan çok olacak, o konuya takılma.” Elini tutup kendine doğru çekti ama Esme o kadar yorgundu ki bedenini zorla kaldırdı. Tutunacak bir dal gibi Çakır’ın göğsüne yapıştı. Bir gariplik olduğunu anlayan Çakır bakışlarını yüzünde dolaştırdı. “Neyin var senin?”

Esme elini başına götürdü, bakışları soluyordu. “Çok yakışıklısın, sanırım başımı döndürdün.”

Çakır belindeki eli Esme’nin sırtına çıkardığında sıcaklığı hissetti. Ağzının içinde sessiz bir küfür dolandı. “Yanıyorsun patuli.”

“Bana dün gece bile patuli demedin.” Esme gözleri kapalı hâlde başını Çakır’ın omzuna yasladı. “Her gece söyleyeceğim, söz veriyorum.” Bir adım attırmaya çalışsa da mümkün değildi. “Yalancı,” dedi Esme. Sonra bilinci açık bir hâlde kendinden geçti. Çakır’ın adını söyleyip kollarına aldığını fark etti. Olgun’un abla diye bağırması... Hale’nin sesini, oluşan kargaşayı... Hepsini duyuyordu ama tepki veremiyordu. Gözlerini zorluyor ama açamıyordu. Bu ne kadar sürdü, bilmiyordu. Her ses her hareket kulaklarına doluyordu.

Kendine gelirken gözlerinin önünde uçuşan renklerle karşılaştı. Açıp kapattıkça renkler yer ve şekil değiştiriyordu. “Kesin öldüm, ışık görüyorum.”

“Tansiyonun düşük,” dedi Çakır. Başını sese çevirdi Esme, yanında oturuyordu. “Kaç saattir açsın?”

“Gün de olabilir,” dedi Esme, başında asılı seruma bakmak için başını kaldırdığında anne ve babası odaya girmişti.

“Ah anneciğim,” diyordu Birgül Hanım.

“Kızım, iyi misin?” dedi İlyas Bey.

Çakır ayağa kalkıp kenara çekildiğinde Olgun da gelip yanında durdu. “Allah aşkına ben verdim, al götür,” dedi Olgun kısık bir sesle. “Aylardır böyle çalışıyor, kendini yedi bitirdi.”

“Tam olarak öyle yapacağım.”

“İyiym, korkmayın. Yorulmuştum, sanırım biraz da üşüttüm.”

“Bayılmışsın,” dedi annesi. “Olgun söyledi.”

“Yok anne, bilincim açıldı, gözlerim karardı. Şimdi iyiym, gerçekten.”

İlyas Bey Çakır’a baktığında, Çakır ayakucuna bakmayı uygun görmüştü. “Hoş geldin oğlum, burada olduğunu bilmiyordum.”

“Bu akşam geldim, teşekkür ederim.”

“Barıştınız mı?” dedi Birgül Hanım, bir kızına bir de Çakır’a bakıyordu. İkisi de birbirine bakmış, kimin cevap vereceğini seçiyorlardı.

Esme, “Stüdyoyu bastı, ne barışması?” dedi.

Olgun inlercesine bir ses çıkardı. “Abla kes şu zor kadın ayaklarını, yeter yemiyoruz artık.”

İlyas Bey, “Olgun, ne biçim konuşuyorsun ablanla,” dediğinde Olgun omuz silkti.

“Daha sonra detaylı konuşuruz,” dedi Çakır.

Olgun anne babasını çay içmeye, oradan da eve götürmek için çıktı. Kalacağız dedilerse de Olgun onları ikna etmişti. Baştan sonra enişteciydi. Çakır ona en kral enişte olacaktı. Tabii önce ablasını alabilirse.

Taburcu işlemlerini bitirdi. Hale’nin getirdiği kıyafetleri giydi. Hale boğazlı kazağı başından geçirdi. Saçlarını toparlıyordu. “Geleceğini biliyor muydun?”

“Bu kadar erken beklemiyordum ama biliyordum.”

“Avukat ordusuyla gelmiş, şirketimi basmışlar. Senin tüm anlaşmalarını almışlar. İnceleyip gerekeni yapacaklarmış.”

“İstediğimiz de buydu,” derken saçlarını eliyle tek omzuna topladı. “Son şansımız. İkimiz için de.”

“Dün gece bir şey olmuş,” dedi Hale. “Durduk yere gelmedi, onu anladım.”

“Çizmelerimi giydirir misin?” dedi Esme yere bakarak. Hale başını sağa sola sallayıp sırttı. Çizmeleri ayağına geçirip fermuarlarını çektikten sonra kabanım giydirdi. “Ona söyle, sevin sin.”

“Belki, önce biraz sürünsün.”

“İkiniz birbirinizden betersiniz.”

“O buraya gelirken zaten her şeyi bırakacağımı biliyordu, sadece bunu benim de istediğimi bilmiyordu. Bir müddet daha devam edebilir. Ayların acısını çıkartmam lazım.”

Kapı vurulup aralandığında Çakır içeri girdi. Elinde reçete vardı, cebine bırakıyordu. Kuzgun da arkasından gelmişti. “Biz gidelim mi Hale?” dedi Kuzgun.

“Gidelim, Çakır, Esme’yi evine bırakır.”

Çakır başını sallarken aklında Esme’nin evine gitmek yoktu. “Biz de çıkabiliriz.”

“O zaman görüşürüz,” diyen Kuzgun, Hale ile odadan çıktı. Birbirlerine döndüler. “Çok solgunsun, tutayım da düşme,” derken dibine kadar girip kolunu Esme’ye doladı. Gerçekten de tutunacak birine ihtiyacı vardı. Bedenini Çakır’a yasladı. “Götür beni, rahat bir yer olsun.”

24. Bölüm

Çakır evinin kapısını açıp Esme'yi içeri soktu. Hiç sesini çıkarmadan içeri girdiğinde son geldiği günü anımsadı. Salonun ortasında kalakaldığında kalbinin acıdığını hissetti ama beline dola-
nan kolların verdiği huzurla başını Çakır'a yasladı. Çakır boynuna
dudaklarını bastırıp kokusunu içine çekerek öptü. "Yeni hatıralar
yazarız."

"Sence biz deli miyiz?" dedi Esme.

Çakır'ın gülüşü kulağına yakındı. "Akıllının dünyada ne işi var
patuli?"

"Gülme. Yüz milyonum gitti."

"İyi bir yere gitti, öyle düşün."

"Orası öyle de evlerim güzeldi."

"Sana daha güzellerini alacağım, kaç tane istersen."

Esme haince sırttı. Belindeki kollardan sıyrılıp koltuğa oturdu.
"Kendim alırım, çok havalanma."

Çakır onu duymamış gibi salondan çıkıp gözden kayboldu.
Esme koltuğun yastığını devirip başını yasladı. Ayaklarını yukarı
çekip uzattı. Gözlerini kapattığında üzerini örtüyordu Çakır. Esme
derin ve huzurlu bir uykuya dalacaktı ki zil sesi duydu. Kapı açıldı,

kısa süre sonra kapandı. Dakikalar sonra Çakır elinde bir tas çorbayla başında dikildi.

“Bunu içiyorsun, ilaçlarını alıyorsun, sonra uyursun.”

“Hiç iştahım yok,” diyerek örtüyü başına çektiğinde Çakır çorbayı bırakıp Esmeyi kaldırdı. Oturur pozisyona getirip tepsiyi kucağına bıraktı. Yanma oturup izledi. Bir kaşık, iki kaşık, yarısına kadar gelince kaşığı bıraktı Esmeyi. İlaçlarını da alıp yerinden usulca kalktı. “Duş alacağım, ben yolumu bulurum.”

Çakır ona karışmadı, kendine bir kahve hazırladı. İçerken İstanbul’u izledi. Uzun zaman sonra nefes aldığını hissediyordu. Kalbinde dingin bir deniz vardı. Çarşaf misaliydi, dalgası bile kalmamıştı. Fincanını mutfığa bırakıp yatak odasına geçti. Esmeyi saçlarını kurutmuş, tazelenmiş ve üzerine Çakır’ın tişörtünü geçirmişti. Yatağın örtüsünü çekip içine girdi. “Işığı kapat, ben bittim.”

Çakır ışığı kapatıp odadan çıktı. Esmeyi derin bir uykuya daldı. Günlerdir uyumamış gibi huzurla uyudu. Çakır arada bir gelip ateşine baktı. Tekrar çıktı. Bu işlem sabah üçe kadar sürdü. Esmeyi yanındaydı, evinde. Yatağında. Gözüne uyku girmiyordu. Sabaha kadar direndi. Saat üçte örtünün altındaki yerini aldı. Beden sıcaklığındaki Esmeyi kendine çekip sarıldı. Boynuna usulca sokulup yerini bulan Esmeyi rahat bir ses çıkardı. “Bence biz deliyiz,” dedi biraz daha Çakır’a sokulurken.

“Sana deli olduğumu kabul ediyorum. Onun dışında akıllı bir adamım. Dün gece beni peşine takmak için geldiğini de biliyordum.”

Esmeyi gülümsedi, nefesi Çakır’ın tenini okşadı. “Bildiğini biliyordum, elimde bir koz vardı, kullandım. Pişman değilim. Bu aklıma daha önce gelmediği için kendime kızgınım.”

“Sen sonun başlangıcındasın, bunu da düşündün mü?”

“Bu kadar yakın durursak sana da bulaşacak,” dedi Esmeyi.

“Bana sen bulaşalı çok oldu, ölmedim ama çok süründüm.” Kolundaki kadını göğsüne yasladı. Elini saçlarına daldırıp diplerine parmaklarıyla dokundu. Esmeyi mayışıyor, kendinden geçiyordu. “Sen yokken yirmi yedi yaşıma bastım.”

“Bu kez böyle oldu ama doksan yedide yanında olacağım.”

“Beni bırakma,” dedi Esmâ. “İyi gelmiyor sensizlik.”

“Ben seni bırakır mıyım, biraz ayrı kaldık diyelim. Akıl işte, saçmalıyor bazen.”

“Bu benim çalışmaya devam edeceğim anlamına mı geliyor?” Başını kaldırıp karanlıkta parlayan çakır gözlere baktı. Çakır gülümseyerek başını salladı. “Ah İmera Fera... Sen nasıl bir şeysin...” dudaklarıyla Esmâ’nin güzel ağzını kapattı. İkisinin de hasta olduğu bir gerçektir ama birbirlerine... Amansız ve tutkulu...

Otantik bir mekânda yan yana oturmuş, Emir ile Sanem’i bekliyorlardı. Esmâ sırtını Çakır’ın göğsüne dayamıştı. Yan oturuyor, telefonun ekranına bakıyorlardı. On tane kutucuktan yeğenlerine bakıyordu Çakır. İlk Nesrin açmış, açar açmaz da çığlık atmıştı. Sonra açılan görüntülerdeki gençlerden aynı evde olanlar bir telefona geçmişti. Kulaklığın biri Esmâ’de, diğeri Çakır’ın kulağındaydı da ses etrafa yayılmıyordu. Gördüklerine inanamayan gençler bir süre ağzı açık baktıktan sonra annelerine sesleniyorlardı.

“İnanmıyorum, barıştınız!” dedi Nesrin, ellerini ağzına kapatmıştı. Gözlerinden kalpler çıkıyordu.

“Esmâ abla, dayıcığım. Çok sevindik,” dedi Yıldırım.

“Aşk kazandı,” dedi Yılmaz, başını tavana kaldırdı. “Allah’ım sen mevzuyu biliyorsun, âmin.”

Çakır kahkaha attı. “Lan sıpalar.”

“Şuna bak, gülüşü bile değişmiş,” dedi Zişan.

“Dayım çok mutlu anne,” diyordu odaya doğru Zeliha.

Oya hülyalı bakışlarıyla ekrana bakarken kardeşi Şifa onu dürttü. “Abla uyansana.” Oya orali olmadan omuz silktili. “Güzel bir tabloya bakıyorum, işine bak,” dedi Oya.

Yıldız, “Of, orada olmalıydık, sarılmalıydık,” dedi.

“Düğün ne zaman?” dedi Burcu. “Yaza olsun lütfen. Kızlar elbise bakmamız gerekiyor.”

“Ay evet, ne giyeceğiz?”

“Bir dakika, ben henüz teklif almadım. Evlilik söz konusu değil,” dedi Esme. Çocukların hepsi bir ağızdan, “Aaa,” diye bağırdılar.

Neşe, “Aşk olsun dayı, neden teklif etmedin?” dediğinde Çakır daha geniş gülümsedi. “Beni o buldu, teklifi de o yapacak.”

Esme manidar bakarak başını arkasına çevirdi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken bile gülümsüyorlardı ve ekranın ucundaki çocuklar susmuştu.

“Neyse canım, eder herhalde,” dedi Nesrin.

Telefonu kapatıp masaya bıraktı Esme. “Çocukları özlemişim, iyi geldi.”

“Yaza hepsi gelir, merak etme, beynimizi delerler gidene kadar.”

“Düğün hayal ediyorlar, evlenmemiz ortada bile yok.” Önüne dönüp çayına uzandı.

“Ben Ordu’ya döneceğim, benimle geleceksin. Geri kalanları ayarlarız.” Esme ağzını açmak için dönmüştü ki Çakır onu susturdu. “Ricalar bitti patuli, ne diyorsam o. Bugün itibariyle hiçbir anlaşman kalmadı. Bundan sonra da olmayacak.”

“Ha, seni pişman ederim sözünü tutacaksın yani?” derken gülümsüyordu. “Pişman mı olayım?”

“Bana numara yaptığını anlamıyor muyum sanıyorsun? Yanıma gelirken zaten bırakmıştın. Beni buraya öylesine getirtmedin, yemedim. Ayağıma kadar geldin, yemiş gibi yaptım.”

Esme yakalanmanın verdiği yalancı bir utançla gözlerini kaçırdı. “O fotoğrafı önce analiz ettirmeliydim. Bu kadar zeki bir adam olman hiç hoş değil.”

“Seninle baş etmek için çivi gibi bir zekâyâ sahip olmak şart.” Eli boş durmuyor, Esme’nin saç telleriyle oynuyordu. Yaklaşıp kulağına fısıldadı. “Evlenmemiz şart, artık sensiz uyuyamam.”

Esme gülümseyerek yaklaştığında, Çakır kendi burnunu onun burnuna sürttü. “Sanki ben varken uyuyorsun da...” Çakır’ın gülüşü büyüdü. “Sen çok güzelsin ve bundan sonra sadece bana!”

“Ama seninle gelemem.”

“Gelirsin,” dedi burnuna öpücük kondururken. “Ben annenle babanla konuşacağım.”

“Sorun onlar değil. Sen git, ben geleceğim zamanı biliyorum.”

“Sorun ne? Yardımcı olabilirim.”

“Çok önemli değil, ödül alacakmışım,” derken yandan bir bakış atmıştı.

“Ne ödülü? Bir adam nasıl dize getirilir diye bir çalışma mı vardı da sana ödül veriyorlar?”

Esme elinin tersini Çakır’ın göğsüne vurdu. “Küstah. Gerçeği olsa onu da alırdım ama hayır. Yılın en iyi içerik üretici ödülü, sayende bu sene esen bir Esme oldum. Vergi rekortmeni içerik üretici de olabilirdim. Üçüncü oldum.”

“Tebrik ederim. O zaman ben seni Ordu’da beklerim.”

“Ben ne yapacağım orada? İşim olmadan, evli değilim. Çocuğum yok. Deliye dönerim Çakır.”

“Ne sanıyorsun patuli? Seni bir eve kapatacağımı mı?”

Esme omuz silkti, umutsuzdu ama seviyordu. Sevdiği adama yaslandı. “Belirsizlikten hoşlanmıyorum.”

Çakır kadının başını kendine çekip şakağından öptü. “Rahatla...”

“Şu sahneye bir bakın,” diyen Sanem’in sesiyle ayrıldılar. Aylardır görmediği arkadaşını kollarına alırken söyleniyordu Esme. “Sen hain bir dostsun Sanem.”

Emir de arkadaşına sarılıyordu. “Çok sevindim, sonunda,” dedi Emir. “Bir an hiç barışmayacaksınız diyorduk.”

“Ben de,” dedi Çakır. O anları, günleri unutmak istercesine bir sesle ve bakışla.

Sanem arkadaşından koptu. “Bırakmıyor ki geleyim, çok güzel kandırıyor Esme.”

Esme, Emir’e baktığında gülümsedi. “Seviyorsa sorun yok.”

“O iş bende Esme, rahat ol,” dedi Emir.

Karşılıklı oturup birbirlerine bakıp gülümsediler. “Nereden nereye...” dedi Emir. “Esme sana bir teşekkür borcum var, iyi ki gelip Çakır’ı bulmuşsun yoksa Sanem’i tanıyamazdım, bu kadar mutlu olamazdım.” Sanem Emir’in elini tuttu. “Ben de onun gibi düşünüyorum.”

Çakır da Esme’yi kendine çekip sardı. “Neye niyet neye kismet, Karadeniz’de var bir keramet.”

“Var,” dedi Esme, elini omuzundaki parmaklara geçirdi. “Hale’yi unutmayın, yakında şirketi kapatıp Ordu’ya yerleşmezse şirketi Ordu’ya taşıyacak.”

“Ya da,” dedi Çakır. “Kuzgun İstanbul’a yerleşecek. Bu üçünden biri ama hangisi göreceğiz.”

Ordu...

Çakır annesiyle bir savaşın içindeydi ve kazanacaktı. Babası ondan yanaydı, Çetin ve Dilan da ondan yanaydı hatta tamamen destekçileriydi. Çakır yandaki evde oturmak istemiyordu, annesi de ikna olmuyordu.

“Anacığım, hayat benim değil mi?”

“Sadece senindir? Ne demek başka ev isterim?”

“Tamam, sana da oradan ev yapayım.”

Emine Hanım başını aksi yöne yarım tur çevirdi. Burnu da çenesi de havadaydı.

“Hatun, ne karışyorsun çocuğa?” dedi Samet Bey.

“Bu mu çocuk? Koca kazuk!”

“İyi ya işte, koca kazık kadar adam, canı nerede isterse orada oturur?”

Dilan pinpon topu gibi başım çevirip duruyordu ama asla sesini çıkartmıyordu. Çetin de öyle yapıyordu.

“Neyini beğenmedin?” dedi Emine Hanım.

“Konumunu, mimarisini, her şeyini,” dedi Çakır. “Ben kendime ev yapacağım.”

“Kardeşin?” dedi Emine Hanım. “İki tane oğlum var, ayrılacak mısınız?”

Çakır, Çetin’e baktı. Bir tanecik erkek kardeşi vardı, kardeşi değil, çocuğu gibiydi. “Ona da yaparım. Esme’yle Dilan birbirine destek olur.” Annesine döndü. “Sana da yaparım, söz. Burası Ordu’ya mesafeli. Dilan yalnız kalıyor. Yaza torunun olacak, burası da durur.”

“Sen de artık Rize’ye gelirsin,” dedi babası. “Onlar yolunu bulur.”

Dört kişi bir olmuş, Emine Hanım’m iki dudağına bakıyordu. Emine Hanım da aklında tartıp biçmekle meşguldü. “Nereye yapacaksın?”

Çakır kocaman gülümsedi. “Boztepe’nin eteklerine. Her sabah denizle uyanacaksın, her akşam bakacak bir manzaran olacak.”

Tek kaşını kaldırdı Emine Hanım, hoşuna gitmedi değildi. “Ola-bilur.” Çakır annesinin omzuna kolunu doladı. “Olur anacığım, çok güzel olur. Zevkine göre yaparım, ne istiyorsan onu alırım.”

“Ne zaman kız istiyoruz?” dedi Samet Bey.

“Yakında... Çok yakında.”

İstanbul...

Oyuncular, şarkıcılar ve daha birçok ünlünün doldurduğu salonda önden üçüncü sıradaydı. Yanında Hale, Sanem, Belgin ve kardeşi Olgun vardı. Geceye kardeşiyle katılmıştı. Bir saattir sırayla dağıtılan ödülleri alanları izliyorlardı. Aday gösterildiğinde hiç umudu yoktu ama sevenlerinin oylarıyla birinci sıraya yerleşmişti. Bunların yanında hanımefendi kişiliği, kaliteli içerikleriyle küçük yaştan ellili yaşlara kadar takipçisi bulunuyordu. Her şeyi ardında bırakacak olması biraz içini yaksa da ucunda asılı duran mutluluğun daha fazla getirisi olacağını acı tecrübeyle öğrenmişti. Tek dileği vardı, bir gün geriye dönüp keşke dememek. Diyecek gibi görünmüyordu. Bir gün gençliği ve güzelliği solduğunda geriye bakıp keşke demeyecekti, bir ailesi ve onu seven bir adamı olacaktı. Yorucu ve yıpratıcı bir hayattan sakın ve huzurlu bir döneme geçiyordu.

“Senin sıran geliyor,” dedi Hale kulağına eğilip. Esme o an düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdı. Onlarca rakibi buradaydı, bu gece yerini hepsine bırakıp gidiyordu. İstedikleri kadar birbirlerini yiyebilirlerdi.

Dev sahnenin arkasındaki dev ekranda ışıklar yanıp sönüyor, biri kadın biri erkek sunucular sıralarını bekliyorlardı. Sahnenin ortasında durduklarında ekrandaki ışıklar tek bir renge indi, altın ışıltılı siyah ekran parlıyordu.

“Ödülü geçen seneki birinciden alacaksın,” dedi Hale.

“Söylemiştin.”

Sunucular aralarında konuşurken seyircileri de sohbetlerine katıyor, ortamı daha hoş bir hâle getiriyorlardı. Kadın sunucu elindeki kartı kaldırdı. “En iyi içerik üreticisi ödülü bu zarfın içinde, merak etmemek elde değil. Bana olmadığını biliyorum.”

Seyircilerden küçük bir kıkırtı yükseldi. Esme yarım ağız gülümsedi. Erkek sonucu kendi elindeki zarfı açtı. “Üzülme, seneye artık,” diyordu arkadaşına. “Bu zarfın içinde ödülünü verecek olan isim var. Açıyorum.”

Esme adama bakıyordu. Gecen sene bir erkek içerik üretici almıştı. Yakından tanıyordu, iyi biriydi. Geçen seneki birinci çağrıldı sahneye. Aytaç Tezel... Kısa bir konuşmadan sonra zarfı açtı ve Esme'nin adını okudu.

Ordu...

Çakır odasında yapayalnız kitabını okumaya çalışıyordu ama sayfaların dönmediğini kendisi de fark edemiyordu. Otuz dört sene nasıl yaşamıştı, anladığı bir durum değildi. Esme uzak illerdeydi. Yanında olmadığında her şey değerini kaybediyordu. Saate bakmak için başını çevirdi, komodinin üzerindeki dijital saat on iki yirmiyi gösteriyordu. Ödül gecesi bitmemiş miydi? Telefonunu yatağın üzerinden alıp ekranını açtı. Sahilde çekilen fotoğrafları ona gülümsüyordu ama ekranda mesaj ve arama, hiçbir şey yoktu. Kitabı kapatıp başucuna bıraktı. Doğrulup telefonun ekranını açtı. Mesaj bölümünden Esme'yi bulduğunda odasının kapısı çaldı.

“Gir,” dediğinde Çetin başını uzattı. “Müsait misin?”

“Gel,” deyip telefona tekrar bakmaya başladı. Tuşlara basmaya başlayacağı anda Dilan da odaya girdi. “Abi,” dedi Dilan. Çakır kaşlarını çatıp baktı. “Ne oldu?” diye sordu telaşla. Dilan ağlıyordu. Hamile kaldığından beri her şeye ağlıyordu da neyse...

Dilan elindeki telefonla yaklaştı. Yatağa yanına oturdu, Çetin de diğer yanına oturmuştu. Telefonda birkaç yere dokunup Çakır'a uzattı. “İzle.”

Çakır telefonu alıp ekrana baktı. Dev bir alkış ve müzik sesi yayıldı. Esme giydiği beyaz tulum elbisesiyle yerinden kalkmıştı. Adı söylenmişti. Saçlarını tepesinde toplamış, atkuyruğu yapmıştı. Güzel

yüzü ay gibi ortaya çıkmıştı. Sahneye doğru ilerliyor, basamakları çıkıp ödülüne yürüyordu. Çakır'ın yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu.

Önce ödülü aldı, sonra mikrofonu. Seyircisine bakıp güzel ve büyük bir gülüş sunuyordu. "Esme esti bu sene, öyle değil mi?" dedi.

Evet, kalbime kalbime...

"Bütün sevenlerime, takipçilerime ve oy veren herkese çok teşekkür ederim. İlk ve son ödülümü alıyorum. Sözlerimin sonunda geri vermeyeceğimi bilmenizi isterim." Bir es verip gülümsedi. "Birini çok sevdim."

Çakır'ın güzel gülüşü büyüdü. Dilan burnunu çekti, Çetin de gülümsedi.

"Geçen bahar Karadeniz turumda gülüşü güzel bir bey buldum. Dedim benim olacaksun."

Çakır küçük bir kahkaha attı, videodan da kahkaha sesleri yükselmisti.

"Oldu. Evleniyorum. Sektöre veda ediyorum. Esme eseceği kadar esti, durgun ve huzurlu hayata geçiyorum. Hesaplarımı kapatıp ortadan kaybolacağım. Karadeniz'e yerleşiyorum. Birçoğunuz bunu saçma bulacak ama yapacağım. Çünkü Karadeniz'e de Karadenizliye de âşığım."

Kameralardan birini seçip ona döndü Esme. "Saat on bir otuza uçağım var. Geliyorum."

Geriye çıkıp ödülü kaldırıp teşekkür etti. Sahneden inerken onu Hale, Olgun, Sanem ve tanımadığı bir kadın karşıladı. Çıkışa doğru ilerlediklerinde video bitti.

Çakır telefonun saatine baktı. On iki otuza geliyordu. "On beş dakika var, ben gidiyorum."

Dilan hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Çakır montunu giymiş, evinden çıkıyordu. Havalimanına sürdü, içeri girip çıkış alanına koştu. Çıkış kapısı açıldı, insanlar geçip gidiyor ama Esme görünmüyordu. Sakince bir nefesle rahatlamaya çalıştı. Kapıda elinde çektiği valizle beyaz tulumu ve beyaz kabanıyla Esme görüldü.

Aralarındaki şeridin biri bir ucundan diğeri öbür ucundan bir-

birlerine bakıp birkaç saniye durdular. Yüzlerinde tatlı bir gülüş çokça huzur dolaşıyordu. Esmе valizini çekerek hızlı adımlarla diğer alana yürüdü. Çakır da ona koştu. Yarı yolda valizi bırakıp kendisi için açılan kollara girdi. Çakır iki koluyla onu hiç tutmadığı bir aidiyetle sardı.

Geri çekilip Esmе'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Mutluluktan parlayan bakışlarını kadının yüzünün her bir karesinde gezdirdi. "Seni seviyorum, çok seviyorum patuli."

"Beni sev, çok sev ve asla pişman etme. Bana sözün var, hayallerimin ötesinde bir hayat vereceksin. Beni, kimse sevmemiş gibi seveceksin."

"Sözüm söz, çok seveceğim." Ellerini yüzünden çekip Esmе'yi göğsüne sardı. Saçlarına dudaklarını bastırdı. "Dilan'a demiştim izletmesini, o mu gösterdi?"

Çakır gülümseyerek geri çekildi. "Dilan salya sümük getirdi, ben çıkarken katılmış ağlıyordu. Gebelik yaramadı bu kıza, sürekli ağlıyor."

"İnsan taşıyor, kim olsa ağlar. Hadi beni götür gittiğin yere. Artık buralıyım."

"Yetmez. Kütüğünde Ordu, soyadında Ataoğulları yazması gerekiyor. Hemen yarın öbür gün."

"Ben varım." Omuz silkerek gülümsedi. Çakır valizin kulpundan tuttu. Bir kolunu da Esmе'ye sardı. Çıkışa doğru yürüyorlardı.

"Bir daha söylesene."

Esmе ona baktı. "Neyi?"

"Karadenizliye de olan kısmını."

Adamın yüzündeki gülüşü bir yere hapsetmek, kendi canı istedikçe çıkarıp bakmak istiyordu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Karadeniz'e de âşığım, Karadenizliye de."

Çakır, Esmе'yi şakağından öptü. "Karadenizli de sana âşık..."

25. Bölüm

Rize...

Üzerindeki gelinliğin kumaşına avuç içlerini sürdü. Terliyordu, heyecandan bayılacak gibiydi. Straplez tarzıydı gelinliği, göğsünden başlayan ince beyaz tül kollarını sarıp bileğine kadar iniyordu. Dantelli, bilekte biten eldivenlerinin uçlarından fırırlar vardı. Bedenini saran dar gelinlik dantelli kumaşa sahipti, sade ve çok şıktı. Saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yaptırmış, yere kadar inen tül duvağını takmıştı. İnci küpeleriyle takısını tamamlamıştı. Bu ilk gelinliğiydi, bir de aileleriyle olacak düğünde giyecekti. Gizlice Rize'ye kaçıp ilk karşılaştıkları kafede evlenmek istemişlerdi ve bunu onca insana anlatmaya güçleri yoktu. Esme ile Çakır da yakın dostlarına söylemişti.

Dilan, Çetin, Hale, Kuzgun, Emir, Sanem, Olgun, Belgin ve Tamer'in katılımıyla nikâh birazdan kıyılacaktı. Belgin yetişirse tabii. Çakır kafenin bir bölümünü nikâh bitene kadar kullanıma kapattırmıştı. Hava Esme'nin onun ilk gördüğü günkü kadar sıcak değildi, bu yüzden camlarla kapalı alandaydılar. Kafeden çıkmadan Çakır'ı ilk gördüğü masada birlikte bir fotoğrafları olacaktı.

Müstakbel kocasına baktı Esme, koyu gri damatlığının içinde yeniden âşık olunası kadar hoş görünüyordu Çakır. Yanında bir adamla yaklaşıyordu. Esme adama bir bakış attı ama çıkaramadı. Çakır'ın bahsettiği yakın arkadaş olmalıydı.

“Esme,” dedi Çakır, Esme ayağa kalktı. “Efendim canım?” dedi.

“Bahsetmiştim, Tamer. Tamer Çamlı.”

“Ah evet,” dedi Esme, elini uzattı. “Hoş geldiniz.”

“Hoş buldum,” dedi Tamer, nazikçe Esme'nin elini sıkıp bıraktı. “Hayırlı olsun, sonunda tatlıya bağlandınız. Çok mutlu oldum.”

“Tatlıya bağlamasak olmazdı, o bir çikolata kralı,” dedi Esme, Çakır kahkaha atıp elini Esme'nin sırtına bıraktı. “Sana demiştim, insan avlamayı iyi biliyor.”

Esme ona manidar baktı ama Tamer de gülümsedi. “Sana hayran yenge hanım, ikinize de mutluluklar diliyorum. Ama tabii bekâr listesinin en üstünde ikimiz duruyorduk, şimdi Çakır gitti, ben kaldım.”

“Ünlü ister misin?” dedi Esme, Çakır'ın kaşları havalandı. Tamer'e *hayır de* diyordu. Tamer de bunu görüyordu ama çaktırmadı. “Ayrılığınızda arkadaşımı çok üzgün gördüm, sonuçta herkes senin kadar âşık olmayabilir. Acısı bende kalır, üzülürüm.”

“Ya...” dedi Esme, Çakır'ın yanına sokuldu. “Ama geçti. Biz kazandık.” Çakır, Esme'ye başını sallarken gözlerindeki yoğunluktan aşk akıyordu. “Bırak patuli, ünlüyü buldu da ünsüz istiyor.”

“Bak şimdi,” dedi Tamer. “Omzumda ağlarken böyle demi-yordun.”

“Bundan sonra karımın omzunda ağlarım. Sen yalnız kaldığına yan,” dedi Çakır.

“Bir günde satıldım.”

Esme küçük bir kahkaha attı. “Bence bu işler nasip işi. Çok düşünmeyelim.”

“Öyle,” dedi Tamer. “Ünlü ünsüz şakasına tabii bunlar. Çakır şansını buldu, sıra bende. Sizin aşkınız gibi paldır küldür gelirse neden olmasın.”

Tam o anda Tamer'in arkasından büyük bir gürültü geldi. Tamer dönünce Esme ile Çakır'ın da görüş alanı açıldı. Gece mavisi renk elbisesiyle bir kadın gördüler. Elinde bir şapka tutuyordu, saçlarını eliyle diğer tarafına atarken bardakları deviren garsona gülümsüyordu. Birkaç kelime söyleyip kırık camların üzerine basıp önüne döndü kadın. Beline kadar uzun ve gür saçları bukle bukle etrafına saçılmıştı. Kar beyaz teninde kırmızıya boyanmış dudaklarında gülümseme asılıydı.

“Bu da kim?” dedi Tamer.

“Paldır küldür gelen mi?” dedi Çakır. Esme dudaklarını sağa sola kıvrırdı, Çakır'ı dirseğiyle dürttü. Çakır omuz silkti.

“Evet,” dedi Tamer, yaklaşan kadının önünde durmasıyla bakışlarını çekemedi. Esme'ye sarılan kadının fiziğini süzerken aklından neler geçiyordu kim bilir. Dizlerinin altında biten daracık mavi elbisesinin altına siyah bilekten topuklu botlarını bile inceledi. Bir kadının böyle incelenmemesi gerektiğini bilecek kadar zarıftı oysa ama kendini alamıyordu. Kadının Çakır'la el sıkışmasını, gülüp konuşmasını ve en son kendine dönüşüyle yutkunarak izledi. Nereden tanıyordu bu kadını? Ama nasıl güzeldi, ela gözleri güneş gibi parlıyordu. Gülüşü samanyolu gibi yıldızlarla doluydu.

“Tamer,” dedi Esme.

“Efendim,” dedi kadına bakarak.

“Arkadaşım Belgin Demir, kendisi oyuncudur. Tanıyorsundur belki.”

Tabii ya... dedi Tamer. Canı sıkıldı ama elini uzattı. “Tamer Çamlı.”

“Memnun oldum,” dedi Belgin tokalaşırken. Adama tek kaşı havada bakıyordu. Analar neler doğurmuş, hey yavrum hey... Tüm bu hoş adamların hepsini Karadeniz'e mi göndermiş Allah... Uzunca boyu, iri bedeni, mavi gözleri, siyah saçları... Of, dedi Belgin, içinden. “Çok,” diye ekledi ve adamın aklını başından alan gülüşünü takındı.

Tamer bir kez daha yutkundu. “Ben de...” dedi, gözlerini kısıp. “Çok memnun oldum.”

Esme ile Çakır birbirine bakarken içlerine çekilen kaplumbağa gibiydiler. Hale koşar adım gelip, “Hadi da... Nikâh memuru kaçacak,” diye onları ayırmasaydı aralarındaki ateşi görebilirlerdi.

Nikâh masasında yerlerini aldılar. Birbirlerine bakıp el ele tutuştular ve kendilerine yönetilen sözleri dinlemeye başladılar. Şahitleri Hale ve Kuzgun’du. Birbirlerinin gözlerinin içine baka baka evet dediler. Geçmişe evet, geleceğe evet ve sonsuza evet. İmzalar atıldı, tebrikler kabul edildi.

Dışarıdaki masaların olduğu bölüme geçtiler. Sanem fotoğraf makinesinin başına geçti. İlk fotoğrafın yerini Esme gösterdi. Açıyı ayarlayıp masada tek oturan Çakır’ın yanına geçti. Nikâh cüzdanını havaya kaldırdı. “Çek kızım, haberim varmış gibi olsun.”

Dostlarını gülümsetti. “Sevdum da aldum.”

Çakır kahkaha attı. Sanem onlarca fotoğraf çekti, ilkinde benzer sonunu resmen resmetti. Aynı masada başlayan iki yabancıнын hikâyesi, bir soyadının altında tamamlanmıştı. Kader çıkmaz bir sokaktı, ikisi de orada hapsolmuştu.

Rize’de evlenip neden yemeği Trabzon’da yiyeceklerini anlamırlarsa da sorgulamadılar. Çakır’ın bir bildiği vardır diyerek arabalar peş peşe düştü yola. Uzungöl tabelalarını bile hayretle izledi Esme.

“Kocam,” dedi başını Çakır’ın omzuna yasladı. “Neden buradayız?”

“Kocan diyen dilini,” dedi Çakır, sesinden tutku akıyordu. “Söyleyeceğim, ağzın açık kalacak.”

“Allah Allah...” dedi Esme doğrulup kocasına baktı. Dudaklarını anlamsızca büktü ama neyse dedi. Arabalar durup indiklerinde Sanem ile Esme birbirine baktı. Burayı onlar biliyordu, o kadar yolu

buraya yemek için mi gelmişlerdi? Gelinliğin eteğini toplayıp restorana girdiler. Belgin de ilk kez gördüğü manzara karşısında büyülenmişti. Pencereden bakınca iç çekti.

“Buradan koca bulmam lazım,” dedi, Hale ona ters bir bakış attı. “Allah aşkına sus Belgin,” dedi çıkışarak.

“Ne var ana?” dedi Belgin. “Nasıl güzel bir yer.”

“Buralılar sizi istiyor mu Belgin Hanım, onu bir sormak lazım,” dedi Tamer.

Hale göz devirdi.

Belgin, Tamer’e ters bir bakış attı. “Belgin Demir dersiniz, sorun ama bana da haber verin.”

Tamer umursamazca başını çevirdi.

Kimse oturmadan Çakır önlerine geçti. “Kimse oturmasın,” dediğinde hepsi ona manyak mısın dercesine baktı. “Neden?” dedi Esme.

“Bir şey anlatacağım,” dedi Çakır, Tamer kahkaha atınca tüm gözler ona döndü.

“Siz buraya daha önce geldiniz,” dedi Sanem ve Esme’ye baktı.

“Nereden biliyorsun, söylemedim ki?” dedi Esme.

“Evet, ne alaka?” dedi Sanem.

Konuşmalar diğerlerinin dikkatini çekmişti. Pürdikkat kesildiler.

Çakır arkasındaki iki masayı gösterdi. “Bu masada siz oturuyordunuz,” dedikten sonra arkasındaki masayı işaret etti. “Burada da ben ve Emir.”

Sanem, Emir’e baktı. “Ne diyor Emir?”

“Buraya geldik ama anlamadım ki?” dedi Emir, Çakır’a baktı. “Ne anlatıyorsun oğlum?”

“Bir dakika,” dedi Çakır iki masanın ortasında durdu, Esme kaşları çatık bakıyordu. Çakır, “Sen bu masada büyük bir laf ettin,” dediğinde Esme’nin kaşları birleşti ama Çakır devam etti hem de ka-

rısının gözlerinin içine baka baka. “Ben metropol insanıyım, burarlarda yaşayamam,’ dedin.”

Esme’nin kaşları yukarı kalkarken dudakları da şokla açıldı. “Aman Allah’ım... Dedim.”

“İnanmıyorum,” dedi Sanem inlercesine. “Dedi, ben de vardım.”

Çakır başını aşağı yukarı salladı. “Ve sen...” dedi karısına. “Madem Karadenizliler memleketine çok düşkün, hepsi buraya dönsün de İstanbul biraz boşalsın,’ dedin.”

Esme ellerini ağzına kapattı. Gözleri kocaman oldu. “Dedim.”

“Dedi,” dedi Sanem. “Oha be!”

Çakır başını salladı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Ben tam burada oturuyordum, bütün konuşmayı duydum,” dedi arkasındaki sandalyeyi gösterdi.

“Hadi be!” dedi Emir. “Sen o gün dinliyordun, doğru.” Sanem’e baktı. “Aşkım ben seni fark etmedim.”

“Yan masayı kesmek gibi huyların yok aşkım, önemli değil,” dedi Sanem.

“Yüzümü görmedin,” dedi Esme, ellerini ağzından çekerken. “Fotoğrafımı görmüştün, öyle dedin.”

“Görmedim. Burada sesini algılamıştım. Sonra evde o ağacın tepesinden inince anladım, o kadın sendin.”

“Vay anasım,” dedi Hale, elini diğer elinin içine çarparak. “Başka ne oldu?”

“Ay ben de merak ettim,” dedi Belgin.

“Sonra beddua etti,” dedi Tamer.

Hep bir ağızdan, “Ne?” diye bir çığlık çıktı. Hepsi durmuş, Çakır’a bakıyordu. “Bana mı Çakır?” dedi Esme hayretle.

“Sana patuli,” dedi Çakır. “Karadenizli kanıma dokundu, öyle büyük konuşuyordun ki sana beddua ettim.”

“Yok deve!” dedi Hale. “Manyak mısın lan?”

“Ceylanım haklı,” dedi Kuzgun. “Kafayı mı yedin? Ne dedin lan?”

“Çakır...” dedi Esme, ağladı ağlayacaktı.

Tamer masaya yaslanıp kollarını göğsünde bağlayıp bir kahkaha daha attı.

“İnanmıyorum abi,” dedi Dilan.

“Bunu da yapmazsın be abi,” dedi Çetin.

“Hayır bu ne gülüyor,” dedi Hale, Tamer’i işaret ederek.

“Uyuz,” dedi Belgin, ağzının içinden âdeta homurdanarak. “Gevrek gevrek ne gülüyorsun?”

Tamer omuz silkti.

“Ne dedin?” dedi Esme. “Ölmem değil mi?”

“Hayır tabii ki,” dedi Çakır. “O gün o kadar kızdım ki şey dedim... Allah seni Karadeniz’e bağışlasın, bir de Karadenizliye, dedim.” Karısının rahatlayan gözbebeklerine gülümsedi. Esme’nin yüzü anbean aydınlandı. “Döndün dolaştın, beni buldun.”

“Bu durumda onu sen bulmuş olmuyorsun Esme,” dedi Tamer. “Çakır seni kendine ayırmış.”

“O adamın kendim olacağını asla bilemezdim.”

“Pislik!” dedi Esme, kocaman gülüşüyle Çakır’ın açtığı kolların arasına girdi. Karısını belinden tutup kaldırdı. “Aferin bana, on nura büyük konuştum.”

“Darısı başıma be enişte,” dedi Belgin.

“Âmin,” diyen Tamer’in sesini kimse duymadı, sadece Allah duydu. Kader kalemi eline almış, yeni yollar ve yeni aşklar için mürekkep tazeliyordu...

İki günlük ön balayı için Trabzon’dan Antalya’ya uçmuşlardı. Kimseler anlamadan da geri dönmüşlerdi. Esme kendine ait eve yerleşmişti. Çakır’ın binalarından birinde gözlerden uzak bir daireydi. Kimsenin kimseyi önemsemediği تنها sitelerden birindeydi.

Hafta sonu İstanbul'da olacağı için akşam uçağı vardı. Tek başına gidebilir miydi? Çakır bir an olsun ne yanından ne gözünün önünden ayırmıyordu. Aradığı arsaları bulan Çakır projeleri başlatmıştı. Esme'yi de başına geçirip ne istersen izni vermişti. Esme sabah Çakır'la geliyor, akşam onunla dönüyordu. Mühendislerle ortak çalışıyordu. Her bir detayı inceliyor, açılacak bir pencereyi bile gönlüne göre açıyordu.

Mezun olduktan sonra iki ay staj yapmıştı ama ilk kez mesleğini icra ediyordu hem de kendi evi için. Ortaya kalem kâğıt değil, gönlünü de bırakıyordu. Mesleğini bu denli sevdiğini ilk kez anlıyordu. Sevdiğini, arada özlediğini hissediyordu ama başına geçip bir şeyler ortaya sermenin tadını alıyordu.

Ordu'da açacağı şirketinin şube hazırlıklarıyla da ilgileniyor, kardeşiyle sürekli iletişim hâlinde günlerini geçiriyordu. Sıkılmıyor, özlemiyordu. Annesi ve babası dışında... Evini de biraz özlemişti. Orayı boşaltıp kiraya verecekti. Sonra kazandıkça satıp başka, büyük bir ev almayı düşünüyordu. İstanbul'daki şirketi güzel kazanıyordu, şimdi sıra Ordu'daydı. Birçok inşaat firması olsa da o kocasına çalışacaktı. Sadece Ordu'yla sınırlı kalmayacaktı. Çakır civar iller, başka şehirler projesini hayata geçirdikçe o da onunla çalışacaktı.

Hakkında çıkan haberleri okumuştı. İnsanların nasıl bu kadar acımasız olduğunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Yıllar içinde bırakmıştı takılmayı ama evleneceğini, ortadan kaybolacağını, hesaplarını kapatacağı çarşaf çarşaf ortalığa yayıldığında bir grup 'Yanlış yapıyor, bir erkeğin arkasına takılıp kendini harcadı,' diyor diğer grup 'Aşka bakın, Esme'nin şansından istiyoruz,' demişti. Daha nicelerini okuyup rafına kaldırmıştı. YouTube hesabındaki videolarını sıfırlamış, hesabını silmişti.

Kopyalanan videoları için yapacak bir şeyi yoktu, varsa da uğraşmak istemiyordu. Instagram hesabındaki gönderileri sıfıra indirmişti. On üç milyonluk hesabında tek bir gönderi kalmamıştı. Hesabını iş insanına çekmişti, inşaat ve mimarlık şirketlerinin reklamı

için kullanacaktı. Kapatacağını söylemişti ama daha çok takipçi gelmişti. Çakır buna şu yorumu yapmıştı.

“Ölen insanları takibe alan bir milletiz, neden şaşırdın ki?”

Esme hesabını kapatmamış, amacını değiştirmişti. Kendisini, ailesini, ileride çocuklarını paylaşmayacaktı. Gitgide bu fikre ısınıyor, rahatlıyordu. Belki de bir yükü sosyal medya, taşımaya alışınca ağırlığı fark edilmeyen. Bir dönem dakika başı attığı paylaşımları düşündü. Nefes alamıyor da herkes görürse alır, belki fikri ne kadar baskındı. Şimdi bakmak bile istemiyordu. Takiplerini sıfırlamış, Çakır ve markalarının ana sayfalarını takip etmeye başlamıştı. Bir de kendi şirketi... Fenomen Esme Derin tarih olurken ortaya Esme Ataoğulları çıkmıştı ama henüz soyadını eklememişti. Mimar ve iç mimar yazmayı da ihmal etmemişti. İç mimarlık onun asıl yeteneği idi. Kursları uzun yıllar önce bitirmişti, biri resmî, diğeri hobisi olarak onunla yaşayacaktı.

Çakır odasına girdiğinde başını kaldırdı. Gülüşü güzel bey yine güzel gülüyordu. “İşin bitti mi?”

“Toparlanıyorum, eve geçeceğim. Uçak saati yaklaşıyor.”

Hafta sonu kız isteme töreni gerçekleşecekti. Bu arada da evini boşaltacak, eşyaları kolilenecekti. Kargoyla Ordu’ya gelecekti.

“Çikolataya bakman gerekiyor.”

“Ne çikolatası?” derken telefonunu ajandasını çantasına bırakıyordu.

“Hadi patuli, gel. İsteme için özel yaptırıyorum. Test et.”

“Allah Allah... Merak ettim.” Çantasını bırakıp Çakır’ın elini tuttu. Şirketten çıkıp yandaki büyük binalardan birine girdiler. “Buraya ilk kez geliyorum,” dedi Esme. Etrafına bakıyordu, ıslıl ıslıl bir giriş karşılamıştı.

“O benim eşekliğim. Test odasına gideceğiz. Bu taraftan...” Esme’yi uzun bir koridora soktu. En son bir kapıdan içeri geçtiler. Toplantı odasını andıran bir görüntüydü. Ortada bir masa etrafında sandalyeler vardı. En ucunda bir sürü çikolata dolu kutu vardı. Elini bırakmadığı karısını masanın başına getirdi. Elini Çakır’dan

alan Esme ikolatalara bakmaya başladı. Şekil şekildi. Kalp, gül, araba, ev, bir tanesi bebektir. İncelerken yüzünde bir gülüş belirip büyüdü.

“Sen delisin. Bunlar isteme için mi? Bebek de mi?”

Esme’yi belinden tutup masanın diğer yarısına çekti. “Şunlara bak.”

Tek atımlık büyüklükte, küçük ama dolgun çikolatalara iyice bakmak için eğildi. “Ne yazıyor?” derken birini eline aldı. “Patuli mi?” Çakır’a döndü. “Çok güzeller.”

“Ye, tadına bak.”

Esme çikolatayı ezerken tadına hayran kaldı. “Bu sattıklarına benzemiyor.”

“Değil zaten, bunlar özel...”

“Bunu müşterilerine söylemeyeceğim ki batma.”

Çakır’ın gülüşüyle başını sağa sola sallayıp diğerlerine baktı. Lazca birçok aşk sözcüğü yazıyordu. Hepsinden birer kutuydu. Sadece bir tane İmera Fera vardı. Onu alıp yakından baktı. “Bunda bir şey var.”

“Nereden anladın?”

“Hafif.” Sağına soluna bakındı. “Cimrilik edip boş yapmayacağına göre,” dedi çikolatanın ortasından bastı. Tam da tahmin ettiği gibi çikolata kabuk kırılıp dağıldı. “Bildim.” İçinden çıkan katlı kâğıda bakıp sevinçle çocuk gibi sevindi. “Ne bu, ne?” derken Çakır’ı yanağından öptü. “Bunu ben verecektim, sen fark ettin.” Çakır masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturup seyre daldı.

“Teessüf ederim, benden kaçır mı?” Masaya düşen kâğıdı aldı. Küçüktü, katlanmıştı ama renkliydi. Yavaş ama heyecanla açtı, kendisinin eski güzel bir fotoğrafı çıktı. Altındaki yazıyı okumaya başladı.

“Güzel gözlü kadın, iyi ki beni buldun. Benimle evlenir misin?”

Kâğıdı okumayı bitirdiğinde gözleri doldu. Hiç böyle bir şey beklemiyordu. Aylar öncesine gidip geldi. Dudakları ağlayacak gibi büküldü. “Bu çok güzel...” derken sesi titredi.

Çakır onu izlerken kaşlarını çatı. “Ağlıyor musun?”

“Yok, gözüme gülüşün kaçtı. Duygulandım, ağlamak istiyorum.”

“Esme!” dedi Çakır yaslandığı yerden doğrulurken. Gözleri şaşkınlıkla aralanmıştı Çakır’ın.

“Adımla seslenme,” dedi gözlerini silerken. “Ayrılığımız aklıma geliyor. Saçmaladın, biz zaten evliyiz. Niye ağlattın beni?”

Çakır ağzı açık kalmış, karısına bakıyordu. “Dilan gibi bakıyorsun. Sen hamilesin...”

Esme’nin bakışları kocasını buldu, donup kalmıştı. “Ne? Dilan nasıl bakıyor ki?”

“Biri bana nasılsın dese de ağlasam dercesine.” İkili birbirine bakarken dondu. “Gerçekten mi?” dedi Çakır. “Sen kadınsın, bir şey söylesene.”

“Ben kadını, değil mi?” Esme ellerini yüzüne kapadı. Aynı hızla geri açtı. “Bilmiyorum. Olabilir.”

Çakır omuzlarını sarsarak sessizce gülümserken alt dudağını ısırdı. “İmera Fera... Yürü gidiyoruz. Önce eve, sonra İstanbul’da bir doktor buluruz.”

“Ben gerçekten hamile olabilir miyim?” derken gözleri doluyor, dudağı sarkıyordu. Çakır kollarını açıp karısını çağırdı. “Oy benim güzel karım...” Esme girince kollarını sıkıca kapattı. Saçlarından öptü, sessizce genişçe gülümsedi. Kadın ağlıyordu, sevinemiyordu ki.

İstanbul...

Uçakları gecenin bir vakti inince evlerine geçip sabah ettiler. Kahvaltı bile yapmadan bir doktorun kapısının önünde soluk aldılar. Sıralarının gelmesini beklerken Esme sağa sola dönüp duruyordu.

“Öyleyse ne yapacağız?”

“Yazın yapacağımız düğünü ara tatilde yapacağız.”

“Ara tatile giriyoruz Çakır, önümüzdeki hafta ya hani? İstene-
ektim ya? İşte annem derdi hep, anne babandan gizli iş yaparsan
line ayağına dolanır.”

“O kısmına takılma. Hallederim.”

“Superman’le evliydim, değil mi? Of Çakır, neden yaptın?” dedi
kocasının yanına otururken. Çakır anlamadı. “Neyi?”

“Bebegi!”

Çakır orada kendini bıraksa sabaha kadar gülerdi ama boğazını
temizleyip nefeslendi. “Sen yoktun galiba,” dedi.

“Vardım değil mi?”

“Bilmem, birine soralım istersen?” Boğazını bir kez daha gıcık
var gibi temizledi. Yetmedi, öksürdü.

“Dalga geç sen.”

Biraz daha devam ederse Çakır çatlayacaktı ki kapı açıldı. “Esme
Ataogulları?” sesi duyuldu. “Ay ilk kez yeni soyadıyla çağrılıyorum,
kulağa ne hoş geldi.”

Bir de Çakır’a sorsalardı. İlk kez evli olduğunu gerçekten anla-
dığı bir andı. Esme onun karısıydı. İçeri girip kapıyı kapattılar. Tek-
rar açtıklarında ellerinde kâğıtlar vardı.

“Kaç haftalık dedi?”

Çakır ona yandan baktı. “Beş.”

Omuzları düştü Esme’nin. Bakışlarını karşısına dikti, kocası
onun tepkilerini analiz ediyordu. İnsanlar gelip geçiyor, kafasının
içinde bir şeyler kendine yer arıyor gibi bakıyordu. Aradan beş sa-
niye kadar geçti ve Çakır onu öylece izledi. Aniden bir ayılma yaşadı
Esme.

“İlk çılgınlığım değil. Kimse yadırgamaz.”

Çakır derin bir nefes aldı. “Hem de hiç kimse...” Karısını başın-
dan öpüp elini tuttu. “Kocan burada, kimse bir şey diyemez. Hadi,
annen bekliyor.”

“Herkesi buraya çağır, buradan düğün yapıp döneceğiz.”

“Emrin olur İmera Fera...”

Günlerce hummalı bir koşturmaya katıldılar. Midesi de tutmadı, iştahı da açılmadı ve kimse bir şey fark edemedi diye düşünüyordu. Sadece biraz Dilan gibiydi. Duygusal. Zaten önce o anlamıştı. “Uy kaynanam delüreceksin,” demişti Dilan. O öğrenince Hale ve Sane de öğrenmişti. Kızlar öğrenir de sevgilileri duymaz mı? Samet Bey sormamıştı ama aklının ucundan da geçmişti çünkü düğünü yazın yapmaya çok gönüllüydüler. Emine Hanım da hissediyordu, Birgül Hanım da. Kimselerin anlamadığını düşünseler de kimsenin ses etmemesini hesaba katmamışlardı. Zaten evleniyorlardı, zaten evliler. İstanbul’daki daire tıka basa dolmuştu. Yetmemişti ama zaman kısıtlıydı. Yerlerde koltuklarda yatıyorlardı.

Nesrin her yerde insan görüyordu ve sonunda isyan etti. “Bu nedir da, haçan biz Türkiye’nin en zengin ailelerinden biriyük. Bu nedir? Adım başu insan var!”

“Kız,” diyerek saçını çekti Çakır. “Sen evlenirken büyük ev alacağım, söz.”

“Of,” dedi Nesrin. “Çıkıyorum ben, yürüyün kızlar.”

“Nereye?” diyen Çakır’a saçını savurdu Nesrin. “Esme yengem bekliyor, alışverişe.” Koşarak dayısının yanına geri dönmüştü. Elini açıp sırttı. İlk yeğeniydi Nesrin, onu dayı yapan küçük kız kocaman bir kadın olmuştu. Karşısında bebek gibi şirinlik yapıyordu.

“Dayı, hani milyonerlere layık görülen, seçilmiş business kartını versene.”

Çakır dudaklarını oynattı, tavana baktı, yere baktı, sonra da yeğenlerine döndü. “Veremem.”

“Ama neden, bir kez evleniyorsun, yeğenlerin bir dünya markası giymesin mi?”

“Giyin, giymeyin mi dedik?” derken sinsice sırtıyordu Çakır.

Nesrin’in bakışları kısıldı. Arkasındaki kuzenlerine dönüp baktı. Kızlar iç geçirerek bakıyordu. Dönerek dayısına sokuldu. “Vermezsen Esme yengemin hamile olduğunu avazım çıktığı kadar bağıracağıra söylerim.”

Çakır bir hışımla elini Nesrin’in ağzına kapattı. “Seni çiyan. Sus!” Elini usulca çekerken Nesrin’in zafer kazanan bakışlarına sırtıttı. “Nereden duydun?”

“Ooo! Dayı siz çocuk musunuz, nasıl anlaşılmaz?”

Çakır ağzının içinde küfür mırıldandı ama Nesrin anlamadı. “Annem biliyor mu?”

“Onu bilmiyorum,” diyerek yalan söyledi. Biliyor derse kartı nasıl alacaktı?

“Zaten verecektim, bilgi vermen güzel oldu. Şu an bende değil çünkü yengenizde ama ona söylerim, ne istiyorsanız alırsınız ama yengene herkesin bildiğini çaktırma.”

Nesrin dayısının kollarına atılıp kocaman kocaman öpücükler bıraktı. Kızlar evden bir çığlık koparıp kümeden çıkan tavuklar gibi tepişerek ayrıldığında Çakır, Esme’yi aradı. On üç gündür uzaktan bakıyordu, bu özlem başka bir özlem idi. “Çonam¹⁴,” diyerek açılan telefona bir es verdi. Bu kadın onu delirtiyordu. “Patuli, çocuklar yanına geliyormuş, kartım sende, onları da gör. Ne istiyorlarsa...”

“Tamam şurişkimi¹⁵.”

“Gelinlik tamam mı?”

“Tamam, aldım.”

Çakır arkasına baktı, kadınlar mutfaktaydı. Babası dışarı çıkmıştı. “Seni özledim.”

“Ben de, az kaldı. Akşam evime gel, çocuklarla evimi toplayacağız.”

14. Lazca ışığım demek. (y.n.)

15. Lazca canım demek. (y.n.)

Esme evinin kapısını son kez açtı. Arkasında on bir tane çocuk ve Sanem vardı. Her birinin elinde birçok hazırlanacak karton kutular duruyordu.

“Esme Derin’in evine giriyoruz,” dedi Yılmaz. “Çok heyecanlı.”

Esme diyemedi artık Derin olmadığını ama gülümseyip kapıyı açtı. İterek önce kendisi girdi. Buz gibiydi, kombiye doğru gidip sonuna kadar açtı. Bir an önce ısınmalıydı. Kapı kapanmadan hemen önce Emir ile Çakır da gelmişti. Çocuklar etrafını inceliyor, bir dönemin ünlü YouTuber’ının evine bakıyorlardı.

“Çok zevkli,” dedi Neşe.

“Teşekkür ederim,” dedi Esme. “Dekorasyona bağımlıyım sanırım.”

“Zevkine şüphe yok ki dayımı aldı,” dedi Yıldırım.

Çakır harcandı mı, övüldü mü anlamadığı yeğenine tek kaşını kaldırıp bakmıştı. “İş başına!” dediğinde koliler açılıp bantlanmaya başladı. Esme kitaplarını, filmlerini, sevdiği objelerini, tablolarını gösteriyor, çocuklar indirip sarmaya başlıyordu.

“Giyinme odam of!” dedi Esme. “Ayakkabılarım, çantalarım bile bir dünya kutu demek.”

“Götürme, kalsın,” dedi Çakır. Esme’nin gözleri yuvalarına dar gelircesine büyüdü. “Bir servet değerindeler, kimseye veremem, hepsini götüreceğim. Sen bize daha çok kutu bul.”

Çakır telefonuyla uzaklaşırken Esme koltuğa çöktü. Çakır’ın konuşmasını dinliyordu. “Abi, adamlardan birini Esme’nin evine gönderebilir misin?”

Kuzgun’la konuştuğunu anladı Esme. Bir haftadır İstanbul’daydı Kuzgun.

“Neden abi?”

Esme başını kaldırıp Çakır'a döndü, Çakır da ona bakmıştı. Biri anlamaya diğeri anlatmaya hazırdı ve sonunda telefon kapandı. "Kutular gelecek ama başka bir şey daha var."

"Korkutma beni," dedi Esme kalkıp yanına yürürken.

"Hale ile tartışmışlar. Nedenini söylemedi."

"Ben şimdi öğrenirim." Koltukta duran telefonunu alıp Hale'yi aradı ama açılmadı. "Allah Allah, açmadı. Ne olmuş olabilir ki?"

"Öğreniriz. Dur bakalım."

"Bekleyelim," diyen Esme etrafa dağılmış çocuklara seslendi. "Hadi gelin, sizi montaj odama götürüyüm."

Çocuklar pıtır pıtır Esme'nin peşine düştüğünde, Çakır onları en arkadan takip etti. Esme odaya girip çocukları içeri davet etti. "Buradan ne istiyorsanız alabilirsiniz, bir daha işime yaramayacak."

"Oha!" dedi Resul. "Bilgisayarlar dâhil mi?"

Esme gülümsedi. "Kulaklık bile dâhil, onu çok uzaklardan getirmiştim. Sayılı üretimden, senin olsun." On yaşındaki çocuğun başını okşadı.

Daha çok erkeklerin ilgi alanına giren odada paylaşımlar yapıldı. Kısa süre sonra montaj ve çekim odası boşaldı. Boş hâline bakarken içini çekti Esme. Masalar kalmıştı. Odanın ortasında durup etrafına bakınırken kapının önünde onu izleyen kocasını görünce gülümse-di. "Bir zamanlar hayatım bu odada geçiyordu. Daha çok kazanmak, daha ileri gitmek için çırpınıyordum. Bir an çok boş göründü."

"O da boş patuli. Hayatını başka şeyler dolduracak." Karısının elini tutup odadan dışarı sürükleyip kapıyı kapattı Çakır.

"Evet, iki eli ve iki kolu olan bir canlı. Kız olmaz mı? Saçlarına toka takarken zaman geçerdi."

"Büyür de anası gibi fenomen olacağım da der mi?" Çakır gülümsüyor, Esme onun güzel gülüşünü izliyordu. "İsterse engel olurum."

"Annesini koparana kadar Karadeniz kan ağladı. Seninle ben-den olacak olandan korkarım. Ve bence erkek olacak."

“O zaman!” dedi işaret parmağını kaldırıp kocasına yöneltti. “Kızı bulana kadar doğuracağım.”

“Ben açığım.”

“Şartım var, ben çalışırken çocuklara annen bakacak.”

“Onu anneme soracaksın. Ben karışmam.”

“Tamam, ben konuşurum.”

“Esme, yatak odana giriyoruz,” dedi Sanem koridorun ucundan. “Geliyorum ama kutu bitti. Gelene kadar valizlerime yerleştiririm.” Esme konuşarak uzaklaşırken zil sesiyle Çakır da kapıya yürüdü.

Elinde birçok kutuyla kapıda duran adamı içeri aldı. Kutuları bırakıp çıkarken durdurdu Çakır. “Abimle Hale neden kavga etti?”

Adam ellerini önünde bağlayıp ağzını kapattı. “Konuş ki bir çare bulalım,” dedi Çakır.

“Biz bir şey duymadık bağırmaları dışında. Yengem şey diyor-du...” Adam başını önüne eğdiğinde Çakır iyice meraklandı. “Söyle!”

“Nasıl diyeyim abi? Şey diyordu abime, senden çocuk mu yapacağım? Mafya babasından baba olmaz!”

“Anladım, sağ ol.” Adamı gönderdi. Esme’yi bulup anlatması gerekiyordu. Erkek yeğenleri salonda koltuklara yığılmışlardı. Hanımlar yatak odasındaydı. O tarafa ilerlerken kutuları da aldı. Bir saat içinde yatak odası da paketlenmişti. Şimdilik annesinin evinin yanındaki eve yerleşeceklerdi. Yaz sonuna evler bitmiş olacaktı. Kolliler taşınmak üzere salona istiflendi. Evden ayrılırırken Çakır bir ağlama nöbetine ve anılarına gömülmemesi için hızlı hareket etti. Hurra dercesine boşaldı ev, kapı kilitlendi, anahtar da Çakır’da kaldı. Yarın firmaya verecekti.

Çocukları Nesrin ve Yılmaz götürmüş; Çakır, Esme, Emir ve Sanem de Hale’nin evine geldiler. Sabahı olmayan geceler vardır. Bun-

lardan bir tanesi de acı çeken seven kalplerdi, bu işi bu gece çözeceklerdi. Hale kapıda dördünü görünce göz devirip evin içine doğru ilerlerken onlar da içeri girdi.

“Ne oldu Hale?” dedi Esme.

“Hiçbir şey!” Hale oturup kollarını bağladı. Yüzünü de pencere-
lerine çevirdi. Esme ile Sanem iki yanına oturdu. Çok ama çok üz-
gündü, ağladı ağlayacaktı Hale.

“Çok güzeldiniz, yıllardır aradığın adamdı. Sen söylemiştin, bir
şey olmuş, anlat bize. Belki bir çare bulunur.”

“Ben söyleyeyim,” dedi Çakır, Hale omuz silkti. Esme kocasına
döndü. “Sen biliyor muydun?”

“Evde söyleyemedim. Sanırım bazı özel konuşmalar duyulmuş.”

“Nasıl özel?” dedi Sanem, Hale’ye bakıyordu. “Anacığım ko-
nuşsana.”

Hale omuz silkti.

“Evlenmek mi istedi?” dedi Çakır, Hale yine omuz silkti.

“Bunun neresi özel, bu işin gideceği yer zaten orası değil miy-
di?” dedi Esme.

Çakır konuşmadı, kızlar cevap bekledi. Kapının açılıp içeri bi-
rinin girdiğini de duydular. Hale iyice köpürdü. Sırtım Esme’ye dö-
nerek Sanem’i görüş alanına aldı. “Adama anahtar veriyorsun ama
evlenmiyorsun Hale,” dedi Esme. Hale yine omuz silkti.

Kuzgun kömür kadar kara bakışlarıyla salonun ortasında dur-
duğunda kızlar ona baktı. Odada konuşan biri olmalıydı. Bu sessizlik
yakıcıydı.

“Bizim gibi adamların da bir kalbi var Hale Hanım,” dedi
Kuzgun.

Hale yine omuz silkti.

“Biz çıkalım,” dedi Esme yerinden kalkarken. Kuzgun eliyle
durdurdu. “Otur bacım, otur. Ananız beni nasıl yerle yeksan etti
dinleyin.”

Esme ürkerek bir Hale'ye bir de kocasına baktı ama Çakır'dan iyi bir bakış alamadı.

“Biz insan değilmışız,” dedi Kuzgun. “Benim bütün ailemi bir gecede yaktılar. Bir evin içine doldurup ateşe veriler. Bana da seyrettirdiler.”

Hale ona bakmıyordu, Sanem'e bakıyordu ama kaşlarını çatmıştı. Odada buz gibi bir hava esiyordu. Çakır ve Emir bunları biliyordu. Bir köşeye çekilip yeniden dinlemeye koyulmuşlardı.

“On beş yaşındaydım. Beni de öldüreceklerdi ama askerler zamanında gelmişti. Koca bir ailenin bir evin içinde ateşler içinde yanmasının siz ne demek olduğunu bilemezsiniz ama ben biliyorum. Annem, babam ve kardeşlerim. Benim çok kardeşim vardı. Abilerim, ablalarım ve yeğenlerim. Kanlıları vardı babamın, bitmeyen bir kindi. Ben en küçükleriydim. Sağ kalan da bir ben oldum. İki kurşun yedim, yine de ölmedim. Ondan sonra onlar benim kanlım oldu. Ailelerinde ne kadar erkek varsa hepsini öldürdüm. Tek başıma bir gecede yaptım ve asla pişman olmadım. Kimse anlamasa da benden şüphe ettiler. Aldılar içeri, kabul etmedim. Yaşım küçüktü, yattım da yattım. Sonra dedem birini attı ortaya, üstlendirdi. Çıktım. İçeri girdiğimde çocuk, çıktığımda adamdım. Güçlüydüm. Tek başıma daha güçlü oldum. Çıktım, daha da güçlü oldum. Kötülüğün böyle bir yanı var. Yaptıkça senden korkuyorlar, bu da sana güç veriyor. İki tarafın da gideni çok olmuştu, toplanıp sulh ilan ettiler ama ben artık o çocuk değildim. Bin tane deliğe girdim, çıktım ama kimsenin adamı olmadım. Tek başıma var oldum, görünen o ki tek başıma da öleceğim. Acının bir derecesi var, sıcaklık dereceyi patlatır, acı da beni oradan attı. Ondan sonra bir daha bir şey hissetmedim. Kedermiş, acıymış, ben bu duyguları söküp attım. Sevmek sevmek falan bunlar bende hiç oluşmadı. Sana kadar Hale... Bir sana izin verdim, sen de tuttun, son dallarımı kırdın. Şimdi huzurla evinde otur.”

Odada ölüm sessizliği kol gezerken Kuzgun geldiğinin aksine kadınların kalbini delik deşik ederek çıkıp gitti. Hale başını eğip eline yasladı.

Esme burnunu çekip kocasına baktı, Sanem yerinden kımıldadı ama bir süre konuşan olmadı.

“Ay ne yaptın adama Hale?” diyerek ayağa kalktı Sanem. “Valla-hi billahi ikinizin bu çarpık inadınızdan yoruldum. Hadi birini kurtardık derken şimdi sen! Ya neden pişman olacağın şeyler yapıyor-sun Hale?”

“Ne yapayım?” diyerek ayağa fırladı Hale. “Eli kanlı, arkasın-da bin tane düşmanı olan adamla evlenip çocuk mu yapayım? Onu baba yaparken, çocuğumun hayatını mı yakayım?”

“Yak anasını satayım, yak!” diye bağırды Sanem. “Şimdiye ka-dar yakmadın da ne oldu? Bak biz gidiyoruz, yapayalnız kalacaksın. Annen yok, baban yok, eşin yok, çocukların yok. Anne olma yaşın geçiyor. Ömrünün sonuna kadar korkarak yaşayacaksın, bari bir an-lamı olsun.”

Hale sözlerin etkisiyle kalbine bıçak yediğini hissediyordu. Ağ-zını açamadı, gözleri kırgınlıkla parladı. Gözleri doldu, boşaldı ve yanağından aktı gitti.

“Sen kader misin Hale?” dedi Sanem, bağırıyordu ama sesi sertti. “Kader olsan o adama kapılmazdın. Bunu şimdi mi dü-şünüyorsun Hale? Acı bile bir omuz istiyor, o seni bulmuş, yas-lanmış, sen onun yaşını silecek mendili bile olamıyorsan ne diye bu kadın oldun? Kör müsün Hale, ilk kez gerçekten sevdin, ilk kez seni gerçekten seven birini buldun. Onun gidişini izle, kalan ömrün sana mutluluk getirir, bekle. Getirseydi Esme’ye getirir-di. Hayatını baştan yazıyor Hale, görmüyor musun? Anla artık Hale!”

“Sanem...” dedi Emir.

Esme burnunu silmekle meşguldü. Sürekli gözyaşı akıyordu. Ağlamayı bile bilmeyen bir kadinken sürekli ağlıyordu.

Hale kalktığı koltuğa çöker gibi oturdu. “Yalnız kalmak isti-yorum.”

Çakır karısmı el işareti yaparken Sanem, Hale’nin yanına otu-rup kollarını kadına doladı. “Hale seni çok seviyorum, seninle var

olduk. Biz mutlu olurken sen yalnız kalamazsın. Kırmak değil amacım, gözlerini açmak.”

Hale başını aşağı yukarı salladı. “Ben de sizi seviyorum. Sorun yok.”

26. Bölüm

Esme annesi ve babasıyla Çakır'ın evine geldi. Birbirlerini nadir görecek olan aile sık sık bir araya geliyor, tamşmalar sohbetler havada uçuyordu. Birgül Hanım ve Emine Hanım birbirlerini sevmiştii. Babalar çoktan doğaları gereği anlaşımaya başlamıştı. Siyaset, ülkenin gidişii ve futbol. Sistematiik erkek anlaşması buydu.

“He pak şimdi,” dedi Emine Hanım, Esme'ye. Ellerini yuvarlakça açtı. “Evun arkasuna ha bu kadar balkon isterum.”

“Tamam anacığum, yaparuk,” dedi Esme. “Sana kış bahçesi yapacağım. Sebze bile büyütürsün.”

“Uy, dema!”

Emine Hanım ile kızının anlaşmasını sırtarak izliyordu Birgül Hanım. “Küçüklüğünden beri pek meraklıdır böyle şeylere,” diyerek sohbete katıldı.

Çocuklar evin birer yanma dağılmışlardı. Beş abla, Dilan ve Esme vardı. Erkekler diğier salonda sohbet ediyorlardı. Ara ara babasının kahkahasını duyuyordu Esme.

“Ben de isterim,” dedi Dilan.

“Yaparuk,” dedi Esme ama Emine Hanım'a bakıyordu. “Ama bir şartım var anacığum,” dediğinde Emine Hanım *dökül* dercesine başım salladı. “Ne istersun?”

“Şimdi şöyle anacuğum,” dedi Esme sandalyesini yaklaştırıp. Görümceleri de merakla bakmıştı. Yeni gelin ne isteyecekti acaba? “Ben çalışacağım ya hani.”

“Ee?” dedi Emine Hanım.

“Çocuklarıma sen bakacaksın.”

“Uy kaç tanedir?” dedi gözlerini kocaman açıp.

“Ne bileyim anacuğum, daha olmadı ki?” dedi Esme.

“Nasul olmadu?”

Görümceleri birbirine bakıp başlarını ters yönle çevirdiler. Dilan boğazını temizledi. Birgül Hamm donup kaldı. Kızı tek başına değildi ya, yine de ayıptı işte.

“Nasıl olacak anacuğum? Anlamadın sen beni,” dedi Esme.

“Nasul olacağıni bilursinuz da.”

Esme kadına bakarken gözlerini kırıştırdı. Konu neydi? Bir an akli karıştı, Dilan’a baktığında kaşlarını kaldıran eltisini anlamadı. Tekrar Emine Hanım’a döndü. “Anne o nasıl söz ya.”

“Yeter Esme,” dedi annesi Birgül Hanım.

Esme kendi annesine döndü. “Ne oldu ki?”

“Kızım hamilesin işte, hepimiz biliyoruz.”

Esme’nin gözleri utançla ve şokla açılırken görümceleri biz görümceyiz dercesine kahkaha attı. Esme onlara bakarken yüzünün yandığını hissediyordu. Dilan bile gülüyordu. Elti işte, hain. Emine Hanım oğlu bir şey başarmış ana gibi omuzlarını kaldırmıştı. “Eh, biraz tez oldu ama olsun.”

Göz ucuyla kayınvalidesine bakıyordu. Annesine bakmaya yüzü bile yoktu. Savaşın ortasında tek kaldığını hissediyordu ki ablalarının neye bu kadar güldüğünü merak eden Çakır’ın iri bedeni kapı girişini doldurmuştu. Gülümseyerek etrafına bakınıyordu.

“Ne oldu?”

Emine Hanım oğluna baktı. “Sizin uşak kız midur yoksa erkek midur, oni konışayduk.”

Çakır’ın gülüşü solarken bakışları az sonra hırçın bir ağlama

nöbeti geçirecek olan karısını buldu. “Anlaşıldı.” Kapının önünden ayrılıp odasına geçti, saniyeler sonra da geri döndü. Elindeki bordo evlilik cüzdanını kayınvalidesi Birgül Hanım’a uzattı.

“O nedir?” dedi Emine Hanım.

Birgül Hanım açıp incelediğinde kızına kınar bir bakış attı. Esme dudaklarını bükmüş kaçamak bakışlar atıyordu. “Balayına da çıktın mı anneciğim?”

“Kaçırır mıyım, Antalya’ya gittik.”

“Ney?” dedi Emine Hanım. “Evlendunuz mi?”

“Evet anacığım, ben de vardım,” dedi Dilan. “Rize’ye gittiğimiz zamandı.”

Emine Hanım gelinine şok bakışlar atarken birden öfkeyle çenesini kaldırıp önüne baktı. “Fuşkiler.”

“Sana ne diyeyim Esme,” dedi annesi. “Şaşırmıyorum artık. Bizi de çağırırsanız gelirdik.”

“Heç,” dedi Emine Hanım.

“Karımı rahat bırakın.”

Birgül Hanım damadının kızını savunmasıyla arkasına rahatça yaslanırken Çakır, ablalarına döndü. Yüzünde tatlı sinsi bir gülüş vardı. “Siz neye gülüyorsunuz, hepinizin sırları var elimde.”

Beş ablanın da gözleri büyürken kahkahaların yerini sessizlik aldı. Çakır, Suna ablasının yanağından makas aldı. “Nesrin sekiz aylıktı, değil mi?”

“Uy...” diyerek bedenini öne eğdi Emine Hanım. “Ney?”

Suna Hanım nereye bakacağını bilemedi ama gülümsedi. “He ana sekiz aylık. Bakma sen ona, misilleme yapay.” Kardeşine sert bir bakış attı ama Çakır’ın güzel gülüşü her şeyi anlatıyordu. “Daha anlatayım mı?” dedi üç numaralı ablası Zehra’ya bakarken. Zehra kaşlarını saçlarına kadar kaldırıp sırttı. “Abartma istersen ablam. Olabilir. Evlenmişsiniz, bebeğinizin olmasından daha doğal ne var. Biz öyle anama güldük. Hâli komikti.”

“Tamam,” dedi Çakır, rahatlamış, bıyık altı gülen karısına bakıp. “Ben gideyim, siz de sohbetinize devam edin.”

Çakır çıkınca Dilan, “Suna abla, anlatsana kız,” dediğinde Esmeye kahkaha attı.

“Ben bakarım uşağa, sen çalış. Rabb’um vermedi, vermedi, iki tane birden verdi. Biri kız olacak, hadi senda erkek.” Birden yanlış bir şey söylediğini hissetti Emine Hanım. Ona söylenen acı sözleri hatırladı. “Kız erkek önemli değil, sağlıkla gelsun.”

Düğüne iki gün kalmış, yarın kına gecesi olacak ama Hale Ordu’daydı. Cesareti kırılmadan yata adım atmalıydı. Seven bir adamın kalbini çalmak o kadar da zor olmasa gerekti. Esmeye yapmıştı, kendisi de yapardı.

Adamları onu fark etmişti. İçeri haber uçmaması için işaret parmağını dudaklarına götürdü. Sessiz olmalarını istiyordu. Adamlar başlarını önüne eğerek kabul etmişlerdi. Yattaki adamın ona elini uzatmasıyla tutup çıktı. “Nerede abiniz?”

“Odasında yenge, pek çıkmıyor.”

Salon misali kullandığı kamaraya yürüdü Hale. Bu yoldan da o kalpten de çıkışı yoktu. Yeni bir yol çizerek devam edeceklerdi. Yaşamadan yanılmakla yaşayıp pişman olmanın arasında çok ince bir çizgi vardı. İkisi de keşke barındırıyordu ama yarın da keşkeydi. Yarın keşkelere gebeydi. Hayat sen planlar yaparken kendi oyunlarını sahneliyorsa direnmenin de bir anlamı yoktu. Kapı kolunu çevirip girdiğinde sevdiği kara gözlere baktı. Tatsız hiçbir şey yaşanmamış gibi girip arkasından kapattı. Üzerini çıkarırken Kuzgun onu gevşeyerek izliyordu.

“Hava çok soğuk Ali.”

Yıllar sonra ona ilk kez biri adıyla sesleniyordu. Adını söylememişti, Hale çalışıp gelmişti. Adını duyunca kanı akmayı kesti, donup kalırken düşünceleri dağıldı. “Burası Karadeniz,” diyebilirdi Kuzgun. Hale’nin gelip yanına oturmasıyla kokusu burnuna doldu.

“Baştan söyleyeyim, yatta yaşamam.”

Kuzgun'un dudağının ucu havalandı, yüreğine bir huzur dolmaya başladı. "Başka? İşi de bırakayım mı? Sahil kasabasına mı yerleşeceğiz?"

"Burası da sahil kasabası gibi, Esmе burada olacak. Severim sanıyorum. Çakır'a söyle, bize de ev yapsın."

"Sonra?" dedi elini Hale'nin beline dolayıp kucağına çekerken.

"İşimi bırakmak gibi bir niyetim yok, senin de böyle isteğın olmadı. Şirketi buraya taşıyacağım. Oradaki de durur. Ara ara gidip gelirim."

"Daha sonra?" dedi Hale'nin saçlarını geriye tararken. Hale onun kalbini istediğı kadar kırıp dökebilirdi ama günün sonunda ışıklar kapanınca yanında oluyorsa Kuzgun hepsini unutuyordu. Bunu seve seve yapıyor, hiç zorlanmıyordu.

"Uzun yıllar boyunca hayatta kalsan iyi edersin, dul kalmak istemiyorum, tabii bir de babasız çocuk büyütmek hiç istemem." Kuzgun'un şekilli çenesine bakıyordu. "Biri sana bir şey yaparsa hepsini bir gemiye bindirip Rusya'ya sürerim. Artık batar mı, kayaya mı çarpar, bilmiyorum. Normal biri değilim."

"Evet, manyaksın."

"Ama işte seviyorsun."

"Seviyorum...Deli gibi..."

Final...

Emine Hanım kapıyı Çakır için açtı, annesine bakınca sırtıttı. “Ne oldu sana?”

Emine Hanım örtüsünü çekip çıkardı. Tekrar üçgen yaparken yorgunluktan düşecek gibi görünüyordu. “Uşak bir dakika susmadı.”

“Hadi ya, hasta mı acaba?” derken evin içine bakınıyordu, karısını oğlunu arıyordu gözleri. “Neredeler?”

“Odada uykiya daldular. Elleşme Çakur. Bittü Esme. Hasta değil, arsız. Aynu babasu. Sen da bu kadar arsızdun. Sana çektuysa bir aya düzelur.”

“Tamam anacığım, sağ ol. Dinlen sen, ben ilgilenirim.”

“Bir da Dilan’a bakayum, onun paçi¹⁶ daha usli.”

Annesini yolcu edip yeni evinin içinde yol aldı. Üst kata çıkıp yatak odasına döndü. Bir Esme harikası olan evlerinin her bir detayına bayılıyordu. Üç evi de gönüllerine göre yapan kadınlar hâllerinden memnundu. Yatak odasının kapısında durdu, yatağın ortasında koynunda oğlunu uyutmuş Esme, yorgunlukla gözlerini araladı. Çakır sessizce yaklaşp yatağa oturdu. Gelecekte babasına benzeyecek

16. Lazca kız çocuğu demek. (y.n.)

olan bebek bir aylıktı. Bir aydır hayatı burunlarından getiriyordu. Karnı doysa ağlıyor, altına yapsa ağlıyor, acıksa zaten ağlıyordu. Adını Bora koyarken bunu düşünmemişlerdi. Bora kuvvetli bir rüzgâr misali esiyordu.

“Durmamış yine.”

“Bittim ben, sen oğlunla devam et. Beynimin içinde çığlıkları yankılanıyor Çakır.” Yorgun bir sesle fısıldıyordu. Güzel yeşil gözlerinin ışığı sönmüştü.

“Karımsız şuradan şuraya gitmem. Üzerimi değiştireyim, bana ver. Sen dinlen biraz.”

“Hadi git ama çabuk gel. Duş almam gerekiyor. Süt, her yanımda süt. Anama çok eziyet ettiğimi hissediyorum. Bu kadar emeğin üzerine gidip gizlice evlendim.”

“Taklidini yaşattık ya patuli. Takılma. Sanırım bütün bebekler böyle büyüyor.” Konuşurken üzerini değiştirmeye geçiyordu. Esme oğlunun kara saçlarına öpücükler kondurdu. “Sana demedim anne-ciğim. Yok yok, uyu sen,” dedi kıpırdayan oğluna.

Çakır’ın kollarının arasına oğlunu güzelce yerleştirdi. Oğlunu sarıp rahatlattı Çakır. Bora bir iki kez mırıldandıysa da artık o da yorgun düşmüştü.

Esme duşunu alıp tazelenmişti. Gözleri kapalı uzanan kollarında oğlunu tutan Çakır’a içi giderek bakıyordu. Yanlarına uzanırken hava da hafiften kararmaya başlamıştı. Sıcak bir eylül akşamıydı. Geçen sene bugünlerde ayrılmışlardı. Çakır gözleri kapalı kolunu kaldırıp karısını da yanına aldı. Esme de kendi yerine yerleşti. Bırak pişman olmayı, her gün iyi ki sen diye yaşıyordu.

Oğlunun üzerine küçük örtüsünü çekti. “Yatağına yatıralım, bence artık birkaç saat uyanmaz. O kadar çok bağırdı ki anlatamam. O kadar ses şu kadarcık bebekten nasıl çıkıyor, anlamıyorum. Annen olmasa kendimi camdan atardım.”

“Annem sana da dedi mi? Ben de böyleymişim.”

“Adım başı söyledi ve söylendi. Fuşkinin uşağı fuşki olur.” Esme kahkaha atıp uyuyan bebeği korkutmamak için içine içine

güldüğünde bedeni sarsıldı. Kocasını da güldürdü. “Güldürme, uyanacak,” dedi Çakır.

Bora’yı yatırıp mutfağa geçtiler. Emine annesinin çalışan hatunları iş başındaydı. Bir Dilan’a bir ona geliyorlardı. Her şey düzenli ve temizdi. Emine annesinin ev konusunda titiz ve OKB¹⁷’ye varacak kadar takıntılı olduğunu evlendikten sonra öğrenmişti. Kendi evi yetmiyor, gelinlerin evine de karışıyordu ama Esme çalışan bir kadın olduğu için zerre kadar umursamıyordu. Eve döndüğünde onu derli toplu bir ve ev sıcak yemekler karşılıyordu. Ses eden taş olurdu. Dilan ondan daha dişliydi, işine pek karıştırmıyordu. İki gelini de çok sevse de Esme, Emine Hanım’da ayrı bir yerde duruyordu da bunu kimselere belli etmiyordu.

Birlikte yemeklerini yedikten sonra sıcak bir sonbahar gününü bitirmek için Pinterest fotoğraflarından fırlayan bahçelerine geçtiler. Esme telsizi aralarına bıraktı.

“Bu evi çok seviyorum,” diyen Çakır denize doğru derin ve huzurlu bir soluk aldı. “Ben de. Çünkü ben yaptım,” dedi Esme. “İlk işimin kendi evim olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Kader...” dedi karısının elini tutarak. “Çabuk düzelmeye bak, Trabzon’da bir siteye başlayacağız.”

“Emrin olur ağam, zam yapacak mısın? Artık anayım, tarifeye ek isterim.” Çakır’ın güzel gülüşü batan güneşi yeniden doğuruyordu. “Bir daha gülsene.”

Romantizmi bozan Çakır’ın telefonu oldu. “Kuzgun arıyor.” Efendim abi bile diyemedi. “E-” dedi kaldı. “Tamam, geliyoruz.” Telefonu kapatıp ayağa kalkarken Esme de merakla ayaklandı. “Ne?”

“Hale’nin doğumu başlamış.”

“İkizler duramadı, Emine anneme diyelim.”

Hale'nin ikizleri bir ay hastanede kaldıktan sonra eve çıkabildiler. Biri kız, biri erkek, iki çocuğu oldu. Gelişimlerini kuvözde tamamlamak zorunda kalsalar da ikisi de sağlıklı anne babasına kavuşmuştu. Hale de Kuzgun da yıpratıcı bir ay geçirmişti.

Bu bir ay içinde de Bora kendine gelmişti. Artık eskisi kadar bağırıyor, düzenli uyuyor, sabahları tatlı sesler çıkarıyor ve anne babasını kendine hayran bırakıyordu. Esme arada şirkete uğruyor, kalan işlerini evdeki çalışma odasında tamamlıyordu. Karısı Çakır'dan, Çakır karısından razıydı. Esme'nin yerinde duramayan gençliği kendini rutine bırakmıştı ama biliyordu ki bu rutinde huzur vardı. Ruhu tıka basa doluydu.

Hale İstanbul-Ordu olmak üzere iki şirketi tek başına yönetmeye devam ediyordu ve her an yeni fenomenler avlıyordu. Hiçbiri bir Sanem bir Esme olamayacaktı ama o parasını kazanmaya devam edecekti.

Sanem ve Emir evleneli beş ay olmuştu. Bir bahar akşamı kır düğünüyle dünyaevine girip demir atmışlardı. Çocuk şimdilik düşünmüyorlardı. Sık sık Emir ile Ordu'ya geliyordu. Şimdi olduğu gibi...

Hale'nin bebeklerini birer koluna almış, kocasına gösteriyordu. "Emir, şunlara bak."

Emir karısının iki bebeği de kollarında taşımaya gülümsedi. "Minicikler."

"Sen böyle doğdun galiba," dedi Hale.

"Ne bekliyorsun oğlum, bebek o," dedi Kuzgun.

"Ay kocama çemkirmeyin, ilk kez ikiz görüyor." Sanem bebeklerden erkek olanı Emir'in kollarına bıraktı. "Abi bu sana benziyor."

"Ana bu da sana benziyor," dedi Sanem.

Kuzgun kolunu karısının omzuna atıp kendine çekti. "Yalnız bu demesek," dedi Hale. "Kızımın adı Eylül, oğlumun Barış."

"Havalara bak," dedi Sanem. "İyi ki ana oldun. Önce bizim anamızdın, unutma lütfen."

“Sizi nasıl unuturum yavru kuşlarım. En çok parayı sizden kazandım.”

“Şu meşhur şeyi artık yapabilirim,” dedi Esme, kocasının omuzunda uyuyan oğluna bakıp.

“Neymiş o?” dedi Hale.

Esme, Kuzgun’a bakıp sırttı. “Kocam beni koru.”

“Arkandayım hatun.”

Çakır’a sokuldu Esme. “Kızınızı oğluma alacağım.”

Kuzgun, Sanem’in kucağında duran kızına bakarken gülüşü söndü. “Vermem!”

“Vallahi abi öyle bir alırım ki sen bile şaşırırsın,” dedi Çakır.

“Hale ne diyor,” dedi Kuzgun gerçek bir öfkeyle. Hale, Esme’ye göz devirdi. “Şaka yapıyor, kanma.”

“Yok canım, ne şakası,” dedi Çakır. “Sizden iyi dünürü nereden bulacağım?”

Bir anda sohbet kargaşaya döndü. Esme bir ara sesini yükseltip, “Eylül gelinim olacak, nokta,” diyordu.

Esme’nin o geceki dik duruşu üç sene sonra kızı Esmer dünyaya geldiği akşam büküldü. Kuzgun ve Hale ellerinde çiçek ve çikolatalarla hastane yatağında kızın Esmer’i Barış’a alacağız dediler.

“Çakır kov onları, Çakır. Atın dışarı şunları, güvenlik. Kızımı getirin,” diye söylenirken Hale ile Kuzgun’un keyfi yerindeydi.

“Vermem İmera Fera, rahat ol.”

İşten döndüğünde evin içinde kimseyi göremedi. Çakır da erken çıkmıştı, eve tek başına dönmüştü. Bahçeye açılan kapılar açıktı. Tatlı bir sonbahar günüydü. Evin içine tuzlu hava doluyor, perdeler uçuşuyordu. Uçuşan tülü tutup adımını bahçeye attı. Bahçe terliklerini ayağına geçirdi. “Anacığım, çocuklar,” diyordu yere bakarken.

“Efendim kızım,” dedi bir ses ama bu kendi annesiydi. Başını kaldırdığında köşeden çıkan annesini görünce çığlık attı. “Anne,” diyerek koşup sarılırken babasını, kardeşini ve kardeşinin nişanlısı Emel’i gördü. “Aman Allah’ım, siz...” derken annesini bırakıp babasına sarıldı. Kardeşine ve Emel’e.

“Hepinizle bir saat önce konuşmadım mı ben?” derken çocukları yan bahçeden koşarak geliyordu. Kızı Esmèr ve oğlu Bora.

“Sürpriz,” diyerek Sanem, Emir ve kızları Sena da yan bahçeden geçip kollarına koştular. “Siz çok fenasınız.” Can dostuna sarılırken Sena ayaklarına dolandı. Dört yaşındaydı, aynı annesiydi. Sarı saçları ela gözleri çok tatlıydı.

Esmer annesinin elini tuttu. “Anne, babam sana hediye yaptı.” Kızına bakarken gülümsedi. Bugün Esme’nin doğum günüydü. Tam otuz üç olmuştu. Ailesiyle telefonda konuşmuştu, bunların hiçbirinden haberi yoktu. Kızının kendine bire bir benzeyen güzel yüzünü öptü. “Ne yaptı?” derken göz kırptı.

Babasının her hâliyle kopyası olan Bora kardeşinin ağzını kapattı. “Sussana kızım,” diyordu. Altı yaşında kocaman bir abiydi. “Tamam söyleme.” Doğrulup ailesine tekrar sarıldı. Hale ile kuzgun, altı yaşında ikizleriyle bahçe kapısından yaklaştı. Hale manevi kızına sıkıca sarıldı. “Yaşlandık be Esme.”

“Ama güzel yaşıyoruz. Boş ver ana, gel sarılahım.” Kahkaha atarak bir kez daha sarıldılar. Dilan, kızı Dila, oğlu Samet, Çetin ve artık velet olmayan on bir genç bir anda ortalığı birbirine kattı. En küçükleri Resul on yedi yaşındaydı.

“Dayım hepimizi getirtti yenge,” dedi Neşe.

“Dedi ki; elinizde ne varsa bırakıyorsunuz ve ilk uçağa binip geliyorsunuz,” dedi Yıldırım.

“Dayımızın sözü emirdir dedik, atladık, geldik,” dedi yirmi yedisine basan Nesrin.

“Sizi yerim, toplu sarılma,” dedi kollarını on bir gence açtığı anda küme gibi bir yığılmayla sarıldılar.

“Kocam nerede peki?” Etrafına bakınırken evden çıktığını gö-

rünce ellerini iki yanına bıraktı. “Çonam,” dedi bitmeyen aşkla ve parlayan yeşil gözleriyle.

“Patuli...” dedi kollarını açıp, karısını alıp sardı. “Teşekkür ederim.”

“Lütfen... Daha neler.” Çakır ona göz kırptı. “Hani pastamız,” dedi Çakır. Gençler koşarak yan evdeki pastayı almaya gitti. Bahçe masası bir anda dolup taşı. Emine Hanım salınarak şöyle bir geçti. Gelinin önünde durdu. “Ben anlamam süslü şeylerden. Altın severum.” Elindeki kadife kutuyu Esme’ye uzattı. “Senindur, takarsun.”

“Ya anacüğüm, severum senu.” Esme, Emine Hanım’a sarılıp kutuyu açtı. Ağzı açık kayınvalidesine baktı. “Altın dediğin bu mu anne?” Taşları ışıltısı göz alıyordu.

“Pırlanta eltum, ben beğendim, zevkine göre seçtim.”

“Sağ ol eltum, sıram gelince görüşürüz.” İki elti kahkaha attığında Emine Hanım kendisiyle gurur duydu. İki gelini de yerli yerinde memnun edebiliyordu. Bu önemli bir detaydı.

Pasta ortaya gelince üzerindeki resme baktı Esme. Sahilde ilk birlikte çekilen fotoğraflarıydı. Çakır’la göz göze geldi, aralarında sessiz bir sevda gelip geçiyordu.

“Hadi anneciğim, dileğini tut ve üfle,” dedi Birgül Hanım.

Hayatta her zaman dilenecek dilekler olacaktı, her şeyi olsa da... Gözlerini kapatıp dileğini tutup mumu söndürdü.

Bütün ailesini bir arada bulmanın mutluluğuyla başı dönüyordu. Olgun ve nişanlısı Emel iki yanında durmuştu. “Abla, eniştem sana bir jest yapmış...” dedi Olgun.

“Çatlayacağım şimdi.”

“Abla uf,” dedi Emel elini havaya sallamıştı. “Çok hoş bir şey.” Olgun kendisi kadar iyi bir kadına denk gelmişti. Esme kolunu Emel’e doladı. “Çıtlatsana biraz.”

“Söylemem.”

“Görümcelik ederim bak.”

“Abla, rahat bırak kızı.” Olgun Emel’i kendi tarafına çektiğinde Esme göz devirdi. “İki dakika görümce olacağım, bir dur be oğlum.”

“Düşün belki bulursun,” dedi Olgun.

Esme parmaklarını açtı. “Araba,” dedi, Olgun, “Cık,” dedi. “Ev,” dedi, Olgun “Cık,” dedi. “Kuyumcu?” Olgun kahkaha attı. “Yat?” dedi Olgun kaşlarını kaldırdı. “Kat da değil. Mücevher de değildir. Hisselerini bana mı devretti?” dedi Esme, Olgun başını olumsuz anlamda salladı. “Dünya turu?” dedi, Olgun, “Cık,” dedi ve ekledi: “Gitmediğin yer kalmış gibi, değil.”

“Ula ne ya?”

Kocası arkasından bir dosya uzattığında önce Çakır’a sonra dosyaya baktı. “Al bakalım, hediyen.”

Esme heyecanla sayfaları karıştırmaya başladı. “Esme Ata-oğulları markasıdır...” Kaşlarını çatıp baktı. “Ne bu?” dedi okumaya devam etti. Okudukça gülüşü yüzünde büyüdü. Çakır ona bir çikolata markası açmıştı. Her şeyiyle ona ait bir marka. En kaliteli çikolataların bileşiminden, ortalığı kasıp kavuracak bir tat. Tüm testlerden birinci çıkmıştı. Bu maddi değeri olan bir hediyeden çok farklı bir şeydi. Bu tam olarak ince bir düşünce ve çok seven bir adamın hediyesiydi. “Çakır...” dedi başını kaldırıp. Çakır ona çikolatayı kutusuyla uzattı. Esme alırken kalbi sevgiyle dolmuştu.

Yeşil paketin üzerinde yazanı sesli okudu. “İmera Fera.”

“Yarın tüm ülkede, kısa süre sonra tüm dünyada,” dedi Çakır.

“Babam anneme çikolata yaptı.” Esmer bağıra çağıra koşuyordu. “Babam anneme çikolata aldı.” Kızlarının sesiyle ona baktılar. Esmer babasının kucağına tırmanırken, Bora da annesinin yanında durdu. “Bakayım mı anne?” dedi Bora. Esme paketi oğluna uzattı. Kocasının güzel gülüşüyle ayakları yerden kesiliyordu. Yıllar sonra bile...

“Bu sadece bir çikolata değil çocuklar,” dedi Esme.

“Ne?” dedi Esmer.

Oğlu ve kızı onun iki dudağına bakıyordu. akır da karısına, her zamanki gülüşüyle. “Bu gülüşü güzel beyin bana olan aşkı...”
“Ama sen de çok güzelsin...”

Son

Ezelebet

“Senin Helen saatin gelmiş. Gittiğinden bu yana aklını yedin, bitirdin Ezel.”

“Babam benimle konuştu, seviyorsam gidip söylemeliymişim,” dedim gülerek. “Ben de sana aynısını söylemeye geldim.”

Karan’ın dudağının ucu havalandı. “Kızı için aynı şeyi düşündüğünü sanmıyorum.”

“İzel’in bir derdi olduğunu anlamış, seviyor belli, derdi var, neyse artık dedi.”

“Bizim için erken, beni katıp durma. Sana gelelim Ezel, bu böyle olmaz. Oğlum yaşamıyorsun lan!”

“Nasıl olacak abi? Atımın terkisine atıp getireyim mi?”

“Çok dâhiyane!” dediğinde o kadar ciddiye ki gülemedim. “Saçmalama!” dedim. “Laf olsun diye dedim. O keçi atı devirir, yine gelmez.”

“Getirmeyi düşünüyorsun da atı mı dert ediyorsun?”

Düşünüyordum mu? Hayır ama istiyordum. Dengem bozuluyordu. Babam aklımı karıştırdı ama Karan bulamaç etti.

Kapı sesiyle ikimiz de başımızı çevirdiğimizde aralanan tahta parçasının ardından ince bedeni süzüldü. Kan kırmızı, dar ve askı-

lı elbisesiyle üzerinde zırh gibi taşıdığı ışııyla odaya girdi. Saçları vahşiliğini anlatır gibi omuzlarını süslüyordu. Dudağındaki kırmızı ruj ve aldığı o kahrolası ayakkabıyı giymişti. Çenesini havaya dikerken gözlerini kısıp gözlerime dikti. Saçları geriye doğru uçuşurken dudağının üzerindeki bene bile tekrardan âşık oldum. Kalbim kaburgalarım sertçe vurdu, bedenim arzuyla sızladı. Ellerim kaşındı, kollarıma can verildi.

“Ata gerek kalmadı,” dedi Karan.

“Merhaba beyler,” dedi topuklarını yere vura vura Karan’ın yanına yürüdü. Bakışlarımı ayaklarından alamıyordum. Almaya zorladım, incecik zarif bedeni gözlerime şenlik gibiydi. Babamın sözleri zihnimde çan sesi gibi yankılandı.

Adam ol Ezel, gururlu olma.

Bu kadının karşısında gurur da neydi? O kimdi? O neydi? Siktirsin gitsin. Bu kadına ölüyordum. O ayakkabıları boşuna giymemişti, onu giyip gururumu ayağının altında eziyordu. Arkama yaslanırken tırnağımı dişime takıp kısıp gözlerle doyamayacağım kadını izlemeye koyuldum.

“Helen...” dedi Karan, ince beline elini attı Karan. Kışkandım, damarlarım çatırdadı. Güzel yanağından öptü, damarlarım yırtıldı. “Abiciğim,” dediğinde yırtıklardan çıkan kanlar toparlanmaya başladı. “Gel abim,” dedi, yerini Helen’e bıraktı. Masanın başına geçerken Helen karşıma oturdu, bacağını bacağının üzerine atarken bana acı çektiriyordu ve bunu zevkle yapıyordu.

“Sana da merhaba Ezel,” dedi, yandan bir bakış atıp. Başımı salladım, Karan’ın sorusuyla ona döndü.

“Hayırdır bacım, Hera nerede?”

“Hera bir haftalık kampta, okulu artık bitiyor. Bitmeden son geziye katıldı. Bir nevi annesine emanet edip geldim.”

“Ne işin var?” dedi Karan.

“Yakın arkadaşım, Nilay, evleniyor. Kınasını ve düğününü kaçıramazdım. Yarın kınasına katılacağım, sonra düğününe.”

“Geri döneceksin yani?” dedi Karan.

“Mecburen,” dedi. “Gelmişken sana uğrayayım dedim.”

Yalan söylüyordu, en azından *sana uğrayayım* kısmında. Ayağa kalkıp ceketimi ilikledim. “Sonra görüşürüz Karan,” dedim, kapıya yürürken Karan’ın şaşkın, “Tamam,” sözünü işittim. Kapıyı çekip çıktım, mutlu gülümsememle ellerimi cebime atarak ısıklık çalıp etrafıma bakındım. Şirket çok şıktı, ona emindim. Evime gitsem iyi olabilirdi. En iyisi evime gideyim ben ama önce Nilay’a bir düğün hediyesi bakayım.

Kol saatime bakmak için bileğimi çevirdim. Gece on otuz. Hayır, gelecekti, o kadar emindim ki şaşarsam duvara kafa atardım. Güzelliği gözlerimin önünden gitmiyordu, aklıma doldukça ruhum can çekiyordu. Her geçen gün mü güzelleşiyordu yoksa özlediğim için mi ayrı bir güzel görüyordum, bilmiyorum ama hiç önemli değildi.

Yeni demlediğim kahveden almak için mutfak tarafına geçtim, beyaz kupayı alıp demliği makineden çektim, kahve porselenle buluşurken kapının sesini duydum. Bir tık sesi evin içinde çınladı, etkisi kalbimde titredi. Demliği makineye bırakıp kupayı kavrayıp salona dönmek için adımladım. Duvar tarafım döner dönmez onu gördüm.

Kibrinden ödün vermez bakışlarıyla tıpkı bugün o kapıdan geçtiği gibiydi ve ayakkabısı ayağındaydı. “Helen Hanım...” dedim iki adım yaklaştım. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı?”

Sağ elini saçma götürüp önüne düşenlere nazıkçe dokundu. “Geçerken uğradım,” dedi. Geçerken kalbime de uğradın ve gidemedin, ev sahibi oldun, haberin var mıydı?

Kahvemle salona geçip gecelerce birlikte sarılarak uyuduğumuz koltuğun ortasına oturdum. Kahvemi orta sehpayı bırakıp parmaklarımı kupayı çevirmeye başladım. “Hoş geldin,” diye seslendim arkama doğru. Topuk sesleri yaklaşıyordu, yanıma bir karış mesafeyle oturdu.

“Benim için geberiyorsun, boşuna umursamaz tavırlar takınma,” dedi küstah bir tonda.

“Sen benim için gebermiyorsun, istediğim tavrı takınırım.”

“Ha, kabul ediyorsun yani?”

“Hiç inkâr etmedim ama artık pek önemi yok.”

“Neden?” dedi başını benden yana çevirdi. “Yerime başkasını mı buldun?”

Kırmızı dudaklarına baktım, teninde *öp beni* diye yalvaran be-nine dokunmak istedim. Bakışlarım teninde geziniyor, bundan da zevk alıyordum. “Öyle bir şey mümkün mü Helen?”

“Bilmem mümkün mü Ezel?”

“Sen söyle, sende başkası için bir ihtimal var mı?” Dudaklarına bakarken ölecektim ya bugün ya da yarın ya da sonsuzda bir gün. Güzel dudakları kıvrılarak büküldü. Aramızdaki bir karış açığı kayarak kapattı. “Öyle bir şey mümkün mü Ezel? Sen bende ezelebetsin.”

Gülümsemem başlayıp büyürken dudaklarını dudağımın kenarına bastırdı. Bedenim ateşi alan barut gibi patlamaya başladığında yerinden kalkıp dizime oturdu. Ellerim elbisesinin üzerinden tenini, belini sardı. Biri yetmiyordu, iki kolumu birden sardım. Kollarını boynuma dolayıp ellerini saçlarıma daldırdı. “Bir erkeğin gönlünü almak için biraz ucuz bir yol olabilir ama çok etkiliymiş, öyle dediler? Haklıymış.”

Bakışları yüzümde ve saçlarımda gezinirken dudakları açılıp kapanıyordu ya, kan beynime çıkıyordu. “Kim verdi bu aklı?” diye sordum, zorla aldığım nefesimle.

“Selen!” dedi, küçük bir kahkaha attı. Selen’e bir teşekkür borçluydum. Buna ucuz diyeni de vururdum.